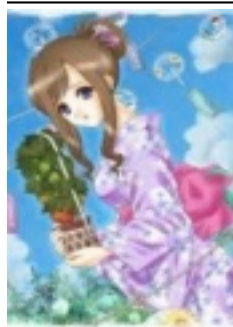

Quy tắc bảy tập thể

Contents

Quy tắc bảy tập thể	1
1. Chương 01 - 03	2
2. Chương 04 - 06	12
3. Chương 07 - 09	23
4. Chương 10 - 12	40
5. Chương 13 - 15	52
6. Chương 16 - 18	62
7. Chương 19 - 21	74
8. Chương 23 - 25	85
9. Chương 25 - 27	97
10. Chương 28 - 30	107
11. Chương 31 - 33	121
12. Chương 34 - 36	133
13. Chương 37 - 39	145
14. Chương 40 - 42	157
15. Chương 43 - 45	171
16. Chương 46 - 48	184
17. Chương 49 - 50	200
18. Chương 51 - 53	207
19. Phiên Ngoại (end)	218

Quy tắc bảy tập thể

Giới thiệu

Nói ngắn gọn thì đây là một câu chuyện với môtip khá quen thuộc , Tiểu Bạch thỏ PK Đại Sói xám c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-tac-bay-tap-the>

1. Chương 01 - 03

Chương 01: Ta không phải Nhuận Thổ

Thời điểm mà đồng chí Kỷ Hoài gọi điện thoại tới , ta đang ở thư viện cùng Đường Duy Cầm thân thân thiết thiết , cho nên khi có cảm giác được điện thoại của mình rung, trong lòng ta thật là không thoải mái, nhưng là vừa thấy báo hiệu trên màn hình, trong lòng ta lại là thiên đại ai oán.

“Tô nhuận! Con mau về nhà, có chuyện tốt đây!”

Mỗi lần đồng chí Kỷ Hoài gọi điện thoại đều giống như ăn no rửng mỡ , phải gọi là trung khí mười phần, thế cho nên, dù chỉ nói chuyện qua điện thoại của ta nhưng đã có rất nhiều người nghe được , ta xấu hổ cười cười với bạn học xung quanh , sau đó nhỏ giọng nói với Đường Duy Cầm , “Cậu biết nên làm như thế nào rồi chứ?”

Đường Duy Cầm dùng hàm răng trắng nõn nhỏ xinh của cậu ấy , cắn cắn cái môi thắm màu son kia , sau đó nhẹ nhàng mà gật đầu, đứng dậy hướng về phía mọi người cúi đầu ba cái , miệng đọc thuộc lòng , “Thực xin lỗi, quấy rầy các bạn.”

Ta tán dương nhìn Đường Duy Cầm, vỗ vỗ cái mông của cậu ta, rồi cười cười.

Đường duy cầm lập tức đỏ mặt , rất là đáng yêu.

Ngay sau đó nghe được rất nhiều tiếng thở dài . Ta tung cái nhìn xem thường ra , lôi kéo Đường Duy Cầm ngồi xuống , ngọt ngào cười cười nói với cậu ấy , “Duy cầm ca ca, giữa trưa chúng ta đi ăn cái gì đi.”

Sống lưng của Đường Duy Cầm đột nhiên cứng đơ lại, cái mặt tiểu bạch kiêu kia lại trắng thêm vài phần, khóe miệng còn có chút run rẩy.

Ta lạnh mặt lại , vừa định hỏi cậu ta đây là có ý tứ gì , chợt nghe đến trong điện thoại đồng chí Kỷ Hoài rống lên một tiếng, “Tô Nhuận! Còn không mau về nhà, đợi ngày mai rồi lại theo con rể thân thiết tiếp !”

Đường Duy Cầm mặt đỏ thêm một chút , bạn học xung quanh đều phi một ít ánh mắt hâm mộ lại ghen tị đến , ta mặt không đổi sắc liếc đoàn người kia một cái, sau đó hướng về phía điện thoại cười ngọt ngào , mềm mại nói, “Mẫu hậu đại nhân, tiểu nữ sẽ về nhà ngay lập tức , ha ha a...”

Chỉ nghe thấy trong điện thoại tiếng của đồng chí Kỷ Hoài rống lên với đồng chí Tô Thức ”Hôm nay Tô Nhuận ra ngoài , ông chưa cho nó uống thuốc có phải không? !”

Ta lại nghe thấy đồng chí Tô Thức ở bên kia khúm núm , “Bà xã , con gái đã vài ngày chưa về nhà rồi .”

Ta nhanh chóng tắt điện thoại , đồng chí Kỷ Hoài gọi điện thoại mà nói có chuyện tốt thì khẳng định chính là chuyện không tốt, nhưng cũng không thể không về. Ai bảo Kỷ Hoài là mẹ ta , Tô Thức là cha ta đây ?

“Duy Cầm, tôi có việc về nhà trước . Cậu đọc sách một mình đi, đừng quên, buổi chiều có tiết của giáo sư Lưu dạy Hán ngữ cổ , cậu đi nghe giảng giúp tôi, đừng quên ghi bài lại đấy.”

Đường Duy Cầm gật gật đầu, bộ dáng nhu thuận như cô con dâu .

Ta nhin không được nở nụ cười, néo néo khuôn mặt cậu ta , mặt cậu ta lại hồng đến tận cổ, thấp giọng nói: “Tô Nhuận đừng như vậy. Nhiều người đang nhìn chúng ta đấy.”

Ta không cho là đúng, đứng lên dọn dẹp đồ đạc rồi đi , thuận tiện tiếp nhận lấy ánh mắt hung tợn của mọi người.

Nhà chúng ta cùng nhà họ Đường là quen biết lâu năm, Đường Duy Cầm cùng ta cũng tự nhiên trở thành thanh mai trúc mã, bắt đầu từ nhà trẻ , chúng ta vẫn luôn học cùng với nhau, quan hệ vốn nguyên bản thuần khiết, đến năm thứ hai đại học liền bị phá vỡ .

Tựa hồ chính là trong nháy mắt, nữ sinh bên người Đường Duy Cầm đưa thư tình tới như ong vỡ tổ , sau đó cậu ta biến hóa nhanh chóng thay thế cho cựu hội trưởng hội sinh viên trở thành hội trưởng chính thức . Sau khi nghe ngóng được tin tức ta mới biết được, năm đó vị học trưởng oai phong kia thuận lợi tốt nghiệp , chức vụ này liền dừng ở trên đầu Đường Duy Cầm .

Điều này làm cho ta cuống hết cả mông lên, cho nên ở ngay buổi tối ngày hôm sau , ta liền đem Đường Duy Cầm gọi vào trong rừng cây nhỏ , mạnh mẽ bức bách trở thành bạn gái cậu ta.

Đương nhiên, ta không làm cái chuyện gì thương thiên hại lí đối với cậu ta , ta bắt quá chỉ đe dọa cậu ta vài câu, thế là cậu ta liền đi theo ta luôn .

Vì thế, ta đã bị vạn kẻ xem thường, làm cho ta cảm giác sâu sắc được rằng , tư vị bị ghen tị thật là tốt!

Trở lại ta mới biết được, đồng chí Kỷ Hoài lo lắng bảo ta trở về là vì người bán hàng trong nhà chạy mất , bà không có người bán hàng , thế mới nhớ tới còn có một đứa con gái như ta .

‘Cuộc sống an nhàn’ là cửa hàng mà mẹ ta mở , mặt tiền hơn mười met vuông , trang hoàng là không Đông không Tây, chẳng ra cái gì cả , bốn cái bàn, vài cái ghế . Cửa hàng này mở ra trước cả khi ta được sinh ra , từ lúc ta có trí nhớ tới nay, chính là bộ dáng nửa chết nửa sống như thế này .

Kỳ tích là mấy năm nay cũng không có đóng cửa.

Người bán hàng thôi việc cũng là có thể đoán được ra , ta thập phần hiểu, mẹ ta là một người đối với tiền vô cùng cẩn thận , sẽ trăm phương nghìn kế đi tính toán người khác .

Trước quầy đặt hai cái túi du lịch , bên cạnh là hai vị phụ mẫu của ta. Ta sững sốt, lập tức xoay người, vừa mới chuẩn bị nhanh chân bỏ chạy, mẹ ta liền kéo lấy gáy áo của ta , dùng sức túm một cái, ta đã bị đá đến trong quầy, ta kinh hồn chưa tỉnh, liền thấy ba mẹ ta kéo túi du lịch đi hướng ra ngoài, chỉ vứt cho ta một câu, “Điểm tâm mẹ làm rất nhiều , để tại phòng bếp, trong vòng một tuần mày bán hết đi! Mày với cha mày đi Lệ Giang !”

“Ai! Ai ai ai ai...” Ta kêu nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể nói một câu, ai u mẹ ta nha, mẹ cũng thật đủ khôn khéo a!

Đến phòng bếp xem, đối với đồng điểm tâm này ta bắt đầu cảm thấy phát sầu, thật là một đồng lớn, đồng chí Kỷ Hoài cũng thật có tin tưởng vào tay nghề của mình, định làm cho ta bán trong vòng một tuần sao? Chỉ sợ là để tới hết hạn cũng bán không hết ắt chứ .

Tay nghề của mẹ ta ta biết, việc buôn bán của cửa hàng này cùng tay nghề của mẹ già là hoàn toàn tỷ lệ thuận, bao nhiêu năm rồi, đến đây để mua điểm tâm cũng chỉ có lảng giềng và hàng xóm, bọn họ đến cũng đều bởi vì ở chung với nhau lâu, không mua thì hơi ngượng ngùng .

Nói đến thì nhà chúng ta cũng là dòng dõi thư hương , cứ nhìn cái tên mà ông nội đặt cho cha ta là thấy, Tô Thức a, đại văn hào đó a, ông nội của ta hy vọng cha ta có thể trở thành một thành phần trí thức. Nhưng cha ta lại dứt khoát kiên quyết bỏ qua danh hào văn nhược thư sinh kia, dấn thân vào hàng ngũ sửa xe .

Cái nhà ở góc đường kia có thể đem xe hơi sửa chữa thành xe lam, có thể đem xe lam sửa chữa thành xe đạp, có thể đem xe đạp sửa chữa thành xe lăn , chính là do cha ta mở đó a .

Nói đến như thế thì cha mẹ ta cũng coi như là một đôi trời sinh .

Thời điểm ta sinh ra , cũng là mang theo hy vọng của trong nhà , nhà họ Tô chúng ta đơn truyền chín đời , bà nội ta liền hy vọng ta là đứa con trai, nhưng là mẹ ta ở trong bệnh viện phần đầu một đêm thì sinh ra ta một đứa con gái , lúc ấy bà nội ta chỉ hận không thể chui vào trong bụng của mẹ ta, tìm xem trên người ta có phải thiếu một miếng thịt kia hay không .

Cơ hồ là bắt đầu từ khi đó , cảm tình mẹ chồng nàng dâu xuống dốc không phanh, thiếu chút nữa thành cả đời không qua lại với nhau. Mà ta tựu thành đứa trẻ khó coi , thế cho nên , đợi đến lúc người ta đến chứng thực hộ khẩu, cha mẹ ta mới nhớ ra , ta còn không có tên.

Ngày đó, cha ta không biết là đầu óc sai lầm như thế nào rồi, đột nhiên từ toilet của nhà Đường Duy Cầm cầm một quyển sách trở về, vậy vì sao lại đi đến nhà của Duy Cầm ?

Thật sự là bởi vì, lão Đường là thành phần trí thức không hơn không kém, luôn thích đọc sách ở trong toilet, tất cả tầng thư của ông ấy đều đặt ở trong toilet, mỗi khi không có việc gì liền ngồi ở bên trong xem cả buổi sáng.

Có thời điểm, khi không có giấy vệ sinh, lúc bà xã của ông ấy đi toilet, liền thuận tay xé một tờ đến dùng. Thế cho nên, mỗi lần ông ấy đọc sách đều cảm thấy, không thấy phần đang đọc dở đâu cả.

Quyển sách kia vừa vặn dừng ở bài Cổ hương của Lỗ Tấn, ánh mắt sắc bén của cha ta lập tức thấy được cái tên Nhuận Thổ, nhất thời xúc động. Vì thế lập tức đi khoa hộ tịch, nói con gái nhà bọn họ kêu Tô Nhuận Thổ.

Lúc ấy người quản lý hộ khẩu là mẹ của Đường Duy Cầm, liền chạy nhanh như chớp đến nhà chúng ta, cũng không biết là khóc hay là cười hướng về phía mẹ ta kêu, “Thật sự đó! Cô bé nhà các người kêu là Nhuận Thổ a! Oa ha ha ha...”

Mẹ ta lúc ấy vừa nghe liền bốc hỏa, mang theo hai cái dao phay to đi tìm cha ta.

Cha ta lúc ấy đều tái cả mặt rồi, đầu lưỡi đều bắt đầu thắt lại, “Lão bà a, chuyện gì cũng phải từ từ!”

Mẹ ta ném một dao cho ông ý, mặt khác đặt một cái trên cổ mình, ngón út nhếch lên, đỏ hốc mắt, “Tô Thức! Tôi nói cho ông biết, nếu ông dám đặt tên cho con gái tôi là Nhuận Thổ, tôi liền đồng quy vu tận với ông!”

Cha ta lúc ấy cho rằng cái tên Nhuận Thổ này thật hay, xem trên sách mà xem, bạn của Lỗ Tấn cũng kêu tên này, Lỗ Tấn là ai a, đại văn học gia a, bằng hữu của ông ấy có thể không tiền đồ sao?

Mẹ ta vừa nghe, tiến lên mà bắt đầu đấm đánh cha ta, cha ta đương nhiên không phải đối thủ của mẹ ta, mắt thấy tôn nghiêm nam tính đã bị giẫm lên đều không còn đáng một xu, ba ta hô to một tiếng, “Kêu lão Đường đến phân xử!”

Mẹ của Đường Duy Cầm đem chuyện đã trải qua nói cho lão Đường một lần, lão Đường thở dài, cuối cùng nói: “Bé gái xinh xắn như vậy, hãy kêu Tô Nhuận đi, đừng Nhuận Thổ nữa!”

Việc này là mẹ của Đường Duy Cầm kể cho Đường Duy Cầm, sau đó Đường Duy Cầm lại nói lại cho ta, ta làm người từ nhỏ liền biết tri ân báo đáp, chú Đường ta không có biện pháp cảm tạ, ta đây chỉ có thể cảm tạ qua Đường Duy Cầm, từ đó trở về sau, chuyện lớn chuyện nhỏ đều là ta giúp cậu ta ra mặt, bao gồm việc trên đường cậu ta đến trường, mẹ cậu ta vụng trộm nhét cho cậu ta mấy cái kẹo, cuối cùng đều là rơi vào miệng của ta, ta làm người thiện lương, ta chỉ sợ cậu ta ăn ngọt nhiều sẽ đau răng thôi.

Căn cứ vào làm việc tốt không lưu danh, ta vẫn không để cho Đường Duy Cầm nói cho người khác, ta giúp cậu ta nhiều việc như vậy. Mà Đường Duy Cầm cũng vô cùng nghe lời, một mực yên lặng cun cút đi theo phía sau ta, làm một con búp bê tinh xảo, chính là vào một ngày nào đó ta thỉnh thoảng quay đầu lại thì con búp bê cần ta bảo vệ kia, đã cao hơn ta cả nửa cái đầu, đã bắt đầu trở mã đẹp đẽ.

Thế cho nên khi ta trưởng thành, ở trước khi Đường Duy Cầm trở thành bạn trai ta, ta đều hay trừng mắt con búp bê bằng sứ kia hận không thể tiến lên véo vào mặt cậu ta, đấm đánh vào ngực cậu ta, khóc trời kêu đất: Ai cho cậu lớn lên lại đẹp hơn tôi hả!” Quy tắc bấy tập thể chap 2: An thiếu gia từ trên trời rơi xuống

“Tô Nhuận a! Lại về giúp mẹ cháu bán xà phòng a!”

Ta mới đi từ ngõ nhỏ ra thì nghe đến bà Vương ở cách vách chào hỏi với ta, cụ già lớn tuổi, nếp nhăn đầy mặt, khi cười trông thật hiền lành.

Ta xoay người lại, cười cười bà Vương, sửa lại cho đúng: “Bà Vương a, mẹ cháu bán là điểm tâm! Điểm tâm có thể ăn a.”

Bà Vương vốn nghễnh ngãng cho nên lại nghiêng nghiêng tai, “Cái gì? Mẹ cháu bán xà phòng có thể ăn? Không thể ăn được a! Sẽ gây tai nạn chết người a!”

Ta vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể chào tạm biệt bà lão, sau đó quay vào trong cửa hàng, nhìn đồng bánh đậu xanh mẹ ta để lại mà phát sầu, trông kỹ thì có điểm giống xà phòng. Ta chần chờ hồi lâu, nghĩ xem có nên thử một khối điểm tâm bị bà Vương xưng là xà phòng kia hay không, nhưng cuối cùng ta vẫn còn là nhịn xuống.

Không biết vì sao, một khắc kia trong đầu ta chợt nghĩ tới liệt sĩ cách mạng Đồng Tồn Thụy , ta chỉ sợ lòng hiếu kỳ này sẽ hại chết chính mình mà thôi .

Lắc lắc đầu, đuổi đi những suy nghĩ miên man này, moi lấy một quyển sách, ghé vào trên quầy bắt đầu xem. Sách này là từ chỗ ba của Đường Duy Cầm lấy đến, chính là ta đang xem đến đoạn mẩu chốt thì phát hiện thiếu thiếu vài tờ, ngửi ngửi quyển sách này, hình như có hương vị toilet thì phải , xem ra nhiều năm trôi qua, mẹ của Đường Duy Cầm vẫn không bỏ được tật xấu xé sách như cũ .

Xem trong chốc lát mà hai mí mắt cao thấp đã bắt đầu đánh nhau, bởi vì cha mẹ không ở, ta cũng trở lên lớn gan, liền cứ như vậy mà ghé vào trên quầy ngủ luôn , dù sao thì cũng sẽ không có người đến mua điểm tâm .

Chỉ cần ở trước khi hai vị lão gia bọn họ từ Lệ Giang trở về , đem hết đồng điểm tâm này cưỡng bức lợi dụng mà bán cho Đường Duy Cầm thì sẽ không xảy ra nhiều loạn gì cả .

“Cô gái, tôi muốn mua bánh đậu xanh.”

Ta nhất định là đang nằm mơ, giọng nam dễ nghe như thế , giống như tiếng chuông gió bị làn gió lướt qua phát ra thanh âm thanh thúy lại khàn khàn .

“Cô gái, tôi muốn mua bánh đậu xanh!”

Ta khẳng định là đang nằm mơ, làm sao có thể có người xa lạ đến mua bánh đậu xanh của mẹ ta được cơ chứ ?

Bộp , có người vỗ mạnh ở trên quầy một cái, rống lên một tiếng, “Cô gái!”

Cùng lúc đó, một đạo sét điện xẹt qua, trong nháy mắt xé rách bầu trời , sau đó một tiếng sấm vang lên rầm rắc. Ta cả kinh, cả người thanh tỉnh lại ngồi ngay ngắn, khóe miệng còn chảy nước miếng trông rất chướng tai gai mắt , sau đó lung tung lau lau một chút, kinh hoảng hỏi: “Cô gái nào? Làm sao làm sao? Chúng ta nhưng là người làm ăn đứng đắn!”

“Tôi muốn mua bánh đậu xanh.”

Trên đỉnh đầu có cái thanh âm thổi qua .

Ta mau miệng , trực tiếp hỏi: “Anh không bị bệnh đấy chứ ? !”

Người nọ sững sốt , lại gõ gõ vào quầy, “Nơi này chẳng lẽ không phải là cửa hàng bán điểm tâm sao? Cửa hàng bán điểm tâm , mua bánh đậu xanh là phạm pháp?”

Ta thể mới từ trong mộng tỉnh lại , thấy rõ người tới, vừa nhìn một cái liền phải há hốc mồm tròn to mắt ra , ta càng thêm xác định , nam nhân này có bệnh !

Bằng không, một người nam nhân đẹp đẽ như thế, làm sao có thể đến nhà chúng ta mà mua điểm tâm cơ chứ? Hơn nữa vẫn là mua cái loại bánh đậu xanh giống như xà phòng này.

Ta liếc liếc mắt nhìn bên ngoài, sét đánh sáng lóa , nghĩ rằng chẳng lẽ là ông trời cũng hiểu được, cửa hàng điểm tâm của mẹ ta không nên tiếp tục làm hại nhân gian nữa . Ta nhanh chóng liếc mắt một cái, muốn nhìn một chút xem trong cửa hàng có cái gì có thể bán ra tiền, ta phải cầm ngay lấy mà chạy, ít nhất cũng phải giữ lại ẹ ta một chút tài sản cuối cùng .

Nhưng là ta nhìn đến nhìn đi, ánh mắt liền dừng lại trên người nam nhân trước mắt , phỏng chừng trong cửa hàng này cũng chỉ có anh ta là đáng giá nhất . Bộ dạng của anh ta phải gọi một tiếng Bao Tự, thật giống Đát Kỷ. Ta lúc ấy cũng chỉ kém ôm lấy đùi anh ta mà hô to một tiếng, người đầu mau tới a, ta bắt được hồ ly tinh a!

Ta vẫn nghĩ đến, Đường Duy Cầm là người con trai đẹp trai nhất trên thế giới này , nhưng là hôm nay người đàn ông này lại làm cho ta cảm thấy, Đường Duy Cầm bị nguy hiểm , không biết vì sao trong đầu ta đột nhiên nảy ra một cái ý tưởng, nếu là người đàn ông này đứng cùng một chỗ với Duy Cầm nhà ta thì là một bức tranh phong cảnh nhân văn đẹp đến cỡ nào a!

Người đàn ông kia chú ý tới ánh mắt của ta, nhất thời lui về phía sau mấy bước, biểu tình kia quả thực giống như là ta muốn làm cái gì đó đối với anh ta vậy.

Lỗ mũi của ta hừ một tiếng có chút khinh thường, ta tốt xấu cũng là một cô nương a, cho dù ta muốn làm cái gì thì ta cũng phải hạ chút mê dược trước a! Bằng không, ta làm sao đánh thắng được anh ta .

Người đàn ông kia run lên hỏi: “Có cà phê nóng không?”

Mí mắt của ta cũng không thèm nâng một cái, thuận miệng đáp, “Mùa này chỉ bán đồ uống lạnh.”

Anh ta nhíu mày, “Có thể làm chút đồ uống nóng không?”

Ta lắc lắc đầu, căn bản là không nghĩ tới sẽ có người tới mua hàng , ta làm sao có thể đi nấu nước trước được ?

Anh ta tựa hồ có chút tức giận, “Cái gì đều không có sao còn mở tiệm? !”

Ta làm người là hướng tới thích mềm không sợ cứng , cũng võ xuống quầy, “Ai nói với anh cái gì đều không có thì sẽ không thể mở được cửa hàng ?Anh không nghĩ mua đồ thì mau biến ngay! Không có người lưu anh lại ăn cơm!”

Người đàn ông đó tức giận nhìn ta trong chốc lát, sau đó tìm vị trí ngồi xuống, cởi ra áo khoác của mình .

Ta kinh ngạc một chút, anh ta liếc nhìn ta một cái khỏe môi hơi hơi giơ lên, biểu tình kia tuyệt đối là đang cười nhạo ta, cô chưa từng ăn thịt lợn thì cũng phải thấy qua lợn chạy chứ, cô xem bộ dáng khiếp sợ của cô đi.

Anh ta đem áo khoác dùng sức vắt một cái, vắt ra một bãi nước , tích tóc rơi trên mặt đất. Sau đó dùng sức rũ quần áo, phoir vào trên ghế , lại cởi tiếp chiếc khuy chiếc áo trong .

Ta tiến lên một bước, đè lại tay anh ta nói: “Cô nam quả nữ sống chung một phòng ! Anh không thể cởi thêm nữa!”

Anh ta cũng nhìn ta sững sốt, nói: “Cô nghĩ cái gì thế ? Tôi chỉ là thả lỏng caravat mà thôi.”

Ta vừa nghe, chính mình kinh ngạc , trong lòng lại càng không thoải mái. Anh với tôi, một cô nương như hoa như ngọc sống chung một phòng , bên ngoài còn sấm rung chớp giạt , anh còn không có một chút ý nghĩ biến thái, anh vẫn là đàn ông sao? !

Bỗng nhiên ta bị ý tưởng bư hân này khiến cho hoảng sợ , mặt không đỏ tim không giạt chỉ vào một bãi nước trên đất kia nói: “Anh làm bẩn nhà tôi rồi !”

Anh ta liếc mắt nhìn ta một cái thật sâu , ta không biết ánh mắt kia có nên dùng khát vọng đến hình dung hay không, anh ta nói : “Đi làm cho tôi chút đồ ăn cùng đồ uống đến.”

Ta trừng anh ta một cái, tức giận bất bình xoay người đi lấy bánh đậu xanh cùng một ly nước chanh , thời điểm đổ nước chanh ta còn hỏi , “Thêm đá không?”

Răng nanh của anh ta đều đang run lên, có thể thấy được là rất lạnh. Anh ta chắc là bị mưa to xối vào, bằng không cũng sẽ không trốn đến cửa hàng của ta đây, chính là ta có chút kỳ quái, người này mặc áo mũ chỉnh tề , chạy đến nơi đây làm cái gì vậy?

Bưng đồ ăn cho anh ta xong , ta lại ngồi trước quầy đọc sách, ngẫu nhiên ngẩng đầu liếc nhìn anh ta một cái, đầu của anh ta vẫn chảy vài giọt nước xuống, ta làm người từ nhỏ vốn đã thiện lương, cứ nhìn cái cách ta đối đãi với Đường Duy Cẩm liền hiểu , nếu không phải ta, cậu ấy có thể thon thả như vậy không ? Tùy tay ném một chiếc khăn cho anh ta , “Lau đi!”

“Cám ơn.”

Anh ta nói xong bắt đầu lau tóc, không chút để ý nhìn ngoài cửa sổ đang mưa to, thế nhưng đã lớn đến thấy không rõ cảnh vật bên ngoài .

Ta bật đèn lên, rõ ràng phát hiện chiếc khăn trong tay anh ta nhìn rất quen mắt , ngay sau đó ta chợt nghe thấy một tiếng thét chói tai, hỗn loạn thanh gâu gâu gâu.

“Ngân phiếu! Mày ra đây !” Ta hô to một tiếng.

Một con chó nhỏ trắng như tuyết không tình nguyện hướng ta đi tới , miệng nó dẩu lên nhìn cái khăn mà ta vừa đưa cho người đàn ông kia.

Người đàn ông kia sửa sang lại quần áo của mình, cảm tức nhìn chó của ta rồi lại quay sang nhìn nhìn ta.

Ta cười làm lạnh, “Ngân phiếu thấy anh thật là vui mừng .”

Anh ta hít sâu vào một hơi, ngồi xuống trên ghế , đại khái là đã đói bụng , cầm một khối bánh đậu xanh đặt ở miệng, dùng sức cắn một cái, bánh đậu xanh một chút cũng không nhúc nhích, anh ta lại dùng cắn cắn, lặp lại sự ép buộc .

Ta xem quả thật muốn cười, lại không thể không sùng bái mẹ ta , mẹ a, rốt cuộc ngài cho cái gì vào bánh đậu xanh vậy!

Thật vất vả lắm anh ta mới ăn xong một miếng bánh , đại khái chắc là bị nghẹn, cầm lấy cốc nước chanh tu hết một nửa, nhìn về phía ta như cười như không nói: “Khu đất này sắp phải phá bỏ và rời đi nơi khác , nhà các cô có thể cùng đội thi công thương lượng một chút, đội thi công cũng không cần mua gạch gì cả , tôi thấy được bánh đậu xanh nhà các cô rất tốt, so với gạch còn tốt hơn nhiều.”

Ta vừa nghe, cảm thấy cái này cũng là cái có thể buôn bán, nhưng nghĩ lại , anh ta vừa rồi nói phá bỏ và rời đi nơi khác? Mau mồm mau miệng hỏi lại , “Anh là ai? Cái gì mà phá bỏ và rời đi nơi khác? Chỗ này sắp bị phá đi sao ?”

Anh ta cười cười nói, “Tôi là thuận miệng nói thôi, đừng để ý.”

Ta nhìn đầy xem thường, “Loại chuyện này không thể nói năng tùy tiện !”

Đây là căn nhà được phân, hàng xóm láng giềng ở trong này đã hơn nửa thế kỷ , nếu thật sự là phải phá bỏ và rời đi nơi khác , ai nỡ được?

“A!” Anh ta lại thét chói tai một tiếng.

Ta nhin không được nhú mày, chẳng lẽ đầu năm nay đàn ông đẹp trai một chút đều là gối thêu hoa? Động một cái lại thét chói tai, còn không để cho phụ nữ chúng ta giả vờ yếu ớt nữa sao ?

“Lại làm sao thế?”

“Cô ..cô cô! Cô vừa rồi đưa cho tôi lau tóc , rốt cuộc là cái gì vậy?” Anh ta giơ lên một bàn tay, chính là cái tay mới vừa rồi cầm qua khăn mặt , vẻ mặt ghét bỏ .

Ta cười khan vài tiếng, “Tiên sinh, chúng tôi muốn đóng cửa , ngài lần khác lại đến đi.”

Anh ta đặt tay ở trước mũi ngửi ngửi , lại là một tiếng thét chói tai, “Cô thể nhưng dám lấy đồ mà chó dùng qua cho tôi lau tóc sao ? !”

Ta vừa định giải thích vài câu, ngân phiếu ở bên cạnh mắt bắt đầu lộ ra hung quang, ngoác mồm kêu to đối với anh ta , được lắm , bây giờ thì chúng có càng vô cùng xác thực .

Anh ta tức đến trợn tròn hai mắt , vừa mới chuẩn bị mắng ta vài câu, chợt nghe đến bụng kêu lên một tiếng , vẻ mặt anh ta quần bách , hỏi ta: “Toilet ở nơi nào? !”

Ta chỉ chỉ , anh ta nhanh chóng vọt đi vào.

Hơn mười phút sau, quay trở lại trước mặt ta , há miệng thở dốc, phỏng chừng là muốn tiến hành một chút giáo dục về chủ nghĩa nhân đạo cho ta, cũng không ngờ bụng lại bắt đầu quấy phá.

Như thế lặp lại chạy mất hơn mười lần , mặt anh ta xanh xao như tàu lá chuối , cuối cùng ở một lần đi ra, trừng mắt nhìn ta một cái nói: “Đồ ăn của cô có vấn đề!”

Ta gật gật đầu, “Anh không nên ăn, tôi ngăn không được.”

Anh ta miễn cưỡng liếm liếm môi, nhưng vẫn như cũ tái nhợt, ta thật muốn chết hay sao mà lại cảm thấy động tác này của anh ta còn rất gọi cảm.Anh ta nói: “Đưa tôi đi bệnh viện!”

Ta lắc lắc đầu, “Trên người tôi không có tiền.”

Anh ta chịu đựng tức giận, mềm nhũn nói: “Tôi có!”

Ta nhất thời mặt mày hớn hở, tiến lên dìu anh ta , thuận tiện lục túi tiền của anh ta , anh ta còn muốn giãy dụa, chính là cả người không có hơi sức , đứng tới ta liền xuy lơ ở trên người ta , ta lúc ấy chỉ lo tìm tiền, căn bản không để ý đến môi anh ta phát ra âm thanh .

Người này cũng thật có tiền, đều là những tờ tiền lớn màu đỏ , ngay cả tờ màu xanh đều không có, ta đành đi ra hòm thu ngân cầm lấy sáu mươi đồng nhét vào ví của anh ta , đột nhiên phát hiện danh thiếp màu vàng trong ví tiền , An Tuy Dụ, tên này vô cùng quen thuộc.

Chiếc đầu nhỏ của ta nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục nghĩ ra, nhất thời vỗ vỗ vào khuôn mặt của anh ta , “Học trưởng nổi tiếng a! Cuối cùng làm cho tôi bắt gặp được anh rồi!”

Đây là chính là kẻ đầu sỏ làm cho Duy Cầm nhà chúng ta trở thành trở thành hội trưởng a!

“Anh nói anh tốt nghiệp sớm như vậy làm cái gì a? Nếu không phải anh tốt nghiệp thì Duy Cầm nhà chúng tôi cũng không cần phải đi làm cái gì hội trưởng, cậu ấy không phải hội trưởng thì sẽ không có nhiều nữ sinh thích cậu ấy như vậy!”

Ta chính đang thao thao bất tuyệt , chợt nghe anh ta vô lực nói một câu, “Nếu cô không đưa tôi đi bệnh viện, tôi liền tố cáo cô!” Quy tắc bấy tập thể chap 3 : Hầu hạ

Con người của ta không sợ nhất chính là uy hiếp, trước kia thời điểm mà ta cùng Đường Duy Cầm như keo như sơn , không biết có bao nhiêu nữ sinh đến uy hiếp ta, cô mà còn dây dưa Duy Cầm, chúng tôi liền không khách khí .

Đối với ta từ nhỏ đến lớn vốn nghe được vô số lần uy hiếp mà nói, uy hiếp của An Tuy Dụ này căn bản không tính là cái gì, hoàn toàn chỉ là một bữa ăn sáng với dưa muối.

Ta bĩu môi, vừa định phát biểu một chút ngôn luận không sợ thế lực ác. Chợt nghe thấy giọng nói suy yếu của An Tuy Cự : “Tôi muốn gọi điện cho cục an toàn thực phẩm, tôi muốn phản ánh các người.”

Vừa nghe đến cục an toàn nào đó, đầu óc của ta nhất thời liền trống không một mảnh . Sau đó xuất hiện hình ảnh cửa hàng ‘Cuộc sống an nhàn’ bởi vì thực phẩm không phù hợp tiêu chuẩn , gây ra tai nạn chết người mà phải đóng cửa , hình ảnh tiếp theo là mẹ ta cầm con dao phay mà năm đó từng đuổi giết ba ta đến đuổi giết ta, dựa theo sức chiến đấu hiện tại của ta, hiển nhiên là đấu không lại với mẹ ta .

Cho nên lúc này ta liền xông tới ôm chặt lấy An Tuy Dụ , hô to một tiếng, “An công tử , anh không thể chết a!”

An Tuy Dụ tựa hồ nhìn ta xem thường, sau đó trực tiếp hôn mê bất tỉnh, sức nặng cả người đặt ở trên thân ta.

Về sau, An Tuy Dụ nói cho ta biết, lúc ấy một tiếng An công tử của ta làm cho anh ta thiếu chút nữa run rẩy , anh ta hoàn toàn không nghĩ tới ta có thiên phú Quỳnh Dao như vậy .

Thật vất vả đem An Tuy Dụ đưa tới bệnh viện, bác sĩ rửa sạch ruột cho anh ta xong, sau đó sắp xếp một gian phòng bệnh nằm lại. An Tuy Dụ còn đang ngủ, ta là người gây ra họa cũng không thể rời đi, ta chỉ sợ anh ta tỉnh lại thật sự sẽ đi tố cáo nhà chúng ta. Vì thế ngồi ở trước giường bệnh của anh ta , hai tay chống cằm, ngửa đầu xem chất lỏng trong cái bình truyền dịch tí tách chảy xuống .

Nhìn nhìn, ta thể nhưng mệt rã rời ngủ luôn , trong lúc ngủ mơ, đột nhiên có người vỗ vỗ bả vai của ta, ở bên tai ta hô một tiếng, “Y tá! Bệnh nhân giường số bốn chảy máu !”

Ta cả kinh, tỉnh lại, An Tuy Dụ cũng vừa mới tỉnh lại, nhìn tay mình cùng với cái túi truyền dịch của anh ta , nhú nhú mảy, rồi tự mình rút kim tiêm ra.

Y tá khoan thai từ từ bước đến , nói nguyên một câu tiêu chuẩn tiếng phổ thông ở Thiên Tân , “Ai số mười (là) bốn?”

Phòng bệnh này của chúng ta có tổng cộng tám chiếc giường, cho nên cũng không có số mười bốn, cho nên một đoàn người chúng ta đều mờ mịt lắc lắc đầu.

Y tá trông mắt nhìn đồng người một cái, “Linh tinh!”

Cái loại này y tá nhỏ ở trong bệnh viện, nhất là trong phòng bệnh, đều là ánh mắt kéo đến trên đỉnh đầu, cứ việc chính bản thân mình cũng không được tốt lắm, nhưng là lại hay xem thường người bên ngoài, thái độ phục vụ là kém có tiếng.

Y tá đi rồi, bệnh nhân trong phòng bắt đầu nhỏ giọng khiển trách, nói thái độ người này quá kém linh tinh linh tinh, còn nói mấy ngày nay gặp được một ít tiểu bát quái về y tá.

Ta ở một bên nghe ngon lành, đột nhiên nghe được có người kêu ta, “Tôi khát nước, cô đi mua giúp tôi chút nước về.”

Ta quay đầu lại liếc mắt nhìn An Tuyền Dục một cái, chỉ chỉ vào cái mũi của mình, “Anh làm cho tôi đi?”

An Tuyền Dục gật gật đầu, “Hãy mua loại Evian, chắc là trong siêu thị có bán.”

“Cái gì?” Tôi nghiêng lỗ tai đi qua.

Bộ dáng An Tuyền Dục vốn có vẻ thực suy yếu, nghe ta hỏi như vậy miễn cưỡng lớn tiếng một ít, “Evian.”

“Cái gì nha?” Ta hỏi lại.

“Evian!” An Tuyền Dục cơ hồ là hét ra, bệnh nhân bên cạnh lập tức nhìn lại đây, nghĩ đến xảy ra chuyện gì, có thể hóng hớt.

Ta nhu nhu lỗ tai, trông mắt nhìn anh ta một cái, “Tôi không phải kẻ điếc, tôi nghe được! Tôi là hỏi anh có ý tứ gì.”

An Tuyền Dục vẻ mặt hắc tuyến, anh ta cũng hiểu được chính mình vừa rồi có vẻ thất thố, vì thể khôi phục trạng thái Lâm muội muội, tái nhợt nghiêm mặt lại nói: “Hoặc gọi là Y Vân.”

Ta nhin không được phiên cái xem thường, tiếng Trung quốc tốt đẹp thì không chịu nói, thể nào cũng phải đủ đốn nói tiếng chim với ta, thể không phải ăn no rủng mỡ sao!

“Chờ đấy!”

Rầu rĩ không vui từ trong phòng bệnh đi ra, tìm một y tá hỏi gần đây có siêu thị hay không, lại dựa theo lời y tá nói, tìm được một cái.

Vòng vo vài vòng, mới tìm được cái loại nước khoáng Y Vân mà An Tuyền Dục nói, một lọ rất nhỏ, bé như cái mắt muối vậy. Trong lòng ta nghĩ, người này thật là có tật xấu, nước suối ngọt ngào bình thường thì không chịu uống, cứ nằng nặc đòi uống thứ như vậy. Căn cứ vào tâm tình hèn mọn, thuận tay cầm lấy bốn lọ, vòng đến khu thực phẩm, thuận tiện mua chút gì đó cho anh ta ăn.

Dù sao anh ta ngộ độc thức ăn là vì điểm tâm của mẹ ta, tiêu chảy mất nước cũng rất đáng thương, lòng ta mềm nhũn, mua một đồng lớn đồ ăn vặt, chính là thời điểm đi tính tiền trọn tròn mất, những hơn một trăm đồng!

Ta cực độ hoài nghi là nhân viên thu ngân bị rút gân tay tính sai tiền cho ta, vội vàng hỏi lại, “Cô xác định không đấy? Tôi mua cái gì mà nhiều tiền như vậy?”

Nhân viên thu ngân cười đến ngọt như đường, “Đúng vậy thưa cô, một trăm bốn mươi chín đồng năm hào.”

“Điều đó không thể có khả năng!” Về mặt ta khó có thể tin.

Từ nhỏ đến lớn, mẹ ta đã dạy ta cần phải có tính tiết kiệm, thời điểm ta đi siêu thị tiêu phí chưa từng có đến con số thứ ba.

Lúc này người xếp hàng đằng sau đã có một chút sốt ruột, ta không thể chậm trễ được nữa, cắn răng dậm chân một cái, ném một trăm năm mươi đồng cho cô ta, lòng đầy cảm phần nói câu, “Không cần thối lại!”

Sau đó ôm lấy một đồng lớn đồ ăn vặt rời khỏi siêu thị, thời điểm nhìn đến phiếu thanh toán , ta hận không thể cắn chết An Tuyền Dụ , một lọ nước khoáng tận hai mươi lăm đồng a! Đây làm sao là uống nước a, thế này quả thực là uống máu của ta a!

Ta thề, ta lúc ấy nếu có trứng, ta tuyệt đối bị đau trứng!

Trở lại bệnh viện, đem nước khoáng vứt cho An Tuyền Dụ, tự mình ôm lấy đồ ăn vặt buồn không thèm hé răng mà ăn .

An Tuyền Dụ dựa vào trên gối đầu , ngửa đầu uống nước xong, môi hơi có một chút ít huyết sắc, anh ta nhìn ta một cái, tự nhiên mà chỉ chỉ đồ ăn vặt mà ta ôm trong lòng , hỏi: “Mua cái gì thế ?”

Ta theo bản năng ôm chặt lấy, muốn nói một câu, bà đây không phải mua cho nhà người , người đi uống cái thứ nước hai mươi lăm đồng của người đi thôi! Nhưng là lo lắng thì lo lắng, trên tay vị An thiếu gia này vẫn còn đang nắm giữ cái mạng nhỏ của ta , vì thế ta cười cười với anh ta , “Cũng không phải là cái gì ngon lành .”

An Tuyền Dụ nhìn ta, tựa hồ run lên một chút, sau đó nói: “Không có việc gì , tôi đói bụng , sẽ không chê bai.”

Phỉ nhổ vào ! Nhưng bà đây ghét bỏ người, chê bai người a!

Lại không tình nguyện, cũng chỉ có thể đem một đồng đồ ăn vặt này đưa cho anh ta , không nghĩ tới, An thiếu gia lục lợi xong nói một câu, “Quả nhiên không phải là cái gì ngon lành , sao cô lại ăn thứ như thế này a.”

Ở trong lòng ta hung hăng đem anh ta chửi bới một lần, nhưng là trên mặt lại không có biểu hiện ra ngoài, chính là cười khan vài tiếng.

An thiếu gia nằm xuống, nhắm mắt lại, ngay tại thời điểm ta nghĩ rằng anh ta đang ngủ thì anh ta đột nhiên lên tiếng, “Cô còn không có ăn cơm phải không?”

Ta có chút vui sướng, nghĩ rằng người này ít ra còn biết nói tiếng người sao?

“Đi mua cơm về đi, tôi đói bụng.”

Hả! Lại là ta đi! Tâm tình của ta lập tức liền từ trên đám mây té ngã xuống đáy cốc, than thở một câu, “Bên ngoài đang mưa to, trời lại tối , tôi một người nữ sinh không có an toàn.”

An thiếu gia hiển nhiên là nghe được, nhìn nhìn ta có chút thâm ý, sau đó nói: “Tôi có tin tưởng đối với cô ! Đi thôi!”

Khí gì thế! Cái gì kêu có tin tưởng đối với ta ? Người ta tốt xấu gì thì cũng có bạn trai là hội trưởng kia kìa! Người ta làm sao mà kém? Trong lòng ta kêu một tiếng hận a, hôm nay gặp gỡ An Tuyền Dụ coi như ta không hay ho a, bước chân ra cửa không xem hoàng lịch a! Tâm tình của ta nhất thời từ đáy cốc té ngã xuống địa ngục, lại còn là tầng thứ mười tám .

Nhưng là đối với người đang nắm lấy nhược điểm của mình, còn phải miễn cưỡng cười vui, ta coi như hiểu được sự cực khổ của kỹ nữ thời cổ đại.

“Ngài chờ đó !”

“Mua chút gì nhẹ nhẹ trở về, tốt nhất là cháo.” An Tuyền Dụ lại dặn một câu.

Ta chỉ có thể kiên trì nói: “Tốt.”

Trong lòng lại đang điên cuồng gào thét, anh đòi ăn cháo, giờ này đã hơn nửa đêm tôi đi chỗ nào mua cháo cho anh hả? !

Đi hết ba con phố, rốt cục ở trong một cái ngõ nhỏ tìm được quán cháo , mua hai chén cháo trứng với thịt nạc, lại vội vàng mau chóng chạy trở về, trên đường mấy lần suýt vấp ngã ta liền không thể không ở trong lòng đem An Tuyền Dụ mắng thành máu chó đây đây .

Kỳ thật, ta làm người vốn không phải rất thích mắng chửi người khác, ta chỉ có chút đau lòng, tiền đổi với ta mà nói là cái gì đó xa xỉ, từ nhỏ mẹ ta quản giáo rất nghiêm đối với ta cùng ba ta, không cho phép trên người chúng ta có xuất hiện nhân dân tệ có khuôn mặt lớn. Mà ngày nay, An Tùy Dụ cơ hồ là đã tiêu hết tiền tiết kiệm trong một tuần của ta, ta tự nhiên là tức giận.

Thời điểm đi đến cửa phòng bệnh, xuyên qua kính thủy tinh, thấy An Tùy Dụ đang gọi điện thoại, ta đi vào vừa vặn nghe được anh ta nói, “Vâng, dì yên tâm, ah, cô ấy đã trở về. Được, để cháu chuyển cho cô ấy.”

Thấy ta trở về, An Tùy Dụ ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó đem di động đưa cho ta.

Ta sững sốt, nghĩ rằng, tiểu tử này đưa cái di động cho ta làm gì? Anh muốn đưa phải đưa cái xịn xịn một tí, lại còn đưa cái Sony secondhand nữa chứ, tối thiểu cũng không thể mua một cái Sony Ericsson mới công tặng người a! Nhưng là nhìn kỹ lại, di động này không phải là của ta sao?

Ta kéo dài cổ chờ đợi đáp án của anh ta, An Tùy Dụ nói giống như không có việc gì: “Điện thoại của cô rơi ở trên giường, vừa vặn có cuộc gọi đến, vang thật lâu, tôi liền giúp cô nghe.”

Trong đầu ta nhất thời ong một tiếng, hỏi: “Ai gọi đến?”

“Mẹ cô.”

Ta hít một ngụm hơi lạnh, miễn cưỡng trấn định sau lại hỏi tiếp, “Bà ấy nói cái gì với anh? Anh cùng bà ấy nói cái gì?”

An Tùy Dụ lắc lắc đầu, “Không nói cái gì cả, bà chỉ hỏi tôi là ai, bảo tôi mau đem điện thoại trả lại cho Tô Nhuận, bằng không bà ấy liền báo cảnh sát.”

Ta vỗ vỗ ngực, mẹ ta thật không hổ là mẹ ta, khẳng định là cho rằng điện thoại của ta bị cướp mất, loại thời điểm này mà mẹ ta còn có thể nhớ tới dùng báo cảnh sát để hù dọa người, đúng thật là vì tiền mà ngay cả sai lầm cấp thấp đều có thể phạm vào.

“Cô tên là Tô Nhuận phải không.” An Tùy Dụ cười cười, tựa hồ có chút thâm ý.

Ta phải giải thích ngay rằng, “Không phải là Nhuận trong Nhuận Thổ, mà là Nhuận trong dễ chịu!”

Từ nhỏ đến lớn ta chỉ sợ có người liên hệ ta cùng với Nhuận Thổ, thời điểm học cấp hai, ở tiết ngữ văn, học đến bài Cố hương kia, làm cô giáo thì thâm phi thường diễn cảm: tuy rằng ta vừa thấy liền biết đó là Nhuận Thổ, nhưng cũng không phải Nhuận Thổ trong trí nhớ của ta!

Ánh mắt của tất cả bạn học trong lớp liền xoát xoát hướng ta bắn phá, hiển nhiên, từ Nhuận Thổ làm bọn họ liên tưởng ngay tới Tô Nhuận. Đường Duy Cẩm lúc ấy đặc biệt dừng cảm đứng lên nói: “Các cậu đừng nhìn Tô Nhuận, bạn ấy mới không phải Nhuận Thổ, bạn ấy không gọi là Nhuận Thổ!”

Lúc ấy ta đối Đường Duy Vãm, thật sự là hận a! Ai cho cậu nói như thế?!

An Tùy Dụ nhìn đến biểu tình của ta, trong con ngươi càng đậm ý cười, “Cô nhắc đến làm tôi mới nghĩ đến nhân vật Nhuận Thổ này.”

Hả? Không ngờ rằng chính ta thức tỉnh lại trí nhớ thời cấp hai của anh ta sao?

Ta cắn răng, hỏi tiếp: “Thế mẹ tôi còn nói gì nữa không?”

“Thực không có gì, tôi nói đúng sự thật là tôi với cô đang ở bệnh viện, sau đó mẹ cô nói rằng, bà lập tức sẽ trở lại.”

Lạch cạch lạch cạch, ta tựa hồ nghe đến thanh âm trái tim nhỏ bé của ta đang vỡ vụn ra, thực hận không thể xông lên nắm lấy bả vai của An Tùy Dụ dùng sức lắc ấy cái, sau đó rít gào với anh ta: vì sao? vì sao? vì sao anh lại đối với tôi như vậy!

Phản ứng đầu tiên của ta là, An Tùy Dụ khẳng định có chuyện gạt ta, ví dụ như anh ta đã muốn nói, ta làm cho anh ta bị ngộ độc thức ăn phải vào bệnh viện linh tinh linh tinh gì đó. Nếu quả thật là như vậy, mẹ ta mà trở lại, ta chưa biết chừng sẽ không hay ho. Trong lòng thật hận a! An Tùy Dụ cũng quá ác độc.

Nhưng là nghĩ lại , mẹ ta nói lập tức quay về , đó không thể là sự thật , bảy ngày du lịch Lệ Giang, tiền đều đã giao , bà ấy không có khả năng lãng phí, chỉ cần tại trong vòng bảy ngày , ta thu phục được An thiếu gia , chờ mẹ ta trở về, An thiếu gia không nói là bị ngộ độc thức ăn, như vậy giai đại vui mừng, chúc mừng phát tài a !

“An công tử, ngài còn có cái gì muốn ăn không ? Cơm chiều đã muốn mua về cho ngài rồi .” Ta ha ha cười khan vài tiếng, đem cháo trứng thịt nạc đặt ở trên bàn.

Khóe miệng của An Tùy Dụ lại có xu thế run rẩy , yên lặng bưng lên bát cháo bắt đầu uống, ngay cả bát cháo của ta cũng không lưu tình chút nào xử lý hết ! Giống như bát lộ đại quân năm đó đánh địch vậy! Tốt lắm!

2. Chương 04 - 06

Chương 04: Hai đồng tiền vạn năng

Bởi vì ta là người trực tiếp làm cho An Tùy Dụ chịu hại , cho nên ta bị anh ta bắt ở lại trong bệnh viện, nghe anh ta sai sử, còn phải chịu đựng mệt nhọc.

Đối với một người từ nhỏ vốn thuần khiết mà nói, sống chung một phòng với người như An Tùy Dụ , không khác gì cùng sói nhảy múa, ta mở to hai mắt nhìn nhìn chằm chằm An Tùy Dụ, sợ vừa nhắm mắt lại , anh ta liền ngao một tiếng hóa thân làm sói.

Ta không phải đang nói chuyện giạt gân, dù sao, trừ bỏ trước kia anh ta là học trưởng phong vân (nổi tiếng) ở trường học ta là hoàn toàn không biết gì về anh ta cả, trên cơ bản tương đương như người xa lạ, đối với anh ta có chút cảnh giác là theo lẽ thường phải làm .

An Tùy Dụ ăn uống no đủ , ngủ coi như có hương vị ngọt ngào, sợi tóc đen thùi đặt trên gối đầu , ta chỉ nói một câu là đặt, là vì tóc anh ta cắt thực ngắn, giống như mấy tên phạm nhân mới chui từ trong ngục ra vậy. Nhưng chính cái kiểu tóc không có tí hấp dẫn này vẫn còn có thể làm cho An công tử mê hoặc một đồng tiểu y tá, làm cho tiểu y tá cứ cách nửa giờ sẽ ghé qua phòng một lần, có thể thấy được mị lực của An công tử vẫn là có.

An công tử có một đôi mắt đẹp , đôi mày kiếm anh tuấn, không giống như mấy yêu nam hiện nay , cũng không hiểu vì sao, những kẻ này có thể tồn tại a, các đại lão gia đem mình chải chuốt còn quyến rũ hơn so với bạn gái của chính mình, thế này không phải khiến cho bạn gái cảm thấy tự ti sao! Cái thứ nam nhân giống nữ nhân này thật sự đáng sợ.

An công tử có cặp lông mi khá dài, hơn nữa còn cong, ánh mắt của anh ta là hẹp dài , thời điểm mở to giống như con hồ ly , thời điểm nhắm lại có chút hương vị giống công tử ca .

Ta trừng mắt nhìn An công tử, anh ta đột nhiên tỉnh lại, sau khi chống lại ánh mắt của ta , thân thể run lên một cái ,sau khi thoáng bình phục hỏi ta: “Hơn nửa đêm , cô nhìn tôi làm gì? !”

Ta kéo kéo hai bên khóe miệng, cười khan vài tiếng nói: “Không có việc gì ...”

Nếu thực không có việc gì như trong lời nói, ta đem đầu hái xuống, làm băng vệ sinh cho anh ta dùng!

Hậu quả trực tiếp của chuyện này chính là, ngày hôm sau đi học ta đính một đôi mắt gấu mèo vô cùng cực đại, không thể không bùng học tiết buổi trưa , ở ký túc xá ngủ bù.

“Ai ai ai! Ăn cơm nào ...” Bạn cùng phòng Bối Quả Quả dùng chân đạp ta vài cái đầy ngoạn độc.

Vốn định bịt kín chần tiếp tục ngủ , ai ngờ nàng liên tiếp đá ta, “Ngày hôm qua cậu bắt Đường Duy Cầm cùng làm chuyện mờ ám hả ? Nhìn xem vẻ mặt muốn tìm bắt măn của cậu này , chắc chắc, sa đọa nha!”

Ta vẫn thực buồn bực, ta rõ ràng là ngủ ở trên giường , thời điểm mà mỗi lần bạn Bối Quả Quả muốn dạy dỗ ta , đều là ngồi xổm ở trên giường của ta, dùng chân đá đá , tay cậu ấy dài như thế rốt cuộc là để làm gì?

“Bà đây chính là muốn tìm bắt măn! Tôi chính là như thế !” Ta nóng nảy, cãi lại vài câu.

Bối Quả Quả vừa nghe cũng nóng nảy, ngồi xuống bên người ta , hỏi : “A Nhuận làm sao vậy? Ai chọc giận cậu ?”

Ta nước miếng tung bay đem chuyện liên quan tới An Tùy Dụ nói cho cậu ấy , thuận tiện cũng nói chuyện làm ta giận sôi người buổi sáng ngày hôm nay.

Ta một đêm không ngủ , rửa mặt xong , sau đó vừa nhấc đầu đột nhiên thấy khuôn mặt của An Tùy Dụ trong gương , mặt anh ta âm trầm hỏi , “Cô định đi đâu ?”

“Đi học! Tôi vẫn còn đang là sinh viên .” Một đêm không ngủ, tâm tình tự nhiên không tốt được .

An Tùy Dụ à một tiếng, “Mua đồ ăn sáng rồi hãy đến trường học đi! Còn có, buổi chiều thời điểm cô tan học trở về , cũng đừng quên mua cơm.”

Bối Quả Quả nghe xong sự lên án của ta , cầm lấy tay của ta, hai mắt tỏa sáng, “Cậu nói ai? ! An Tùy Dụ? Thật sự sao? !”

Ta ngốc lăng gật đầu.

“A Nhuận! Cậu buồn bán lời a! Học trường phong vân đó a! Đó là tình nhân trong mộng của bao nhiêu nữ sinh không có não trong trường này a! Cậu chừng nào thì dẫm phải cứt chó , cậu nhặt được vận cứt chó sẵn a!”

Ta hừ một tiếng.

Bối Quả Quả đột nhiên nhú mi, biến sắc mặt , lắc lắc đầu, “A Nhuận, nói như vậy đêm qua là cậu theo An Tùy Dụ làm chuyện mờ ám hả ? Vậy Duy Cầm nhà các người làm sao bây giờ?”

Duy Cầm? ! Đầu ta nóng lên, chạy nhanh gọi điện cho Đường Duy Cầm , “Buổi chiều tôi có một tiết Triết! Giáo sư điểm danh, cậu đừng quên thét lên giúp tôi ! Hết tiết thuận tiện mua chút cơm đến cho tôi, loại ăn nhẹ ý .”

Tắt điện thoại , Bối Quả Quả mang theo vẻ mặt hèn mọn chìa vào cái mũi của ta , “Cậu nhìn cậu xem , vừa mới cùng tiểu tân hoan người nông ta nông cả đêm, lúc này liền gọi điện cho tiểu người yêu cũ để sai khiến làm này làm kia, lương tâm của cậu vứt cho chó ăn hả ? Bất quá, tôi còn phải nhắc nhở cậu, chuyện mà cậu cùng An Tùy Dụ có một chân trăm ngàn phải giữ bí mật, bằng không cậu về sau bước ra cửa liền thảm .”

“Vì sao? Anh ta đã tốt nghiệp rồi, còn có thể trở về kích động đoàn người quần ẩu tôi được sao?”

“Anh ta không cần kích động, trường học này có bao nhiêu fan của anh ta cậu biết không? Có bao nhiêu fan của Đường Duy Cầm cậu biết không? Nếu làm cho bọn họ biết, mặt hàng như cậu có thể thu được hai tiểu mỹ nhân, cậu còn có mạng sống để đi ra ngoài sao ? Cậu lại chả sớm bị giẫm nát bét ý chứ !”

Ta không cho là đúng, “Cậu đang nói chuyện giật gân à ? Tôi cùng An Tùy Dụ rất thuần khiết !”

Bối Quả Quả cắt một tiếng, “Chờ các người không thuần thì lại nói cho tôi biết đi.”

Buổi chiều tan học , Đường Duy Cầm quả nhiên vội đưa cơm tới cho ta . Cậu ta đứng dưới ánh mặt trời, thời điểm đưa hộp cơm cho ta, ánh sáng phản chiếu nhìn thật tốt đẹp.

Ta nở nụ cười, ánh mắt cong cong , bên trái gương mặt có một cái núm đồng tiền nho nhỏ , ta đứng ở nơi đó, thoáng thấp đầu, cắn môi dưới, ánh mắt nhìn xuống mũi chân của cậu ta.

Sau một lát yên tĩnh, Đường Duy Cầm mở miệng nói: “Ô Nhuận , miệng của cậu bị rút gân sao? Muốn tôi đưa cậu đi phòng y tế hay không ?”

“Cái gì? ! Cậu nói cái gì?” Ta ngẩng đầu trừng cậu ta, “Cậu mới bị rút gân ! Tôi đi đây!”

Cầm hộp cơm nổi giận đùng đùng tiêu sái mà đi , cậu ta thực nghe lời chưa có đuổi theo ta, người này có đôi khi nào thật là óc bả đậu , ta là nói không cho phép đi theo ta, nhưng cậu ta cũng phải nghĩ một chút mà mạnh mẽ giữ chặt ta, sau đó cường ôm cường hôn cái gì, ta còn có thể phản kháng cậu ta chắc ? !

Thời điểm đi vào phòng bệnh , bên trong cơ hồ có thể nói là chật kín người , vài cô y tá vây quanh giường bệnh của An Tùy Dụ, làm cho phòng bệnh nguyên bản vốn chật chội càng trở nên đầy ứ . Các cô y tá cười nói một ít chuyện thú vị , An Tùy Dụ nghe xong phần lớn không lên tiếng, ngẫu nhiên cũng chỉ là ừ một tiếng, hoặc là nói, như vậy a.

Cứ việc An Tùy Dụ lãnh đạm như thế , mấy cô y tá này vẫn là thập phần nhiệt tình.

Ta ở vòng ngoài đứng một lúc lâu, các vị y tá đem phòng tuyến bố trí thật tốt quá, ta căn bản không thể đột phá đi vào, chỉ có thể ở phía sau giường mắt mà nhìn.

“Tô Nhuận? Cô đã đến rồi.” An Tùy Dụ phát hiện ra ta, đối với ta nhướn mày cười.

Các cô y tá phát ra thanh âm sợ hãi , biểu tình này của anh ta thật sự là đẹp mắt, khuôn mặt tinh xảo của người đàn ông hơi điểm chút mỗi một, lại còn đối với cô cười giống như ánh nắng mùa xuân .

Ta đem ánh mắt dời đi , xuyên qua đám người, đem cơm đặt ở trên bàn, “Ăn cơm thôi !”

Các vị tiểu y tá lưu luyến không rời rời đi, An Tùy Dụ thủy chung cũng không nói cái gì, anh ta yên lặng ăn cơm, ta xem mà một bụng tức, mùa hè nóng nực như vậy , ta ở bên ngoài chạy tới chạy lui, anh ta thì cùng mấy tiểu cô nương tâm sự thật vui , thế này không phải cho ta xem ngọt ngọt sao!

“Anh nhưng thật có vẻ thích ý nhỉ ? Trò chuyện với nhau rất vui sao!”

An Tùy Dụ ngẩng đầu nhìn ta một cái, hàm nghĩa thâm hậu. Ta chỉ cảm thấy, cái liếc mắt này của An thiếu gia thật không đơn giản, vì thế không thèm nhắc lại, hiện tại anh ta thân là đại gia của ta , ta vừa rồi là có điểm lỗ mãng , hẳn là căn cứ mọi sự thuận theo thái độ.

“Lại đây xem bạn trai a!” ông chú giường bên cạnh chào hỏi ta.

Ta xua xua tay, “Không không không! Anh ta cũng không phải là bạn trai của cháu!”

Ông chú cười cười, “À à à, đó là tôi lầm , vợ chồng son cảm tình cũng thật tốt.”

Đang ăn cơm An công tử đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ông chú kia một cái, ta nhìn chăm chăm lấy An công tử, sợ anh ta tức giận , dù sao anh ta ở trường học của chúng ta cũng coi như là danh nhân, là danh nhân liền đều sợ có chuyện xấu. Nhưng mà, An công tử chỉ là cười cười, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Ta vỗ vỗ ngực, lo lắng hơi chút thả lỏng . Nhưng là bỗng nhiên, ta lại bắt đầu thấy căm tức, có ý tứ gì a, bà đây với nhà anh có chút chuyện xấu mà anh còn không vui sao!

Không bao lâu, y tá lại tới nữa, lúc này đây thì không phải kiểm tra phòng.

“An tiên sinh , phòng bệnh bên kia đã được chuẩn bị tốt rồi , anh có thể đổi qua.”

An Tùy Dụ gật gật đầu, tiếp tục mặt than nói một câu, “Cám ơn.”

” Cái gì a? ! ! !” Ta vừa nghe lập tức giật mình một cái nhảy bổ lên, vọt tới trước mặt y tá, “Cô nói ai muốn đổi phòng bệnh? Đổi như thế nào ?”

Tiểu y tá lui về phía sau nửa bước, nơm nớp lo sợ nói: “An... An an tiên sinh buổi sáng có nói muốn đổi đến phòng bệnh cao cấp.”

“Phòng bệnh cao cấp? ! Cũng không phải ở cũ, còn định chiều chuộng như vậy sao !” Ta nhất thời nhe răng nhếch mép, vừa đau thịt lại đau lòng, viện phí thế này sẽ tăng nhiều lắm a, ta nào có nhiều như vậy tiền cho anh ta tiêu xài?

Sớm nhìn ra đến An công tử là thân người nhưng dạng cẩu , hoặc là cái kẻ chỉ biết hưởng thụ , hoặc là cái kẻ bị người bao dưỡng để hưởng thụ , ta chạm vào liền không hay ho thế này đây.

Ta chính đang thì thào tự nói, vừa quay đầu lại thấy được An thiếu gia nhăn nhó khuôn mặt, giống như cái bánh kếp vậy.

“Phí nằm viện tôi trả .” An thiếu gia theo hàm răng bài trừ ra những lời này, có thể thấy được anh ta có bao nhiêu phần nộ.

Ta rất muốn nói cho anh ta , tức giận không tốt, sẽ thương tổn đến gan a, chính là ta vừa nghe đến câu anh ta tự mình gánh vác phí dụng, liền lập tức tươi cười rạng rỡ, nói với y tá : “VẬY NHANH ĐỔI A! TRƯỚC ĐỔI ANH TA ĐI CHỖ NÀO ? CÔ NÓI ĐI !”

Tọa lạc hướng bắc nam, phòng bệnh mới của Aan công tử thập phần thoải mái, có cửa sổ to sát đất, có thể xem tới được hoa viên, cảnh sắc lịch sự tao nhã . An công tử sắc mặt có chút tái nhợt, môi thoảng có nhan sắc, thời điểm anh ta nói chuyện cũng nhìn ra được môi hồng răng trắng.

An công tử nhìn ra ngoài cửa sổ hình như chút suy nghĩ, ta cúi đầu như có chút suy nghĩ, tuy rằng trong lòng ta là đang đối với anh ta khinh bỉ, nhưng là ta không thể không vì cửa hàng nhà mình mà đi lấy lòng anh ta , ngay cả ta có một vạn cái không muốn cũng không thể nói ra , còn phải cười cười đối mặt, đây chính là cuộc sống nha!

“Tô Nhuận.” An Tùy Dụ đột nhiên gọi ta.

Ta lập tức lấy lại tinh thần, mỉm cười ngọt ngào , “An công tử có gì phân phó nha?”

“Đi mua giúp tôi mấy quyển sách về đi.”

Ta gật gật đầu, suy nghĩ một chút lại quyết định chụp vài câu mông ngựa, “An công tử quả nhiên bác học đa tài! Bệnh nguy kịch còn không quên đọc sách a! Quả thật là nhân tài quốc gia a!”

Chỉ thấy khoe miệng An Tùy Dụ run rẩy vài cái, hung hăng trừng mắt nhìn ta một cái.

Mua sách cũng là một môn học vấn, cửa hàng sách thì tốt nhưng là đắt a, mấy quán nhỏ lẻ đường thì chất lượng không ổn, ngẫu nhiên có sai chữ , nhưng là giá cả khá tiện nghi, những năm gần đây, ta một bên thì vô cùng thống hận sách lậu , một bên lại chẳng biết xấu hổ đi mua sách lậu, trong lòng biết đây là cử chỉ bất nghĩa , nhưng cũng không có biện pháp, trong túi không no đủ a.

Ra bệnh viện, có mấy cái ngõ nhỏ , ban ngày rất là náo nhiệt, các loại đồ ăn vặt, đồ tạp hóa, rục rờ muôn màu, tự nhiên cũng sẽ có sạp bán sách. Đi không bao lâu liền thấy một cái quán sách , ông chủ là một người đàn ông trung niên, trong tay cầm một quyển không biết là sách gì đang đọc đầy ngon lành.

Trên mặt đất trải một tấm vải trắng , các quyển sách liền đặt tại trên mặt , khá lộn xộn . Ta ngồi xổm trước mặt chọn trong chốc lát, trừ bỏ một tay tro bụi lại không chỗ nào tìm được, liền hỏi: ” Ông chủ, có Kim bình mai * không?”

Ông chủ đầu giường lên nhưng mắt không ngẩng theo , thuận tay từ trong đồng sách đào ra một quyển, ném cho ta, ta vừa thấy thì đúng là Kim bình mai , không khỏi bội phục ông chủ quán , thật sự là lợi hại! Phải tu luyện bao nhiêu năm mới có thể móc sách nhanh mà chuẩn như vậy a?

An Tùy Dụ sai ta tới mua sách, kỳ thật ta biết, nếu không phải trong phòng bệnh không có đầu DVD, phỏng chừng đã kêu ta mua đĩa , lũ đàn ông, có thể lý giải!

“ Bao nhiêu tiền một quyển a?” Ta hỏi.

“Hai đồng!”

“Mua!”

Hào phóng đưa qua hai đồng tiền, sau khi tay cầm lấy sách, lại nghĩ, An công tử vạn nhất xem tẩu hỏa nhập ma thì làm sao bây giờ? Ta phải cứu lại anh ta a!

Vì thế lại hỏi: “Ông chủ có Đạo đức kinh không?”

Ông chủ nguyên bản ánh mắt vẫn chôn ở trong sách, rốt cục nhìn ta liếc mắt một cái, lộ ra thần sắc kinh ngạc , đại khái là chưa từng gặp gỡ ai như ta vậy , mua sách đều có giới hạn.

Lần này ông lục hồi lâu mới tìm ra một quyển Đạo đức kinh cũ kỹ đưa cho ta, ta ở trong tay lắc lắc, hỏi: “Bao nhiêu tiền a?”

“Cũng hai đồng!”

Ta nhất thời chấn động toàn thân ! Giá tốt! Hai đồng vạn năng a !

Chương 05: Bán nữ cầu vinh

Ôm hai bản sách hay tuyệt thế kia vào trong lòng , cấp mông chạy như bay về bệnh viện.

Trên đường đi ta đều suy nghĩ, nếu An công tử nhìn thấy ta am hiểu ý người mà mua sách hay cho anh ta như vậy khẳng định sẽ đương trường cảm động mà khóc rống chảy nước mắt, sau đó đối với chuyện của hàng nhà ta gây nguy hại cho anh ta vứt ra sau đầu.

Ý tứ của An công tử , ta cũng hiểu được, nằm bẹp dí trong bệnh viện xác thực rất nhàm chán, cần tìm việc gì đó vui vui mà làm , xem một chút sách như Kim bình mai quả thật vừa vặn thích hợp ! Giảm bớt áp lực bị nhồi nén , thêm vào đó, trong quyển sách này viết đều là tình hoa, bảo bối của nền văn học nước nhà đó a!

“An công tử! Tôi mang về cho anh thứ tốt đây!” Ta thật kích động lôi ra từ trong lòng hai quyển sách này , ném lên giường của An công tử , mặt trên hình như còn mang theo nhiệt độ cơ thể của ta.

An Tùy Dụ vốn đang chớp mắt, bị ta dựng tỉnh, nhú nhú đầu lông mày , sau khi nhìn đến mấy quyển sách ta ném ra , nhất thời trờng lớn hai mắt, hận không thể xuyên thủng mấy cái lỗ trên mặt của ta , thanh âm vẫn trầm thấp kia cũng có chút phập phồng, chỉ vào bản Kim bình mai kia hỏi: “Đây là cái gì? !”

Ta hơi kinh hãi, “Anh không biết chữ sao? Thế sao không nói sớm a, để tôi mua bản tranh vẽ !”

Bàn tay của An Tùy Dụ chỉ vào bộ sách trong nháy mắt biến thành nắm đấm, nói chuyện cũng có chút hương vị nghiêng răng nghiêng lợi .

Chỉ tiếc, lúc ấy ta lại không thấy ra, còn thập phần nịnh nọt thấu mắt qua, “An công tử , nếu không tôi đọc cho ngài nghe nhé ?”

“Tô! Nhuận!” An Tùy Dụ cắn răng, phát ra từng chữ từng chữ một .

Ta cả kinh, “Làm... Làm... Làm sao vậy ?”

“Ai cho cô mua loại sách này đến cho tôi xem ? Ai cho phép hả ? !”

An Tùy Dụ trờng ta, giống như một con sư tử sắp nổi điên , ta có chút nghi hoặc, chẳng lẽ là ta hiểu sai ý ?

Ta làm người , hướng tới là đánh chết cũng không chịu nhận sai , dù cho sai lầm rồi cũng không thể nói là ta sai lầm rồi. Vì thế, ta đem cái chăn của anh ta xốc lên một chút, ngồi khoanh chân xếp bằng ở trên giường , chỉ vào quyển Kim bình mai nói: “An công tử anh không cần hiểu sai , đây là nghệ thuật! Nghệ thuật anh có hiểu không a? Anh đừng đem thứ này trở thành cái gì đó không tốt, đây là một loại tư tưởng, bên trong có những giải thích cao siêu của cổ nhân . Anh không cần đáng khinh như vậy được không. Hơn nữa, tôi không phải còn mua thêm một quyển Đạo đức kinh cho anh nữa sao?”

Đột nhiên, có người hô to cổ họng, “Tô Nhuận! Mày là cái đồ nha đầu chết tiệt , xem tao có đánh chết mày hay không! Bà đây nuôi mày lớn đến như vậy, thế mà mày dám cùng đàn ông chạy đến nơi này thuê phòng a! Mày còn dám giấu diếm ! Bà đây muốn xử lý mày!”

Điều này không thua gì so với sấm dậy đất bằng, thế cho nên An công tử cũng ngây ngẩn cả người, hai kẻ chúng ta hai mặt nhìn nhau. An công tử vừa muốn quay đầu lại , ta liền giữ chặt lấy mặt của anh ta , nháy nháy mắt với anh ta.

Đừng nhìn a, hai ta là trong sạch a, trong sạch a! Trăm ngàn đừng bàn tới chuyện ngộ độc thức ăn a! Trăm ngàn miễn bàn!

An công tử nhìn ta sững sốt một lúc, không biết có hiểu được ý tứ của ta hay không nữa.

Ta thật sự là nằm mơ cũng không thể tưởng được, đồng chí Kỷ Hoài thật sự lại quay trở về, điều này hoàn toàn không phù hợp với cá tính tính toán chi li của bà ấy . Cho nên ta kinh ngạc, hoảng sợ, sau đó chợt dạ .

“Tô Nhuận! Mày...” Thanh âm của Kỷ Hoài đề cao đến độ tám, chỉ cảm thấy lỗ tai đều ong ong vang lên .

Ta xoay người lại, miệng ngoác ra cười cười, “Ba mẹ, hai người cũng đến bệnh viện? Thực khéo a!”

Ngón tay của Kỷ Hoài chĩa vào người ta rung rung một chút, sau đó làm ra một chuyện khiến cho đoàn người chúng ta đều khiếp sợ . Nói đến lúc ấy, chiếc cằm của ta còn phải rơi xuống đất , An công tử thì tròn mắt há hốc mồm , biểu hiện của cha ta còn bình thường một ít, hơi hơi nhắm lại hai mắt , tựa hồ đang phải chịu được điều thống khổ rất lớn .

“Tô Nhuận mày là đòi tiểu tạp chủng a! Bà đem mày nuôi lớn như vậy, chính là để mày cung cấp cho đàn ông sao ? ! Tao với cha mày mới đi được vài hôm, mày liền cùng đàn ông đến bệnh viện, bụng mà lớn tướng ra mày bảo tao về sau làm sao nhìn được mặt người khác a! Hàng xóm láng giềng đều đã biết, mày làm Tô gia sao có thể gặp người a! Không muốn sống nữa a!”

Kỷ Hoài kêu trời gọi đất , làm ta nghe không hiểu ra sao, đây là liên quan kiểu gì a? Ta cùng An công tử? Lớn bụng?

An Tùy Dụ nghe xong những lời này của mẹ ta , thật thà chất phác liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó ánh mắt dừng lại trên bụng của ta, theo bản năng ta liền bưng kín bụng mình , trừng mắt nhìn anh ta , một bước xa xông lên phía trước đỡ lấy mẹ ta.

“Đây là bịa đặt! Ai mang thai ! Ai mang thai a ? Mẹ gặp qua phụ nữ có thai mà còn xinh đẹp thuần khiết như con chưa? !”

Kỷ Hoài nguyên bản đang y y nha nha kêu khóc , trông rất có dáng vẻ , không hổ là người mê diễn kịch , khi bà ấy nghe được ta nói như thế , tạm dừng một hai giây, ánh mắt giống như X quang quét đến trên người An Tùy Dụ, “Chẳng lẽ là cậu ta có?”

Nhất thời An Tùy Dụ vẻ mặt hắc tuyến, sắc mặt càng ngày càng đen .

Ta liền thấy đây là điềm báo tức giận của An công tử , lấy cá tính kiêu ngạo của anh ta khẳng định là không thể nhẫn nhịn nổi điều này, vạn nhất mà anh ta tức giận, sẽ đem chuyện ngộ độc thức ăn kia khai ra, thế thì cửa hàng nhà chúng ta không phải sẽ xong đời rồi sao.

Cho nên lúc ấy vì tránh cho thảm kịch này phát sinh, ta thực không khách khí đánh gãy ý nghĩ của Kỷ Hoài, “Mẹ nói bậy bạ gì đó ! Đàn ông làm gì có cái công năng kia? Anh ta dùng cái gì để mang thai!”

Sắc mặt An công tử lại đen thêm vài phần, ánh mắt giống như sát thủ đảo qua toàn thân ta , làm cho ta không khỏi cảm giác sau lưng có gió lạnh từng trận.

Mới vừa rồi đồng chí Kỷ Hoài hiển nhiên là bị phần nộ che lấp mất ý nghĩ, lúc này cũng phản ứng lại một chuyện thật rằng An Tùy Dụ là đàn ông , nhưng là bà lại đột nhiên đem ánh mắt chuyển hướng về phía ta, ngay sau đó giống như Thiên vương một tay cầm Bảo tháp một tay chống vào eo , một cái bàn tay liền vươn đến, ta linh cơ vừa động, trốn ngay đến phía của An Tùy Dụ.

“Mày còn dám chạy? !”

“Bình tĩnh a!”

Kỷ Hoài không hiểu móc ở đâu ra một cái gậy phang tới , An công tử đang bệnh tật đầy mình hiển nhiên là không có dự đoán được mẹ ta lại hung hãn như thế, kết quả là trúng oan một quyền này , đương trường máu tươi phun xa ba thước, chết ngất luôn .

Mẹ ta vừa thấy tròn mắt, lắp bắp nói: “Đứa nhỏ này sao lại không biết trốn đi a?”

Ba ta vừa thấy, hung hăng thở dài, “Bà đem con rể đánh chết , tiểu Nhuận của chúng ta không phải sẽ thủ tiết ? !”

Kỷ Hoài than thở một câu, “Kia không phải còn có tiểu tử Đường Duy Cầm kia sao! Không cần sợ !”

Cừ thật! Tư tưởng này của mẹ ta cũng thật thông thoáng!

Ta vừa nhìn lại An công tử, nhất thời đỏ mắt , lập tức vồ lên, dùng sức lay động thân thể anh ta , “An công tử anh không thể chết a! Anh mà chết, tôi phải làm sao bây giờ a!”

Đồng chí Kỷ Hoài vừa nghe thấy , lập tức tiến đến gõ vào cái đầu của ta , “Mày xem xem, hai đứa vẫn là không có chuyện gì sao?”

Cái mũi của An công tử sợ là không bảo đảm , bộ dáng máu chảy thành sông như thế này làm cho ta ngây ngốc há hốc mồm nhìn trừng trừng, nhìn bề ngoài rất cường tráng , chẳng lẽ thực chất là nhu nhược giống Đường Duy Cầm sao? Chẳng lẽ đây là bên ngoài tô vàng nạm ngọc mà bên trong thì thối rữa?

Đồng chí Kỷ Hoài đại khái là nhìn đến trên giường còn có một quyển Đạo đức kinh dính máu , thuận tay cầm lấy đối với ta chỉ trỏ, “Mày làm chuyện bại hoại môn phong , định nghĩ xem Đạo đức kinh có thể tu thành chính quả sao ? Tao phỉ nhổ vào a! Mày nói một chút xem về sau còn lập gia đình như thế nào? Nhà lão Đường bên kia phải trả lời như thế nào đây? Đứa nhỏ Duy Cầm kia trừ bỏ nhu nhược không giống đàn ông thì cũng không có khuyết điểm gì , làm sao mày lại không biết quý trọng hả?”

Ta lười nghe bà ấy thao thao bất tuyệt, đẩy hai vị lão gia ra.

“Tô Thức! Ông nhìn đứa con gái ngoan của ông xem, tôi là mẹ ruột nó, nó cũng không chịu để ý đến tôi!” Mẹ ta khóc lóc kể kể.

Ba ta giận giữ, “Tiểu Nhuận, sao có thể đẩy mẹ con hả, đẩy bố một cái là được !”

“Con cầu hai vị lão gia các người a ! Vị An công tử này nếu mà chết, một nhà chúng ta đều không hay ho! Chờ con quay lại rồi nói sau!” Ta vội vàng hấp tấp chạy ra ngoài.

Hai vị đồng chí Kỷ Hoài cùng Tô Thức về mặt nghi hoặc, “Tiểu tử này còn có bối cảnh sao?”

Gọi bác sĩ tới, nhanh chóng kiểm tra cho An Tùy Dụ một lần, sau đó ông ta có chút suy nghĩ nói: “Ai u, hình như là não bị chấn động a!”

“Không có khả năng!” Ta lập tức trừng mắt, “Tuyệt đối không phải chấn động não , cũng không cần chụp CT não đâu.”

Nói đùa sao , cái thứ đồ chơi kia biết bao nhiêu tiền không ?

Cô y tá bên cạnh này đại khái là cũng coi trọng vẻ mỹ mạo của An công tử, trừng mắt nhìn ta vài cái, phỏng chừng ở trong lòng, cô ta đã đem mình trở thành cái gì đó của An công tử , mà ta chính là một nhân vật ác độc như phù thủy.

Tiến bước bác sĩ cùng y tá, ta đem ngọn nguồn của việc này thành thật công đạo cho ba mẹ một lần, biểu tình trên mặt mẹ ta từ lúc đầu kinh ngạc, đến kinh ngạc, sau đó là khó có thể tin, cuối cùng là thất bại.

Lời kịch vẫn là, “Cái gì? Không có khả năng! Mày lừa mẹ mày sao? Vậy phải làm sao bây giờ?”

Ta lại đem chuyện hai ngày nay An công tử tra tấn ta thêm mắm thêm muối mà kể lể ra , cùng lúc là thêm vào than thở khóc lóc, thất thanh khóc rống, biểu lộ thật sâu sắc rằng, vì cửa hàng của cả nhà, ta ở chỗ An công tử đã phải ăn biết bao nhiêu khổ.

Đồng chí Kỷ Hoài ôm lấy bả vai của ta, vỗ vỗ lưng ta, vẻ mặt đau thương, ta nghĩ rằng, tối thiểu thì bà ấy cũng sẽ nói, đứa con bảo bối của ta thật vĩ đại, vì nhà chúng ta mà con phải chịu khổ , mẹ quyết định đem tiêu phí mấy ngày nay bù lại cho con, đồng thời còn cho con thêm tiền tiêu vặt. Nếu không thì bà cũng có thể nói, con ngoan, con chịu khổ rồi.

Nhưng là, tư duy của đồng chí Kỷ Hoài lại khác thường so với người ta , chỉ lẳng lẳng nói một câu, “Vậy mày liền vì nhà chúng ta , tiếp tục ở tại chỗ này chiếu cố An Tùy Dụ đi, trăm ngàn phải nhớ kỹ a, không thể để cho cậu ta đi tố cáo chúng ta, nếu cậu ta đi tố cáo chúng ta, bà đây sẽ ày biết tay!”

Hả? ! Ta chỉ cảm thấy rằng hạnh phúc trên thế giới này đồng loạt im bật dừng lại, tất cả oan khuất trên thế giới này đều hướng ta mà phi tới , hắc ám ngoắc ngoắc tay với ta.

Ngay tại thời điểm ta còn đang kinh ngạc , mẹ ta đã muốn lôi kéo ba ta chạy đi , ta chạy nhanh ôm cổ bà ấy, “Mẹ! Sao mẹ có thể như vậy a!”

Mẹ ta một bên đẩy ta ra một bên nói: “Mày hầu hạ cậu ta cho tốt thì cả nhà chúng ta đều sẽ tốt!”

Tiếp theo ta khóc kêu, “Mẹ! Nhưng con là cô nương hoa cúc a! Chuyện này nếu truyền ra ngoài, Duy Cầm sẽ nghĩ con như thế nào a? Nếu không chịu kết hôn với con thì phải làm sao bây giờ a? !”

Mẹ ta thay đổi dùng chân đá ta, “Duy Cầm không phải người như vậy! Hơn nữa, nếu nó thật sự không dám cưới mày , mẹ liền giúp mày đánh nó !”

“Mẹ! Con kiều xinh nhu nhược như vậy , mẹ cứ yên tâm đem con đặt cùng một chỗ với An công tử sao? Đây là cô nam quả nữ? !”

“An Tùy Dụ không phải người như vậy! Mẹ yên tâm! Cậu ta sẽ không làm gì mày ! Mau mau buông tay!” Mẹ ta vừa nói vừa đá vào trên bắp chân nhỏ xinh của ta, ta lảo đảo bị ngã ngửa lên trên người của An công tử, đành phải trở mắt nhìn ba mẹ ta nhanh chóng rời đi , cứ như là chân bôi mỡ vậy.

Cái gì mà kêu Đường Duy Cầm không phải người như vậy, cái gì mà kêu An Tùy Dụ không phải là người như vậy, thế chẳng lẽ ta là người như vậy?

Ta nhất thời muốn tru lên một tiếng như sói, mạng của ta sao lại khổ như vậy a!

“Sao? Để cô ở lại cô còn không muốn sao ?” An công tử vẫn giả chết từ từ tỉnh lại, ôn hoà nói một câu.

Ta lập tức ngẩng đầu lên, hai mắt tỏa sáng, ôm lấy khuôn mặt anh ta nói đầy vui sướng : “An công tử , anh không chết a!”

An Tùy Dụ nhú mày, “Buông tay ra! Còn có cô cũng đứng lên cho tôi , cô định đè chết tôi sao ? !”

Ta cúi đầu nhìn nhìn tư thế có chút ái muội của chúng ta, ta chính là đang ghé vào trên ngực anh ta , khoảng cách từ mặt ta đến mặt của anh ta không quá 10cm. Ta ngượng ngùng cười cười, đứng thẳng lên, lấy ngón tay chọc chọc vào ngực anh ta , thực nịnh nọt mà nói một câu, ” Cơ ngực của An công tử thật không kém, cỡ 34C (đại búi?) à ?”

An công tử không thể nề hà đành phải nhắm lại hai mắt, từ hàm răng phun ra một câu, “Mua bữa tối đi!”

Ta sững sốt, “Không phải anh vừa mới ăn qua sao? Lại ăn nữa?”

“Vậy thì là ăn khuya! Tóm lại trong khoảng thời gian ngắn, đừng xuất hiện ở trước mặt của tôi!”

“Ừ.” Ta cúi đầu yên lặng đi ra ngoài, An công tử không phải là bị bệnh mặt than chứ, ừ, nhất định là thế rồi, sắc mặt vẫn khó coi như vậy, hồi tưởng lại bộ dáng anh ta cười đùa cùng mấy cô y tá , biểu tình của bộ mặt là rất khó khăn , phỏng chừng thật sự bị mặt than, thật đáng thương .

Chương 06 Ra đi không từ già

Trong một tuần ta ghét nhất là chiều thứ Sáu, đây vốn nên là đoạn thời gian vui sướng , nhưng là vì một ít sắp xếp của trường , làm cho sinh viên hệ tiếng Trung năm thứ tư ngay tại ngày nghỉ này cũng phải vắng mặt đến trường vào buổi chiều, còn phải học mấy tiết chuyên ngành quan trọng nữa .

Hơn nữa, lão giáo sư là thể loại đã gặp qua là không thể quên được , họ tên và khuôn mặt của mỗi người lão ta đều có thể nhớ rõ, nói cách khác, nhà người sẽ không có cách nào trốn học , tìm người giúp người hét tên lên, đó là chuyện hoàn toàn vô dụng.

Cho nên ta vẫn đều hoà nghi, lão giáo sư dạy môn văn học nước ngoài này sở dĩ thoát nhìn mỏng manh như vậy như vậy , quắt queo như vậy , hoàn toàn đều là bị cái đầu ăn no rừng mỡ kia đè ép mà thành .

Chán muốn chết đành phải vẽ rùa Vương bát vào laptop , tai trái là lão giáo sư đông đặc phát biểu , tai phải là Bối Quả Quả thì thảo bát quái, trong óc còn thường thường ngẫm nghĩ xem Duy Cầm nhà ta đang làm gì .

Một tuần cùng An công tử nhắc lên quan hệ , cơ hội gặp mặt giữa ta Duy Cầm đã thiếu nay lại càng thiếu, mỗi ngày hết giờ học , ta phải chạy ngay đến bệnh viện làm trâu làm ngựa cho An công tử .

“Chặc chặc...” Bối Quả Quả ngồi bên cạnh đột nhiên phát ra thanh âm như vậy .

Ta quay đầu lại nhìn cậu ta một cái, “Cậu biến thành chuột à ?”

“Xi! Cậu gặp qua con chuột nào xinh đẹp như hoa giống tôi chưa ? Chẳng qua là tôi đột nhiên phát hiện một việc.”

Xinh đẹp như hoa? May mắn ta học là tiếng Trung , ta mà học tiếng Anh không khéo còn có thể bị Bối Quả Quả đối trá được , cậu ta như vậy còn gọi là xinh đẹp như hoa sao ?

“Cậu mau hỏi tôi đi a!” Bối Quả Quả đá ta một phát.

Ta không kiên nhẫn nhìn cậu ta , “Muốn nói thì nói! Bà đây hiện đang rất phiền .”

Bối Quả Quả đem cái đầu to cực đại ngó lại đây, mạnh mẽ mà xâm nhập vào trước mắt ta , làm cho ta trong lúc hoảng hốt nghĩ rằng mình thấy được con đầu to (phim hoạt hình Bồ đầu nhỏ , con đầu to).

“Có phải An Tuyền Dục coi trọng cậu hay không ?”

“Nếu thế thì anh ta cũng thật tinh mắt!”

“Nhưng là anh ta coi trọng cậu ở cái gì nhỉ ? Cậu như thế này muốn cái gì cũng không có a!”

“Anh ta làm sao lại không thể để ý đến tôi ? Anh ta dựa vào cái gì mà không thể để ý tôi nha? Bà đây làm sao ? Bà đây có điểm không xứng với anh ta ?”

Bối Quả Quả hiển nhiên là không có dự đoán được ta sẽ có phản ứng lớn như vậy , dần mặt ra nhìn ta.

Chỉ nghe thấy giáo sư nói: “Bạn kia nói cũng đúng, kiểu xưng hô ‘bà đây’ là có thể , nhưng là không quá văn nhã lịch sự , ở đây, chúng ta hãy phiên dịch thành ‘mẫu thân’ a.”

Trong nháy mắt toàn bộ người trong giảng đường đều tập trung ánh mắt đến trên người ta , ta cũng không có sợ hãi, trong lòng chỉ là có chút không thoải mái . Cũng không thể nói ai cũng phải coi trọng ta, ta cũng biết chính mình không có mị lực lớn như vậy , nhưng là ta chán ghét tất cả những người nói ta không xứng với ai đó , ta từ nhỏ cũng không phải vì ai mà xứng , thế thì việc gì mà phải cố gắng cho xứng với ai ?

Bối Quả Quả đẩy đẩy ta, “A Nhuận, nếu không, chị đây sẽ giúp em cầu đồ An Tuyền Dục nhé ?”

Ta trừng mắt nhìn cậu ấy một cái, dùng sức mà gõ vào cái trán của cậu ấy , “Thế cậu đem Dục Cẩm nhà tôi đặt ở chỗ nào, đặt ở chỗ nào a!”

“Nếu không, đều thu cả hai, cậu cũng thử làm một cái nữ tôn xem , có hai tướng công như hoa như ngọc hầu hạ cậu , cuộc sống chẳng phải thật nhiều tốt đẹp sao !”

Trong đầu ta đột nhiên hiện lên hình ảnh An công tử cùng Đường Dục Cẩm đứng trước mặt ta , ngay sau đó là An công tử ôm lấy Đường Dục Cẩm, sau đó vẻ mặt ghét bỏ nói với ta , cô có thể biến , mục đích của tôi đã đạt tới rồi , tôi thích chính là Dục Cẩm, tôi còn muốn tố cáo cửa hàng nhà các người, tố cáo các người mưu hại mạng sống của người khác.

Điều này làm ta sợ tới mức giật cả mình.

Bối Quả Quả vẫn còn đang ngồi một bên cười, “Cậu đã bắt đầu thích rồi phải không ?”

“Cậu đi mà đóng phim của cậu đi thôi!” Ta trừng cậu ấy.

Miệng cậu ấy run rẩy vài cái, đảo cặp mắt trắng dã, trông như sắp ngất vậy , Bối Quả Quả ghét nhất là bị nhắc tới từ ‘đóng phim’ này , bình thường ta cũng sẽ không lấy ra mà nói , đây thật sự là bị cậu ấy bức đến đường cùng .

Sau khi tan học ta không có trực tiếp đi bệnh viện mà là về nhà trước một chuyến, mẹ ta nói nấu canh cho An công tử bồi dưỡng thân mình, bảo ta về lấy, sau đó lại đưa đi cho An công tử.

Về nhà , mẹ ta đứng ở cửa đưa cái cặp lồng giữ nhiệt cho ta, cửa cũng chưa cho ta vào, thúc giục ta nói: “Nhanh đi, bảo tiểu An nhân lúc canh vẫn còn nóng thì hãy uống luôn, thứ này là đại bổ đó!”

Ta bĩu môi, “Cái thứ gì a? Ngay cả cửa cũng chưa cho con vào, con có phải là con ruột của mẹ hay không a? Con cũng muốn uống!”

“Đi đi đi! Mày uống cái gì! Đây là canh hầm thịt trâu.” Kỷ Hoài đẩy ta ra cửa, trước khi đi còn không quên dặn ta, “Con gái ngoan nhớ hầu hạ cho tốt a! Đừng có để cho cậu ta tố cáo nhà chúng ta a!”

Ta phẩy tay áo, trong lòng vô cùng không tình nguyện, ôm cái cặp lồng giữ nhiệt vào trong lòng, đi dò dẫm từng bước một tới bệnh viện .

Thời điểm đi đến cửa tiểu khu thì gặp bà Vương.

“Ôi Nhuận a! Lại về giúp mẹ cháu bán xà phòng a!”

Ta cũng không giải thích , bà cụ từng một lần ăn qua bánh đậu xanh của mẹ ta bây giờ vẫn còn bóng ma, ta cười cười nói: “Bà Vương ăn cơm chưa ạ?”

“Cái gì? Yêu đương? Cháu yêu đương ? Với ai a?”

Nụ cười của ta có chút cứng ngắc, giải thích nói: “Bà Vương, bà nghe lầm rồi, không phải là yêu đương, cháu hỏi là bà ăn cơm chưa.”

“Cái gì? Bà không biết sao ? Không phải đứa nhỏ nhà họ Đường sao? Đó là ai a?”

Ta vẻ mặt hắc tuyến, ủ rũ nói: “Bà Vương , cháu đi đây, gặp lại bà sau.”

“Cái gì? Hai đứa chia tay ? À à, trước kia bà cũng không biết a.”

Ta cũng không dám nói thêm cái gì nữa , chạy nhanh như chớp , sợ bà Vương lại biến tấu ra thành cái chuyện gì nữa.

Trong vườn hoa nhỏ của bệnh viện , có mấy người đang luyện Thái Cực quyền, đại khái là bệnh nhân nơi này cũng lớn tuổi , khi đánh quyền thì trông cũng thật có dáng vẻ . Nhất là cụ ông đứng trước mặt, dựa vào một quyển sách dạy mọi người đánh quyền. Thời điểm tiến hành xong đoạn Bạch hạc lượng sí , cụ ông đột nhiên nói: “Hồi sau sẽ rõ!”

Sau đó đoàn người liền vẫn duy trì dáng đứng tạo hình của đoạn Bạch hạc lượng sí này .

Ta nhất thời cảm thấy thật thú vị , về sau phải bảo An công tử cũng đến cùng rèn luyện một chút, đỡ phải để cho anh ta nhàm chán lại bắt ta làm này làm kia , ta một cô nương còn trẻ tuổi cũng không thể cứ để ột đứa trẻ khoác cái áo tư bản chủ nghĩa bắt nạt được.

Không thể cứ để như vậy mãi được !

Trong lòng ta nghĩ, trong tay lại ôm chặt cái cặp lồng giữ nhiệt kia, cảm nhận được độ ấm của bát canh, cuộc sống là tốt đẹp như thế a!

Dọc theo đường đi ta đều ngẫm nghĩ, làm thế nào để không khuất phục dưới dâm uy của An công tử , làm thế nào bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mình , thế cho nên hoàn toàn không chú ý đến thời gian, vừa nhắc đầu đã tới cửa phòng bệnh của anh ta.

Hít sâu một hơi, đẩy cửa ra.

“An công tử? An... An công tử đâu?”

Sau khi xác định được người y tá đang trải giường chiếu kia không phải An công tử , ta mới hỏi .

“Bệnh nhân ở gian phòng này đã xuất viện .” Y tá cũng quay đầu lại nói cho ta biết.

“Cái gì? !” Trong lòng bỗng nhiên lộp bộp một tiếng, thiếu chút gì đó , An công tử xuất viện ?

“Xuất viện rồi ! Vừa buổi chiều hôm nay .” Y tá còn nói thêm.

An Tùy Dụ cứ như thế đã xuất viện , cũng chẳng thèm nói cho ta biết một tiếng, anh ta thả cái rắm cho ta biết cũng tốt a, cứ như vậy mà đi chẳng lẽ anh ta không cảm thấy không ổn sao ?

Ta đứng ở đằng kia sững sốt một lúc , nhìn y tá sửa sang lại gian phòng mà An công tử từng ở , trong lòng loáng thoáng có chút chua chua . Thật không có suy nghĩ , tốt xấu cũng ở chung mấy ngày , cứ như vậy mà chạy. Thật không có phẩm chất ! Không phải là người! Ta còn đang lạch bạch cầm canh mang đến, người này ngược lại đã tự mình đi rồi.

“Cô y tá ơi, thời điểm mà anh ta đi không để lại lời nhắn gì cho tôi sao?” Ta hỏi.

Y tá xoay người liếc mắt nhìn ta một cái, “Không có! Đi phi thường nhanh.”

Ta nhìn không được máu nóng dâng lên, đúng là cái đồ sói mất trắng dã a! Nhiều ngày như vậy, tuy rằng bà đây không phải dùng sữa đút cho người ăn, nhưng cũng coi như nuôi người thành mập mạp béo tốt, không còn một chút xanh xao, liền đổi lấy cái kết cục như vậy!

“Tốt lắm!” Ta hét lớn một tiếng, vài bước đi qua, đem cái cặp lồng giữ nhiệt trong lòng đưa cho cô y tá, “Tặng cho cô uống đó! Đây là canh thịt trâu hầm! Đại bổ!”

Ta xoay người dừng cảm tiêu sái mà bước đi, không chút nào chú ý tới, thời điểm cô y tá nghe được ta nói canh hầm thịt trâu trên mặt bỗng dừng đồ ửng, ngay sau đó lại tức muốn giơ thẳng chân.

Đi bộ trên đường trong chốc lát, ta càng nghĩ lại càng tức giận, cuối cùng gọi điện hẹn Bối Quả Quả đi dạo chợ đêm, hai người chúng ta ngồi ở một quán ven đường, đều tự cầm lấy một cây ống hút, nhìn ngả tư đường mà ngẩn người.

“Nói như vậy là cậu vì An Tùy Dụ đi không từ già cho nên mới giận dữ?”

“Không! Anh ta đi thì đi, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi! Chẳng qua anh ta làm người thật không có nhân tính! Anh ta lại còn đem hai quyển sách mà tôi mua cũng mang đi nốt! Đó là tôi mua a!”

“Đó là cái sách gì a, làm cho cậu nhớ mãi không quên như vậy.”

“Kim bình mai cùng Đạo đức kinh!”

“Phụt...” Bối Quả Quả một ngụm phun ra, văng lên cả lên đầu ông chú già đang ngồi phía trước kia.

Ông chú già quay đầu lại trừng mắt nhìn chúng ta một cái, bộ dáng thật hung thần ác sát.

Bối Quả Quả nhìn lên, phát hoảng, ta vừa thấy cũng hoảng luôn, có bốn lần như chúng ta thêm vào cũng không bưng hân bằng vị chú già này, nếu phải ra tay, hai chúng ta cũng chỉ có nước gọi mẹ thôi a!

Ta linh cơ vừa động, véo vào đùi Bối Quả Quả một cái, nổi giận mắng: “Cậu khóc có ích lợi gì? Cậu mượn rượu tiêu sầu có ích lợi gì? Tên đàn ông kia đi rồi thì kệ đi thôi! Cậu nhớ anh ta thì có ích lợi gì? Cậu ở đây đùa giỡn rượu điên, anh ta có biết không? Cậu nếu thật sự còn thương anh ta như vậy, chớ đây sẽ mang cậu đi tìm anh ta!”

Bối Quả Quả vừa nghe ta nói như vậy, cũng véo vào đùi mình một cái, ghé vào trong lòng ta mà bắt đầu khóc, “Tôi cũng không muốn như vậy! Nhưng là tôi thương anh ấy! Tôi thương anh ấy a làm sao bây giờ a! Tôi nguyện ý vì anh ấy đi tìm chết a!”

Ta vỗ vỗ lưng cậu ấy, “Đi! Chúng ta tìm anh ta thôi!”

Vị chú già bị Bối Quả Quả phun vào đầu kia nhìn chúng ta sững sờ, tất cả khách ngồi đấy cũng đều nhìn chúng ta mà sững sờ. Ta đỡ lấy Bối Quả Quả nhanh như chớp mà chạy ra ngoài, biến mất ở trong bóng đêm, chú già lúc này mới phát giác ra cái gì, thì thào tự nói, “Coca cũng có thể uống say được sao?”

Sau khi chia tay Bối Quả Quả, ta một mình đi về nhà, đột nhiên cảm giác được không khí có chút không đúng. Giấy mới chỉ đổi một cái, chợt nghe đến đồng chí Kỷ Hoài vọt ra, hướng ta hô lên: “Con gái con gái, tiểu An uống canh mẹ nấu chưa, cảm thấy thế nào a?”

Ba ta nhưng lại có vẻ trấn định, cầm báo chí tinh tế đọc, nhìn kỹ mới thấy ông ý cầm tờ báo chí, kỳ thật cũng có khẩn trương, “Về chuyện khởi tố thế nào a?”

Ta đổi xong giấy, bắt đắc dĩ nhún vai, “Con không gặp An công tử, chiều nay anh ta xuất viện rồi, một cái rằm cũng chả để lại cho. Thế nên bố mẹ có hỏi con, con cũng không biết.”

“Cái gì?!” Hai vị lão gia đứng bật dậy, có chút kích động.

Ta từng bước lui về phía sau, có chút lắp bắp, “Làm... Làm... Làm gì vậy?”

Kỷ Hoài xồng xộc chuyển động trước mặt ta, “Cậu ta đang là bệnh nhân, làm sao có thể tự mình xuất viện cơ chứ? Mau đưa cậu ta về nhà an toàn đi a!”

Ta phi ra một ánh mắt xem thường, “Người đó đi rồi, con đưa kiểu gì a!”

Kỷ Hoài còn nói, “Vây mày cũng không biết gọi điện hỏi han cậu ta một chút sao?”

Ta trừng mắt, ” Dựa vào cái gì mà con phải gọi điện thoại cho anh ta a?”

Đồng chí Kỷ Hoài lập tức bỏ nhào vào trong lòng đồng chí Tô Thức, “Ông xã! Ông nghe xem con gái ông đang nói gì a! Cửa hàng điểm tâm nhà chúng ta mà đóng cửa , tất cả đều do nó a!”

Ta hoàn toàn không biết nói gì, cái thứ điểm tâm có thể tốt hơn cả gạch cũng không biết là do ai làm ra a !

3. Chương 07 - 09

Chương 07: Tốt nghiệp

Mùa hè năm thứ tư này , đối với ta mà nói thì là cái mùa khó quên, đều có nhiều hoặc ít chuyện phiền não, mà trong đồng phiền não đó , thời điểm giữa hè lại càng hiện ra rõ ràng , thế cho nên mấy chuyện này làm ta quên hết cơn ác mộng là An công tử muốn tố cáo nhà chúng ta .

Luận văn của ta bị giáo sư xét thành diện điển hình, tự nhiên trở thành loại tư liệu sống phản diện , đơn giản là , đề tài của ta nói về ‘ bình luận về khí chất của đàn ông’ , bên trong tất nhiên là phải viết một ít chương có liên quan đến đam mỹ , tìm đọc một số tư liệu lịch sử , bắt lấy một vài điểm nhấn, ta có thể YY(tự sướng) ra hẳn một ‘Thái bình dương’ .

Bài luận văn này ta viết phi thường hoành tráng, hoàn toàn có thể trở thành một bộ dã sử . Ta vốn tưởng rằng bốn năm đại học không có chút tiếng tăm gì, nay sắp tốt nghiệp , thế nào cũng phải huy hoàng một phen. Xác thực, ta có huy hoàng , chẳng qua là trở thành phản diện mà thôi.

Kỳ thi tốt nghiệp bị cái trường biến thái này sắp xếp thành một tuần thi một môn, những người như chúng ta bất luận là dân bản địa hay là từ bên ngoài đến , đều phải chờ ở chỗ này , khó chịu như quỷ treo cổ vậy.

Đối với những chuyện như thi cử này ta hướng đến là không bao giờ buồn rầu , bởi vì ta có Đường Duy Cầm, cho nên cuộc sống của ta vẫn phi thường tốt, thời điểm vào phòng thi nhắm mắt trả lời lung tung một chút, phỏng chừng đều có thể đạt được điểm tiêu chuẩn.

Nhớ lại ngày trước , ta có thể thi được vào trường đại học này , ít nhiều cũng là nhờ Đường Duy Cầm, nếu không phải bởi vì từ nhỏ cậu ta đã học giỏi toàn diện , mà mẹ cậu ta thì lại đặc biệt áp đặt, thi vào năm ta học cấp ba , mẹ ta cũng sẽ không hít một hơi mà bày đặt treo cổ tự tử , các loại linh tinh tương tự như thế đều dùng qua một lần để ép ta.

Ta nửa chết nửa sống , nhưng kỳ tích xảy ra nên đã trúng tuyển vào trường đại học này , sau đó lăn lộn với cái ngành hạng hai, làm sinh viên hạng ba.

Vào ngày thi tốt nghiệp kết thúc, Bối Quả Quả ôm lấy đùi ta, khóc ròng chảy nước mắt.

“A Nhuận a! Cậu làm sao có thể nhàn nhã như vậy ? Cậu làm sao có thể bình tĩnh như thế a? ! Chị đây xong rồi! Chị đây cái gì cũng không biết a!”

Ta ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu cậu ấy , “Đã thấy rồi, cùng lắm thì thi lại mà thôi, không đạt điểm chuẩn thì thôi, không cần tranh đấu làm gì, cùng lắm thì chết đuối !”

Bối Quả Quả lập tức dựng lông, “Cái gì? ! Chị đây cũng đã học đến năm thứ tư ! Chẳng lẽ lại phải học lại từ đầu?”

Ngày nào đó, hai người chúng ta ngồi ở quán cà phê đắt muốn chết tọa lạc gần trường học , khóc một buổi chiều, đơn giản là các bà đây rốt cục tốt nghiệp , rốt cục được rời đi cái nơi chim ị này !

Bối Quả Quả nói: “A Nhuận, sau này cậu có tính toán gì không?”

“Ngủ!” Ta không hề nghĩ ngợi trả lời lại .

Bối Quả Quả hướng ta giơ ngón tay cái lên, “Cả đời như thế , quả thật là thoải mái!”

Ta cười cười, không có nói nhiều , kỳ thật ta còn chưa có tính toán gì cả .

Một lát sau, Bối Quả Quả còn nói: “A Nhuận, nếu tôi còn phải học lại thêm một năm nữa, mà cậu đã được tốt nghiệp thì tôi sẽ liều mạng với cậu ! Sau đó sẽ lại liều mạng với cái trường này , tai họa như cậu mà còn có thể tốt nghiệp để đi ra ngoài gây tai họa cho người khác, vì sao nhân tài như tôi đây lại không thể ra đi tạo phúc cho toàn nhân loại?”

Ta nghĩ nghĩ nói: “Cậu lưu trữ lại mà tạo phúc cho cái trường này đi!”

Mắt của hai chúng ta đều hồng như con thỏ vậy, cùng nhau nhớ lại đoạn thời gian từ năm thứ nhất cho tới năm thứ tư . Năm thứ tư này, nhắc đến thì đúng là có vẻ đặc biệt trầm trọng, con người ta sẽ luôn cảm thấy có trọng trách đặt trên thân , sẽ không có người khiêng hộ giúp mình , từ nay về sau chính mình đều phải tự cố gắng .

Thời điểm mà lão chủ nhiệm hệ tiếng Trung đi ngang qua , nhìn thấy hai chúng ta đều giống con thỏ , nhất thời cảm khái một phen, đại khái là nhớ đến năm tháng mà bản thân mình tốt nghiệp , bằng không, hai đứa sinh viên mà lão ta thập phần chán ghét như chúng ta đây , làm sao lão ta có thể chạy đến nói chuyện phiếm cùng cơ chứ ?

Lão chủ nhiệm vỗ vỗ bả vai của Bối Quả Quả nói có vẻ thâm thía : “Thôi đừng khóc , tôi biết các em luyện tiệc trường cũ, luyện tiệc các thầy cô đây, cho dù trường đại học là một cái tháp làm bằng ngà voi thì một ngày nào đó các em cũng phải đi ra ngoài trải nghiệm để làm một người hữu dụng a! Vì trường cũ làm nên vẻ vang a!”

Bối Quả Quả lau nước mắt một cái, cũng vỗ vỗ bả vai của lão chủ nhiệm , sau đó cũng nói lời thâm thía : “Thầy! Cũng sắp phải tốt nghiệp rồi , em cũng có vài câu muốn nói thật với thầy.”

Lão chủ nhiệm làm ra bộ mời nói, ta thì làm bộ chăm chú lắng nghe .

Bối Quả Quả xụt xịt cái mũi , chỉ vào mũi của lão chủ nhiệm nói: “Bà đây học đại học bốn năm , người mà tôi hận nhất chính là ông! Giáo sư trước điểm danh rồi , ông còn phải cố điểm danh thêm một lần nữa! Ông nhàn quá không có việc gì làm a!”

Lão chủ nhiệm nhất thời phải hít sâu một hơi, ôm lấy ngực mình, lấy ra từ trong túi tiền một lọ thuốc nhỏ, ta vừa nhìn liền nhận ra là ‘Cứu tâm hoàn’ hiệu quả cấp tốc .

Con người ta hướng tới là dễ dàng xúc động , ta vừa nghe thấy Bối Quả Quả dâng trào như vậy, ta cũng lau nước mắt một phen nói: “Chủ nhiệm! Tôi cũng có một câu muốn nói thật . Cái câu khẩu hiệu của trường chúng ta ‘Hôm nay ta lấy đại học A làm vinh, ngày mai đại học A lấy ta làm vinh’ . Con mẹ nó thật là thô tục! Dùng đến phát chán rồi ! Mỗi khi ông chủ trì đại hội sinh viên, thời điểm bắt chúng tôi kêu những lời này , tôi đều muốn xông lên cho ông hai cái vãi, một chút ý tưởng sáng tạo đều không có, còn không biết xấu hổ mang tiếng hệ tiếng Trung ! Chỉ biết thu phí loạn , hôm nay phí tổn hại , ngày mai thì phí mài mòn , cái trường này làm bằng giấy sao? Chỗ tiền kia không cần phải nói tôi cũng biết là vào miệng các ông rồi ! Phỉ nhổ vào! Thực bẩn thỉu a!”

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, toàn bộ quán cà phê lặng ngắt như tờ, sau một lát thì nghe được thanh âm khó thở của lão chủ nhiệm , sau đó lão ta lại đi lục túi một lần , tìm lọ Cứu tâm hoàn hiệu quả siêu tốc kia , nhưng thực không khéo là, thuốc uống hết rồi. Cuối cùng lão ta gian nan hô lên một tiếng, “Bệnh viện!”

Ta cùng Bối Quả Quả nhất thời trợn tròn mắt, Bối Quả Quả hung hăng đập ta một cái, “Cậu nói bậy cái gì thế hả ! Giấy chứng nhận tốt nghiệp còn chưa có lấy đến tay đâu!”

Đến đây thì ta cũng ngây người ra , trường này không phải là giấy , lão chủ nhiệm mới là giấy a !

Gọi xe cứu thương, sau khi tiễn bước lão chủ nhiệm ,ta cùng Bối Quả Quả lại ôm nhau khóc rống một lát. Thời Đại học , ta cùng cậu ấy có quan hệ tốt nhất, luyện tiệc nhất cũng là cậu ấy . Cho nên ta nói với cậu ấy đặc biệt hào khí : “Quả Quả, trừ bỏ Đường Duy Cẩm, cái gì tôi đều có thể cho cậu!”

Bối Quả Quả nhất thời thu nước mắt lại, ánh mắt có chút tỏa sáng, “Tôi cũng phải đi tìm một người bạn trai như Đường Duy Cẩm, vừa đẹp trai lại dùng tốt!”

Ta nghe thấy có chút khiếp sợ, ánh mắt qua lại đánh giá trên người cậu ấy .

Bối Quả Quả ôm lấy ngực mình , cảnh giác nhìn ta, “Cậu làm sao vậy ?”

Ta sờ sờ cằm, cười hỏi cậu ấy , “Cậu làm sao mà thấy được Duy Cầm nhà chúng tôi là dùng tốt ? Cậu dùng qua rồi sao? !”

Bối Quả Quả mặt trắng lại một chút, hung hăng đập vào bàn tay của ta, nhìn cậu ấy lưng hùm vai gấu thế kia, thân thể nhỏ bé như ta thiếu chút nữa thì tan nát mất .

“Tôi là nói đại loại như thế! Nếu như thật sự phải học lại thêm một năm thứ năm nữa, tôi muốn tìm một kẻ dễ dãi mũi như vậy ! Thật là không có biện pháp câu thông với cậu !” Cậu ấy thét chói tai rồi chạy ra ngoài .

Cũng nhờ cậu ấy nhắc nhở làm cho ta chợt nghĩ đến , có vẻ như đã có một đoạn thời gian chưa thấy qua Đường Duy Cầm , tựa hồ là sau vụ An công tử ngộ độc thức ăn, ta cũng không gặp qua Đường Duy Cầm , cậu ta đang vội vàng thi cử, mà ta cũng vội vàng với những vụ cuồng hoan trước tốt nghiệp.

Ta là người thứ nhất thu thập đồ đạc rời đi ký túc xá, bởi vì nhà cách đó không xa, cho nên đồ đạc cũng không nhiều lắm , chỉ có một cái valy hành lý, lại thêm một cái bao vừa vừa vác theo.

Lúc chia tay với những người trong ký túc xá , đôi mắt vẫn nhìn không được mà hoe đỏ.

Trường học vào tháng sáu , nóng giống như hỏa hoạn vậy , làm cho ta hận không thể chui vào cống thoát nước, biến thành người cá mà bơi về nhà .

Đừng nhìn cái túi của ta trông có vẻ nho nhỏ vừa vừa , nhưng xách lâu cũng phải cố hết sức , đúng lúc ta đang thở hồng hộc, đột nhiên phía trước có cái thân ảnh quen thuộc đi qua , nhất thời trong lòng mừng rỡ, nhếch chân lên , dùng sức phe phẩy cánh tay, “Duy Cầm! Duy cầm! Tôi ở đây nha!”

Đường Duy Cầm nghe thấy tiếng ta gọi , do dự một chút, hướng ta đi tới, khi đó ta thật sự cảm thấy cảnh xuân sáng lạn , bởi vì lập tức sẽ không phải chịu khổ nữa .

“Tô Nhuận.” Đường Duy Cầm kêu ta một tiếng, thanh âm của cậu ta thực mềm mại, có thể làm cho người ta sa ngã .

Ta đem cái bao kia khoác trên cánh tay của cậu ta , sau đó tự mình vòng sang bên kia khoác lên cánh tay còn lại , cười nói: “Đi! Chúng ta về nhà thôi!”

Đường Duy Cầm nhìn ta sững sốt một lát, lắc lắc đầu, “Tô Nhuận đừng như vậy, nhiều người đang nhìn đấy.”

“Xem thì làm sao ? Thế cậu là gì của tôi? Hai chúng ta là cái quan hệ gì hả ?” Ta nói đúng lý hợp tình, không biết vì sao gần đây tính tình vẫn không nhỏ nhẹ được .

Đường Duy Cầm cúi đầu, khóe môi hơi hơi gợn lên, cậu ta vẫn luôn thẹn thùng như vậy , làm cho người ta vô cùng muốn bắt nạt một chút, cậu ta nói: “Tôi nghe bà Vương nói, cậu nói với bà ấy rằng chúng ta chia tay , đúng không, chúng ta là chia tay hả?”

Khi đó có lẽ là bởi vì thời tiết quá nóng , cho nên ta căn bản là không chú ý tới, trên mặt Đường Duy Cầm đang tươi cười, ta mà thấy khẳng định muốn hung hăng đập cho cậu ta vài cái, đây là có ý tứ gì ?

Nhưng lúc ấy ta căn bản là không có chú ý đến điều này , chính là nở nụ cười, vẫy vẫy tay, “Bà Vương nói mà cậu cũng tin à? Đi thôi, về nhà! Để mẹ tôi hầm canh thịt trâu cho cậu uống!”

Khuôn mặt tiểu bạch kiêu của Đường Duy Cầm trong nháy mắt đen lại , lộ xác thập phần hoàn hảo, từ tiểu bạch kiêu trực tiếp biến thành Bao Công .

Cũng không phải ta nghĩ muốn nhắc tới cái loại canh hầm thịt trâu này , chỉ là lần trước mẹ ta mua rất nhiều, làm cho An Tùy Dụ ăn để bổ thân mình , ai ngờ An Tùy Dụ đã chạy trước , để ở nhà cũng vô dụng , chẳng bằng đem nó cho con rể chân chính uống có phải là tốt lắm không.

Ta từng nghĩ tới, dùng ngày tháng sau khi tốt nghiệp đại học để ngủ , cái mùa này động một tí là chảy mồ , tốt nhất vẫn nên giảm bớt vận động.

Cho nên trừ bỏ lần chụp ảnh tốt nghiệp , ta cũng chưa từng đi ra ngoài . Cuối cùng ta và Bối Quả Quả vẫn lấy được giấy chứng nhận tốt nghiệp , nghe nói lúc ấy lão chủ nhiệm đang nằm ở bệnh viện kiên quyết phản đối, nhưng là vì một câu mắng chửi mà ta thành danh, ở trường học đã hình thành lên oanh động không nhỏ , làm cho không ai dám gây khó dễ với chúng ta.

Thời điểm chúng ta đem mũ học sĩ ném tung lên trời, ta cùng Bối Quả Quả đều nhận không được nói một câu, “Trường này cũng quá ki bo ! Hơn một trăm đồng tiền chỉ thuê được cái đồng quần áo kinh dị như vậy , vẫn còn có thể nghĩ thấy mùi hôi hoi!”

Nhân sĩ cá biệt luôn không thích cho người khác quá an nhàn , mẹ Kỷ Hoàichính là một vị đồng chí tốt như vậy .

Sau khi tốt nghiệp được một tuần, đồng chí Kỷ Hoàì rất cục không nhận được , một cước đá văng cửa phòng ta , hét lớn một tiếng: “Mày đi ra ngoài tìm việc cho tao ngay ! Ba mẹ mày không thể nuôi mày cả đời được !”

Ta u oán nhìn bà ấy một cái, xoay người tiếp tục ngủ.

Ta đã muốn chuẩn bị tư tưởng tốt lắm rồi, cho dù bà ấy vác đến vài cái gào như sư tử , ta đều kiên trì ngủ tiếp. Nhưng khiến cho ta ngạc nhiên là đồng chí Kỷ Hoàì lại nở nụ cười với ta , sau đó ngồi xuống bên giường .

Bà ấy nói: “Bảo bối ngoan! Không tìm được việc cũng được, tay nghề của mẹ liền truyền ày , về sau cửa hàng điểm tâm của nhà cũng truyền ày, không có việc gì làm nữa thì lại học sửa xe với ba mày , cửa hàng của ba mày cũng ày, nhà chúng ta cũng chỉ có một cái huyết mạch là mày , không để ày cũng không được ! Mày cũng phải học chăm chỉ một chút a , tay nghề của mẹ phỏng chừng mày học cũng sẽ không thấm nhuần hết được , mày chỉ cần học cái da lông cũng có thể mở tiệm được rồi .”

Lời này vừa nói ra, ta lập tức giật mình một cái nhảy dựng lên, vọt tới buồng vệ sinh.

“Bảo bối ngoan ! Mày đi đâu thế hả ?”

“Tìm việc!”

Quả là nói giỡn sao , cái loại điểm tâm có thể xây nhà, ta học được sao? Cho thêm vài cái An công tử vào bệnh viện sao ?

Như thế nào lại nghĩ tới An công tử nhỉ ? Ta lắc lắc đầu, đi tìm việc thôi!

Chương 08: Thủ tướng lưu manh

Tìm việc, kỳ thật cũng chỉ là chuyện như thế này!

Ngâm mình ở trên mạng tùy tiện đi dạo qua các trang có thông báo tuyển dụng , chuẩn bị lý lịch sơ lược hoành tráng một tí để gửi đi , sau đó chờ người của các đơn vị gọi điện thoại lại ỉnh .

Cho nên, đối với chuyện tìm việc này, ta căn bản cũng chẳng để vào đầu , nếu không phải bị cha mẹ bắt ép thì ta cũng sẽ không đi tìm việc nhanh như vậy , ta vẫn còn muốn hồi tưởng cẩn thận lại thời gian học đại học của ta một chút.

Thứ Hai có hội nghị giao lưu việc làm, ta cũng lanh chanh đến tham gia. Trong tay cầm chặt sơ yếu lý lịch , một tờ giấy mỏng manh , đứng ở trong đám người , có chút lo lắng không yên .

Nhìn nhìn ngó ngó người khác, sơ yếu lý lịch đều làm vô cùng xa hoa, phỏng chừng là mất không ít tâm tư , lúc mới nhìn qua, ta còn tưởng rằng những người này đều cầm một quyển tiểu thuyết đến phỏng vấn.

Như thế có vẻ sơ yếu lý lịch của ta rất keo kiệt rồi .

Nhưng thôi cũng chẳng sao , công việc cũng không phải là trong một ngày có thể tìm được , số lượng vẫn không bằng chất lượng, ta cũng không vội.

Đại khái là nhìn thoáng qua, các đơn vị đến thông báo tuyển dụng cũng không ít, ta ngạo mạn chậm rãi mà xếp hàng, đưa đến trong tay mỗi người quản lý nhân sự một bản sơ yếu lý lịch , mỉm cười với người ta một chút, sau đó yên lặng tiêu sái chuẩn khỏi đó nhảy sang nơi khác .

Quay đi quay lại hết một vòng , ta đói đến nỗi ngực dán vào lưng, cũng có vẻ xem xem rồi , ta thành người cuối cùng rời đi đám kia , ta chính đang cân nhắc xem nên đi nơi nào ăn cơm, đột nhiên ánh mắt chợt đảo qua thấy vài cái thùng rác, bên trong đều nhét đầy ứ , đều là những bộ sơ yếu lý lịch xa hoa vừa rồi . Trong lòng ta cả kinh, lý lịch chuẩn bị giống như cuốn truyện tranh còn không cần , vậy cái bộ lý lịch keo kiệt của ta thì người ta sẽ muốn sao?

Cũng không quá vài ngày, thế nhưng có vài công ty gọi điện thoại đến bảo ta đi phỏng vấn, điều này lại làm cho ta thật sự xoay vạy không xong . Về sau ta mới biết được, là do sơ yếu lý lịch của ta nhìn đơn giản, người ta mới lưu lại, những bộ sơ yếu lý lịch loè loẹt mang về đều chỉ có để chặt kho , xem sao hết được .

Mấy công ty mời phỏng vấn đều rất chuyên nghiệp , hôm nay ta đột nhiên có chút khẩn trương, vì công ty hôm nay mà ta đến là công ty bất động sản lớn nhất trong thành phố , ta hưởng ứng lệnh triệu tập là công việc trình bày sđề án , theo chuyên ngành của ta cũng có vẻ liên quan .

Tiến vào cửa lớn của công ty này , cái cảm giác phát đạt kia lại nhiều thêm một ít, cùng đến phỏng vấn như ta còn có mười mấy người, nam nữ đều có, lén lút hỏi han một chút, hóa ra đều là những kẻ cạnh tranh chức vị với ta.

Kéo dài cổ nhìn trộm qua sơ yếu lý lịch của cô gái ngồi bên cạnh , cừ thật, tiếng Anh hạng tám, cô học là chuyên ngành Anh ngữ cổ sao? Nhìn lại ta xem , tiếng Anh hạng bốn cũng chỉ là kết quả treo cổ tự tử , chuyên ngành của ta lại chán đời như thế , làm sao có thể so sánh với người ta ?

Trong lòng chính đang bất an không yên, bên trong có người gọi ta đi vào. Hít sâu, miệng tụng kinh lầm bầm , bà đây tuyệt không khẩn trương, nơi này không lưu ta thì sẽ có chỗ khác lưu ta.

Cũng không biết có phải câu chú ngữ này thật sự có tác dụng hay không , thời điểm nhìn đến người phỏng vấn ta thật sự cũng tuyệt không khẩn trương .

Có ba người phỏng vấn , một người là nhân viên của bộ phận quản lý, một người thuộc ngành chủ quản, còn có một người cũng là quản lý, đại khái là nhân vật chớp bu .

Ta hướng ba người bọn họ cười cười, sau đó tự giới thiệu về bản thân .

Chủ quản ngành ngắng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, “U! Đại học A sao ? Chúng ta là đồng học đó, tôi cao hơn cô bốn khóa.”

Hả? Gặp gỡ sư huynh ? Thật không biết là phúc hay họa nha!

Vạn nhất biểu hiện của ta cùng vị sư huynh này thực thân mật, hai người phỏng vấn kia có thể có ý kiến hay không ? Bởi thế mà đem ta Loại thì làm sao ? Nếu ta biểu hiện không thân mật, vị sư huynh kia lại đem ta Loại thì làm sao bây giờ? Thật nhức đầu , vị sư huynh này nếu chức vị lớn hơn một chút có phải tốt hơn không , để cho ta có thể ném thữ tư vị đi cửa sau .

“Chào anh ! Thật sự là khéo a.” Ta cũng không nói nhiều lắm , chỉ có đối với anh ta cười cười.

Đại khái là vì có vị sư huynh này , cho nên ta càng ngày càng thả lỏng, bắt đầu chậm rãi mà nói, thời điểm nói chuyện cố gắng nhìn thẳng vào ánh mắt của bọn họ , vẫn duy trì mỉm cười, bất tri bất giác thế nhưng lại hàn huyên thật lâu.

Kỳ thật, trong bụng ta cũng thật sự có mừng . Chủ yếu là, vấn đề mà bọn họ hỏi ta đều là một chuyện trên Internet gần đây , ta – trạch nữ điển hình , mở máy tính để sử sụng hết cuộc sống trong một ngày , đối với mấy vấn đề này tự nhiên rõ như lòng bàn tay, thuận tiện phát biểu thêm cái nhìn của mình , cũng chả gặp khó khăn nào .

Về sau , ta cũng quên luôn đây là đang phỏng vấn , nói đến chỗ hợp ý mình thì thao thao bất tuyệt , cười nói thoải mái .

Ba người phỏng vấn ngồi đối diện , nhìn ta sững sốt, chợt vị đại quản lý cười cười, nói: “Cô gái này thật thú vị a!”

Ngay sau đó, hai người khác cũng nở nụ cười theo . Sư huynh vội vàng nói: “Sinh viên của trường chúng tôi đó , lại là hệ tiếng Trung , tư duy đều rất sinh động.”

Ta cười khan vài tiếng, che dấu sự xấu hổ của mình .

Thời điểm mà ta đi ra , cô gái vừa rời ngồi ở bên cạnh ta vẫn còn đang chờ đợi , cô ấy có chút khấn trương, vẫn luôn phát run, không ngừng xem lại bản kỹ xảo phỏng vấn cop từ trên mạng của mình . Cô gái này bộ dạng thực thuần lương, là một trong những loại hình mà ta thích , vẻ đẹp có một chút cổ điển , trong lòng ta đối với cô ấy có vài phần yêu thích, vì thế hàn huyên với cô ấy thêm vài câu.

Cô ấy thấy ta cũng quen mặt, cho nên cũng bắt đầu tán gẫu .

“Người phỏng vấn có nghiêm khắc không ?” Cô ấy hỏi ta.

Ta lắc lắc đầu, “Cô đừng khấn trương , bọn họ rất hòa ái dễ gần , cô coi như là nói chuyện phiếm bình thường thôi .”

Cô gái gật đầu như đảo toán , ” Vâng vâng, cảm ơn cô . Đúng rồi, tôi gọi là Lâm Lâm, xin chào .”

Ta vung tay lên, cầm tay cô ấy , “Tôi gọi là Tô Nhuận! Nhuận trong thủy nhuận, cũng không phải là nhuận trong nhuận thổ .”

Cô ấy che miệng nở nụ cười, cũng có hương vị cổ điển .

Một tuần sau, khi mà ta đều sắp quên chuyện phỏng vấn kia , công ty lại gọi điện thoại đến bảo ta đi làm , là chức vị trình bày đề án .

Đối với công việc đầu tiên này mẹ ta còn khấn trương hơn cả ta , kéo ta đi các cửa hàng mua mấy bộ trang phục công sở , ta vừa mặc vào, cảm giác cả người đều khác lạ đi , lập tức từ một cô gái đáng khinh biến thành một phụ nữ đáng khinh , tự nhiên già đi mấy tuổi .

Ngày đầu tiên đi làm , mẹ ta đã dậy từ sớm , làm một đồng lớn bánh đậu xanh, “Ngày đầu tiên đi làm, may mang nhiều điểm tâm một chút , ối người một phần, làm tốt quan hệ với đồng nghiệp , cũng đừng cãi nhau với người ta a, cái tính tình kia của mày mẹ biết , làm việc gì cũng phải nhẫn nại. Nhưng là, nếu thật có người cười ở trên đầu mày , nếu mà mày không đánh trả thì mày không phải con gái mẹ.”

Ta vừa nghe, nhất thời biến sắc, đem bánh đậu xanh đẩy đẩy như xua tà , “Đừng , mẹ giữ lại mà bán đi!”

Đồng chí Kỷ Hoài vừa nghe, liền nói, “Không có việc gì , trong nhà vẫn còn rất nhiều , đứa nhỏ này, chính là hay xót tiền, mang ối người một phần đi!”

Ta dở khóc dở cười, “Nếu mẹ muốn thêm vài người như An công tử ngộ độc thức ăn , thì mẹ cứ việc để cho con mang theo!”

Mẹ ta tựa hồ nhớ tới cái gì , gãi gãi đầu, đem túi điểm tâm buông, thì thào tự nói: “Hình như trong cửa hàng cũng không đủ bán, để lần sau đi.”

Công ty cách nhà của ta khá xa, cái gọi là xa đối với ta là phải đi xe điện ngầm qua các nút giao thông công cộng, ta đối loại này xuất hành này là phi thường không muốn , con người của ta có vẻ lười, có thể thiếu động dẩy chút nào thì sẽ ít động đi , ép buộc như vậy , ta cảm thấy không được bao lâu ta sẽ phải bỏ mình.

Đến công ty, mới biết được, hôm nay người mới đi làm rất nhiều, tổng cộng có năm người , đều là là bộ phận đề án , cái cô gái tên là Lâm Lâm lần trước quen biết nhau cũng ở trong đó, sau khi cô ấy nhìn thấy ta liền bắt đầu nhiệt tình chào hỏi ta .

Người của bộ phận quản lý nhân viên mang chúng ta đi làm thủ tục nhập chức , sau đó phân phối đến các ngành, các tổ.

Những người mới như chúng ta là thuộc bộ phận đề án , phụ trách một số công việc nhỏ. Ví dụ như, viết một vài cái tin tức định kỳ đưa đến các tạp chí lớn quảng cáo cho công ty của chúng ta , lại ví dụ như , sản phẩm mới đưa ra thị trường cần một ít lời văn giới thiệu , những điều này đều là cần chúng ta làm .

Nói trắng ra là, chúng ta chính là một đám nhàn đến đau cả trứng , mỗi ngày không có việc gì để làm , chỉ để gia tăng sự hoành tráng cho công ty , làm cùng loại việc với bên quan hệ xã hội , lại còn lảm chuyện quy hoạch ra cái bộ phận trình bày đề án này .

Trong ngành tổng cộng có bốn tổ ABCD , mỗi tổ phụ trách một cái hạng mục, mà bộ phận trình bày đề án , chính là dùng để soạn thảo văn bản .

Ta cùng Lâm Lâm đều bị phân đến tổ C , điều này làm cho ta có chút vui mừng , cũng may còn có một người quen. Vị sư huynh mà lần trước phỏng vấn gặp qua , cũng không phải tổ trưởng của chúng ta , anh ta thuộc tổ B .

Ngồi ở trong ô vuông , ta bắt đầu xoa tay , tốt xấu gì đều là công việc đầu tiên , phải làm cho ra thể thống gì mới được ! Tốt xấu gì tiền lương cũng không ít, tốt xấu gì đãi ngộ cũng không sai, tốt xấu gì cũng là cái công ty lớn nổi danh , bằng không sẽ không có nhiều người đến xin việc như vậy , dù cho ta có xuất thân từ hệ tiếng Trung , ta cũng không tin rằng chính mình còn làm không được!

Nửa tháng đầu , chúng ta – những người mới đều phải tiến hành huấn luyện công việc , tổ trưởng các tổ hướng dẫn, bắt chúng ta viết một ít văn bản, bản thảo, chậm rãi tôi luyện.

Nửa tháng này , quả thực không phải cuộc sống của con người nữa , thậm chí thời điểm nằm mơ , ta vẫn còn nghĩ rằng tin tức này thì viết như thế nào cho tốt , như thế nào mới có thể ở trên truyền thông chiếm vị trí đầu tờ báo. Quả thực là sống ở trạng thái nửa ma nửa người .

Sau khi thích ứng , công việc chậm rãi bắt đầu tiến vào quỹ đạo.

Mà cái gọi là quỹ đạo chính là bốn tổ họp một ngày một đêm ! Thực sự có thể kêu là kinh thiên địa quỷ thần khiếp! Thông cảm là những người này, chỉ cần họp có thể không cần ăn uống .

Bởi vì điều động hết nhân viên trong công ty , vị trí quản lí vẫn trống không , cho nên đều là phó quản lí chỉ huy, nghe đồn là rất nhanh sẽ có một vị tân quản lí đến , nhưng mà ta ở đây đã hơn nửa tháng, cũng không thấy bóng dáng của vị quản lí mới đâu cả . Hơn nữa, tổ trưởng cũ của tổ chúng ta gần đây đang sinh con , vị trí cũng để không, tạm thời là từ chị Khổng có thâm niên lão làng lên quản lý tổ tạm thời .

Nhìn ngành của chúng ta một cái mà xem , quả thực là biến đổi bất ngờ.

Giữa trưa đi ăn cơm xong lại bắt đầu họp, nội dung quay chung quanh một vấn đề, rồi rầm đến, rồi rầm đi . Ta càng nghe càng buồn ngủ , vì không để cho chính mình ngủ gục luôn , vì thế lấy laptop ra , bắt đầu vẽ rùa Vương bát, từ lớn đến nhỏ , mỗi cái càng lúc càng tinh xảo, rõ ràng là nhật ký của một con rùa nhỏ trải qua nguy hiểm .

Ta đang vẽ ngon lành , đột nhiên nghe được bên cạnh có người hỏi ta: “Cuộc họp rất nhàm chán sao? Đang nói đến đâu rồi ?”

Là giọng nam, âm sắc cũng không tệ lắm, nếu bình thường ta khẳng định sẽ đi xem ngoại hình người này trông thế nào , chính là đang họp cơ mà , ta không thể cùng anh ta châu đầu ghé tai, đành phải tiếp tục làm bộ đang ghi lại bút ký , kỳ thật là vẽ Vương bát.

Ta nhỏ giọng nói với anh ta , thậm chí miệng cũng chưa động đậy , “Đang họp đó , đừng có châu đầu ghé tai với tôi , có cái gì nói để về sau nói, lãnh đạo thấy không tốt đâu.”

Người nọ không nói cái gì nữa, chính là ta cảm thấy có một đạo ánh mắt qua lại bắn phá trên người ta , thực không thoải mái.

Không quá vài giây , chợt nghe đến tổ trưởng tổ B – vị sư huynh kia của ta nói: “Phía dưới xin hãy cho tròng võ tay , xin mời tổ trưởng mới của tổ C – An Tùy Dụ lên phát biểu vài câu với chúng ta ! Võ tay hoan nghênh!”

Ai cơ ?

Chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, cảm của ta chọc thủng một cái hồ to tướng ở trên bàn , quay đầu nhìn đến người nam nhân ngồi bên người ta , thật muốn hăng hái đánh mấy quyền vào đầu anh ta , hóa ra lại là vị An công tử mất tích kia , An Tùy Dụ ! Sao anh ta lại ở trong này?

Trong đầu ong ong một tiếng, như là muốn nổ tung vậy . Mẹ ta nha! Anh ta , An Tùy Dụ , tổ trưởng mới của tổ C ? Kia chẳng phải là người lãnh đạo trực tiếp của ta sao ?

Không nói đến ân oán trước kia của chúng ta, chỉ nói vừa rồi thôi, anh ta đã thấy ta vẽ Vương bát, về sau có thể ‘Trù úm’ ta hay không? Chẳng hạn như nói nghiệp vụ của ta không tốt? Đáng thương cho ta thử việc còn chưa có vượt qua đâu, còn chưa được hưởng thụ đến bảo hiểm xã hội của nơi này đâu. Trời xanh a! Thế này không phải là chơi ta sao!

Chỉ thấy, An công tử nhìn phía trước không chớp mắt đi qua trước mặt ta, đi đến trước cái bụi phía trên, sau đó cười cười với mọi người, bắt đầu chào hỏi, “Chào mọi người, tôi là An Tùy Dụ, mong được chiếu cố nhiều hơn.”

Đầu óc ta đã sớm tê cứng, thế nên phản ứng chậm mất nửa nhịp, các đồng nghiệp đều đã nói, chào An tổ trưởng, mà ta chỉ đuổi kịp một chữ Hảo (chào, nhưng ở đây bị hiểu nhầm thành tốt), ta thật xấu hổ vô cùng.

Ánh mắt của An công tử cũng quét lại đây, chẳng qua là thản nhiên liếc mắt một cái, liền lại bỏ qua một bên.

Chị Khổng bắt đầu giới thiệu thành viên của tổ chúng ta cho An Tùy Dụ, thời điểm đến lượt ta, An Tùy Dụ đột nhiên ngắt lời: “Tự mình giới thiệu đi, để cho tôi cũng hiểu biết một chút.”

“Vâng, thế thì tiểu Tô, cô tự giới thiệu đi.” Chị Khổng nói.

Hả? An công tử có ý tứ gì? Ta không rảnh đi phỏng đoán, đành phải dựa theo phân phó mà tự giới thiệu bản thân một lần.

Trong lúc đó, thời điểm nói là tốt nghiệp đại học A, sư huynh còn ngắc đầu ưỡn ngực một chút, tựa hồ cũng vì mình là tốt nghiệp đại học A mà cảm thấy kiêu ngạo. Kỳ thật kiêu ngạo cái gì cơ chứ, đại học A cũng chẳng phải giới giang hồ.

Chờ cho đoàn người chúng ta tự giới thiệu xong, chị Khổng lại hỏi các vị tổ trưởng còn có điều gì muốn nói không, An Tùy Dụ là người thứ nhất mở miệng, “Tôi cảm thấy không có gì muốn nói, có thể tan họp.”

Ba vị tổ trưởng khác, nếu muốn nói cái gì, cũng chỉ có thể chịu đựng mà nhin đi, vì thế một buổi hội nghị chậm chạp như rùa liền rắc một tiếng như vậy mà xong.

Trong lòng ta cũng là rắc một tiếng, nhất thời nảy mầm một cái ý niệm trong đầu, ta muốn từ chức!

“Bảo bối, sao lại buồn bã ỉu xìu như thế nha? Có phải mệt mỏi quá hay không a?”

Từ sáng sớm tinh mơ, đồng chí Kỷ Hoài đã chạy đến bên tai ta lải nhải lẩm bẩm, từ sau khi ta tìm được công việc, hơn nữa công ty mà ta vào làm cũng không tệ lắm, bà ấy luôn thích chạy ra ngoài khoe khoang với người khác, thế cho nên mỗi ngày ta đều vô cùng đau đầu, vạn nhất ta nói cho bà ấy là ta muốn từ chức, bà ấy chẳng lẽ còn không đem ta giết sống?

“Bảo bối ngoan! Có phải công việc không thuận lợi hay không a?” Đồng chí Kỷ Hoài lại tiếp tục hỏi.

Ta bất đắc dĩ phải chui từ trong ổ chăn ra, hỏi: “Đây là mẹ đang gọi con sao?”

Vẻ tươi cười trên mặt đồng chí Kỷ Hoài giống nước sông vỡ đê tràn ra, “Đại bảo bối, mày mau nói mẹ nghe xem, gần nhất công việc như thế nào a?”

Ta thật sự có cảm giác như trời sắp sụp xuống rồi, đồng chí Kỷ Hoài nguyên lai không phải đóng kịch với ai a! Trực giác nói cho ta biết, phương diện này thật không đơn giản.

Gật đầu lung tung, “Còn tạm chấp nhận được.”

“À, thế có nghĩa là rất tốt, vậy sinh hoạt phí khi nào thì giao ra đây a? Mày cũng trưởng thành rồi, cha mẹ cũng không thể nuôi mày mãi được, mày phải có chút tự giác chứ. Đại bảo bối, tiền lương tháng sau đưa mẹ một nửa đi, mẹ giúp mày tiết kiệm.” Đồng chí Kỷ Hoài cười tủm tỉm nói hết một tràng.

Ta nhất thời chấn động toàn thân, hoàn toàn thanh tỉnh, hóa ra gọi đại bảo bối thân mật như vậy là vì muốn đòi sinh hoạt phí của ta sao? Thật không có thiên lý a!

Kể từ đó, ta lại càng không dám nói với bà ấy chuyện muốn từ chức. Ta tuyệt đối tin rằng, trong con mắt của đồng chí Kỷ Hoài, khi ở trong trạng thái bị tiền tài làm hôn mê ý nghĩ, vạn nhất ta mà nói với bà ấy,

ta lập tức sẽ phải cấp mông chạy lấy người , một phen tiền đều không lấy được, vậy thì bà ấy tuyệt đối sẽ nổi cơn điên lên với ta, sau đó cả nhà chúng ta cũng không có ngày an bình nữa .

Nhưng là, nếu ta tiếp tục sinh sống trong cái công ty kia , ta cảm thấy ta cũng sẽ bị điên luôn mất. Nói thật ra thì tâm lý của ta có năng lực chịu đựng khá tốt , có thể mỗi ngày đi đối mặt với An công tử . Nhưng là chưa biết chừng An công tử sẽ giở trò hãm hại ta, ta chỉ là một viên chức nho nhỏ còn đang thử việc , làm sao có thể đối kháng với một vị tổ trưởng được cơ chứ ?

Cho dù ta cẩn thận , tận lực không để xảy ra sai lầm trong công việc , thì cũng không thể ngăn được . An công tử vốn xem ta không vừa mắt, sẽ tìm mọi cách soi mói ta nha!

Điều này thật sự là làm cho ta đứng ngồi không yên, làm sao lại xảy ra chuyện điên rồ như thế cơ chứ ?

Thứ Hai, nơm nớp lo sợ đi làm, cố ý đi sớm hơn so với trước kia hơn mười phút , toàn bộ công ty, trừ bỏ nhân viên quét rác , ta là đến sớm nhất.

Ăn xong bữa sáng, từ lúc bắt đầu cũng không chịu ngẩng đầu lên mà liều mạng làm việc , xem hết sạch tư liệu về công ty , một lần lại một lần , dù sao không thể để ỉn rảnh rỗi.

Lâm Lâm nhìn thấy ta đến sớm như vậy, lại đây chào hỏi ta, “Sao đôi mắt thâm thê, không ngủ được hả?”

Ta gật gù , ừ một tiếng, toàn bộ đêm qua đều nằm ác mộng, trong mộng tất cả đều là tình cảnh An công tử đuổi giết ta , anh ta nói anh ta ăn bánh đậu xanh của nhà ta bị bán thân bất toại , về sau không thể tự gánh vác cuộc sống , bắt ta phải bồi thường cho cả nhà anh ta.

Điều này khiến cho ta toát ra mồ hôi lạnh toàn thân.

Kỳ thật, thời điểm mà An công tử không phải người lãnh đạo trực tiếp của ta , ta tuyệt không sợ anh ta , nhưng hiện tại, ta thật sự là sợ phải chết, cái thứ cốt khí kia lúc này chẳng có gì dùng được .

“Cô thật sự rất cố gắng a, tôi cũng muốn học tập cô.” Lâm Lâm cười cười với ta.

Ta ngẩng đầu lên, bất đắc dĩ nói một câu, “Chỉ là do tôi ngốc, sợ gây lỗi, cô vẫn thông minh hơn tôi mà .”

Đang trò chuyện, bà chị họ Khổng đột nhiên hô một tiếng: “Họp !”

Mới sáng sớm tinh mơ đã họp? Thế này không phải là đau trứng sao!

Rầu rĩ cầm laptop chạy đến phòng họp, tìm cái vị trí tối tăm ẩm thấp nhất mà ngồi xuống. Một lát sau , các đồng nghiệp cũng đều đến đầy đủ .

Trước mặt có ba vị trí trống không , chưa có ai ngồi vào.

An công tử cùng chị Khổng chậm rì rì bước đến , ngồi ở trước mặt.

“Mọi người buổi sáng tốt lành.” An công tử chào hỏi mọi người .

“Tổ trưởng buổi sáng tốt lành!” Mọi người phụ họa.

Ta sững sốt , lại bỏ lỡ mất chuyện này , trong lòng có chút ảo não, vừa nhắc đầu lên thì chống lại ánh mắt của An công tử . Ta mất bình tĩnh cứng ngắc toàn thân , An công tử lại chỉ nhìn ta trong chốc lát, sau đó giống như không có việc gì di dời tầm mắt.

Mồ mố (theo tiếng Hàn hình như là ‘gì chứ’) ! Anh ta còn giả vờ không biết ta , tôi cho anh giả vờ đây ! Anh cứ giả vờ đi! Bà đây tốt xấu gì thì cũng ở với nhà anh năm ngày sáu đêm, thế mà anh dám giả vờ không biết tôi a!

Khi ta đang phẫn nộ vẽ vài nét lên quyển sổ , đột nhiên nghe được An công tử nói: “Ôi Nhuận? Cô đến đây ngồi đi , tôi thấy cô có giấy giấy bút ra , vậy cô liền thuận tiện ghi lại nội dung hội nghị đi.”

Gì cơ? !

Ta cả kinh, chỉ chỉ vào cái mũi mình, “An công... An tổ trưởng đang nói tôi?”

An công tử mỉm cười gật gật đầu, vẻ tươi cười thật sự là đẹp mắt, khiến cho ta một kẻ học hệ tiếng Trung cũng không có cách nào hình dung nổi, lộn ruột lộn gan mất nửa ngày cũng chỉ nghĩ tới một từ —— thật là đẹp mắt a!

Ta đành cọ xát mà đi qua, biểu hiện ra trong lòng mình rất không tình nguyện. Nhưng là trong mắt mọi người, lại thành làm ra vẻ.

Vị An công tử này thực đáng kêu một chữ tai họa a, anh ta mới đến công ty không bao lâu liền làm cho các nữ đồng chí toàn ngành đều thầm thương trộm nhớ anh ta, mặc kệ là kết hôn hay vẫn là khuê nữ, đã có con hay vẫn còn chưa sinh đẻ, đều đối với anh ta có vài phần kính trọng, hai mắt tỏa sáng.

Cho nên ta hiện tại bị anh ta ban thưởng cho ngồi ở bên cạnh thì sẽ đưa tới sức ghen tị lớn đến cỡ nào a!

An công tử tuyệt đối là cố ý chinh ta!

Ta hung tợn trừng mắt nhìn anh ta một cái, nguyên bản là tiến hành vụng trộm, nhưng là sau khi trừng qua, lại phát giác An công tử đang nhìn ta, ta lại vội vàng nháy mắt, đành miễn cưỡng đem sự căm tức biến thành sùng bái.

Bệnh mặt than của An công tử phỏng chừng còn chưa có chữa khỏi, đối với ánh mắt biến hóa của ta, một chút phản ứng cũng không có.

Sau giây phút ngắn ngủi trầm mặc, An công tử bắt đầu cho họp, đại bộ phận là từ chị Khổng làm chủ giảng, An công tử chỉ có đưa ra một ít tổng kết và sắp xếp về sau.

Một cuộc hội nghị làm cho ta nghe như như lọt vào trong sương mù, ngay cả ta từng học tốc ký cũng không kịp ghi lại nhiều như vậy. Ta lại phát giác, thằng nhãi An công tử này tuyệt đối là đang chinh ta, nói chuyện nhanh như đang đọc rap vậy, có đôi khi ta còn phải nỗ lực cười thầm hỏi, thành ra căn bản không kịp ghi lại.

“Hôm nay hội nghị chỉ đến đây thôi, mọi người vất vả, tan họp đi!” Mặt của An công tử không chút thay đổi tuyên bố.

Ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thế là đã xong.

Các đồng nghiệp lại nối liền không dứt rời đi, ta cọ xát cọ xát, nghĩ chờ An công tử đi rồi sẽ đi, nhưng là anh ta cũng đang cọ xát, đứng ở đằng kia nói nói mấy câu với chị Khổng.

Ta cũng đành đứng một bên đem đồ đạc gì đó của mình thu thập vô số lần, nghĩ rằng, các người cũng nhanh nhanh đi đi a!

Rất cục, các vị đại thần nghe được lời cầu nguyện của ta, An công tử cùng chị Khổng cất bước chuẩn bị đi, ta lại nhẹ nhàng thở ra.

An công tử đi tới cửa, đột nhiên nói: “Ôi Nhuận, lát nữa đem bản ghi chép của hội nghị sửa sang lại cho tốt rồi đưa đến văn phòng cho tôi.”

Ta cúi đầu nhìn nhìn quyển vở, viết một đồng lớn ba lạng nặng gì đó, cho dù ta là trời sinh đã làm quản gia thì cũng không thể sửa sang được cái gì tư liệu a, lão già nhà anh nói năng kiểu gì vốn đã không giống họp hành rồi, nói rả rác như vậy, tôi làm sao bắt được trọng điểm a!

“Như thế nào? Có vấn đề gì sao?” An công tử hỏi ta.

Ngại chị Khổng đang ở trong này, ta lại là người đang thử việc, cho nên đương nhiên muốn biểu hiện ra cho tốt một chút, dùng sức lắc đầu, “Không thành vấn đề!”

An công tử mặt than phụt ra một câu, “Vậy là tốt rồi.”

Trở lại văn phòng, ta lại bắt đầu múa bút thành văn, trong óc cẩn thận hồi tưởng lại, An công tử rốt cuộc đã nói cái gì vậy? Mình ghi lại một đồng lớn, thật đúng đều là đồ vô dụng.

Xong rồi, xong rồi, An công tử bắt đầu gây khó dễ ta, như thế này cũng chỉ mới bắt đầu a! Từ chức! Ta muốn từ chức!

“Bảo bối, sao lại buồn bã ỉu xìu như thế nha? Có phải mệt mỏi quá hay không a?”

Từ sáng sớm tinh mơ , đồng chí Kỷ Hoài đã chạy đến bên tai ta lải nhải lẩm bẩm, từ sau khi ta tìm được công việc , hơn nữa công ty mà ta vào làm cũng không tệ lắm, bà ấy luôn thích chạy ra ngoài khoe khoang với người khác , thế cho nên mỗi ngày ta đều vô cùng đau đầu, vạn nhất ta nói cho bà ấy là ta muốn từ chức , bà ấy chẳng lẽ còn không đem ta giết sống ?

“Bảo bối ngoan! Có phải công việc không thuận lợi hay không a?” Đồng chí Kỷ Hoài lại tiếp tục hỏi.

Ta bất đắc dĩ phải chui từ trong ổ chăn ra, hỏi: “Đây là mẹ đang gọi con sao ?”

Vẻ tươi cười trên mặt đồng chí Kỷ Hoài giống nước sông vỡ đê tràn ra, “Đại bảo bối , mày mau nói mẹ nghe xem , gần nhất công việc như thế nào a?”

Ta thật sự có cảm giác như trời sắp sụp xuống rồi , đồng chí Kỷ Hoài nguyên lai không phải đóng kịch với ai a! Thực giác nói cho ta biết, phương diện này thật không đơn giản.

Gật đầu lung tung , “Còn tạm chấp nhận được.”

“À, thế có nghĩa là rất tốt , vậy sinh hoạt phí khi nào thì giao ra đây a? Mày cũng trưởng thành rồi , cha mẹ cũng không thể nuôi mày mãi được , mày phải có chút tự giác chứ . Đại bảo bối , tiền lương tháng sau đưa mẹ một nửa đi, mẹ giúp mày tiết kiệm.” Đồng chí Kỷ Hoài cười tủm tỉm nói hết một tràng.

Ta nhất thời chấn động toàn thân , hoàn toàn thanh tỉnh , hóa ra gọi đại bảo bối thân mật như vậy là vì muốn đòi sinh hoạt phí của ta sao ? Thật không có thiên lý a !

Kể từ đó, ta lại càng không dám nói với bà ấy chuyện muốn từ chức . Ta tuyệt đối tin rằng , trong con mắt của đồng chí Kỷ Hoài , khi ở trong trạng thái bị tiền tài làm hôn mê ý nghĩ , vạn nhất ta mà nói với bà ấy , ta lập tức sẽ phải cấp mông chạy lấy người , một phen tiền đều không lấy được, vậy thì bà ấy tuyệt đối sẽ nổi cơn điên lên với ta, sau đó cả nhà chúng ta cũng không có ngày an bình nữa .

Nhưng là, nếu ta tiếp tục sinh sống trong cái công ty kia , ta cảm thấy ta cũng sẽ bị điên luôn mất. Nói thật ra thì tâm lý của ta có năng lực chịu đựng khá tốt , có thể mỗi ngày đi đối mặt với An công tử . Nhưng là chưa biết chừng An công tử sẽ giở trò hãm hại ta, ta chỉ là một viên chức nho nhỏ còn đang thử việc , làm sao có thể đối kháng với một vị tổ trưởng được cơ chứ ?

Cho dù ta cẩn thận , tận lực không để xảy ra sai lầm trong công việc , thì cũng không thể ngăn được . An công tử vốn xem ta không vừa mắt, sẽ tìm mọi cách soi mói ta nha!

Điều này thật sự là làm cho ta đứng ngồi không yên, làm sao lại xảy ra chuyện điên rồ như thế cơ chứ ?

Thứ Hai, nơm nớp lo sợ đi làm, cố ý đi sớm hơn so với trước kia hơn mười phút , toàn bộ công ty, trừ bỏ nhân viên quét rác , ta là đến sớm nhất.

Ăn xong bữa sáng, từ lúc bắt đầu cũng không chịu ngẩng đầu lên mà liều mạng làm việc , xem hết sạch tư liệu về công ty , một lần lại một lần , dù sao không thể để ỉn rảnh rồi.

Lâm Lâm nhìn thấy ta đến sớm như vậy, lại đây chào hỏi ta, “Sao đôi mắt thâm thê, không ngủ được hả?”

Ta gật gù , ừ một tiếng, toàn bộ đêm qua đều nằm ác mộng, trong mộng tất cả đều là tình cảnh An công tử đuổi giết ta , anh ta nói anh ta ăn bánh đậu xanh của nhà ta bị bán thân bất toại , về sau không thể tự gánh vác cuộc sống , bắt ta phải bồi thường cho cả nhà anh ta.

Điều này khiến cho ta toát ra mồ hôi lạnh toàn thân.

Kỳ thật, thời điểm mà An công tử không phải người lãnh đạo trực tiếp của ta , ta tuyệt không sợ anh ta , nhưng hiện tại, ta thật sự là sợ phải chết, cái thứ cốt khí kia lúc này chả có gì dùng được .

“Cô thật sự rất cố gắng a, tôi cũng muốn học tập cô.” Lâm Lâm cười cười với ta.

Ta ngẩng đầu lên, bất đắc dĩ nói một câu, “Chỉ là do tôi ngốc, sợ gây lỗi, cô vẫn thông minh hơn tôi mà .”

Đang trò chuyện, bà chị họ Khổng đột nhiên hô một tiếng: “Họp !”

Mới sáng sớm tinh mơ đã họp? Thế này không phải là đau trứng sao!

Rầu rĩ cầm laptop chạy đến phòng họp, tìm cái vị trí tối tăm ẩm thấp nhất mà ngồi xuống. Một lát sau , các đồng nghiệp cũng đều đến đầy đủ .

Trước mặt có ba vị trí trống không , chưa có ai ngồi vào.

An công tử cùng chị Khổng chậm rì rì bước đến , ngồi ở trước mặt.

“Mọi người buổi sáng tốt lành.” An công tử chào hỏi mọi người .

“Tổ trưởng buổi sáng tốt lành!” Mọi người phụ họa.

Ta sững sốt , lại bỏ lỡ mất chuyện này , trong lòng có chút ảo não, vừa nhắc đầu lên thì chống lại ánh mắt của An công tử . Ta mất bình tĩnh cứng ngắc toàn thân , An công tử lại chỉ nhìn ta trong chốc lát, sau đó giống như không có việc gì di dời tầm mắt.

Mồ mố (theo tiếng Hàn hình như là ‘gì chứ’) ! Anh ta còn giả vờ không biết ta , tôi cho anh giả vờ đấy ! Anh cứ giả vờ đi! Bà đây tốt xấu gì thì cũng ở với nhà anh năm ngày sáu đêm, thế mà anh dám giả vờ không biết tôi a!

Khi ta đang phần nộ vẽ vài nét lên quyển sổ , đột nhiên nghe được An công tử nói: “Ô Nhuận? Cô đến đây ngồi đi , tôi thấy cô có giấy giấy bút ra , vậy cô liền thuận tiện ghi lại nội dung hội nghị đi.”

Gì cơ? !

Ta cả kinh, chỉ chỉ vào cái mũi mình, “An công... An tổ trưởng đang nói tôi?”

An công tử mỉm cười gật gật đầu, vẻ tươi cười thật sự là đẹp mắt, khiến cho ta một kẻ học hệ tiếng Trung cũng không có cách nào hình dung nổi , lộn ruột lộn gan mất nửa ngày cũng chỉ nghĩ tới một từ —— thật là đẹp mắt a!

Ta đành cọ xát mà đi qua, biểu hiện ra trong lòng mình rất không tình nguyện. Nhưng là trong mắt mọi người, lại thành làm ra vẻ.

Vị An công tử này thực đáng kêu một chữ tai họa a , anh ta mới đến công ty không bao lâu liền làm cho các nữ đồng chí toàn ngành đều thầm thương trộm nhớ anh ta , mặc kệ là kết hôn hay vẫn là khuê nữ , đã có con hay vẫn còn chưa sinh đẻ , đều đối với anh ta có vài phần kính trọng, hai mắt tỏa sáng.

Cho nên ta hiện tại bị anh ta ban thưởng cho ngồi ở bên cạnh thì sẽ đưa tới sức ghen tị lớn đến cỡ nào a!

An công tử tuyệt đối là cố ý chinh ta!

Ta hung tợn trừng mắt nhìn anh ta một cái, nguyên bản là tiến hành vụng trộm , nhưng là sau khi trừng qua , lại phát giác An công tử đang nhìn ta, ta lại vội vàng nháy mắt, đành miễn cưỡng đem sự căm tức biến thành sùng bái.

Bệnh mặt than của An công tử phỏng chừng còn chưa có chữa khỏi, đối với ánh mắt biến hóa của ta, một chút phản ứng cũng không có.

Sau giây phút ngắn ngủi trầm mặc , An công tử bắt đầu cho họp, đại bộ phận là từ chị Khổng làm chủ giảng , An công tử chỉ có đưa ra một ít tổng kết và sắp xếp về sau .

Một cuộc hội nghị làm cho ta nghe như như lọt vào trong sương mù , ngay cả ta từng học tốc ký cũng không kịp ghi lại nhiều như vậy. Ta lại phát giác, thẳng thắn An công tử này tuyệt đối là đang chinh ta , nói chuyện nhanh như đang đọc rap vậy, có đôi khi ta còn phải nỗ lực cười thầm hỏi , thành ra căn bản không kịp ghi lại.

“Hôm nay hội nghị chỉ đến đây thôi, mọi người vất vả , tan họp đi!” Mặt của An công tử không chút thay đổi tuyên bố.

Ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thế là đã xong.

Các đồng nghiệp lại nói liền không dứt rồi đi, ta cọ xát cọ xát , nghĩ chờ An công tử đi rồi sẽ đi, nhưng là anh ta cũng đang cọ xát, đứng ở đằng kia nói nói mấy câu với chị Khổng .

Ta cũng đành đứng một bên đem đồ đạc gì đó của mình thu thập vô số lần, nghĩ rằng, các người cũng nhanh nhanh đi đi a!

Rốt cục, các vị đại thần nghe được lời cầu nguyện của ta, An công tử cùng chị Khổng cất bước chuẩn bị đi, ta lại nhẹ nhàng thở ra.

An công tử đi tới cửa, đột nhiên nói: “Ôi Nhuận, lát nữa đem bản ghi chép của hội nghị sửa sang lại cho tốt rồi đưa đến văn phòng cho tôi.”

Ta cúi đầu nhìn nhìn quyển vở, viết một đồng lớn ba lạng những gì đó, cho dù ta là trời sinh đã làm quản gia thì cũng không thể sửa sang được cái gì tư liệu a, lão già nhà anh nói năng kiêu gì vốn đã không giống hợp hành rồi, nói rai rác như vậy, tôi làm sao bắt được trọng điểm a!

“Như thế nào? Có vấn đề gì sao?” An công tử hỏi ta.

Ngại chị Khổng đang ở trong này, ta lại là người đang thử việc, cho nên đương nhiên muốn biểu hiện ra cho tốt một chút, dùng sức lắc đầu, “Không thành vấn đề!”

An công tử mặt than phụt ra một câu, “Vây là tốt rồi.”

Trở lại văn phòng, ta lại bắt đầu múa bút thành văn, trong óc cẩn thận hồi tưởng lại, An công tử rốt cuộc đã nói cái gì vậy? Mình ghi lại một đồng lớn, thật đúng đều là đồ vô dụng.

Xong rồi, xong rồi, An công tử bắt đầu gây khó dễ ta, như thế này cũng chỉ mới bắt đầu a! Từ chức! Ta muốn từ chức!

Chương 09 Bị gây khó dễ

“Bảo bối, sao lại buồn bã ỉu xìu như thế nha? Có phải mệt mỏi quá hay không a?”

Từ sáng sớm tinh mơ, đồng chí Kỷ Hoài đã chạy đến bên tai ta lải nhải lẩm bẩm, từ sau khi ta tìm được công việc, hơn nữa công ty mà ta vào làm cũng không tệ lắm, bà ấy luôn thích chạy ra ngoài khoe khoang với người khác, thế cho nên mỗi ngày ta đều vô cùng đau đầu, vạn nhất ta nói cho bà ấy là ta muốn từ chức, bà ấy chẳng lẽ còn không đem ta giết sống?

“Bảo bối ngoan! Có phải công việc không thuận lợi hay không a?” Đồng chí Kỷ Hoài lại tiếp tục hỏi.

Ta bất đắc dĩ phải chui từ trong ổ chăn ra, hỏi: “Đây là mẹ đang gọi con sao?”

Về tươi cười trên mặt đồng chí Kỷ Hoài giống nước sông vỡ đê tràn ra, “Đại bảo bối, mày mau nói mẹ nghe xem, gần nhất công việc như thế nào a?”

Ta thật sự có cảm giác như trời sắp sụp xuống rồi, đồng chí Kỷ Hoài nguyên lai không phải đóng kịch với ai a! Thực giác nói cho ta biết, phương diện này thật không đơn giản.

Gật đầu lung tung, “Còn tạm chấp nhận được.”

“À, thế có nghĩa là rất tốt, vậy sinh hoạt phí khi nào thì giao ra đây a? Mày cũng trưởng thành rồi, cha mẹ cũng không thể nuôi mày mãi được, mày phải có chút tự giác chứ. Đại bảo bối, tiền lương tháng sau đưa mẹ một nửa đi, mẹ giúp mày tiết kiệm.” Đồng chí Kỷ Hoài cười tủm tỉm nói hết một tràng.

Ta nhất thời chấn động toàn thân, hoàn toàn thanh tỉnh, hóa ra gọi đại bảo bối thân mật như vậy là vì muốn đòi sinh hoạt phí của ta sao? Thật không có thiên lý a!

Kể từ đó, ta lại càng không dám nói với bà ấy chuyện muốn từ chức. Ta tuyệt đối tin rằng, trong con mắt của đồng chí Kỷ Hoài, khi ở trong trạng thái bị tiền tài làm hôn mê ý nghĩ, vạn nhất ta mà nói với bà ấy, ta lập tức sẽ phải cấp mông chạy lấy người, một phen tiền đều không lấy được, vậy thì bà ấy tuyệt đối sẽ nổi cơn điên lên với ta, sau đó cả nhà chúng ta cũng không có ngày an bình nữa.

Nhưng là, nếu ta tiếp tục sinh sống trong cái công ty kia, ta cảm thấy ta cũng sẽ bị điên luôn mất. Nói thật ra thì tâm lý của ta có năng lực chịu đựng khá tốt, có thể mỗi ngày đi đối mặt với An công tử. Nhưng là chưa biết chừng An công tử sẽ giở trò hãm hại ta, ta chỉ là một viên chức nho nhỏ còn đang thử việc, làm sao có thể đối kháng với một vị tổ trưởng được cơ chứ?

Cho dù ta cẩn thận , tận lực không để xảy ra sai lầm trong công việc , thì cũng không thể ngăn được . An công tử vốn xem ta không vừa mắt, sẽ tìm mọi cách soi mói ta nha!

Điều này thật sự là làm cho ta đứng ngồi không yên, làm sao lại xảy ra chuyện điên rồ như thế cơ chứ ?

Thứ Hai, nơm nớp lo sợ đi làm, cố ý đi sớm hơn so với trước kia hơn mười phút , toàn bộ công ty, trừ bỏ nhân viên quét rác , ta là đến sớm nhất.

Ăn xong bữa sáng, từ lúc bắt đầu cũng không chịu ngẩng đầu lên mà liều mạng làm việc , xem hết sạch tư liệu về công ty , một lần lại một lần , dù sao không thể để ỉnh rảnh rỗi.

Lâm Lâm nhìn thấy ta đến sớm như vậy, lại đây chào hỏi ta, “Sao đôi mắt thâm thê, không ngủ được hả?”

Ta gật gù , ừ một tiếng, toàn bộ đêm qua đều nằm ác mộng, trong mộng tất cả đều là tình cảnh An công tử đuổi giết ta , anh ta nói anh ta ăn bánh đậu xanh của nhà ta bị bán thân bất toại , về sau không thể tự gánh vác cuộc sống , bắt ta phải bồi thường cho cả nhà anh ta.

Điều này khiến cho ta toát ra mồ hôi lạnh toàn thân.

Kỳ thật, thời điểm mà An công tử không phải người lãnh đạo trực tiếp của ta , ta tuyệt không sợ anh ta , nhưng hiện tại, ta thật sự là sợ phải chết, cái thứ cốt khí kia lúc này chẳng có gì dùng được .

“Cô thật sự rất cố gắng a, tôi cũng muốn học tập cô.” Lâm Lâm cười cười với ta.

Ta ngẩng đầu lên, bất đắc dĩ nói một câu, “Chỉ là do tôi ngốc, sợ gây lỗi, cô vẫn thông minh hơn tôi mà .”

Đang trò chuyện, bà chị họ Khổng đột nhiên hô một tiếng: “Họp !”

Mới sáng sớm tinh mơ đã họp? Thế này không phải là đau trứng sao!

Rầu rĩ cầm laptop chạy đến phòng họp, tìm cái vị trí tối tăm ẩm thấp nhất mà ngồi xuống. Một lát sau , các đồng nghiệp cũng đều đến đầy đủ .

Trước mặt có ba vị trí trống không , chưa có ai ngồi vào.

An công tử cùng chị Khổng chậm rì rì bước đến , ngồi ở trước mặt.

“Mọi người buổi sáng tốt lành.” An công tử chào hỏi mọi người .

“Tổ trưởng buổi sáng tốt lành!” Mọi người phụ họa.

Ta sửng sốt , lại bỏ lỡ mất chuyện này , trong lòng có chút ảo não, vừa nhắc đầu lên thì chống lại ánh mắt của An công tử . Ta mất bình tĩnh cứng ngắc toàn thân , An công tử lại chỉ nhìn ta trong chớp lát, sau đó giống như không có việc gì di dời tầm mắt.

Mồ mố (theo tiếng Hàn hình như là ‘gì chứ’) ! Anh ta còn giả vờ không biết ta , tôi cho anh giả vờ đấy ! Anh cứ giả vờ đi! Bà đây tốt xấu gì thì cũng ở với nhà anh năm ngày sáu đêm, thế mà anh dám giả vờ không biết tôi a!

Khi ta đang phẫn nộ vẽ vài nét lên quyển sổ , đột nhiên nghe được An công tử nói: “Ôi Nhuận? Cô đến đây ngồi đi , tôi thấy cô có giấy giấy bút ra , vậy cô liền thuận tiện ghi lại nội dung hội nghị đi.”

Gì cơ? !

Ta cả kinh, chỉ chỉ vào cái mũi mình, “An công... An tổ trưởng đang nói tôi?”

An công tử mỉm cười gật gật đầu, vẻ tươi cười thật sự là đẹp mắt, khiến cho ta một kẻ học hệ tiếng Trung cũng không có cách nào hình dung nổi , lộn ruột lộn gan mất nửa ngày cũng chỉ nghĩ tới một từ —— thật là đẹp mắt a!

Ta đành cọ xát mà đi qua, biểu hiện ra trong lòng mình rất không tình nguyện. Nhưng là trong mắt mọi người, lại thành làm ra vẻ.

Vị An công tử này thực đáng kêu một chữ tai họa a , anh ta mới đến công ty không bao lâu liền làm cho các nữ đồng chí toàn ngành đều thâm thương trộm nhớ anh ta , mặc kệ là kết hôn hay vẫn là khuê nữ , đã có con hay vẫn còn chưa sinh đẻ , đều đối với anh ta có vài phần kính trọng, hai mắt tỏa sáng.

Cho nên ta hiện tại bị anh ta ban thưởng cho ngồi ở bên cạnh thì sẽ đưa tới sức ghen tị lớn đến cỡ nào a!

An công tử tuyệt đối là cố ý chinh ta!

Ta hung tợn trừng mắt nhìn anh ta một cái, nguyên bản là tiến hành vụng trộm , nhưng là sau khi trừng qua , lại phát giác An công tử đang nhìn ta, ta lại vội vàng nháy mắt, đành miễn cưỡng đem sự căm tức biến thành sùng bái.

Bệnh mặt than của An công tử phỏng chừng còn chưa có chữa khỏi, đối với ánh mắt biến hóa của ta, một chút phản ứng cũng không có.

Sau giây phút ngắn ngủi trầm mặc , An công tử bắt đầu cho họp, đại bộ phận là từ chị Khổng làm chủ giảng , An công tử chỉ có đưa ra một ít tổng kết và sắp xếp về sau .

Một cuộc hội nghị làm cho ta nghe như như lọt vào trong sương mù , ngay cả ta từng học tốc ký cũng không kịp ghi lại nhiều như vậy. Ta lại phát giác, thằng nhãi An công tử này tuyệt đối là đang chinh ta , nói chuyện nhanh như đang đọc rap vậy, có đôi khi ta còn phải nỗ lực cười thầm hỏi , thành ra căn bản không kịp ghi lại.

“Hôm nay hội nghị chỉ đến đây thôi, mọi người vất vả , tan họp đi!” Mặt của An công tử không chút thay đổi tuyên bố.

Ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thế là đã xong.

Các đồng nghiệp lại nối liền không dứt rời đi, ta cọ xát cọ xát , nghĩ chờ An công tử đi rồi sẽ đi, nhưng là anh ta cũng đang cọ xát, đứng ở đằng kia nói nói mấy câu với chị Khổng .

Ta cũng đành đứng một bên đem đồ đạc gì đó của mình thu thập vô số lần, nghĩ rằng, các người cũng nhanh nhanh đi đi a!

Rất cục, các vị đại thần nghe được lời cầu nguyện của ta , An công tử cùng chị Khổng cất bước chuẩn bị đi , ta lại nhẹ nhàng thở ra.

An công tử đi tới cửa, đột nhiên nói: “Tô Nhuận, lát nữa đem bản ghi chép của hội nghị sửa sang lại cho tốt rồi đưa đến văn phòng cho tôi.”

Ta cúi đầu nhìn nhìn quyển vở, viết một đồng lớn ba lạng nặng gì đó , cho dù ta là trời sinh đã làm quản gia thì cũng không thể sửa sang được cái gì tư liệu a, lão già nhà anh nói năng kiểu gì vốn đã không giống họp hành rồi , nói rả rác như vậy , tôi làm sao bắt được trọng điểm a!

“Như thế nào? Có vấn đề gì sao?” An công tử hỏi ta.

Ngại chị Khổng đang ở trong này, ta lại là người đang thử việc , cho nên đương nhiên muốn biểu hiện ra cho tốt một chút, dùng sức lắc đầu, “Không thành vấn đề!”

An công tử mặt than phụt ra một câu, “Vậy là tốt rồi.”

Trở lại văn phòng, ta lại bắt đầu múa bút thành văn, trong óc cẩn thận hồi tưởng lại , An công tử rốt cuộc đã nói cái gì vậy ? Mình ghi lại một đồng lớn, thật đúng đều là đồ vô dụng.

Xong rồi, xong rồi, An công tử bắt đầu gây khó dễ ta , như thế này cũng chỉ mới bắt đầu a! Từ chức ! Ta muốn từ chức!

Ngay tại thời điểm ta sắp phát điên thì nghe thấy An công tử gọi ta, ngữ khí không tốt: “Tô Nhuận, cô lẽ mề cái gì thế, nhanh nhanh lại đây!”

“À vâng.” Ta cấp lấy laptop, thật giống tinh thần thấy chết không sợ.

Chậm chậm đi đến văn phòng của An công tử , một đoạn đường này không biết là có bao nhiêu đôi mắt nhìn ta, có vui sướng khi người gặp họa , cũng có lo lắng . Nhưng là vui sướng khi người gặp họa lại nhiều hơn một ít, bởi vì An công tử vẫn là không thích ta, các cô ấy có thể yên tâm .

Văn phòng của quản lý đều ở trên lầu, ngăn cách bằng kính thủy tinh trong suốt, gõ gõ cửa phòng của An công tử , nghe thấy anh ta lên tiếng.

“Mời vào.”

Ta đi vào, đem cửa đóng lại .

“Đặt ở trên bàn là được rồi, đi ra ngoài đi.” An công tử cũng không thèm ngẩng đầu lên nói.

“Cái gì ? !” Ta có chút khó có thể tin, anh ta đây là có ý tứ gì a? Trước mặt nhiều người như vậy làm cho ta sượng mặt , đem tư liệu mang vào xem cũng không thèm xem liếc mắt một cái, là định cẩn thận nghiên cứu , sau khi moi móc ra sai lầm , sẽ tìm ta tính sổ?

An công tử chậm rãi nhắc lại đầu, “Cô còn muốn báo cáo với tôi sao ?”

“À, không phải, không có. Tôi đi ra ngoài đây ạ.”

Ta xoay người, đang định rời đi lại nghe thấy An công tử nói: “Cô vẫn là báo cáo một chút đi!”

Ta điên luôn ! Chơi đùa ta sao ? Thằng nhãi này tuyệt đối là đang định chơi đùa ta đây mà !

Ta cắn răng, tận lực mỉm cười, “VẬY ngài muốn nghe đoạn nào a?”

“Thế nào , cô còn biết hát kinh kịch sao?” An công tử nói năng quái đản.

Ta nhất thời nghẹn lời, đây là ý tứ gì a?

“Được rồi cô đi ra ngoài đi.” An công tử nói.

Quả thực là kì dị mà ! Ta xoay người, lần này đi có vẻ chậm, bởi vì trực giác nói cho ta biết anh còn có thể gọi tiếp .

“Tô Nhuận.”

Quả nhiên, anh ta lại gọi .

“Tổ trưởng có cái gì phân phó a?” Ta cười ngọt ngào .

An công tử nhú nhú mày, trong con ngươi có chút âm áp, anh ta sờ sờ cằm nói: “Cô còn đang thử việc, thời điểm họp đừng về rùa, hình vẽ của cô thật sự rất xấu!”

“Đã biết! Đa tạ tổ trưởng nhắc nhở!” Ta thề, răng của ta mà làm bằng bạc , ta cũng có thể một ngụm cắn răng bạc . Nếu ta có một cái khăn tay nhỏ bé , ta cũng có thể cắn thêm trong chốc lát, thằng nhãi này rất bất nạt người, gọi ta đến là vì nói những thứ này sao ?

An công tử liếc mắt nhìn ta một cái đầy ý vị thâm trường , “Đi ra ngoài đi, đi nhanh chút !”

Tốt lắm! Lại còn đuổi ta đi! Thật không có lương tâm , tốt xấu gì thì chúng ta cũng là tình cảm năm đêm sáu ngày a!

Rầu rĩ không vui trở về, Lâm Lâm tiến lại hỏi ta, “Làm sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?”

“Ăn mất ngủ.” Ta nói.

Lâm Lâm lộ ra vẻ mặt đồng tình, “Đừng khổ sở, tôi cảm thấy tổ trưởng làm người có chút quái dị.”

Ta nhất thời mắt mũi sáng lên, bắt lấy tay cô ấy nói: “Cô cũng cảm thấy như vậy sao ? Anh ta chính là kẻ biến thái a!”

Lâm Lâm thở dài, “Về sau làm sao bây giờ a?”

Ta hồi tưởng lại sắc mặt của An công tử , nhất thời cảm thấy ủy khuất, ta nói: “Tôi muốn từ chức, tôi mặc kệ !”

Lâm Lâm có chút kinh ngạc, “Đừng nói đùa! Hiện nay tìm việc không dễ đâu.”

“Tôi không có nói đùa ! Tôi sẽ từ chức, tôi mặc kệ , tuyệt không cúi đầu a!” Ta đẩy mình ủy khuất, tìm được người đồng tình với ta như Lâm Lâm , cho nên lập tức liền phát tiết ra, đương nhiên chuyện ta có quen biết với An công tử từ trước thì ta không nói ra , phỏng chừng An công tử cũng đã quên ta luôn.

Lâm Lâm nghe xong nói: “Thật sự có chút quá đáng a. Tô Nhuận , anh ta không thể đối với cô như vậy , cô làm là đúng .”

“Ừ! Thế cho nên tôi phải từ chức!”

“Tôi có quen với một ông anh đang tự mình mở công ty, đương nhiên không thể so sánh với công ty hiện tại của chúng ta, nhưng là cũng không tệ lắm, đãi ngộ cũng tạm được , nếu không tôi giới thiệu cô qua nhé ?”

Ánh mắt ta bốc cháy lên, giống như hai cái đèn pha vậy , vội vàng chạy lại bắt lấy tay cô ấy, thầm nghĩ kêu một tiếng, thân nhân a!

“Nếu cô có hứng thú , tôi giới thiệu cho cô một chút, lát nữa tôi đem hòm thư của công ty anh ấy gửi cho cô, cô gửi sơ yếu lý lịch qua .”

“Cám ơn.”

Người tốt a! Tâm tình của ta lập tức tốt hơn , ngồi ở vị trí của mình rên hừ hừ hát một điệu hát dân gian. Chỉ chốc lát sau QQ vang lên , là Lâm Lâm gửi đến địa chỉ hòm thư .

Ta nhàn đến không có chuyện gì để làm, bắt đầu thiết kế sơ yếu lý lịch của mình , qua một lát mới phát giác, bên cạnh đã không có người , nguyên lai là đến giờ ăn cơm rồi .

Đóng lại máy tính, ta cũng định đi xuống ăn cơm.

Bởi vì thời kỳ ăn cơm cao độ đã trôi qua, cho nên thang máy chạy xuống dưới rất nhanh, Một tiếng ‘ding’ vang lên cửa mở ra , ta vừa nhìn thấy người ở bên trong, do dự xem có nên đi vào hay không , là sư huynh và An công tử.

“Tiểu Tô a! Còn chưa đi ăn cơm sao , vừa vặn chúng tôi cũng đang đi xuống, mau mau vào đi!”

“Chào sư huynh .” Ta cười cười, đi vào .

Sư huynh cùng An công tử trò chuyện câu được câu không , đột nhiên nói đến ta, “An tổ trưởng, lại nói đến , anh cùng Tô Nhuận cũng là đồng học a, chúng ta đều là đại học A , như thế cô ấy cũng là tiểu sư muội của anh đấy !”

An công tử nhìn ta liếc mắt một cái, thản nhiên nói với sư huynh : “Phải không? Thực khéo.”

Khinh bỉ a khinh bỉ a! Thằng nhãi này giả vờ cũng thật giống a!

Sư huynh còn nói thêm: “Tiểu Tô ở công ty đã quen chưa ?”

Ta hắc hắc nở nụ cười, “Rất tốt ! Học được không ít a , tôi sẽ cố gắng công tác !”

Sư huynh có chút vui mừng nở nụ cười, An công tử đột nhiên mở miệng, “Là thật cố gắng .”

Ta sửng sốt, đây là muốn nói gì a ?

Không ngờ tiếp theo An công tử lại nói một câu làm cho ta phi thường khiếp sợ , “Có bạn trai chưa ?”

Ta theo bản năng liền lắc đầu, trong lòng vạn phần xin lỗi Đường Duy Cẩm. An công tử đột nhiên nở nụ cười, cái vẻ tươi cười kia , thật có thể nói là kinh khủng , anh ta nói: “Yêu đương dễ dàng phân tâm, cố lên đi, cố gắng trở thành nhân viên chính thức .”

Ước chừng sửng sốt mất vài giây, ta mới lên tiếng.

Ngay sau đó thang máy đến nơi , ba người chúng ta trước sau đi ra ngoài. Sư huynh còn mời ta cùng nhau ăn cơm, ta vừa thấy đến cái gây của An công tử , ta liền vội vàng cảm thấy ngán ngấm , quả quyết cự tuyệt .

4. Chương 10 - 12

Chương 10: Liên hoan có âm mưu

Anh ta có ý tứ gì a?

Mấy ngày nay, một câu hỏi này vẫn làm cho lòng ta phức tạp , mỗi khi rảnh rỗi , ta sẽ lặp lại những lời này tra tấn chính mình, ta cảm thấy, ta thật là có bệnh không nhẹ, một An công tử nhỏ nhỏ đã có thể đem ta tra tấn thành như vậy.

Bỗng nhiên , ta lại cảm thấy thực xin lỗi lão chủ nhiệm hệ , sao ta lại có thể chọc lão ta tức giận đến bộc phát bệnh tim cơ chứ ? Ta hoàn toàn là bất lực a!

Bởi vì trong tổ này thì ta và Lâm Lâm là người mới, cho nên chị Khổng chỉ bố trí một ít nhiệm vụ cho chúng ta , Lâm Lâm phải đi sửa sang lại tư liệu, mà ta phải viết năm mươi đoạn văn ngắn . Ta vừa nghe, đầu trưởng lớn một chút , năm mươi đoạn không tính nhiều, nhưng là trong một buổi chiều , viết xong không biết phải đến khi nào a.

Bất quá , trong lòng vẫn có chút vui mừng , bởi vì ta đến công ty này đã gần một tháng , rốt cục có chút nội dung mang tính chất thực dụng có thể làm. Chị Khổng nói, viết xong để ngày mai chị ấy xem, chọn ra đoạn tốt nhất đưa đến các tạp chí lớn .

Vì thế ta bắt đầu vui vẻ gõ phím gõ lách cách lạch cạch .

Nhân viên tài vụ không biết nhảy từ chỗ nào xông ra , chĩa vào người ta nói: “Oa nha nha! Nhẹ chút nhẹ chút a! Con gái con đũa , phải nhẹ nhàng chứ !”

Ta nhếch miệng cười, “Tôi sẽ thực nhẹ nhàng ! Âu yếm nó , tôi sẽ tận lực âu yếm nó.”

Vị tài vụ này có tiếng là quý hạp hời, hình như sợ ta đập hỏng bàn phím hay sao ý.

Tài vụ vừa đi, Lâm Lâm liền thò mặt lại đây, “Đừng để ý đến bà ta, suốt ngày cứ như xuất quỷ nhập thần.”

Ta cười khan vài tiếng, “Đây là vì công ty suy nghĩ , là nhân viên tốt a!”

Lâm Lâm mặt mũi buồn rầu , “Không biết đến bao giờ tôi mới có thể sửa sang xong tư liệu, sao buổi sáng chị Khổng không nói luôn a! Bản thảo của cậu viết thế nào rồi?”

Ta lắc lắc đầu, vẻ mặt như mướp đắng , “Mới được một nửa thôi.”

“Đúng rồi, lần trước đưa cho cậu địa chỉ hòm thư, đã gửi sơ yếu lý lịch chưa ?”

Ta vỗ trán , lại quên mất chuyện này rồi , đều là do An công tử nháo thành .

Lâm Lâm cười cười, “Cậu mau gửi đi, sư huynh bên kia đang cần người đó .”

Ta gật đầu như gà mổ thóc , lại một lần nữa muốn nắm lấy tay cô ấy mà hô to một tiếng, thân nhân a!

Vừa đến sáu giờ , mọi người bắt đầu lục tục xoát thẻ để tan tầm, ta lại vẫn không thể đi, số bản thảo mà chị Khổng giao cho còn có mười đoạn chưa viết xong, trong đầu đã như một đồng hồ dán dính nhằng nhằng với nhau . Lúc trước Lâm Lâm nói còn có rất nhiều thứ phải làm vậy mà giờ cũng đã đi xoát thẻ rồi . Ta không khỏi khâm phục , tốc độ của cô ấy quả nhiên nhanh hơn ta.

Bàn phím lại gõ lách cách lạch cạch, luôn luôn cảm thấy không hài lòng, loại đoạn văn như này cũng không cần dài quá , nhưng khi viết thì thật lãng phí trí não . Cái đầu gỗ của ta thật không thể chịu nổi ép buộc như vậy !

“Còn chưa đi sao ? Tự động tăng ca à?”

Thanh âm này đột nhiên thổi từ đỉnh đầu qua , ta nhất thời cả kinh, bởi quán tính nhiều năm gặp lãnh đạo , ta đột nhiên đứng bật dậy, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm , An công tử đang ôm cầm về mặt u oán.

Xong rồi, lại gặp rắc rối rồi !

Ta sợ hãi bước lên phía trước, muốn nhìn xem thương thế của anh ta thế nào , lại không dám đi sờ soạng anh ta, bằng không anh ta lại nghĩ rằng ta chiếm tiện nghi thì sao .

“Tổ trưởng! Anh thế nào rồi ? Cầm có bị gãy không? Có lệch khớp không? Còn hoàn thiện không?”

Mặt than của An công tử đen thêm vài phần, lạnh lùng nói một câu, “Cô không thể cẩn thận một chút được sao ? Cái tật xấu động tay động chân này khi nào thì có thể sửa đổi được hả?”

Trong lòng ta có chút ý kiến phản đối , rõ ràng là đại ca ngài im thin thít không nói một tiếng dò dẫm đi tới, sau đó đột nhiên ra tiếng dọa người, nếu không thì làm sao tôi lại có thể có phản ứng lớn như vậy chứ ?

Bất tri bất giác phi ra ánh mắt xem thường, nhỏ giọng than thở : “Dựa gần vào tôi như vậy , không va vào anh thì va vào ai.”

“Nói cái gì thế ? Lớn tiếng một chút ! Để cho tôi cũng nghe với.” An công tử vừa xoa cằm, vừa nói.

Ta hắc hắc nở nụ cười, “Tôi nói ngài hôm nay thực đẹp trai a!”

Mí mắt của An công tử chớp chớp, tựa hồ là nói, tôi tự biết mình rất tuấn tú. Ta không khỏi cảm thấy một trận ghê người , nghĩ rằng người này sao lại đột nhiên xuất hiện ? Bối mớ lỗi sai của ta sao ? Lần trước ghi lại bút ký cho hội nghị , ta chờ nhiều ngày như vậy , anh ta cũng không đến tính sổ, làm hại ta ăn không ngon ngủ không yên , hôm nay là định tập kích đột suất sao?

Mặc kệ như thế nào, ta sẽ nâng cao tinh thần gấp mười hai vạn lần để đối phó .

An công tử đột nhiên đi vài bước về phía trước , lại thêm vài bước về phía trước nữa , đến trước mặt ta , thân thể anh ta hơi hơi nghiêng về trước , ánh mắt khóa lấy ta, sau đó, hình như là lại gần thêm chút nữa.

Phịch phịch phịch! Trái tim không an phận của ta phi âm âm như tàu điện , làm cho ta cảm thấy nếu theo tốc độ này thì tim ta đều có thể chạy đến nước Mỹ .

Bỗng nhiên cảm thấy một trận khô nóng trên mặt , ta quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn đến khuôn mặt đầy mỉa mai của anh ta , lắp bắp nói: “An An An Tùy Dụ... Anh làm sao thế ?”

Khóe môi của An công tử hơi hơi gợn lên vài phần, sáng mắt chuyển động , “Như thế nào, sao không gọi tôi là tổ trưởng nữa ?”

Thế này tuyệt đối là châm biếm, anh ta đang cười nhạo ta, không biết vì sao lúc ấy ta chính là có cảm giác như vậy , dựa theo giác quan thứ sáu cực kỳ bé nhỏ nữ tính của mình , ta cảm thấy An công tử không có lòng tốt , theo lý thuyết ta hẳn là phải né tránh, nhưng là căn cứ theo truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa —— tinh thần không sợ cường quyền cái xấu , ta bất buộc chính mình phải nhìn thẳng anh ta , lộ ra nụ cười thân thiện .

Nhưng là ta hoàn toàn đánh giá cao sức chiến đấu của bản thân cùng với hệ số nguy hiểm của An công tử . Khi ta nhìn thẳng anh ta, nét thâm thúy trong mắt anh ta làm iệng ta không thể nói ra lời nào , tai không thể nghe, trái tim vô dụng kia thì như tàu Thần Châu số N chuẩn bị bay lên sao Hỏa vậy .

“An An An công tử...” Ta lại khản trương một lần nữa .

An Tùy Dụ liếc mắt qua mặt ta một cái, sau đó dừng ở trên màn hình máy tính , ” Đang viết cái gì thế này ? Cô thật là tốt nghiệp hệ tiếng Trung sao? Nhiều lỗi chính tả như vậy mà cô nhìn không ra à? Tô Nhuận! Cô đang làm cái gì hả ? !”

Hử ? Mất nửa ngày như thế là vì muốn mắng ta sao? Meo meo cái con mèo ! Anh là cái đồ điên khùng ! Lúc trước làm ra ái muội, làm cho bà đây đều phải tìm óc không đồng đều , lúc sau anh lại cho tôi xem đến chiều này?

Tổn hại! Thật sự là tổn hại tận cùng ! Ta muốn từ chức, kiên quyết từ chức, nơi này không thể dung thân được !

“Chỗ này chỗ này, còn có chỗ này, hơi cải biến một chút, kỳ thật văn vẻ này có thể dùng rất nhiều tư liệu , hơn nữa, bảo cô viết năm mươi đoạn , cũng không phải mỗi một đoạn bản thảo đều sẽ gửi đi, chỉ là chọn ra đoạn tốt nhất thôi, một cái đề tài cô có thể viết ra rất nhiều đoạn khác nhau , phải biết khai thác ở các

góc độ bất đồng , cô không tất yếu phải ghen đến đầu lớn tướng ra thế kia . Phải biết linh hoạt biến báo hiểu không?”

“À, chỗ này chỉ là bản sao của tôi .”

“Tôi thấy cô không phải là gốc mà cô căn bản là không để tâm!”

“Tôi...”

Nhất thời ghen lời, bị anh ta nói vậy thật cảm thấy cực kỳ oan ức , mỗi ngày ta đều đi sớm về muộn , làm việc thật sự chăm chỉ , chỉ sợ ta làm đến việc gì khiến anh ta bắt được bím tóc, kết quả là anh ta nói ta không để tâm, thế thì còn phải làm thế nào nữa ? Quả nhiên a! Anh ta xem ta không vừa mắt, cho nên mặc kệ ta có cố gắng như thế nào thì ở trong mắt anh ta đều là mây bay chặn đi tầm mắt của anh ta .

An công tử nhìn ta thở dài, ngồi vào vị trí của ta , nhìn lại mấy đoạn văn mà ta đã viết .

“Lại đây! Đừng đứng xa như vậy .” An công tử phân phó .

Ta không được tự nhiên mà dựa vào , An công tử một bên sửa chữa, một bên nói: “Chỗ này hẳn là như vậy, đây là một số cách làm, cô có thể viết như vậy , hơi thay đổi tân trang đa dạng một chút là được , rõ ràng chưa?”

Những đoạn văn đã được anh ta chỉnh sửa xong quả thật đơn giản sáng tỏ lại hấp dẫn ánh mắt , ta không khỏi kinh ngạc, nguyên lai An công tử đối với văn học cũng là có nghiên cứu , nhìn tư thế của anh ta rõ ràng là một kẻ khoác chiếc áo khoác đáng khinh , nửa thanh niên trí thức lại nửa thương nhân.

An công tử lại nói thêm một lô một lốc cái gì, ta chỉ đành nhắm mắt lắng nghe.

Ngay cả khi trong lòng đối với anh ta có chút ít mâu thuẫn thì cũng phải thừa nhận là An công tử không phải cái gốitheo hoa, thật có chút kiến thức .

“Rốt cuộc có hiểu được không ? Đừng chỉ gạt đầu không thể , nói đi xem nào!” An công tử hừ một tiếng.

Ta lập tức hoàn hồn, nghĩ rằng, cho dù không muốn thấy anh ta , nhưng ở thời điểm mà anh ta vẫn là thủ trưởng thì ta phải nghe theo lời anh ta .Vì thế ta nín nọt cười, hận không thể ôm lấy đùi anh ta, nhưng là vì tránh bị anh ta một cước đem ta đá bay, lại kêu cái gì phi lễ , nên lúc ấy ta chỉ là hai tay tạo thành chữ thập, thực háo sắc nhìn anh ta trong chốc lát, sau đó nói: “An công tử anh thật trâu a ! Phép thay mặt đối đào của anh rất tuyệt , rất phấn khích !”

An công tử nhìn ta trong chốc lát, sau đó bất đắc dĩ lắc lắc đầu, giật giật mồm mép, ta nhất thời không có nghe rõ ràng, nghĩ đến lãnh đạo lên tiếng , vì thế ngáy ngốc hỏi lại anh ta.

An công tử rõ ràng là trừng mắt nhìn ta một cái, rống lên một tiếng, “Gõ mực không thể điêu khắc!”

Ngày hôm sau đem bản thảo giao cho chị Khổng , mang theo mười phần tin tưởng ta đứng đợi trong chốc lát, nghĩ rằng chị Khổng sẽ khích lệ ta vài câu linh tinh , tốt xấu ta coi như là đồ đệ của An công tử đi . Ai ngờ, chị Khổng mất nửa ngày vẫn không nhúc nhích tí nào. Ta chỉ phải đành rầu rĩ không vui về tới vị trí của mình .

Thời điểm sắp đến giữa trưa , chị Khổng đột nhiên gọi điện thoại bảo ta đến văn phòng của chị ta, trong lòng ta thật vui vẻ, chắc là định khen ta đây mà. Làm một nhân viên mới vẫn bị tổ trưởng nhìn không vừa mắt thì nhận được khích lệ là rất quan trọng . Ta muốn nghiệm chứng thực lực của chính mình, như vậy cho dù là rời đi công ty này cũng sẽ không có tiếc nuối .

Cấp mông lạch bạch chạy tới, “Chị Khổng chị tìm em a.”

Chị Khổng đem đồng giấy ném lên bàn , ta liếc mắt một cái, là đồng văn vẻ mà ta viết , đã được chị ta đóng dấu .

Lòng ta lộp bộp một chút, tư thế này không giống như là muốn khen ta nha, chẳng lẽ đây là phương thức đặc biệt mà công ty này hay khen ngợi mọi người ?

Chị Khổng vỗ một cái lên bàn, một tay chìa vào cái mũi của ta , “Đây là cô viết sao ? Cô viết cái gì linh tinh loạn xạ thế này ? Cô thật là tốt nghiệp hệ tiếng Trung sao?”

“Em...” Trong lòng ta nghĩ , giấy chứng nhận tốt nghiệp của tôi không phải chị đã xem qua sao, sao lại còn hoài nghi ta nữa?

“Tô Nhuận! Đầu óc của cô rút cục đang suy nghĩ cái gì vậy ? Cô là người mới, cô phải cố gắng nhiều hơn biết không?” Chị Khổng tỏ ra vô cùng đau đớn .

Ta cảm thấy một trận buồn bực, mấy đoạn văn kia quả thật không sai nha, vì sao ta còn bị mắng cơ chứ? Nhưng là về phương diện khác, ta còn có chút vui sướng khi người gặp họa, An công tử , cho anh kiêu ngạo đấy , cuối cùng thì anh cũng bị người ta chê bai thôi!

“Phát sinh chuyện gì vậy ?”

Ta đột nhiên cả kinh, trong lịch sử thì quả nhiên Tào Tháo là đến nhanh nhất! An công tử đến đây.

Chị Khổng nhanh chóng chỉnh sửa thái độ , thập phần khách khí cười cười với An công tử , sau đó nói: “À, không có chuyện gì lớn , tôi chỉ là tùy tiện tâm sự cùng Tô Nhuận thôi .”

An công tử không chút nào để ý, liếc mắt một cái liền thấy được tập bản thảo đặt trên bàn , cầm lấy tinh tế nhìn xem .

Ta lại một lần nữa vui sướng khi người gặp họa, thật muốn tiến lên nói cho An công tử , chị Khổng nói cái gì mà anh chỉ đạo đó đều là đồng linh tinh loạn xạ . Nhưng ta làm người vẫn rất có lương tâm , nói như thế nào thì ngày hôm qua An công tử cũng xem như giúp ta, cho nên ta lựa chọn trầm mặc, xem hai người bọn họ nói gì.

“Rất tốt a, đặc biệt , hơn nữa đa dạng, cái này ai viết thế ?” An công tử nhìn chị Khổng .

Trong lòng ta lại càng vui vẻ, An công tử sắp bão nổi , ta phỏng chừng là An công tử đã sớm nghe được cuộc đối thoại của chúng ta , dù sao chỉ cách một bức tường , nếu không có nghe được thì An công tử không có việc gì chạy tới làm gì, vừa được xem kịch vui , ta ở trong lòng lại thật sâu khinh bỉ chính mình, vì cái gì lại không bình tĩnh , thích vui sướng khi người gặp họa như thế cơ chứ ?

“Ha ha... Làm sao làm sao.” Chị Khổng nở nụ cười thập phần “Ngượng ngùng” .

Ta lại một lần nữa chấn động toàn thân , chị ta thế nhưng lại không giải thích? Liền vui vẻ mà im ỉm đi luôn?

An công tử lại cùng chị Khổng hàn huyên vài câu, thật là làm khó cho chị Khổng , làm ột phụ nữ gần bốn mươi tuổi còn có thể làm ra các loại bộ dáng háo sắc như thế .

Sau khi trở lại chỗ ngồi của mình , trong lòng lại càng hận a! Lâm Lâm thấy ta sắc mặt không tốt, tiến lại hỏi ta: “Làm sao vậy?”

Ta lắc lắc đầu, “Không có việc gì , dẫm phải cứt chó .”

Nơi này không thể ở lâu , tín niệm này lại bắt đầu nảy mầm , ta nhanh chóng mở hòm thư ra , gửi sơ yếu lý lịch cho sư huynh của Lâm Lâm , nhưng là đợi một lúc lâu vẫn không có nhận được thư trả lời lại , nghĩ rằng, chẳng lẽ là định gọi điện thoại lại đây sao ?

Thời điểm tan tầm , An công tử đột nhiên đi ra tuyên bố, “Tối hôm nay liên hoan, mọi người cùng nhau đi đi.”

Trong lòng ta run rẩy, tự dưng đang yên đang lành sao lại đi liên hoan? Định thác loạn như mấy con thiêu thân sao!

Đưa mắt nhìn qua , các nữ đồng nghiệp khác ai ai cũng đều là bộ dáng ảo não , ta lại hừ vài tiếng trong lòng , An công tử , anh xem đi, anh cũng bị mọi người nhìn không vừa mắt đấy .

Sau một lát, ta nghe được có người nói: “Ai nha, sớm biết có liên hoan thì hôm nay người ta sẽ ăn mặc xinh đẹp một chút a, làm sao có thể mặc như vậy mà đi ăn cơm với An tổ trưởng cơ chứ .”

“Đúng vậy đúng vậy, quá đột suất, chẳng có thời gian để chuẩn bị nữa .”

Ta đỏ! Chỉ thấy trên bầu trời có vài con quạ đen bay qua, ta không nói gì mà ghen hòng .

Nhưng là, sau khi đến khách sạn , ta lại phải kinh ngạc , những người phụ nữ trang điểm xinh đẹp như yêu quái này là đồng nghiệp của ta sao? Không phải không có thời gian trang điểm ăn mặc sao?

Chương 11: Anh thăm mền tôi?

Ta vốn tưởng rằng , An Tùy Dụ chỉ là mời một tổ chúng ta đi ăn cơm mà thôi , đến khi đi mới biết được, anh ta mời toàn bộ ngành, có một số người có việc không thể đến, nhưng là số đến cũng phải trên dưới một trăm người.

Mặt trận này thực đồ sộ , thời khắc nào ta cũng có thể nhìn thấy nữ đồng nghiệp cầm đầu cầm cổ chen đến bên người An Tùy Dụ .

Mà hôm nay trên mặt An công tử thế nhưng cũng có biểu tình, vẫn thản nhiên mỉm cười, anh ta là đang hướng với mọi người triển lãm sự thân dân của mình đây mà . Ta phỏng chừng là thời điểm ra cửa đã uống thuốc rồi, bệnh mặt than có chút chuyển biến tốt .

Xem như An công tử mời chúng ta ăn cơm Tây, nhưng là vì ông chủ rất chăm chỉ , đã đem cơm Tây cải biến đi một chút thành ra rất nhiều đồ ăn đều có hương vị Trung quốc , đây là một nhà hàng nổi danh nhất trong thành phố , lại còn bao toàn bộ nhà hàng , ta ở trong lòng nhanh chóng tính toán một chút xem đêm nay sẽ mất bao nhiêu tiền, lại cho ra một cái đáp án kinh người , giá cả xa xỉ.

Nhưng xem thần sắc của An công tử thì có vẻ cũng không để ý chút nào , thẳng nhai này chẳng lẽ phi thường có tiền? Nhất định là thế , xem những thứ mà anh ta mặc để che dấu bản chất xấu xa của mình thì biết, một thân hàng hiệu , thật sự là hủ bại a! Được rồi , dù sao ta cũng muốn từ chức , thế thì ăn cho bằng đủ thì thôi, để trả mối thù lớn mà năm đó An công tử tra tấn ta.

Nghĩ như vậy , ta lại bưng bưng phán chán , bưng cái đĩa lên chuẩn bị đi chọn lựa đồ ăn.

An công tử như trước bị các nữ đồng nghiệp bao vây , hỏi han một số vấn đề phi thường nhàm chán , quả thực là không còn biết tìm gì để nói, cuối cùng hận không thể hỏi An công tử vì sao 1+1 lại bằng 2 .

Trong đại sảnh đột nhiên im lặng , An công tử bắt đầu lên tiếng , “Tôi đến công ty cũng sắp nửa tháng , vẫn chưa thể gặp gỡ hết mọi người , hôm nay vừa vặn có thời gian cùng mọi người liên hoan, cảm tạ mọi người đã cùng phối hợp trong công việc .”

Ta rầu rĩ nghe An công tử nói lời ba phải, còn có mọi người cao giọng phụ họa, cảm tạ lãnh đạo linh tinh gì đó, trong nháy mắt ta hoảng hốt nghĩ rằng, An công tử không phải phải chỉ là tổ trưởng mà là đại quản lý của ngành chúng ta .

Bọn họ đang ở bên kia tán gẫu nhiệt tình , ta lại không có tâm tư nghe, chính là nghĩ , sao còn chưa nói xong a, bụng đều kêu thầm thì rồi đây nè . Rốt cục, đợi An công tử nói xong , mọi người bắt đầu thúc đẩy, ta liền cầm cái đĩa , bước một bước xa vọt tới khu đồ ăn , không chút khách khí cầm một đồng đồ ăn đặt vào trong đĩa của mình .

Lâm Lâm đã ở bên cạnh ta , đồ ăn trên đĩa của cô ấy vô cùng ít , chỉ có một chút hoa quả salad, cũng không có cái gì khác.

“Cô không đói bụng sao?” Ta hỏi.

Lâm Lâm ôm bụng, vẻ mặt thâm thù sâu nặng, “Tôi cũng đói a! Nhưng là tôi đang phải giảm béo!”

Ta bất đắc dĩ lắc lắc đầu, “Phụ nữ tội gì khó xử phụ nữ? Cứ thoải mái đi! Giảm béo làm cái gì? Lâm Lâm cô nhanh ăn đi , An công tử mời khách là không phải để dành đâu a! Ăn điên cuồng vào!”

“An công tử?” Lâm Lâm có chút kinh ngạc, trừng to một đôi mắt ngập nước nhìn ta, trông giống như búp bê mắt nhắm mắt mở vậy .

Hồng rồi, nhất thời sơ sẩy, ta cười khan vài tiếng, “Cô xem tổ trưởng bị nhiều phụ nữ vây quanh như vậy , thật giống quý công tử đi phiêu kỹ ở thời cổ đại a!”

“Tô Nhuận...” Lâm Lâm nhỏ giọng bảo ta, mặt có chút đỏ lên.

Ta so sánh như thế này là không tốt lắm, nhưng là một đám người bên kia thật sự làm cho ta có cảm giác này , ta đi theo cảm giác của mình thì có cái gì sai đâu?

Ta lại cùng Lâm Lâm hàn huyên một lát, cô ấy rất cục nghe theo lời khuyên bảo của ta bắt đầu ăn mấy thứ , ta gấp một ít bánh ngọt cho cô ấy . Cô ấy lại gấp chút gỏi cá cho ta, ta vừa thấy vội vàng lắc đầu, Lâm Lâm có chút kỳ quái, “Không thích ăn cái này sao? Vậy có muốn ăn mực hay không ?”

“Không cần!” Ta kiên quyết cự tuyệt, “Mấy thứ như cá chạch a, cá ngựa a, hải sâm a, gỏi cá a, mực a, đều không thích hợp cho chúng ta ăn, chỉ có người bị bệnh liệt dương mới phải ăn nhiều...”

Thời gian trước mẹ ta thấy bộ dáng của Đường Duy Cầm luôn nhu nhược như vậy , liền đoán rằng có khả năng con rể của bà có chút vấn đề, vì thế tra xét tìm hiểu một đồng tư liệu, nghĩ biện pháp giúp Đường Duy Cầm bổ thận tráng dương, ta chịu độc hại nên cũng biết đồ ăn nào đối với việc trị liệu bệnh liệt dương là có lợi. Mấy thứ này ăn nhiều , vạn nhất nội tiết tố nam của ta tăng cao , ngày nào đó lại mọc nhiều râu thì phải làm sao bây giờ?

Ta còn tính khoe khoang thêm một chút, liền thấy Lâm Lâm nháy mắt nháy mũi với ta .

“Ánh mắt của cô làm sao vậy? Bị bụi bay vào mắt à ? Đến đây tôi thổi cho.”

Lâm Lâm dùng khước mắt quét về phía sau của ta .

Ta cũng dùng khước mắt quét một chút, phát hiện thấy một góc áo vét Armani , cùng với cái tay đang gấp gỏi cá , nhất thời tâm như tro tàn, An công tử ngài cũng thật phối hợp với tôi . Anh ta không phải mới vừa đứng trong vụn bụi hoa sao, khi nào thì chạy đến đứng sau lưng ta ?

Linh cơ vừa động, ta chết sống cũng không quay đầu, tiếp tục cùng Lâm Lâm nói: “Ai nha không đúng, tôi nhớ lắm , gỏi cá không phải trị bệnh liệt dương , là tôm mới đúng.”

Nói xong, ta chậm rãi xoay người, làm bộ như là vừa mới phát hiện An công tử , cười cười với anh ta, ” Chào Tổ trưởng a.”

An công tử sắc mặt xanh mét, cái tay bưng đĩa thậm chí có chút phát run, ta chào hỏi anh ta mà anh ta lại cứ như không nghe thấy, một đôi mắt sắc bén như chim ưng gắt gao nhìn chăm chăm ta, hận không thể đem ta ăn luôn.

Ta cảm thấy thập phần kỳ quái, ánh mắt nhìn xuống phía dưới , không khỏi phải hít sâu một hơi, trên đĩa của anh ta tổng cộng có hai loại thức ăn, gỏi cá và tôm. Trong lòng ta là khổ không nói nổi, An công tử ngài có tất yếu phải phối hợp với tôi đến trình độ như vậy không?

An công tử là ăn cũng không phải, buông cũng không phải, liền liên tiếp nhìn ta chăm chăm , bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi .

Ta hận không thể tìm cái khe để nhảy vào , lại một lần nữa đắc tội với lãnh đạo , ta đành cắn chặt răng , đối với An công tử cười cười, “À, tổ trưởng , chúng tôi đi sang bên kia trước a, ngài cứ từ từ ăn.”

Lôi kéo Lâm Lâm chạy trốn chết nhanh như chớp , thật sự là rất bị kích !

Về sau ta vẫn cố ý tránh An công tử, chỉ sợ ta nói thêm cái gì, anh ta lại phối hợp với ta, khiến ta càng không được vừa mắt .

Cũng may An công tử lúc sau lại bận việc xã giao, cùng vài vị tổ trưởng với mấy người đàn ông trong tổ uống rượu .

Không khí lại một lần nữa hòa hợp , ta cũng hơi nhẹ nhàng thở ra.

Tự hội chấm dứt đã là hơn 11 giờ, một đám người đã say túy lúy , kế hoạch nguyên bản định đề nghị đi KTV (karaoke) cũng phải hủy bỏ , đành chờ đến lần sau, ngày mai còn phải dậy sớm đi làm. Vì thế mọi người tán đi, sắp xếp một chút, những người lái xe đến lại không uống rượu thì đưa một ít nữ đồng nghiệp về nhà.

Nhưng là các nữ đồng nghiệp này đều chờ ngồi xe An công tử , mà An công tử lại say rồi tỉnh rồi mù, đi đường đều là đường cong , miệng thì ồn ào , “Tôi không uống nhiều! Để tôi đưa các cô về nhà, ai ngồi xe tôi nào?”

Anh ta lại đi thêm vài bước, đem chữ S nhỏ đi thành chữ S to, nguyên bản còn có nữ đồng nghiệp có chút ý đồ này vừa thấy , lập tức chui vào trong xe người khác luôn .

Còn lại một số ít người, thật sự không có biện pháp đi ghép xe , cũng chỉ đành gọi taxi , lộ phí đơn vị chi trả, ta nằm trong hàng ngũ này .

An công tử không ồn ào đòi lái xe đưa ai đi nữa , chị Khổng bắt đầu hỏi địa chỉ của chúng ta , nhìn xem có tiện đường có thể cùng nhau gọi xe hay không , tiết kiệm bớt chút tiền cho công ty .

Ta đang định nói , An công tử đột nhiên chêm vào một câu, “Chỉ có Tô Nhuận cô tiện đường với tôi a, vậy chỉ đành gọi xe cùng nhau .”

Tựa hồ đại ca không tình nguyện, giống như bị chịu thiệt vậy, tôi đây cũng không có thích đâu !

Ta giằng co không chịu, chị Khổng tỷ nhẫn nại lại , “Đừng náo loạn, mau mau trở về đi, trên đường chiếu cố tổ trưởng một chút , cậu ấy uống nhiều, cô đưa cậu ấy về nhà rồi lại về nhà mình đi.”

Ta lại bắt đầu cắn răng, nếu là ta có trứng , ta nhất định đau trứng trong chốc lát, chị Khổng không phải vẫn cảm thấy An công tử cảnh đẹp ý vui sao? Sao không tự thân xuất mã đưa anh ta trở về đi ?

Quay đầu nhìn An công tử một cái, ta hiểu được, An công tử chính đang chống lấy cái trụ đèn ở bên đường chuẩn bị nôn mửa kia kìa , hóa ra là chị Khổng sợ phiền toái, cho nên đẩy việc cho ta a! Ông trời quả nhiên sẽ không tự dưng rơi xuống thứ tốt.

“Được, đã biết.” Trong lòng ta vô cùng không tình nguyện, cũng chỉ đành phải đáp ứng .

Sau khi đoàn người đều lục tục đi , chỉ còn lại có ta cùng An công tử, đột nhiên anh ta đứng lên , lấy cái chìa khóa xe ra , xoay ở trong tay vài cái, một mình đi về phía trước vài bước, quay đầu nhìn ta một cái, “Phát dần cái gì a? Mau đi a, tôi đưa cô về nhà.”

Ta trợn mắt há hốc mồm nhìn anh ta , miệng hận không thể nhét vào một cái bàn, “Không phải anh uống nhiều sao? Sao còn có thể đi thẳng tắp được ? Anh còn định lái xe à ?”

An công tử quay đầu cười cười, “Lừa bọn họ thôi , một chút rượu say không được. Đừng lè mề nữa , nhanh lên xe!”

Ta kiên quyết lắc đầu, không có chuyện gì sao lại hiến ân cần cơ chứ , chắc chắn có điều gì gian dối mờ ám đây! Nói như thế nào thì ta cũng coi như như hoa như ngọc đi!

“À, thế thì tự cô gọi xe đi thôi.” An công tử nói.

Ta như nhận được đại xá, vừa mới chuẩn bị giơ tay gọi xe, lại nghe được anh ta nói: “Không chi trả.”

Cái tay mới giơ ra một nửa lại phải thu trở về, ta bước vài bước xông lên xe anh ta , dùng sức sập cửa xe một cái .

An công tử tựa hồ cười cười, cũng đi theo lên xe, không nói được một lời bắt đầu lái xe.

Trong xe anh ta mở nhạc, tiếng đàn đàn cello trầm thấp phối hợp với đàn dương cầm du dương , coi như là một khúc ca vui vẻ , An công tử nghe có vẻ hăng say trong khi ta nghe thì lại buồn ngủ, mí mắt vẫn đánh nhau cao thấp .

“Cô đang tìm việc à ?” An công tử đột nhiên nói một tiếng, đánh vỡ không gian trong khoang xe vốn chỉ có nhạc nhẹ quanh quẩn .

Ta theo bản năng ừ một tiếng, “Mới gửi lý lịch sơ lược , chưa được trả lời đâu.”

An công tử đột nhiên hừ lạnh, “Cô còn muốn nhận trả lời à ?”

Thanh âm quái đản của anh ta làm cho ta dần dần tỉnh táo lại, phát giác trong lời nói của anh ta có chuyện, hoàn toàn không thích hợp , ngây ngô hỏi lại, “Ngài làm sao mà biết được?”

An công tử liếc ta một cái, kia phải gọi là một cái khinh miệt, “Lần sau thời điểm gửi lý lịch sơ lược , mong cô nhìn rõ địa chỉ hòm thư ! Một ngày cô gửi cho tôi tám bản sơ yếu lý lịch là định để tôi giới thiệu công việc khác cho cô sao? !”

Ta trừng lớn hai mắt, há miệng thở dốc một câu cũng nói không nên lời, đã muốn không thể dùng ngôn ngữ để hình dung giờ phút này . Khó trách, gửi nhiều bản lý lịch sơ lược như vậy, bên kia cũng chẳng có phản ứng, ta còn tưởng rằng là mạng lỗi , cho nên hôm nay gửi thật nhiều lần , hóa ra đều gửi đến hòm thư của An công tử ư?

Trời xanh đất rộng ơi! Sao lại trùng hợp như vậy a? Cảm thấy chính ta không đủ tầm sao! Thế nào cũng phải làm cho ta xấu hổ mới được hả? !

Làm sao bây giờ? An công tử có trừng trị ta , kẻ cấp dưới muốn đi ăn máng khác hay không? Trong thời gian đi làm lại gửi sơ yếu lý lịch cho công ty khác, thế này không phải là muốn chết sao!

Ta trưng ra vẻ mặt cầu xin đợi An công tử giáo dục ta, thế nhưng hồi lâu anh ta vẫn không nói gì .

Ngay tại thời điểm ta tính toán có nên chủ động thừa nhận sai lầm hay không , An công tử đột nhiên nói: “Cô không thích công việc hiện tại này à ?”

Ta lắc lắc đầu, “Công việc này tôi rất thích ! Quả thực là một bộ phận không thể thiếu trong sinh mệnh của tôi , sau khi đến công ty , tôi mới biết được mục tiêu của chính mình , rốt cục tìm được giá trị của bản thân , tôi muốn trả giá cho công ty, tôi muốn vì công ty mà cống hiến, tôi muốn...”

“Được rồi được rồi! Không có ai muốn nghe cô phát biểu quyết tâm, công ty cũng không phải là cô mở , cô nói nhiều như vậy làm cái gì.”

Ta vẫn còn không phục nên nói thêm: “Cho dù tôi chỉ là một viên chức quèn thì tôi vẫn nhiệt tình yêu thương công ty, đem công ty này trở thành nhà mình .”

“Thế hả ?” An công tử nhìn ta đầy hứng thú , “Vậy cô gửi lý lịch sơ lược là tính rời nhà trốn đi phải không ? Cô còn muốn ngày nào đó có thời gian rồi trở về phải không ? Cô cho là dễ dàng như vậy sao ? Giống như đi chợ sao ? Tô Nhuận, đầu óc đừng để rỉ sét quá !”

Ta nhin, nhin nữa, rốt cục nhìn không được , cái gì khiếp đảm, cái gì thủ trưởng, cái gì cấp dưới, đều gặp quỷ đi thôi !

“Nếu không bởi vì anh thì tôi việc gì phải từ chức ? Chẳng lẽ không phải là bởi vì bánh đậu xanh nhà chúng ta hại anh bị ngộ độc thức ăn , mỗi ngày anh cho tôi xem sắc mặt , trăm phương nghìn kế gây khó dễ cho tôi sao? Bà đây không thể trêu vào chẳng lẽ tôi còn trốn không nổi sao? Tôi dùng đầu óc cũng là chuyện của tôi không cần anh đến quản !”

“Tôi cho cô xem sắc mặt sao ? Tôi gây khó dễ cho cô sao?”

“Dù sao chính là anh nhìn tôi không vừa mắt!”

“Thế thì vậy đi, về sau tôi nhìn cô vừa mắt, cô nói đi, cô bảo tôi phải đối đãi với cô như thế nào ?”

“An công tử, sẽ không phải anh là thâm mền tôi đấy chứ ?”

An công tử đột nhiên dầm phanh một cái , lãnh nghiêm mặt nói: “Xuống xe!”

Ta tuy rằng không ngại đụng chạm một chút, nhưng vẫn phải cười hì hì nói: “Ô ô u! Bị tôi nói trúng rồi hả ? Anh nhìn anh xem , còn thẹn quá hóa giận. Không có việc gì , thế này cũng không có gì dọa người đâu.”

An công tử quay đầu nhìn ta một cái, sắc mặt kia cũng không khác gì gan lợn , chính là anh ta không chịu nghe ta khuyên bảo thì bệnh mặt than sao có thể trị liệu tốt đây?

Ta còn định nói thêm gì nữa, chẳng hạn như người thâm mền tôi rất nhiều, tôi cũng không phải loại tùy tiện gì đó linh tinh , đột nhiên nghe thấy An công tử nói: “Đến nhà cô rồi ! Cô định khi nào thì xuống xe?”

Hả ? Ta uốn éo đầu, quả nhiên là cửa hàng điểm tâm nhà ta . Ta hắc hắc cười gượng vài tiếng, “Vốn định mời anh đi vào ngồi một chút nhưng thời gian không còn sớm , đành để lần sau, lần sau a, bye bye!”

Xe An công tử nghênh ngang mà đi, ta dụi dụi mắt, thẳng đến xe anh ta mắt dạng ta mới phản ứng lại được, anh ta là đi theo con đường mà chúng ta đi vừa rồi, sao lại quay về đường cũ cơ chứ? Chẳng lẽ anh ta đi lầm đường?

Chương 12:

Đến cuối tuần, cả người ta cơ hồ muốn rời ra thành từng mảnh, thời điểm đi ngủ của tối thứ Sáu ta đã tự dặn dò bản thân thật kỹ, không cho phép hai vị lão gia kia đến ám ý ta, ta nhất định phải ngủ thẳng đến khi tự nhiên tỉnh.

Nhưng là ta đã đánh giá cao phân lượng của họ ở trong lòng mình, cùng với cái quy củ vạn năm không thay đổi của họ, buổi sáng bảy giờ đúng vang lên âm thanh sư tử gào của đồng chí Kỷ Hoài: “Ăn cơm thôi!”

Ta bịt kín đầu, hận không thể chui vào bên trong lớp chăn luôn.

“Tô Thức! Tô Nhuận! Mau đi ăn cơm! Ăn cơm thôi! Nếu không ăn thì không còn đâu!” Đồng chí Kỷ Hoài vô cùng dửng dưng, ta vô cùng hoài nghi mẹ ta là một cao thủ võ lâm, đã sớm dẫn thông các loại gân mạch xương cốt, giờ phút này đang dùng hơi thở lấy từ huyết đàn điền.

Sau một lát, nghe được thanh âm có chút bất mãn của ba ta, “Đứa nhỏ thật vất vả mới được nghỉ ngơi, bà để cho nó ngủ thêm một chút đi!”

Ta nhất thời cảm thấy lão ba thật tốt, thực là ba ruột của ta.

“Ăn xong rồi ngủ tiếp, nếu không cơm canh nguội lạnh.” Mẹ ta tiếp lời.

Đồng chí Tô Thức tựa hồ là suy nghĩ một lát, cảm thấy mẹ ta nói đúng, sau đó dắt cổ họng hô to: “Tô Nhuận! Ăn cơm!”

Ta mang theo khuôn mặt vô cùng tiêu tụy theo chân bọn họ đi ăn cơm, vừa ăn mẹ ta vừa thao thao bất tuyệt với ta, ta buồn bã ỉu xìu ứng lời.

“Sắp đến sinh nhật của Duy Cầm rồi, mày đừng chỉ lo cho chính mình, cũng đi hẹn hò với con rể của mẹ đi, mấy ngày không gặp mặt rồi hả? Chúng mày vợ chồng son, cũng là đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, sao lại không có chút sốt ruột nào cơ chứ? Duy Cầm bận chuyện học tập thì mày cũng phải gọi điện hỏi thăm nó một chút đi chứ.”

Đồng chí Kỷ Hoài lại làm huấn luyện tư tưởng cho ta, ta vẫn như trước là không nhắc nổi tinh thần lên chút nào.

“Cậu ta lại không chạy được, mỗi ngày con tìm cậu ta làm cái gì, hơn nữa con cũng có việc!”

Đồng chí Kỷ Hoài vừa nghe ta nói lời này, mặt mũi liền nhăn như quả mướp đắng, vồคว้า một cái, “Cũng không thể nói như vậy được, vạn nhất nó không cưới mày thì mày phải làm sao bây giờ? Vạn nhất có con hồ ly tinh quyến rũ nó, thì mày làm sao bây giờ? Nếu mày không gả được ra ngoài, tao với ba mày phải làm sao bây giờ?”

Ta hung hăng phi ra ánh mắt xem thường, chỉ vào cái mũi của mình hỏi bọn họ, “Con? Tô Nhuận? Con mà không gả được ra ngoài sao?”

Lão ba lão mẹ hiển nhiên là bị ta đột nhiên rống giận làm cho kinh sợ, sau khi tạm dừng vài giây, hai người bọn họ không hẹn mà cùng gật gật đầu.

Ta hỏi hận thống hận liễu mạng hận a! Mạnh mẽ vỗ vào cái bàn, “Công ty của con còn có người đang thăm mền con đó! Cần bản con cũng còn chưa đá cậu ta! Con còn không gả đi được sao? Cậu ta yêu con yêu đều đến mức chết đi sống lại kia kìa!”

Mẹ Kỷ Hoài nhất thời mở to hai mắt nhìn, “Ai đui mù như vậy a?”

An Tỳ Dụ a! Cái tên này thiếu chút nữa lộ miệng mà thốt ra, cũng may ta đúng lúc ngăn trở chính mình, bằng không khẳng định nhắc lên sóng to gió lớn trong nhà.

Ăn xong bữa sáng, ta trực tiếp đi đến nhà Đường Duy Cầm.

Thời điểm mẹ của Đường Duy Cầm thấy ta , rõ ràng rất hoảng sợ , cái đĩa trong tay suýt chút nữa rơi xuống đất.

“Chào di!” Ta cảm giác chính mình đã tặng cho bà ấy một cái tươi cười phi thường ngọt ngào .

Mẹ Đường Duy Cầm vỗ vỗ ngực, “Là tiểu Nhuận a , thật làm dì sợ muốn chết! Về sau cũng đừng giả quỷ như vậy a!”

Biểu tình trên mặt ta có chút cứng ngắc , vỗ vỗ vào khuôn mặt mình hỏi: “Dì ơi , Duy Cầm đâu ạ ?”

“Trong phòng đó , nhưng mà nó còn chưa có dậy đâu.”

Lời còn chưa dứt , ta đã bước một bước xa lên đến cửa phòng cậu ta , cửa cũng không thềm gõ , trực tiếp đẩy cửa đi vào . Thứ nhất , ta với cậu ta rất thân nhau , trước đây hình như còn từng tắm rửa cùng nhau , cho nên hoàn toàn không cần kiêng nể gì . Thứ hai , đây là bạn trai ta , ta cảm thấy tiến vào phòng cậu ta là theo lý thường phải làm .

Khi ta đẩy cửa ra, mới dụ dàng hô một tiếng Duy Cầm , cậu ta a một tiếng thét chói tai , sau đó một chiếc dép lê xuyên không nên ở trên mặt ta , lại thực không khéo là, chính giữa mặt ta có cái mũi, ta nhìn thân thể của cậu ta , sau đó cảm thấy cái mũi của mình có một dòng nước ấm chảy ra.

Đường Duy Cầm nhanh chóng cầm lấy quần áo mặc vào , nhăn nhó nhìn ta, “Ô Nhuận , sao cậu vào mà không gõ cửa ?”

Ta ngơ ngác nhìn cậu ta , tựa hồ bắt đầu hồi tưởng cái dáng người giống như cọng lông gà của cậu ta , trong lòng vẫn tính toán , trước đây nhìn còn rất mượt mà sao hiện tại lại giống như hồn ma chết đói vậy ? Sao lại còn trắng thái quá như vậy cơ chứ ? Còn có , cái thân thể đẹp lẹp kia, cũng không biết có thể chịu được việc bị ta đè hay không .

“Ô Nhuận! Cái mũi của cậu !” Đường Duy Cầm thất kinh nhìn ta.

Ta sờ soạng cái mũi một chút , quả nhiên là máu mũi, “Không có việc gì cả , lau là được.”

Đường Duy Cầm giương hai cái tay nhỏ bé, vẻ mặt như bị kinh hách , đầu tiên cậu ta cầm lấy chân , tựa hồ cảm thấy quá lớn, lại buông xuống, chợt lại cầm lấy một cái khăn tắm vắt ở trên ghế , xem cái kiểu nhiều nếp nhăn thế kia hẳn là cậu ta đã dùng qua rồi .

Ta vội vàng lắc đầu, “Không cần! Tôi không cần cái đó!”

Đường Duy Cầm cũng có chút bất đắc dĩ, “Cậu liền nhẫn đi, chỉ có thể như vậy , lập tức sẽ tốt thôi .”

Ta kiên quyết phản đối, “Chết cũng không cần! Cậu đừng tới đây, tôi tình nguyện như vậy, tránh ra tránh ra a!”

Thân thể gầy yếu của Đường Duy Cầm vẫn thực kiên trì , cầm cái khăn tắm kia tiến lên từng bước, “Ô Nhuận, cậu cũng đừng phản kháng nữa .”

Sấm rưng chớp giạt , ở lúc cậu ta nói xong câu đó, ta còn chưa kịp phản kháng, cậu ta cũng chưa kịp lại đây đè đầu ta, lau khô máu mũi cho ta , thì cái cửa phòng ngủ yếu ớt của Đường Duy Cầm kia đã loảng xoảng bị người một cước đá văng , hơn nữa, cái cửa gỗ đó có xu thế bị gãy đôi .

Ta cùng Đường Duy Cầm song song đứng sững, không biết làm sao nhìn hai người phụ nữ trung niên đi vào , một người là mẹ ta , một người là mẹ cậu ta.

Có thể một cước đá hỏng cả một cái cửa tự nhiên là mẹ ta – đồng chí Kỷ Hoài , mẹ của Đường Duy Cầm đi theo phía sau.

Trong đầu ta có chút dính nhằng nhằng như hồ dán , nhìn hai người kia vạn phần kỳ quái, làm sao hai người ấy lại xuất hiện?

Đồng chí Kỷ Hoài ngao một tiếng bắt đầu gầm rú, cũng không thềm quản chuyện gì xảy ra , “Đường Duy Cầm cậu là cái đồ vô lương tâm ! Cậu thế nhưng lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế này với con gái tôi , cậu thế nhưng hạ độc thủ với nó , cậu thế nhưng bức nó làm chuyện kia với cậu ! Sao cậu lại làm thất vọng tín nhiệm của tôi đối với cậu hả ? Sao cậu lại làm thất vọng kỳ vọng của tôi đối với cậu cơ chứ ?”

Đường Duy Cầm bị mẹ ta kêu gào làm cho sững sốt, loáng thoáng có chút ý niệm muốn lùi bước trong đầu, hỏi , “Dì nói chuyện kia là chuyện gì a?”

Mẹ ta vừa nghe, lập tức ngừng gào khóc thảm thiết, sửa đổi thành nhéo cổ áo của Đường Duy Cầm hung tợn nói, “Chuyện gì ư ? Ý của cậu là không có chuyện kia sao ? Cậu dựa vào cái gì mà không cùng con gái tôi làm cái chuyện kia a! Con gái tôi có điểm gì không tốt hả ? !”

Đường Duy Cầm không biết vì sao đột nhiên đỏ mặt , cúi đầu cũng không nói gì . Ta lại sững sờ , thế này rốt cuộc là làm sao vậy?

Mẹ của Đường Duy Cầm vừa thấy tình thế này lập tức đi qua gỡ ngón tay mẹ ta ra , một bên gỡ còn một bên kêu, “Bà buông tay, bà mà bóp chết con tôi thì ai lấy con gái bà hả ? Bọn nó trẻ tuổi huyết khí bừng bừng , làm ra cái gì thì cũng không thể trách được ! Hơn nữa, theo như bà nói thì con tôi cũng không phải người như vậy, sẽ không làm gì tiểu Nhuận ! Bà xem xem , không có việc gì phải không ?!”

Ta bên này còn ôm cái mũi của mình, ngẩng đầu, hoàn toàn không biết ra làm sao.

Đường Duy Cầm thì chẳng khác gì một cái hũ nút , ta hỏi cậu ta làm sao vậy, cậu ta nửa ngày cũng không thả ra nổi một cái rắm.

Mẹ ta cùng mẹ Đường Duy Cầm xâu xé trong chốc lát, rốt cục cũng an tĩnh lại . Mẹ Đường Duy Cầm nhìn ta một cái, đột nhiên kinh hô một tiếng, “Nha nha nha! Tiểu Nhuận, cháu xem con dì xem phun cả máu mũi cơ à? !”

Ta nhìn Đường Duy Cầm một cái, liền cái dáng người như cọng lông gà này mà còn làm ta phải chảy máu mũi sao ? Hiên nhiên là chuyện không có khả năng , vì thế ta dứt khoát kiên quyết phản bác, “Kỳ thật là cháu ...”

Mẹ của Đường Duy Cầm nhanh chóng ngắt lời ta, tự nói chuyện một mình , trên mặt còn mang theo chút tươi cười khó hiểu , “Duy Cầm con cũng thật là , dậy sớm một chút thì có phải không có việc gì sao, mới sáng tinh mơ , vợ chồng son hai đứa này a!”

Về mặt của Đường Duy Cầm thì như ăn phải mướp đắng , “Mẹ , kỳ thật chuyện kia là...”

Mẹ ta vừa nghe vừa vội , “Cậu không phải vừa nói không có chuyện kia sao!”

Thế này là liên quan kiểu gì a! Ta rốt cục biết chuyện này là có ý tứ gì , ngay cả kẻ trì độn cũng hiểu được , ta cũng không phải là người tùy tiện, ta cũng còn chưa có chuẩn bị tâm lý, về mặt cầu xin nhìn hai bà ấy, “Ai u! Để con nói...”

“Được rồi ! Cái gì cũng đừng nói nữa, nhanh nhanh kết hôn đi! Cũng trưởng thành rồi , hai người chúng mày mau mau quyết định đi!” Mẹ ta bắt đầu vun vén.

Thế mà mẹ Đường Duy Cầm cũng gật gật đầu, “Duy Cầm tuy rằng còn chưa tốt nghiệp, nhưng là nghiên cứu sinh cũng là có thể kết hôn rồi , quyết định sớm một chút cũng tốt, coi như an phận .”

“Không được!”

“Lại...”

Đường Duy Cầm cao giọng ngăn lại , mà ta chỉ là muốn nói để suy nghĩ thêm đã , người ta vẫn còn thực nhỏ tuổi , vẫn là có rất nhiều lý tưởng cùng trả thù , tỷ như nói trả thù An công tử linh tinh linh tinh a. Kết quả , ta vừa thấy đến thái độ kiên quyết phản đối của Đường Duy Cầm thì lập tức nổi cơn .

“Cậu có ý tứ gì a? Cậu còn không muốn kết hôn với tôi có phải hay không?”

Đường Duy Cầm lại cúi đầu , bắt đầu giả làm kẻ câm điếc .

“Cậu nói rõ ràng cho tôi , có phải cậu yêu cô gái khác rồi không ? Có phải cậu không còn thương tôi hay không ? Cậu nói đi cậu nói đi nói đi !” Cuối cùng cái âm cuối cũng không biết như thế nào liền cao vút lên , ngón tay của ta run run chỉ vào cậu ta , thế nhưng cũng có chút đáng về nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết .

Đường Duy Cầm vẫn như trước không nói lời nào , lúc này đây, mẹ ta cũng hiểu được không thích hợp , đẩy mẹ Đường bên cạnh , nhỏ giọng hỏi: “Có phải con bà yêu thương cô nương nhà khác rồi hay không ?”

Mẹ Đường Duy Cầm liếc mắt lắc đầu, “Không có khả năng , không có cơ hội , hoàn toàn không phù hợp ăn khớp ! Tô Nhuận nhà bà trông Duy Cầm nhà tôi như trông con , bên người nó ngoài bạn học nam chính là bạn học nam , làm sao có thể thích cô gái khác cơ chứ ?”

Đường Duy Cầm càng cúi thấp đầu , nhưng là lưng cậu ta cương trực , tựa hồ cậu ta đối với sự lên án của chúng ta là không đáng để ý tới mà thôi.

Ta nhìn chằm chằm theo dõi cậu ta , trong lòng bắt đầu tính toán, vạn nhất cậu ta thực sự thay lòng đổi dạ , ta sẽ làm gì ? Không có cậu ta , ta sẽ không thể sinh trưởng giống mấy nhân vật trong truyện tranh , cũng không thể qua những tháng ngày cơm đến há mồm , không có người cho ta bắt nạt . Ta đây phải làm sao bây giờ ? Ta khẳng định là sẽ không quen a!

Đường Duy Cầm đứng đắn sững sờ một hồi lâu , dưới ánh mắt bức thiết của chúng ta nói: “Chúng con còn nhỏ , để sau rồi nói , tối thiểu thì cũng chờ con tốt nghiệp xong , có cơ sở kinh tế rồi bàn lại vấn đề . Con đi thư viện đây , gặp lại sau.”

Cậu ta nói xong, đẩy ra tầng tầng đám người , tự mình rời đi.

Còn lại ba người chúng ta hai mặt nhìn nhau , rốt cuộc là đáp ứng vẫn là không đáp ứng hả ?

Vấn đề này làm cho ta thấy phức tạp thật lâu, thế cho nên thứ Hai đi làm , ta vẫn còn là giữ bộ dáng buồn bã ỉu xiu , cũng không yên lòng , thẳng đến khi chị Khổng thực không khách khí hô ta một tiếng , ta mới phục tinh thần lại.

“Mau mau theo tôi đi lấy tư liệu a, hợp đồng này cho cô làm .”

Ta giật mình một cái , nhất thời tỉnh táo lại , thế này quả thực là vật thể lạ từ trên trời rơi xuống , loảng xoảng một cái đâm vào ta a ! Ta bất quá chỉ là một kẻ mới đến lại có thể đủ độc lập làm một hợp đồng sao ? Thế này quả thực là con đường đi không tầm thường a!

Khi ta lấy được một bản tư liệu đơn giản không thể đơn giản hơn thì ta rốt cục hiểu được , kiểu này tuyệt đối là loại khảo nghiệm kết hợp với chính ta .

Cần làm cho công ty một ít quảng cáo tuyên truyền không đơn giản lắm , sáng tạo ra một cái phương án, hơn nữa mời những người nổi tiếng trong giới truyền thông đến , còn cần đón tiếp cẩn thận , cam đoan phóng viên tuyệt đối sẽ gửi bản thảo đi.

Nếu là như bình thường , quảng cáo cho công ty chúng ta cũng không khó làm, nhưng là vấn đề lần này quá khó nhằn , thật là không được tốt lắm trong không được tốt lắm , hơn nữa, ngay cả vấn đề lần này cũng không có giá trị , lần trước đã làm một lần nhưng là hiệu quả rất kém , lúc này đổi thành ta làm, có thể thành công sao ?

Tuyệt đối là cái dấu chấm hỏi .

Về sau ta mới biết được, thời điểm họp vừa rồi , chị Khổng hỏi ai nguyện ý tiếp nhận , không ai đáp ứng , lúc ấy An công tử đột nhiên kêu ta một tiếng , sau đó ta vốn đang ngăn người ầm ừ một tiếng rồi lại tiếp tục ngậm người , vì thế tai nạn này liền rơi xuống trên đầu ta .

Đối mặt với văn phòng của An công tử , tâm hồn nhỏ bé của ta thật sự là không thể sáng sửa nổi .

Trả thù ta thì cũng không cần phải tìm cái biện pháp xấu xa như vậy chứ ! Tội gì chứ , làm gì chứ ?

Aizzzz...

5. Chương 13 - 15

Chương 13: Nụ hôn kỳ lạ

Sau khi nhìn mọi người tan tằm , ta một thân một mình tăng ca ở công ty .

Bất quá chỉ là một đoạn văn thôi mà làm ta phải nghĩ đến hổng cả não . Nhìn chăm chăm vào máy tính mà chả làm ăn được gì , một cái bút bị ta cắn cho hoàn toàn biến hình đổi dạng .

“Loảng xoảng ...” một tiếng nổ , làm ta sợ tới mức gần như hồn phi phách tán .

Ta theo bản năng đã chui ngay xuống gầm bàn , bởi vì trước đó ta đã xác định toàn bộ tầng này cũng chỉ còn một mình ta , cả ngành chúng ta đều đã về hết, vậy thì tiếng nổ vừa rồi nếu không phải có trộm cướp thì chính là chuyện ma quỷ.

Nếu là trộm cắp thì ta không sợ, cùng lắm thì muốn tiền, còn là chuyện ma quỷ thì có vẻ càng đáng sợ , không may có khi còn mất mạng a!

Ta tránh dưới gầm bàn , run run mất nửa ngày , nghiêng tai lắng nghe lại không phát hiện có thêm âm thanh khác , cẩn thận hồi tưởng lại một chút , vừa rồi âm thanh kia tựa hồ là từ văn phòng An công tử truyền ra .

Ma xui quỷ khiến , ta quyết định đi xem . Từ nhỏ ta vốn chịu sự giáo dục của khoa học kỹ thuật , không thể bị quỷ thần dọa phá lá gan được .

“An công tử ?” . Ta gõ gõ cửa , cánh cửa thể nhưng cũng không khóa, nhẹ nhàng đẩy cái liền mở.

“Có người không ?” Ta sờ soạng bật đèn lên.

Bỗng nhiên nhìn đến một người nam nhân ngồi ở trên ghế , thần sắc mỗi mảy, đang xoa ấn cái trán của mình .

“A!” Ta hét lên một tiếng.

Phải biết rằng , nguyên bản vốn cho là nơi này không có người , nhưng đột nhiên vừa quay đầu lại nhìn thấy có người ở ngay phía sau , ta nghĩ mặc kệ ai lớn gan thì cũng sẽ bị dọa chết ngất thôi . Cho nên ta hét lên , thanh âm phi thường bén nhọn , trước đó ta cũng không hề biết thanh âm của ta lại cao vút đến thế .

Dọa chết người không đền mạng là An công tử .

“Lập tức ngậm miệng lại cho tôi , nếu cô không ngậm được thì tôi có biện pháp cho cô ngậm lại.” Về mặt của An công tử có vẻ giận dữ , sắc mặt tái nhợt giống như vừa mới hít thuốc phiện vậy .

“Anh anh anh... Anh định làm gì tôi ?” Ta căng thẳng khản trương , đã bắt đầu lắp bắp .

An công tử thực không kiên nhẫn liếc ta một cái , về mặt cực kỳ hèn mọn, “Cô nghĩ rằng tôi sẽ làm gì cô ? Cô xem trạng thái của tôi bây giờ sẽ có hứng thú với cô sao? Cô cảm thấy cô có sức quyến rũ lớn như vậy sao ? Còn cái gì mà tôi thăm mền cô , còn cái gì mà tôi không có cô tôi sẽ không thể sống, còn cái gì cái gì...”

Trên cơ bản ta không có nghe rõ ràng An công tử nói cái gì , bởi vì khi anh ta nói chuyện ta cũng đang ngồi một bên thao thao bất tuyệt , “Anh đừng tưởng rằng anh là thủ trưởng của tôi thì tôi sẽ sợ anh , giết người là phạm pháp , hơn nữa, tôi cái gì đều không có phát hiện, anh cũng không cần phải giết tôi...”

Lời nói chưa xong , hai người chúng ta đều cùng nhìn nhau một cái.

“An công tử anh vừa rồi nói cái gì?”

“Không có việc gì!”

Anh ta hung hăng trừng mắt nhìn ta , phát ra tiếng sừ sử rống với ta . Ta ở trong lòng phiến cái ánh mắt Tiểu Bạch , có gì đặc biệt hơn người cơ chứ .

“Vậy thì ngài cứ làm việc đi , tôi đi ra ngoài.”

“Đợi một chút.” An công tử đột nhiên gọi ta lại .

Ta quay đầu liếc anh ta một cái, chờ phân phó.

An công tử tựa hồ có chút không thoải mái , mặt mày vẫn là nhăn nhó , anh ta hỏi , “Tan tầm rồi sao cô còn chưa đi?”

Ta ủ rũ, quả thực giống như sống không nổi vậy , “Vừa phải nhận cái kế hoạch đặc biệt , còn chưa làm xong , bao giờ xong rồi đi.”

Anh ta hơi nghiêng đầu, “Có phải làm về tòa nhà Thanh Hà kia không ?”

Ánh mắt của ta sáng chói một chút, “Làm sao mà anh biết?”

“Một cái tòa nhà cũ nát , cũng không có tin tức gì mới , lại còn muốn lên đầu báo, thật là khó khăn.” An công tử thần nhiên nói.

Một cái biểu tình thần nhiên này làm cho ta sinh ra một loại cảm tình sùng bái , động tác của ta vĩnh viễn phản ứng nhanh hơn đầu óc , ta bước một bước xa tiến lên, cách bàn công tác bắt lấy tay anh ta , thân nhân a!

“Nói quá đúng! Yêu cầu này quá hà khắc , tôi cũng không hiểu nổi , ngay cả cái hội nghị vợ vãn của công ty chúng ta thì làm cho tôi đi nơi nào tóm phóng viên báo lại đưa tin a! Quả thực là nói nhảm mà thôi ! Cũng không biết là kẻ nào ngu xuẩn làm ra chuyện như vậy. An công tử , anh nói xem là người nào không có đầu óc lại còn đòi đưa ra ý kiến a! Tự mình đi mà làm sao còn vớt cho tôi !”

Về mặt ta đầy cảm phẫn , tự mình nói xong ngẩng đầu nhìn thoáng qua An công tử , cái miệng của anh ta run rẩy, ánh mắt híp lại , tản mát ra ánh sáng đáng sợ như sói vậy .

Ta theo bản năng buông tay, “An công tử bệnh mặt than của anh lại tái phát sao?”

Cũng không biết có phải bởi vì anh ta chưa ăn no hay không , hay là quá mệt mỏi , nói chuyện vẫn là hữu khí vô lực , nhưng là nội dung một câu này lại phi thường rõ ràng , anh ta nói: “Cái kẻ ngu xuẩn mà cô nói , cái người không có đầu óc kia, chính là tôi!”

Hả? Lại dính chương sao ? An công tử , anh là cái đồ tính tình quái đản tại sao cứ hay bầy tôi thế hả !

Ta cười khan vài tiếng, “Cao! Thật sự là cao kiến ! Biến phế vật thành bảo vật , cũng chỉ có An công tử ngài nghĩ ra! An công tử , tôi càng ngày càng sùng bái anh !”

An công tử nhìn ta nửa ngày, đột nhiên nở nụ cười , sờ sờ đầu ta, “Tô Nhuận, cô bảo tôi phải nói cô thế nào bây giờ ?”

Ngón tay thon dài của anh ta sục sạo ngó ngoáy ở trên tóc ta , động tác này làm cho ta nghĩ đến tình cảnh ta sờ Ngân phiếu nhà ta , ta thực không tình nguyện lắc đầu , giấy khỏi tay anh ta.

Lại ngẩng đầu nhìn An công tử một cái , mặc dù bộ dáng anh ta có chút suy yếu , nhưng là so với bình thường thì dễ gần hơn , sắc mặt tái nhợt kia, cái caravat hơi hơi rời rạc kia , mái tóc có chút hỗn độn kia , kích thích thật sâu vào mẫu tính của ta , thật muốn ôm lấy anh ta nói một câu, đứa nhỏ đừng sợ , có chị ở đây !

” Cô lại suy nghĩ cái gì vậy ?” Hơi thở của anh ta mong manh.

“Suy nghĩ xem anh đang phát cái gì thần kinh.” Ta ngẩng đầu nhìn thấy anh ta phóng đại đồng tử , lại vội vàng nịnh hót sửa miệng, “Sao ngài còn không tan tầm về nhà a?”

Ra ngoài dự kiến An công tử cũng chưa cùng ta so đo, anh ta nói: “Tôi đang đợi cô .”

“Chờ tôi?” Ta không khỏi phải nâng cao âm điệu lên .

Anh ta gật gật đầu, “Chờ đến mức buồn ngủ , sau đó đầu có chút choáng váng , không đứng vững nên bị ngã một cái .”

“Anh chờ tôi làm gì nha . Tôi còn không biết khi nào thì có thể đi đây...” Thanh âm của ta càng ngày càng nhỏ, chẳng lẽ An công tử này thật sự thăm mền ta? Điều này làm cho lòng ta thấy bất ổn bồn chồn , thật hận không thể túm lấy bông hoa để đếm đếm xem có phải anh ta thăm mền ta hay không .

Ta chính đang đứng đó then thùng nhẩn nhó , An công tử liền cho ta một cái đả kích trí mạng , “Chờ cô đưa tôi về nhà, nguyên bản là choáng váng đầu cảm thấy lái xe nguy hiểm, thân thể sức vóc của cô là không kém , có thể giúp tôi xách chút đồ vật , hiện tại tôi ngay cả đường đều đi không được , cho nên cô đưa tôi về .”

“Anh nói cái gì hả? !”

“Không có nghe rõ ràng sao? Đưa tôi về nhà a.”

“Ông đây không tiền! Anh thích làm cho ai đưa thì làm cho kẻ đó đưa! Thật sự không được thì anh gọi công ty chuyển phát nhanh!”

Ta tức giận bất bình rời đi tầm mắt anh ta , thật bắt nạt người khác , lại còn nói ta sức vóc không kém ư , tốt xấu gì thì ta cũng một đại cô nương như hoa như ngọc , sao anh ta lại không biết xấu hổ mà mở miệng!

“Dự án đó tôi giúp cô làm!” Anh ta nói.

“Anh nghĩ rằng tôi là cái thùng cơm à, bà đây không cần đến anh!” Ta trách móc .

Ta mới bước thêm nửa bước lại nghe đến anh ta nói: “Đưa tôi về nhà tính tăng ca!”

Ta dừng lại, sau đó lập tức chạy về , “An công tử nhanh nhanh đi thôi! Nhìn một cái xem ngài là cỡ nào vất vả , đã trẻ thế này mà còn chưa tan tầm , đến đến đến , tôi đưa ngài về nhà!”

An công tử cười cười , cho ta một cái ánh mắt chỉ biết là cô sẽ đồng ý .

Nhanh chóng thu thập một chút những đồ đạc còn lại của chúng ta , ta giúp đỡ An công tử đi ra ngoài. Khóa kỹ cánh cửa của tầng, dẫn anh ta đi vào thang máy.

Dùng sức ấn vài cái vào nút thang máy, một chút phản ứng cũng không có, ta như cũ vẫn chưa từ bỏ ý định ấn , An công tử chọc ta một cái , ý bảo ta xem màn hình phía trên , ta vừa nhìn thì thiếu chút nữa thì ngã đi, thang máy đang sửa chữa tạm dừng sử dụng!

“Làm sao bây giờ?” Ta hỏi .

Anh ta đột nhiên tựa lại đây , sức nặng cả người đặt trên thân ta, “Cùng tôi đi xuống đi.”

Chuyện ma quỷ gì đây ? ! !

Mười lăm tầng a! Nơi này nhưng là mười lăm tầng! Anh một người đàn ông rành rành , sao lại nói như vậy a? ! Mẹ nó! Khi dễ bà a!

“Sắp sửa khảo hạch người mới , tổ chúng ta hơi nhiều người .”

Anh ta nói có vẻ như vô tình , lại ở đáy lòng ta khơi dậy ngọn sóng không nhỏ , những lời này ý tứ là muốn giảm biên chế sao ? Như vậy khẳng định là từ người mới xuống tay, còn đang thử việc cũng chỉ có ta và Lâm Lâm, nói cách khác , không phải ta đi thì là Lâm Lâm đi, hiện tại An công tử nói những điều này với ta là muốn ta hối lộ sao?

Nhưng ta tuyệt đối không phải là người không nghĩa khí như vậy, Lâm Lâm là người bạn duy nhất trong cái công ty mà ta quen được , cũng là người bạn tốt nhất , thời điểm nguy nan cô ấy còn giới thiệu công việc khác cho ta, không quan tâm đến đồng lý lịch sơ lược kia có gửi sai hay không , Lâm Lâm đều là đã giúp ta, loại thời khắc này ta không thể qua sông đoạn cầu.

Cho nên ta dứt khoát kiên quyết ném An công tử lại , “Đừng ở trước mặt tôi nói mấy điều này! Không phải là một công việc vớ vẩn thôi sao , cùng lắm thì tôi không làm là được! Anh định lấy điều này đến uy hiếp tôi để bắt tôi làm người hầu cho anh ư , còn non lắm ! Bà đây không hiềm lạ a ! Anh muốn giảm biên chế thì giảm biên chế đi, tôi đi là được, Lâm Lâm giỏi hơn tôi , cô ấy hẳn là nên ở lại !”

Dựa theo tính tình cùng cách làm việc của An công tử , anh ta khẳng định là sẽ giận dữ , không nghĩ tới anh ta nghe xong bất quá chỉ là cười cười, “Đứa ngốc! Cô cho là người nào cũng đều giống như cô sao ? Cả người ngu ngốc dần dần , cùng một ngành mà cô còn muốn tìm bạn bè tri tâm sao? Đừng để cho người ta bán mà vẫn còn giúp người ta đếm tiền được không? Sao tôi lại có cấp dưới ngốc như cô cơ chứ ? Sao cô vào được công ty hả ? Xem ra về sau có thông báo tuyển dụng, tôi phải tự mình đi , miễn cho người vào đều là kẻ không có đầu óc .”

“Anh có ý tứ gì?”

“Tự mình nghĩ đi! Về mua mấy quyển sách mà nhìn xem vấn đề công chức đồng nghiệp này đi !”

“Không phải, tôi là hỏi anh câu cuối cùng có ý tứ gì? Anh nói ai không có đầu óc hả ? !”

An công tử vụn phần bất đắc dĩ nở nụ cười, “Ôi Nhuận, sao cô lại Tiểu Bạch thành như vậy?”

Tiểu Bạch ở trong ấn tượng của ta là một con cún, anh ta nói như vậy là đang mắng ta sao?

“Ờ tôi đi xuống , đi thôi , nếu không đi xuống không khéo khóa cửa đó .” An công tử nói.

Bà nội nó ! Anh mắng tôi mà tôi còn phải phục vụ cho anh sao? Có như vậy sao? !

Sự thật chứng minh rồi, thật đúng là có, thời điểm nghe được tăng ca phí gấp ba lần , ta thực vui vẻ đỡ anh ta đi xuống cầu thang .

Thang lầu có đèn cảm ứng , có lẽ là lâu năm thiếu tu sửa , ta dẫm chân vài cái mới sáng lên được , ta đỡ An công tử đi từ từ , so với trong tưởng tượng của ta thì anh ta nặng hơn rất nhiều, hơn nữa ta đi một đôi giày cao gót, làm cho bước đi của chúng ta càng thêm gian nan .

“Ôi Nhuận, cô có thích công ty này không ?” An Tùy Dụ hỏi ta.

Ta mệt thở hồng hộc, đầu óc hiện ra trạng thái ngây dại , không có nhân tâm cùng anh ta buồn dưng lê , nói thẳng nói thật, “Cái công ty khỉ gì a, lại còn đứng thứ nhất giới kinh doanh nữa chứ , cái rắc rối ! Tôi thấy danh hiệu kia là tự đặt ra mà thôi , một đồng lớn người rảnh rỗi, chỉ nói riêng ngành chúng ta thôi , hoàn toàn có thể giao cho bộ phận quảng cáo hoặc là bộ phận quan hệ xã hội đi làm, cần bản không tất yếu nuôi đến một trăm người , thế này không phải là nhân đến đau cả trứng sao!”

Anh ta dừng lại một chút, “Cô nghĩ muốn thất nghiệp như vậy sao? Nếu không thì tôi giúp cô một phen? Đem ngành này xóa sổ đi?”

Ta sửng sốt, ta bất quá chỉ là nói thuận miệng , An Tùy Dụ sẽ không phải định làm thật chứ ? Dưới chân đột nhiên trượt một cái, thân thể mất cân bằng , ta thét chói tai , ôm An công tử lăn xuống.

Hai người chúng ta giống một cái hình cầu , lăn tròn ở trên cầu thang , ta theo bản năng ôm chặt anh ta , mà anh ta đem ta ôm vào trong ngực , ôm thật gao.

Chúng ta hai cái lăn đến góc tường , sau đó ngừng lại , đầu An công tử đụng trên mặt đất một cái, đại khái là bởi vì tác dụng của quán tính , ta cũng đi theo anh ta đụng một cái.

Sau đó ta phát giác môi đụng phải một cái gì đó mềm mềm , ta mở to hai mắt nhìn, thấy được lông mi của An công tử , cái mũi của An công tử , cùng với đôi môi đang kề sát ta của An công tử.

“A...”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ta nhanh chóng thẳng lưng đứng dậy , hung hăng cho anh ta một quyền, quát to một tiếng, “Lưu manh!”

An công tử kêu rên, ôm lấy mặt mình, “Hai ta ai là lưu manh hả ? Cô đặt ở trên người tôi đó!”

An công tử hung hăng nhổ ra một cái, khoe môi chảy máu, ta vô tình liếc mắt một cái, quá sợ hãi, “An an an công tử... răng của anh kia?”

Trong hỗn hợp máu và nước bọt , có một cái răng cô đơn nằm đó.

An công tử trừng mắt lạnh , sau khi phát hiện rằng mình thật sự bị rúng thì ánh mắt hận không thể bóp chết ta bắt đầu bắn phá trên người ta . Mà ta chỉ có thể liên tiếp cảm thán , An công tử anh là làm bằng giấy , răng chỉ đựng một tí đã rúng.

Ta cũng có thể lo lắng, về sau nếu bị công ty này đuổi có thể đi đánh quyền anh , nhìn xem , ta có thể một đầm xoa sạch một cái răng nha, ta đây là có một đôi nắm đầm thép đó a!

Chap 14: Vú em

Giống! Thật giống!”

“Không giống! Một chút cũng không giống!”

Ta vội vàng giơ chân hô to , chứng minh sự trong sạch của mình .

Người nọ bị phản ứng của ta khiến cho hoảng sợ , thì thào tự nói , “Không giống thì không giống , phản ứng lớn như vậy để hù dọa ai a!”

Ta xám xịt quay trở lại chỗ ngồi của mình mà vẫn chưa hoàn toàn ổn định tâm hồn , Lâm Lâm đột nhiên vỗ lên bả vai ta , “Nghe nói gì chưa , đêm qua tổ trưởng của chúng ta ở cùng một nữ nhân, ở trong công ty đến tận khuya mới về , hai người đặc biệt thân mật , lại còn ôm nhau đó.”

Lại tới nữa rồi , bắt đầu từ buổi sáng , toàn bộ công ty đều nghị luận đề tài này , may mắn An công tử chỉ là một tổ trưởng nho nhỏ , vạn nhất anh ta mà là chủ tịch thì kia chẳng phải là toàn công ty đều không cần làm gì khác , chỉ cần bắt quái về anh ta thôi sao ?

Càng khiến cho ta không rõ là , những người này thật nhàn rồi không có việc gì để làm hay sao , xăm soi cái gì theo dõi cái gì a, nếu không xem thì cũng sẽ không phát hiện ra chuyện ta cùng An công tử ở công ty ngày hôm qua . Bất quá may mắn là trong camera thì ta vẫn đưa lưng về phía màn ảnh , chỉ thấy rõ ràng cái bản mặt đẹp đáng ăn đầm kia của An công tử .

“Tô Nhuận, sao tôi lại cảm thấy người kia có chút giống với cô cơ chứ ?” Lâm Lâm nhìn ta một hồi lâu , thế rồi mới vuốt cằm nói.

Ta hung hăng lắc đầu, “Tuyệt đối không phải tôi! Ngày hôm qua mọi người đi không bao lâu , tôi cũng về luôn . Tôi trở về gặp bạn trai tôi a !”

“Thật sự không phải cô sao ?” Lâm Lâm vẫn có chút không tin lời ta nói.

Ta trịnh trọng nói: “Đối với bóng đèn thè , tuyệt đối không phải tôi! Hơn nữa, tôi làm sao có thể ở cùng một chỗ với An tổ trưởng cơ chứ!”

“Cũng đúng.” Lâm Lâm suy nghĩ một chút rồi nói , xoay người đi làm việc.

Để lại một mình ta , mồ hôi chảy như thác nước a! Trong lòng có cái thanh âm tức giận bất bình, dựa vào cái gì không thể là ta a. Ta kém chỗ nào , An Tùy Dụ còn không xứng với ta đâu! Một thanh âm khác lại nói chớ vào , may mắn không bị phát hiện a, bằng không lại thành cái đích ọi người chỉ trích , bà chị Khổng vốn không vừa mắt với ta a!

Nói đến chị Khổng , cái bản đề án của ta còn chưa có làm xong đâu, nhân viên thử việc đúng là sống không dễ dàng a!

Bận việc tối mắt tối mũi , cổ tình di động lại vang vào lúc này , nguyên bản thì ta cũng không có tâm tình đi nhận , nhưng vì là số điện thoại lạ , nghĩ đến có khi có chuyện may mắn trúng thưởng nào tìm ta thì sao , đành phều phào alo một tiếng.

“Cô, ..au tới nhà của ..ôi!” Người bên đầu kia điện thoại nói.

“Anh nói cái gì? Phiên toái anh hãy nói tiếng phổ thông.”

“Tô Nhuận!”

Ta nhú nhú mày, “Anh bị hớ rằng à, có thể nói chuyện rõ ràng hay không hả? !”

Bên kia trầm mặc một lát, nhưng tựa hồ ta có nghe thấy có tiếng thở phì phì . Trong óc lóe sáng một cái , thanh âm vừa rồi nghe quen tai a , An công tử sao ?

“Tô Nhuận! Cô xong đời rồi !” Anh ta nói đầy hung tợn .

Ta trừng mắt rung rung một cái , thật sự là dây chun mắc vào họng , chẳng phải anh ta cũng thiếu cái răng sao, chẳng phải cũng là hở sao , nếu tự đánh mình mà không đau thì ta cũng sẽ thực ác độc mà ỉn hai cái vằm vào miệng , họa là từ miệng mà ra a , sao cái gì đều nói ra miệng được cơ chứ?

Cái thể loại lòng dạ hẹp hòi như An công tử thể nào cũng sẽ làm mình làm mẩy ấy chứ ?

Ta nhanh nhanh cười ngây ngô vài tiếng, “An công tử tốt lành , có rảnh như vậy a.”

An công tử bên kia phỏng chừng đã biến thành mặt than , âm u nói: “Cô tới nhà của tôi , có việc tìm cô.”

“Tôi không đi! Tôi còn có rất nhiều công việc phải làm đây.” Ta liền há mồm cự tuyệt , ta cũng không ngốc, vừa rồi chèn ép anh ta vài câu, nếu ta mà đi , kia không phải là đỡ nhiều lành ít sao.

“Cô là đồ vô lương tâm , định không chịu trách nhiệm sao ?” An công tử cố ý hô lớn tiếng .

Điện thoại của ta là sản phẩm nội địa , thực rẻ , công năng đầy đủ hết, nhưng chỉ có một điều không tốt là không cách âm , trong điện thoại nói cái gì thì người khác đều có thể nghe được hết.

Ta theo bản năng ngẩng đầu nhìn mọi người chung quanh , quả nhiên ánh mắt bọn họ nhìn ta có chút kinh ngạc . Ta hắc hắc cười khan vài tiếng , chỉ chỉ điện thoại, “Bán bảo hiểm a , tôi muốn không mua nên mỗi ngày cứ quần quít lấy tôi , không có việc gì đâu.”

Cạch ! An công tử tắt máy .

Ta cầm điện thoại dần mặt ra một lát , không khỏi bĩu môi , người đàn ông này thật nhỏ mọn , tôi không phải chỉ nói anh là người bán bảo hiểm sao, lại còn bĩu sắc mặt nữa chứ , đây là tôi còn chưa nói anh bán bằng vệ sinh đâu đấy !

Chỉ chốc lát sau , điện thoại bàn của ta vang lên , chị Khổng bảo ta đi vào một chút.

Thánh mẫu Maria a , hoàng đế Võ tắc thiên a, xem ở mọi người đều là phụ nữ , xin hãy phù hộ cho ta đi !

Bất an đi vào văn phòng của chị Khổng , chị ấy ngẩng đầu nhìn ta một cái , nói: “Chỗ này có chút tư liệu , cô đưa đi cho tổ trưởng đi.”

“Vì sao lại là tôi? !” Ta cả kinh.

“Là do cô nhàn rỗi a . Mau đi đi , tổ trưởng đang chờ đó , cậu ấy bị bệnh không thể tới đi làm , chỉ có thể làm việc tại nhà , thật chuyên nghiệp , cô cũng nên học hỏi một chút đi , đừng cứ vì sao vì sao mãi thế, làm gì có chỗ nào nhiều sao trắng như vậy ! Chạy nhanh đi đi !” Chị Khổng đá cho ta một đồng tư liệu , thúc giục ta rời đi.

Kiểu này tuyệt đối là An công tử giả trò quỷ , thằng nhãi này quả là độc ác, lạm dụng chức quyền đến tận đây, chẳng lẽ không sợ ta đi nói cho vị quản lý tiền nhiệm còn chưa đến sao? !

Bởi vì cái bản đề án còn chưa xong mà ta lại không muốn cứ như vậy buông xuống , cho nên mang theo cùng đi luôn , chuẩn bị để xem trên xe bus .

Chị Khổng cho ta một cái địa chỉ thập phần trừu tượng , thế cho nên sau khi ta nhảy xuống xe bus thì hoàn toàn phải trợn tròn mắt. Khu dân cư cao cấp to như vậy , rốt cuộc thì An công tử anh an dưỡng ở cái đầm rồng hang hổ nào đây ?

Bất đắc dĩ, ta đành phải gọi điện thoại cho An công tử , hy vọng anh ta có thể giải thoát ta ra khỏi sự mê muội này.

Nhưng tựa hồ là ta đã đánh giá cao năng lực biểu đạt ngôn ngữ của An công tử , hơn nữa bây giờ anh ta lại còn là kẻ thiếu răng , nói chuyện bị hở , làm cho ta hoàn toàn không thể nghe rõ ràng , tại cái khu nhà trắng lè này đi tới đi lui , cuối cùng thì bị lạc phương hướng.

Ngồi ở trên bồn hoa , khi ta cả người mồ hôi mồ kê dính nhăng nhảnh như keo , An công tử mới khoan thai chậm rãi đi đến , nhìn ta có vẻ thực khinh bỉ , một câu cũng không nói , quay đầu bước đi, ý bảo ta đuổi theo.

Oan ức tự nhiên sinh ra , ta đây là nợ nần ai , từ nơi xa xôi chạy tới , lại phải nhìn cái khuôn mặt giống như cà tím của anh ta , ta đến để tìm ngược a? Không đi , hôm nay bà đây chỗ nào cũng không đi!

An công tử quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, dùng cái miệng không thể nào lưu loát kia nói: “Cô ..ình tăng ca như ..ây à ?”

“Như ngài nói thì đây là tôi phải làm hả ? Ngài có mệt hay không a, có cần tôi giúp đỡ ngài hay không a?”

An công tử thản nhiên nhìn ta có chút suy nghĩ , vẻ mặt ta tươi cười phồng chùng giống như xuân về hoa nở , anh ta tựa hồ cũng xem có vẻ thư thái, đem cánh tay khoác lên trên vai ta , ngay sau đó là sức nặng cả người anh ta cũng khoác lên theo . Trong lòng ta thật phần hận , thân hình to lớn như vậy lại không biết xấu hổ đặt ở trên thân hình nhỏ bé quắt queo của ta .

An công tử mở cửa ra , trong nháy mắt khi ta bước vào , ta thật sự nghĩ rằng mình đi nhầm nhà , nhưng là thấy An công tử đứng ở chỗ này, bộ dáng lại hài hòa như vậy , ta cảm thấy An công tử sẽ không ngu ngốc mà mang ta đi nhầm nhà.

Vì thế ta hỏi, “Phòng ở này là anh mượn à ?”

“Sao ..ại hỏi như vậy?”

“Thuê hả ?”

“Mua .”

“Trả dần trong sáu mươi năm à?”

An công tử rất cục nhịu mày , dùng cái miệng bất lợi kia giáo dục ta, “Trả góp có được trả dần trong sáu mươi ..ăm sao? Quyền sử hữu ..ài sản phòng ở tổng cộng chỉ ..ó bảy mươi năm, quá hai mươi năm thì tám phần ..à phải phá bỏ và chuyển đi ..ơi khác , một cô vẫn là làm ở ..ông ty bất động sản !”

Nói như vậy thì căn phòng ở này thật đúng là của An công tử , thẳng nhãi này có tiền như vậy sao ? Một kẻ vào công ty còn trẻ hơn ta , lại trực tiếp làm luôn tổ trưởng , còn ở trong căn phòng ở xa hoa như vậy , dùng tốt đồ đạc tốt như vậy , đi chiếc xe xịn như vậy , thế này là không bình thường a! Chẳng lẽ, An công tử là được bao dưỡng ?

An công tử không để ý đến ta đang miên man suy nghĩ , đi thẳng lên giường của mình .

Liếc mắt nhìn qua một cái thì phòng ở của anh ta vô cùng trống trải , bài trí không bám vào một khuôn mẫu nào cả , một chiếc nửa sofa nửa giường lớn tướng đặt trong phòng khách , cửa sổ trong suốt nhìn ra ngoài , bên cạnh bậc thang đặt chiếc sofa làm bằng da thật, phòng bếp bên cạnh phòng khách , bên trong có một cái hành lang, có thêm mấy cái phòng nữa , bộ dáng là sạch sẽ tươm tất .

“Làm chút gì ăn đi , đói bụng.”

An công tử tuy rằng sắc mặt vẫn tái nhợt , thập phần tiêu tụy , nhưng sai sử người vẫn là thập phần thuận buồm xuôi gió , xem ở chiếc răng bị ta xoá sạch kia , ta đành làm đồ ăn cho anh ta vậy !

Phòng bếp không nhiễm một hạt bụi , phồng chùng căn bản là không có người làm cơm, nhưng khiến cho ta kinh ngạc là nguyên liệu trong tủ lạnh lại đầy đủ hết, ta ở trong nào vợ vết hời lâu, cuối cùng làm cho anh ta cháo trứng thịt nạc, vốn liếng nấu ăn của ta thật sự là hữu hạn .

An công tử nhận lấy bát cháo ta nấu , hừ một tiếng , yên lặng bắt đầu ăn.

“Ngài ăn đi, tôi đi trở về.” Ta đứng dậy cáo từ.

” Định ..i ..âu?” Anh ta nói.

Ta nghiêng tai qua , cẩn thận nghĩ nghĩ , phồng chùng là hỏi đi nơi nào, đây là bi kịch chiếc răng nanh a, không phải là chỉ thiếu một cái thôi sao!

“Về... nhà.” Kỳ thật vốn định nói là về công ty , nhưng ta phát hiện, tính ra thì đã sớm đến thời gian tan tầm rồi .

An công tử không nói được một lời nhìn ta, đôi mắt nóng bỏng kia khiến lòng ta thật sự hốt hoảng , suy đoán hồi lâu mới hỏi anh ta, “An công tử anh bị bệnh đục tinh thể sao?”

“Ồ lại đi.” An công tử thở dài nói.

“Anh anh anh... anh muốn... Tôi đâu cũng là người tùy tiện!” Ta nhất thời bị thất đầu lưỡi , kỳ thật ta muốn nói , tôi cũng không phải là người tùy tiện.

An công tử nghe xong, nhú nhú mày, “Cô muốn làm gì?”

Lời này là nói như thế nào , ta một cái cô nương trong trắng đáng yêu như hoa cúc , đối với một tiểu nam sủng, ta có khả năng sao?

“Sáu giờ sáng ..ai , hẹn với nha sĩ, ..ô đi cùng với tôi.”

“Vì sao? Anh không biết đường à?”

An công tử lại dùng đôi mắt nóng bỏng kia nhìn ta , ta chợt phản ứng lại , thẳng nhai này có thể là sợ hãi, đại đa số mọi người đối với nha sĩ làm đủ mọi trò lách cách lách cạch trong mồm mình vẫn là rất sợ hãi .

Hơn nữa, với khuôn mặt đẹp đẽ này của An công tử , hẹn ở sáu giờ sáng , khẳng định là sợ bị người khác thấy, cho nên ta chính là cái kẻ không hay ho bị kéo theo . Nhưng là, anh ta nói ta ở lại ta liền ở lại sao , vậy thì ta đây thành loại người nào a?

“Tính như ..ô tăng ca.” Anh ta nói.

“Thế này không tốt lắm đâu...” Ta do dự.

“Tiền lương ..ấp ba!”

“Nhưng là...” Tâm động a!

“Cái bản ..ề án khó giải quyết kia tôi ..àm cho cô!”

“Ai nha! An công tử , dựa vào quan hệ của hai chúng ta còn cần nói nhiều như vậy sao, anh mau mau nằm xuống đi!”

An công tử bất đắc dĩ lắc đầu, “Tô Nhuận , sao tôi lại bất lực với cô như thế a ?”

Chương 15: Co chừng hiểu lầm

Sau khi đề án mà An công tử giúp ta làm được nộp lên , cả người ta liền chìm ngấm trong trạng thái điên cuồng .

Liên tưởng đến lần trước , chuyện An công tử chỉ đạo ta viết văn , ta liền toát ra sự lo lắng từ trong gan phổi , vạn nhất An công tử thật sự là kẻ chỉ dựa vào khuôn mặt kiếm cơm , đầu óc trống tuếch thì ta đây phải làm sao bây giờ ? Chị Khổng cũng không phải là cô tiếp viên hàng không xinh đẹp , nếu làm không tốt, ta khó giữ được cái mạng nhỏ này a!

Nhưng là nghĩ lại một chút, hạng mục này là An công tử đề suất , như vậy kẻ soát vé cuối cùng khẳng định là An công tử , An công tử tự mình viết , hẳn là anh ta sẽ không phản đối đúng không ?

Buổi chiều họp, chuyên môn thảo luận cái hạng mục này , An công tử không biết khi nào thì đột nhiên xuất hiện , cũng tham gia hội nghị này , khiến cho thập phần long trọng, đề án của toàn bộ ngành đều có , đồng nghìn nghị cả một mảng lớn.

Ta thật cẩn thận ngẩng đầu, liếc mắt nhìn An công tử một cái, anh ta tựa hồ cũng không chú ý tới ta, trên mặt không chút biểu cảm , ánh mắt vẫn sắc bén như trước. Răng của anh ta tương đương là đã tốt rồi , thoát nhìn giống như thật sự không có gì khác biệt , nhưng bộ dáng của anh ta vẫn có vẻ mất hứng , cũng bởi vì như thế, chuyện xấu mùi mẫn về tối hôm đó dần dần biến mất trong công ty.

“Trình bày cũng được , như vậy thì công việc về sau cũng để cho Tô Nhuận đến làm đi. An tổ trưởng cảm thấy thế nào?”

Ta mở to hai mắt nhìn, học trưởng a , anh đây là đang giúp tôi sao? Biết rõ tôi căn bản không muốn dây dưa đến truyền thông a! Ta bắt đầu đem ánh mắt hướng đến An công tử , nhìn anh ta như cầu cứu .

An công tử sờ sờ cằm , tựa hồ đang tự hỏi cái gì, thật lâu sau anh ta gật gật đầu, cũng không nhiều lời.

Tâm lý của ta có một loại tư vị nói không nên lời , cùng lúc nóng lòng muốn thử, muốn mượn cơ hội này thể hiện một phen, mặt khác ta lại sợ chính mình làm hỏng , sợ bị người ta khinh thường.

“Để cho Lâm Lâm và Tô Nhuận cùng làm đi , hai người có thể chiếu ứng lẫn nhau, học thêm chút kinh nghiệm.” Chị Khổng đột nhiên nói.

Ta lập tức gửi đến ánh mắt cảm kích , ta thật sự không tự tin vào bản thân mình a, có Lâm Lâm thì tốt hơn nhiều.

Kết quả cuối cùng của hội nghị là ta và Lâm Lâm cùng nhau làm hạng mục này.

Ta kiên trì gọi điện thoại ấy tập chí lớn , bọn họ nhẹ thì thái độ lãnh đạm có lệ, nặng thì là lời nói lạnh nhạt, có thể thấy được hạng mục này của chúng ta có bao nhiêu chán đời , lại có thể thấy được ta là người mới không hợp mắt mọi người a!

Như cũ vẫn là tăng ca ở công ty , trong tay có một bao bánh đậu xanh, là buổi sáng đồng chí Kỷ Hoài cứng rắn nhét cho ta , nói là dùng để bồi bổ thân thể , ta @_@ , cái thứ gạch này có thể bồi bổ thân thể sao ? Ta cũng không phải là đứa trẻ lực sĩ a!

Lâm Lâm nhưng lại rất bình tĩnh, làm cho ta không khỏi bội phục cùng có chút tự ti , rõ ràng là cùng nhau vào công ty , cô ấy lại lợi hại hơn ta.

Thời điểm tan tầm, ta lại theo lý thường phải làm là ở lại tăng ca, ta nghĩ phải cố gắng , nhìn xem có thể tìm được vài phóng viên có vẻ nổi danh tới đây hay không.

Trên lầu cửa văn phòng của An công tử mở ra , An công tử cầm cái chén đi từ trên lầu xuống , thực sự có chút mùi vị phiêu phiêu như tiên , bất quá ta không có thời gian thưởng thức đáng về kệch cỡm của anh ta , tiếp tục phần đầu gọi điện thoại .

“Cạch” một cái chén cà phê đặt ở trên bàn của ta , ta ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, “Có việc gì ?”

“Pha chén cà phê cho tôi.” Anh ta nói.

Ta chỉ chỉ phía sau, ” Đi thẳng đến gian đồ uống quẹo phải.”

“Tô Nhuận, tôi là thủ trưởng của cô.”

“Dù anh có là thượng đế của tôi tôi cũng không thèm đếm xỉa tới anh! Bởi vì tôi không tin Thiên chúa giáo!”

“Sao lại chỉ có một mình cô? Lâm Lâm không phải là cùng phụ trách với cô sao?”

“Cô ấy xong việc đi về rồi . Tôi đang sút đầu mẻ trán , ngài cũng đừng thêm phiền cho tôi , điện thoại tôi còn chưa gọi xong đâu!” Ta bắt đầu đẩy đẩy anh ta, nhưng anh ta lại vững như núi Thái Sơn , chính là bất động.

“Cô đi pha chén cà phê cho tôi rồi lại trở về làm mấy thứ này . Chạy nhanh đi!” An công tử trầm giọng nói.

“Rồi.” Ta xám xịt đi, anh ta là đại ca a, ta không dám không nghe.

Uống chết đi uống chết đi! Ta đứng trong gian đồ uống cầm giạn nghĩ, hận không thể đem bánh đậu xanh mà mẹ ta cho ta bỏ thêm vào , ta độc không chết thì cũng làm cho anh ta tàn phế!

Khi ta bùng cà phê từ bên trong đi ra , nhìn thấy An công tử chính đang đem điện thoại đặt xuống . Ta sững sốt, “An công tử, anh...”

Anh ta ra vẻ trấn định, tư vị trí của ta đứng lên, lắc đầu, “Không có gì, tôi cũng không phải vì cô .”

Ta có chút buồn bực, “An công tử vừa rồi anh là gọi điện thoại kêu cơm sao? Khách sạn nào a? Thuận tiện cũng giúp tôi cũng kêu một phần đi, đói quá.”

An công tử nhú nhú đầu chân mày, âm u nói: “Cô ăn bánh đậu xanh của cô đi thôi!”

Ta xem bóng dáng đi xa của anh ta, không khỏi thờ dài một tiếng, người này thật nhỏ mọn a, giúp ta gọi một phần sẽ chết a, ta tăng ca cũng chưa đòi phí tăng ca đâu. Bánh đậu xanh kia có thể ăn sao? Chẳng lẽ anh ta quên chuyện ngộ độc thức ăn rồi à?

Một cuối tuần mang theo tình trạng kiệt sức trôi qua, một cái thứ Hai mất hết can đảm đã đến.

Ta đứng ở cửa hội trường, nghênh đón các bạn bè phóng viên sắp đến, nói thật, trong lòng ta thật là bất an, ta là một kẻ mới đến, không có chỗ dựa, vạn nhất ai cũng không đến thì phải làm sao bây giờ?

Lâm Lâm bị chị Khổng gọi đi, chỉ chốc lát sau đã trở lại, cầm một ít phong bì màu đỏ, là hồng bao để lát nữa phát cho các phóng viên, chuyện ở phương diện này ta ít nhiều cũng hiểu biết một chút.

Bất quá, ta có một dự cảm, những hồng bao này khả năng cũng không dùng được, những người đó phỏng chừng căn bản là sẽ không đến, điện thoại ta cũng chưa dám gọi đi, chỉ sợ người ta coi ta làm vật hi sinh.

Không bao lâu thì An công tử đến đây, tây trang trắng tắp, suất khí bức người, thẳng nhai này vừa xuất hiện liền hấp dẫn hết tất cả ánh mắt mang theo mẫu tính, hận không thể đem An công tử ôm vào ngực mà yêu thương một phen, trình độ hữu hảo chỉ kém cho bú sữa.

Ta đảo cặp mắt trắng dã, cùng Lâm Lâm thì thảo nói: “Cái hạng mục này hẳn là để cho tổ trưởng tự mình đến, cười với những người đó một cái, phỏng chừng chuyện buôn bán này liền ok, tội gì bắt chúng ta khổ sở làm cái buổi họp báo này cơ chứ?”

Lâm Lâm cười cười đến đánh ta, “Trong đầu cô đúng là toàn thứ không trong sáng.”

“Sao tôi lại không trong sáng? An Tùy Dụ có ngoại hình rất giống kẻ bán rẻ tiếng cười! Cô xem xem cái cặp mắt hoa đào kia, rõ ràng là một con hồ ly được sống vạn năm đã thành tinh a!”

“Khụ khụ...” Lâm Lâm ho khan vài tiếng, nháy mắt nháy mũi với ta.

Hồng rồi, cô ấy mà nháy mắt với ta là ta liền cảm thấy không có chuyện tốt rồi, lần trước cũng là như thế này, vì thế ta chạy nhanh sửa lại lời nói: “Tổ trưởng tổ chúng ta đó là sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, mặc cho ai nhìn đều phải thích, như chị Khổng của chúng ta vậy, không phải là cũng hướng lên trên trời sao!”

“Khụ khụ khụ...” Lâm Lâm ho khan càng lớn hơn nữa.

Ta mê mang, chẳng lẽ lại nói sai rồi? Hay là Lâm Lâm bị viêm khí quản thật?

Đột nhiên, ta nghe được phía sau có thanh âm bén nhọn của phụ nữ, “Không làm việc cho tốt lại ở đây ăn nói bậy bạ gì hả?!”

Về mặt ta nhất thời hóa thành tro tàn, phỏng chừng trong thời gian ngắn không thể khôi phục, mẹ ruột của ta ơi! Chị Khổng a, sao chị lại cũng đến phối hợp với tôi a?

Chị Khổng đi rồi, An công tử mới lảng lạng xuất hiện bên cạnh chúng ta, Lâm Lâm chào hỏi anh ta một tiếng, anh ta chỉ ‘ừ’, vẫn là bộ dáng mặt than.

An công tử nhìn ta như có thâm ý, làm cho ta cảm thấy cái ánh mắt kia là đang cười nhạo ta, vừa rồi khẳng định là anh ta đã nghe được lời ta nói.

Đoạn nhạc đệm đó qua đi, phóng viên bắt đầu lục tục kéo đến, ta có chút ghen hờn nhìn trần trời, có lái xe đến, có đi taxi đến, có đi xe điện ngầm đến, có đi xe bus đến. Không quan tâm bọn họ đến bằng cách nào, những người này đều khiến cho ta kinh ngạc, ta rõ ràng còn không gọi điện thoại cho bọn họ, sao tất cả đều đến đây cơ chứ?

Lâm Lâm có vẻ cũng có chút kích động, “Ôi Nhuận không phải cô nói cô không gọi được mấy cuộc điện thoại sao? Sao lại có nhiều người đến đây vậy?”

Ta lắc lắc đầu, ta là không biết thật , những phóng viên , biên tập nổi danh này làm sao có thể đến đây .

Giọng điệu của Lâm Lâm có chút oán giận , “Nếu cô sớm nói với tôi là có nhiều người đến như vậy, thì tôi cũng không đến mức chỉ chuẩn bị vài cái hồng bao như này a, tôi còn phải đi tìm chị Khổng đã.”

Ta ở tại chỗ này đợi người đăng ký, Lâm Lâm đi tìm chị Khổng . Ta đàn mắt nhìn những người này, An công tử đột nhiên xuất hiện, cùng những người đó cười cười, chào hỏi .

“An Tùy Dụ cậu thật không có suy nghĩ a , sớm nói có hoạt động này thì chúng tôi cũng chuẩn bị trước a , quá bất ngờ !” Một người nổi tiếng trong đài truyền hình nói.

An công tử liền cười hòa theo, bình luận với bọn họ thêm vài câu.

Ta lại một lần nữa mắt mũi trợn trừng , sau khi chờ bọn họ đều đi vào , An công tử chọc chọc cánh tay ta , đưa qua một cái khăn tay, “Lau đi !Nước miếng chảy kìa !”

Ta liền lấy cái khăn tay này lau đi nước miếng, “Cám ơn , không cần!”

An công tử nhìn chiếc khăn bị lây dính nước miếng của ta , nhíu mày.

“Những người này do anh tìm đến à ?” Ta hỏi anh ta.

“Người nào? Tôi cũng không biết a , không phải là cô gọi điện thoại sao?” Anh ta giả ngu với ta.

Ta còn định nói thêm gì nữa, anh ta liền ngắt lời , “Mau mau vào đi thôi! Nhớ kỹ, những người này đều là do cô tìm đến!”

Ta chất phác gật đầu, anh ta đi vài bước rồi lại quay đầu , ném cho ta cái khăn tay vừa rồi , “Giặt lại cho tôi!”

Cuộc họp báo viên mãn chấm dứt, ngay tại thời điểm ta vui sướng hài lòng , Lâm Lâm đột nhiên mang về mặt cầu xin chạy tới tìm ta, bộ dáng như vậy thực giống như chồng mới chết .

“Xảy ra chuyện gì thế ?” Ta hỏi .

“Tiền! Hồng bao thiếu một cái! Làm sao bây giờ a?”

“Cái gì? Mất tiền à? !”

Cô ấy gật đầu , hốc mắt hồng hồng , điều này làm ta cũng muốn khóc , vấn đề tiền nong nhưng là vấn đề lớn a, sao lại có thể để mất cơ chứ ? Khó trách cô ấy khổ sở giống như mới chết chồng vậy , lúc này ta cũng bị thống giống như bị chết mấy lão chồng , cái phong bì kia tuyệt đối không phải là số lượng nhỏ a , cứ như vậy mà để mất rồi sao .

“Làm sao bây giờ a, tôi có thể bị đuổi việc hay không a, tôi... Tôi... Tôi thật sự không phải cố ý , đụng phải ai đó một cái, sau đó đã không thấy tấm hơi. Ô ô...”

Lâm Lâm tựa vào trên vai ta bắt đầu ô ô khóc, bộ dáng hoa lê trong mưa , thật sự là làm ta cảm thấy thương cảm .

“Chúng ta là cùng một tổ , tôi với cô cùng nhau gánh vác, không có việc gì , yên tâm, chúng ta lại đi tìm xem, thật sự không tìm được thì đành thừa nhận sai lầm với chị Khổng đi.”

“Sao có thể để liên lụy tới cô chứ ?”

“Cái gì mà liên lụy hay không liên lụy , toàn công ty chỉ có cô đối với tôi tốt nhất , tôi sẽ không bỏ mặc cô !”

Ta vẫn hoài nghi, lúc trước ta hiên ngang lẫm liệt như vậy , tất cả đều là vì Lâm Lâm khóc rất đẹp , ta trải qua nhiều năm nhân sinh như vậy , vẫn là lần đầu tiên ở trong cuộc sống thật nhìn thấy phương pháp khóc giống hệt nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao .

6. Chương 16 - 18

Chương 16: Âm toán

Theo thường lệ, sau khi hạng mục này hoàn thành , ngành chúng ta phải họp , bình thường là ở ngay ngày hôm sau , cả người ta bắt đầu cảm thấy bất an bởi vì chuyện sai lầm hồng bao , thất trách trong công tác , có lẽ phải chuẩn bị tốt cho việc bị khai trừ .

Bất quá nghĩ lại một chút , dù sao cũng là nhân tài, không sợ mất việc chỉ sợ dọa người.

Thăng đến nửa đêm về sáng khoảng tầm ba giờ , ta vẫn ngủ không yên , trong lòng đều là chuyện này . Ngày hôm sau mang cặp mắt gấu mèo đến công ty, đến chỗ thang máy , ta cũng chả thèm xem liền đi vào, vẫn còn đang kinh ngạc, vì sao đồng nghiệp khác cũng không vào thang máy cùng .

Đột nhiên ta nghe được có người ho khan một tiếng , ngẩng đầu lên liền chống lại khuôn mặt của An công tử kia .

“Nha nha! Bảo vệ xảy ra chuyện gì , thế nhưng lại thả quái vật tiến vào!” Anh ta cố ý nói về đầy kinh ngạc .

Ta hung hăng trừng mắt một cái, quay đầu đi.

An công tử lại tiến gần đến, tiếp tục làm bộ như phi thường khiếp sợ nói: “Cô là Tô Nhuận sao? Sao trông giống như đồ cổ mới đào móc lên thế ? Có bị ai đánh à?”

Ta lại trừng anh ta thêm một lần nữa , nhưng là một câu cũng không mắng được, ta không có tâm tình chơi đùa võ mồm với anh ta.

Hơn nữa hôm nay An công tử rất kỳ quái, anh ta nói rất nhiều, sau một lát ta liền phát hiện , nguyên lai bên người anh ta còn có một người nữa , một người đàn ông trung niên , tây trang trắng tắp , thâm trầm nội liêm.

Thế là ta liền chọc ngoáy một câu, “Đồng dạng đều là đàn ông , anh xem xem ông chú kia thật thành thực hơn anh rất nhiều , nhìn anh xem , toàn thân lộ ra dáng vẻ ngây thơ . Nhìn người ta một cái xem , thật trưởng thành a! Bộ dạng này , cái đồng hồ này...” Nói tới đây ta dừng lại một chút, thở dài, “Chú à , chú cũng thật biết khoe khoang , sao lại đeo một cái Rolex cơ chứ ? Đây là secondhand phải không chú ? Nếu không thì là hàng giả hả ? Rất quê mùa rồi “

‘Xì’ , An công tử bật cười ra tiếng . Ông chú kia liếc ta một cái , khuôn mặt kia thật ra cũng là có mị lực, nếu vẫn còn là 20 tuổi thì tuyệt đối là vị soái ca , nhưng là ta nhìn kiểu gì sao vẫn cảm thấy giống cà tím.

Ta ho khan một tiếng, nói tiếp: “Không quan tâm là mấy hand , ông chú này đều có phong phạm như vậy ! Nhìn nhìn lại anh xem , mặc Armani cũng chả có tí khí chất! Anh cách xa tôi một chút , thấy anh như vậy tôi liền phiền!”

Lời này là có thành phần giận dữ , cho nên trên cơ bản là không nghĩ kỹ trước khi nói , sau khi tổn hại An Tùy Dụ xong , trong lòng có chút thư thái.

Vừa nhắc đầu, nhìn đến khuôn mặt như rau xanh của ông chú trong thang máy kia , ta cười cười, “Chú thật sự rất có khí chất , càng nhìn càng thấy giống diễn viên Ngô Mạnh Đạt mồm rộng !”

“Ha ha...” An công tử lại một lần nữa thực không có phẩm chất cười ha ha.

“Tùy Dụ !” Ông chú quát lớn một tiếng.

Không khí có điểm không thích hợp nha!

Cửa thang máy ‘đình’ một tiếng mở ra , ta mang theo nghi hoặc bước ra ngoài , An công tử theo sát đằng sau , anh ta tới gần , cái loại hương vị nước hoa thoang thoảng trên người làm cho ta nghĩ đá anh ta mấy phát.

“Tô Nhuận, cô là thật sự Tiểu Bạch hay vẫn là giả ngu?”

“Anh có ý tứ gì?” Ta hạng nặng võ trang , theo cảm giác thì thẳng nhai này sẽ không nói được lời hay ý đẹp.

Tiếp theo anh ta cười, từ lúc quen biết đến tận bây giờ , thời gian dài như vậy thì đây là bộ dáng sáng lạn nhất của anh ta , “Có biết người vừa rồi là ai không?”

Ta theo dõi anh ta , nổi lên cảnh giác , hồi tưởng lại bộ dáng của ông chú kia một chút , sau đó thật cẩn thận hỏi: “Anh đừng nói cho tôi là người của cơ quan nhà nước , thu phí điện nước , hoặc là thu thuế nhé?”

Khóe miệng của An Tùy Dụ lại có xu thế run rẩy , anh ta cố nín cười , lắc lắc đầu, “Thật ra cũng không lợi hại như vậy . Bất quá, ông ấy là chủ tịch của tập đoàn này.”

Hả?

An công tử thông dong như tiên từ bên người ta phiêu đi rất nhanh giống như quỷ hồn vậy , làm cho ta nghĩ đã một cước cũng không kịp.

“Ngao ngao ngao...” Ta ôm ngực, một hơi không thở nổi thiếu chút nữa ngất luôn.

“Cô làm sao vậy?” An công tử không biết lại từ nơi nào nhảy xổ ra , đỡ lấy ta cơ hồ đang muốn phát điên .

Ta quả thực là muốn rơi lệ đầy mắt , tựa vào trong lòng anh ta hỏi , “Vừa rồi có phải là tôi nói ông ấy đeo Rolex secondhand không?”

An công tử gật gật đầu: “Nói vài lần .”

“Có phải tôi còn nói ông ấy quê mùa không?”

An công tử lại gật đầu, “Cô còn nói ông ấy giống diễn viên Ngô Mạnh Đạt mồm rộng mồm .”

“A !”

“Cô còn nói ông ấy là người thu phí điện nước , là người đi thu thuế !” An công tử thập phần bình tĩnh lặp lại một lần cho ta nghe .

“Trời ạ!” Lúc này đây ta thật muốn ngất luôn , xong rồi, vốn đã không có tiền đồ gì , bây giờ thì chết chắc rồi, ta đã đắc tội với chủ tịch rồi .

Ta đã hiểu vì sao An công tử lại cười sáng lạn như vậy rồi , hóa ra là anh ta biết ta sắp phải cút đi , cho nên anh ta vui vẻ a!

“Anh là đồ tiểu nhân âm hiểm ! Anh thế nhưng không nhắc tỉnh tôi!” Ta cắn vào bộ tây trang của anh ta , hận không thể cắn xuống một miếng cho chó ăn!

An công tử tựa hồ là tâm tình đặc biệt tốt , trong thanh âm đều mang theo sự sung sướng, “Vì sao tôi phải nhắc nhở cô?”

“Quá ti bỉ ! Tôi rời đi công ty này , anh liền vui vẻ phải không ? Tôi thất nghiệp , anh liền vui vẻ phải không ? !” Ta giận dữ vô cùng , ngón tay run run chỉ vào mũi anh ta.

An công tử cầm lấy ngón tay của ta , nhẹ giọng nở nụ cười, “Yên tâm đi, ông ấy sẽ không làm gì cô , cô là người của tôi , cho dù muốn khai trừ cô, cũng là tôi nói mới tính.”

Cái đầu óc hỗn độn của ta lại có được chút phản ứng , An công tử đây là đang muốn bảo vệ ta sao ? Bất quá nghĩ lại một chút , ta liền thở dài, “Anh chỉ là một tổ trưởng nhỏ nhoi , người ta lại là chủ tịch, tuy rằng đều dẫn theo cái chữ ‘trưởng’, nhưng là chức quan của người ta vẫn lớn hơn so với anh chứ ! Chủ tịch mà mất hứng, đừng nói là tôi , ngay cả anh cũng phải cút ý chứ!”

” Đầu óc của cô chưa bao giờ dùng để làm việc , cứ luôn miên man suy nghĩ . Tôi cam đoan với cô , chỉ cần cô không có phạm phải sai lầm lớn trong công việc thì tôi có thể bảo vệ được cho cô!”

Về mặt của An công tử cứ như đang thề nguyện son sắt, làm cho ta cũng có chút tin tưởng , nhưng lại nghĩ một chút, ta cơ hồ muốn khóc , “Tôi phạm sai lầm rồi ! Sai lầm lớn a!”

An công tử cả kinh, ta đem chuyện ngày hôm qua tính sai hồng bao tường tận tỉ mỉ kể ra .

An công tử nghe xong , ánh mắt trầm xuống , ta lo lắng bất an nhìn anh ta , sau một lát anh ta nói: “Tí nữa họp, tôi nói như thế nào thì cô liền nói y như thế, đừng vờ ngớ ngẩn biết không?”

Ta sợ tới mức hoang mang vô cùng , chỉ có thể gật đầu.

Trong phòng hội nghị, vẫn là một đám người như cũ , dạng con tôm như ta thì ngồi ở vị trí hẻo lánh nhất . Đối diện với vị trí của An công tử , ta cúi đầu xuống thật thấp .

Công thức hoá tổng kết một số công tác , học trưởng bắt đầu nói về cuộc họp báo ngày hôm qua .

“Tô Nhuận là một người mới , có thể hoàn thành một buổi họp báo lớn như vậy, thật đúng là khiến cho tôi giật mình a, tiểu cô nương có tiềm lực, cố gắng lên nhé!”

Lòng ta cười khổ .

Lại có người nói: “Lâm Lâm biểu hiện cũng rất tốt, hai người mới này ở cùng một tổ công tác , hiệu suất rất tốt.”

Mọi người nói hai ba câu bắt đầu khen chúng ta, đột nhiên nghe thấy chị Khổng nói một câu, “Số liệu có chút không đúng a , số lượng tiền chi sao lại không khớp nhau thế này ?”

Cái gì đến thì cũng phải đến , biết tránh cũng tránh không được , cho nên lúc này ta đặc biệt dừng cảm , ngẩng đầu nhìn về hướng Lâm Lâm , bộ dáng cô ấy thì lại nhàn nhã thông dong, căn bản là không thèm nhìn về phía ta , ta không khỏi âm thầm bội phục , thật sự là bình tĩnh a!

“Tô Nhuận, đây là có chuyện gì ? Ngày hôm qua đưa tiền cho các cô , sao lại thiếu một khoản.” Chị Khổng trực tiếp đem mũi nhọn chỉ về phía ta.

Mọi người đem ánh mắt ném cho ta, ta co quắp nhìn bọn họ , trong lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Ta lắc lắc đầu, nhìn đến Lâm Lâm, cô ấy cũng giống như mọi người , đang tò mò nhìn ta, trong lòng ta loáng thoáng có chút nghi hoặc .

Hội trường lặng ngắt như tờ , chỉ nghe thấy An công tử chậm rãi nói: “Ngày hôm qua có một phóng viên là bạn cũ của tôi , là phóng viên của một đài truyền hình nổi tiếng , anh ta đáp ứng làm thành chuyên đề đưa tin , cho nên tôi bảo Tô Nhuận chi thêm một chút tiền , đưa thêm một cái hồng bao nữa . Tôi nghĩ đây là việc nhỏ cho nên không nói với mọi người , tạo thành hiểu lầm , thật sự là xin lỗi.”

Đoàn người nghe xong lời nói của An công tử , đều làm một cái biểu tình ‘nguyên lai là như vậy’ .

Chị Khổng nghe xong , biểu tình trên mặt có điểm cứng ngắt , từ vừa rồi cả vú lấp miệng em, chậm rãi chuyển biến thành mỉm cười thật có lỗi , “Trách tôi không nghĩ chu đáo, hẳn là nên phát nhiều hồng bao hơn mới phải.”

“Cũng là sai lầm của tôi , có việc gì cũng nên thương lượng trước với mọi người .”

Nhẹ nhàng băng quơ mà bị An công tử lừa gạt qua, ta thì vẫn còn như lọt vào trong sương mù , An công tử thật sự giúp ta một phen sao ? Nhưng là người bên ngoài vì sao lại nghe anh ta a?

Ta lơ đãng quay đầu, Lâm Lâm vừa vặn cũng đang nhìn ta, cô ta có chút kích động , ánh mắt lóe ra rồi dời đi tầm mắt.

Sau khi tan họp , ta còn chưa hiểu rõ lắm , Lâm Lâm làm sao vậy? Hôm nay cảm giác có điểm kỳ quái a!

Buổi sáng công việc có nhiều một chút , vừa nhắc được đầu lên đã qua thời gian ăn cơm , hôm nay Lâm Lâm không có gọi ta cùng đi ăn cơm, các đồng nghiệp đều đã lục tục trở về làm việc , ta chỉ đành phải cầm gói mì ăn liền đi đổ nước sôi mà ăn vậy .

Vừa nấu xong mì , ngồi xuống chưa được vài phút , liền nhìn thấy Lâm Lâm rạng rỡ đứng ở bên cạnh An công tử , hai người không nhanh không chậm ung dung tiến vào, rõ ràng là một đôi mỹ nhân, tổ hợp của tuấn nam mỹ nữ , làm cho ta cũng xem choáng váng, bọn họ lại còn vừa nói vừa cười nữa.

Ta đảo cặp mắt trắng dã, mặt có chút sưng lên , nhưng cũng mặc kệ, vừa ăn không được mấy miếng, liền phát giác ánh sáng trước mắt bị chặn mất , ngẩng đầu nhìn thấy bộ mặt than âm trầm của An công tử .

“Bây giờ cô mới ăn cơm sao?” Anh ta nói.

Ta gật gật đầu, ý bảo anh ta nhìn bát mì ăn liền, “Đúng vậy! Là mì thịt bò của Khang sư phụ (tên nhân hiệu mì) đó, vô cùng thơm ngon!”

An công tử hí mắt lại, là dấu hiệu khi phát hỏa , anh ta vỗ xuống cái bàn, “Vậy thì khi nào cô mới bắt đầu làm việc ? ! Công ty bỏ tiền mời cô là để cho cô quảng cáo cho Khang sư phụ sao ? !”

Toàn bộ mọi người xung quanh choáng váng, chưa ai thấy qua An Tuyền Dụ phát hỏa lớn như vậy , mà ta lại trở thành vật hi sinh cho anh ta , nhớ tới gần đây phải làm việc vất vả , tăng ca cũng chưa đòi tiền , nhất thời cảm thấy uất ức , hốc mắt đỏ lên , đem bát mỳ ăn liền ném vào thùng rác , xoay người đi đến vị trí công tác của mình.

Trận não nhiệt này cứ như vậy mà tán đi , An công tử trở về văn phòng còn ta thì ngồi ở trên ghế hấp cái mũi.

Không bao lâu , An công tử lại đi ra , bất quá không phải là tìm ta, mà là đứng ở trước mặt Lâm Lâm , đưa cho cô ấy một tờ giấy, “Giữa trưa cô hỏi tôi xem ở phương diện quản lý thì nên đọc sách gì , tôi nghĩ thấy mấy quyển này cũng được , cô đến cửa hàng sách nhìn xem, nếu tìm không thấy thì hỏi tôi đưa cho.”

Lâm Lâm có chút thụ sủng nhược kinh tiếp nhận tờ giấy , trên gương mặt bay lên hai phiến màu hồng , cô ấy ngượng ngùng cúi đầu , ngọt ngào nói một tiếng, “Cảm ơn tổ trưởng.”

Trong văn phòng lại một lần nữa im ắng , An Tuyền Dụ chiếu cố đặc thù đối với Lâm Lâm , mọi người xem ở trong mắt đều là nghi kỵ.

“Hắt xì!” Cái mũi của ta đột nhiên ngứa ngứa, thực vô duyên đánh một cái hắt xì, ta nhanh chóng rút khăn giấy lau nước mũi, đánh vỡ sự yên tĩnh của văn phòng .

An công tử tựa hồ là liếc mắt nhìn ta một cái, trong con ngươi loáng thoáng ý cười? Anh ta cũng không nói gì , thông dong trở về văn phòng của mình.

Một ngày này, thật sự là đủ hí kịch hóa .

Bất quá, càng thêm hí kịch hóa là sau một vòng khảo hạch, những người mới vào công ty được chuyển chính thức , hơn nữa cũng có một vấn đề phi thường lớn là tổ chúng ta có một người phải rời khỏi, nếu không phải Lâm Lâm thì là ta.

Chương 17: Tin vui truyền từ phòng sinh

Từ sau hội nghị lần trước , Lâm Lâm cũng không còn chủ động tới tìm ta, không đến tình huống vạn bất đắc dĩ là không có tiếp xúc , đợi đến tình huống vạn bất đắc dĩ thì Lâm Lâm mới cười với ta một cái.

Chẳng qua kiểu tươi cười kia sao thấy thế nào cũng làm cho người ta cảm thấy đau trướng cơ chứ . Con người của ta không thích cưỡng cầu người khác , người khác không để ý tới ta thì ta cũng không tất yếu đi đem cái mặt nóng thiếp cái mông lạnh .

Giữa trưa ta cùng một đồng nghiệp khác đi ăn cơm, cô ấy là một cô nương Trung Quốc chính tông hần hoi , nhưng là lại lớn lên với một khuôn mặt đậm chất Châu Phi , các loại mỹ phẩm làm trắng đều đã dùng qua nhưng chính là không hề có chút tác dụng.

Có một lần chúng ta cùng nhau đi siêu thị, ta nhìn lại vẫn là không nhìn nổi nên hỏi cô ấy , “Joey à , cậu đã từng ăn sôcôla chưa ?”

Cô ấy nhìn ta sững sốt mất nửa ngày, sau đó nói: “Chưa từng ăn.”

Ta sờ sờ đầu cô ấy, “Đáng thương quá a!”

Hiện tại đó là cô gái gần gũi với ta nhất , tuổi cũng xấp xỉ nhau , tính cách có vẻ sáng sủa . Chúng ta đến một cửa hàng nằm sau công ty ăn cơm, cơm ở đằng kia có vẻ đắt , chút trợ cấp của công ty căn bản là không đủ để cho ta nhét kê răng , ta đã cùng đồng chí Kỷ Hoài nhắc tới chuyện này vài lần , bà ấy đã vô cùng yêu thương chuẩn bị bánh đậu xanh cho ta mang theo, từ đó về sau, ta đều nói là đã ăn rất no rồi.

Nhà ăn này có vẻ đông người , giá cả cũng tạm chấp nhận được , nhưng là đồ ăn ở đây khá ngon cho nên nhiều người tìm đến . Chúng ta tìm vị trí ngồi xuống rồi chọn cơm.

“Hôm nay thịt nướng thật ngon nha !” Ta chỉ cố vui đầu ăn cơm.

Joey đột nhiên đập ta một cái , hướng ta nháy nháy mắt, ta khó hiểu “Làm sao vậy?”

Joey nhỏ giọng nói: “Bạch mã hoàng tử rốt cục thấy rõ bản chất của mụ phù thủy !”

Ta nghe xong như lọt vào trong sương mù , một bên nhắm nuốt thịt nướng, một bên hỏi: “Cái gì mà bạch mã hoàng tử , cái gì mà mụ phù thủy a?”

“Lâm Lâm đó a ! Mấy ngày hôm trước vẫn quần quít lấy tổ trưởng của chúng ta , cái sắc mặt kia làm ọi người trong công ty nhìn thấy đều phải ghê tởm ! Định tìm cách thân cận a , nhưng cũng chả ngon ăn gì , chỉ tổ làm cho người xung quanh hiểu lầm, nhất là soái ca như An tổ trưởng của chúng ta vậy , càng dễ làm cho người ta ghen ghét , muốn tại trong công ty này an an ổn ổn thì phải nhớ kỹ một câu, An Tùy Dụ như độc dược, tránh càng xa càng tốt!”

Cô ấy vừa nói như vậy , ta nhưng thật cũng nghĩ ra, đúng vậy , gần đây Lâm Lâm qua lại khá gần gũi với An công tử , cũng bởi vì như thế, toàn bộ các nữ nhân trong công ty đều xa lánh Lâm Lâm, sau đó bàn ra tán vào, chỗ nào nhiều phụ nữ quả nhiên là đáng sợ . Ta gật gật đầu mang tính tượng trưng , An công tử xác thực không được tốt lắm a!

Ta cúi đầu tiếp tục ăn cơm, Joey lại đập ta một cái , ta nhíu nhíu đầu lông mày, lau miệng rồi mới ngẩng đầu vừa định hỏi cô ấy cái gì , liền thấy cô ấy khoanh hai tay nghiêm chỉnh tạo thành trạng thái học sinh mẫu giáo , “Tổ trưởng khéo như vậy a!”

Ta uốn éo đầu quay lại, thấy An công tử đứng ở phía sau ta , trong tay bưng cái khay, “Có ngại ngồi chung bàn không?”

Trong óc hiện lên những lời nói vừa rồi của Joey , ta lập tức bảo trì khoảng cách với anh ta , lớn tiếng nói: “Rất ngại ! Phiền toái ngài hãy đi chỗ khác đi, nếu không thì ra cửa rẽ phải!”

Chiếc giày cao gót của Joey lại một lần nữa đá vào đầu gối của ta , ta dám cam đoan đã muốn xanh tím rồi , cô nương này cái gì cũng tốt, chính là dễ dàng xúc động cùng với kích động.

“Tổ trưởng mau mời ngài xuống đi a! Chúng tôi cầu còn không được nữa à , làm sao có thể để ý chứ , Tô Nhuận là hay nói đùa thôi , ha ha thật là buồn cười a!” Về mặt Joey tươi cười sáng lạn , từng tảng thịt trên mặt đều đang rung rung , cô ấy chủ động đem vị trí của mình tặng cho An công tử , chính mình thì bưng đĩa ngồi xuống bên cạnh ta.

An công tử ấy nhếch môi một cái với cô , xem như là mỉm cười , “Cám ơn.”

Đại ca ta đây thật là không vui , không rõ trong hồ lô của An công tử bán cái gì, làm sao mà hôm nay lại chạy đến nơi đây cơ chứ , sau khi Joey ngồi xuống , ta cùng với cô ấy cắn tai thì thầm: “Không phải cậu nói phải bảo trì khoảng cách sao?”

Joey cũng nhỏ giọng trả lời ta, “Lãnh đạo là lớn nhất!”

Người này, chuyển biến thật đúng là mau, ta nghĩ phỏng chừng mười năm tám năm cũng sẽ không học được chút khôn ngoan như thế này , không phải ta ngu ngốc mà là ta rất chính trực ! Ủ đúng thế , ta chính là rất chính trực , thế cho nên, khi An công tử nhìn ta không có ý tốt , ta cũng không có phát hiện.

Chờ đến khi ta phát hiện , chờ đến khi ta ngẩng đầu nhìn anh ta thì Joey cũng đã phát hiện , ta sợ Joey nhìn ra ta cùng An công tử có chút gì đó , sau đó ta trở thành Lâm Lâm thứ hai bị cô lập thế là ta ngay lập tức giải thích, “Cái gì đều không có! Chúng ta cái gì đều không có!”

An công tử bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, chỉ chỉ vào khuôn mặt của ta , ta sợ tới mức lùi ra đằng sau , thiếu chút nữa thì ngã khỏi ghế , cũng may Joey đỡ giúp ta một phen.

“Trên mặt cô có hạt cơm, nếu là đang khảo hạch nhân viên , cô như vậy khẳng định là không phù hợp .” An công tử nói , lại một lần nữa bắt đầu dĩ rung đùi đắc ý rồi đi.

Khiến cho ta cảm thấy lung tung lộn xộn hết cả lên , nhưng thật ra Joey đột nhiên gào to một tiếng, “Tô Nhuận a , buổi chiều khả năng là sẽ khảo hạch người mới a! Nhanh nhanh đi chuẩn bị đi a!”

Hai chữ khảo hạch làm cho ta đầu váng mắt hoa , nhanh như vậy đã tới rồi sao ? Vừa rồi cái biểu tình kia của An công tử , có phải đại biểu cho ta sắp thất nghiệp hay không ?

Quả nhiên là giống như Joey nói , ăn cơm trưa xong trở lại công ty, ta vừa sửa sang lại dáng vẻ của mình , thì nghe đến bên kia đột suất mời dự họp hội nghị, là dành cho những người mới , ra về là kiểm tra đột kích , thuận tiện khảo hạch nhân viên , ta vỗ vỗ bộ ngực, cũng may lúc trước ta đã coi lại ngoại hình , bằng không thì lại xấu hổ mất mặt .

Khảo hạch viên công tổng cộng có năm giám khảo, phân biệt là tổ trưởng của bốn tổ , cùng với chị Khổng . Chúng ta ngồi chờ ngoài phòng họp , xem những người này một đám đi vào, có mặt xám mày tro đi ra, có tự tin tràn đầy đi ra.

Thời điểm Lâm Lâm đi vào , cô ấy tựa hồ liếc nhìn ta có thâm ý , ta cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ nhìn theo cô ấy đi vào.

Cô ấy đi ra thì đến phiên ta , ta khẩn trương quả thực đến mức không thể hô hấp, gần đến thời điểm phỏng vấn còn sợ kinh hoàng, ta không sợ bị mất việc mà là sợ dọa người.

Lâm Lâm từ bên trong đi ra, bộ dáng rạng rỡ , cô ấy liếc mắt nhìn ta một cái, thế nhưng lại còn đối với ta mỉm cười một chút, ta cũng cười cười với cô ấy một cách chết lặng . Không biết vì sao tâm tình của ta đột nhiên liền bình tĩnh trở lại, Lâm Lâm lợi hại hơn so với ta , lưu lại cô ấy cũng là đương nhiên , ta khẩn trương cái gì cơ chứ , coi như là đi vào cùng mọi người nói lời từ biệt .

Nghĩ đến đây, ta liền thả lỏng , nghe được kêu tên của mình liền đi vào.

An công tử ngồi ở chính giữa, cúi đầu không biết là đang viết cái gì lên giấy , vài người bên cạnh đều là quen thuộc , bọn họ cũng đang mỉm cười, ta bởi vì thả lỏng , cũng cùng trò chuyện như đang nhàn thoai việc nhà vậy.

Hàn huyên nói đùa đã được một lúc lâu, đột nhiên trong đầu ta chợt lóe ra một cái nên hỏi: “Viên công thử việc giống như tôi nếu bị sa thải , có phí phân phát linh tinh gì đó không?”

Năm người đối diện đồng thời sửng sốt, An công tử ngẩng đầu nhìn ta một cái, ánh mắt lạnh thấu xương, “Cô bị tai nạn lao động biến thành tàn tật sao ?”

Ta lắc lắc đầu.

An công tử còn nói: “Cô vì công ty lập hạ công lớn ? Hay cuộc sống không thể tự gánh vác ?”

Ta vẫn là lắc đầu, trong lòng nghĩ , hai câu này nói không phải cùng một ý tứ sao?

“Cô đã rất khỏe mạnh , thì muốn cái gì phí phân phát hả ? Hơn nữa, ai nói cho cô là muốn sa thải cô ? Công tác của cô biểu hiện vẫn là khá ổn , người trẻ tuổi chỉ cần học là được, cái khác thì chậm rãi bồi dưỡng.”

Đây là lời nói cuối cùng của An công tử với ta, sau đó ta liền rời khỏi phòng họp, ta vẫn là không hiểu , thế này rốt cuộc có ý tứ gì đây ?

Ngày hôm sau thì ta hiểu được ý tứ của An công tử .

Bởi vì trên đường kẹt xe cho nên ta tới chậm một chút, vừa vặn xoay thế ở đúng chín giờ , thở hổn hển chạy đến vị trí của mình ngồi xuống, nhìn đến Lâm Lâm đang dọn dẹp đồ đạc ở bên cạnh .

“Cô đây là...” Ta nhìn không được hỏi .

Cô ta chậm rãi quay đầu lại , liếc mắt nhìn ta một cái, bên môi có vẻ tươi cười không rõ thâm ý , “Cô chẳng phải rõ ràng quá , còn hỏi làm gì?”

Ta sửng sốt, có ý gì a? Ta không thích nhất chính là trò chơi đoán tâm tư , cho nên cái loại phim ảnh truyện tranh gọi là cung đấu ta một mực không thêm xem.

Cô ấy không nói nhiều lời với ta , yên lặng thu thập đồ dùng của mình , sau đó ôm cái thùng cực đại kia đi đến thang máy, trong nháy mắt ta hiểu ra, cô ấy thôi việc , hoặc là nói ta được ở lại.

Chính là ta không hiểu lắm , ngày hôm qua rõ ràng cô ấy tự tin như vậy , sao hôm nay tỉnh lại tất cả đều thay đổi ? Ta chạy vài bước, đi theo cô ta vào thang máy, Lâm Lâm nhìn ta , “Cô làm gì vậy?”

“Tôi đưa cô đi.” Ta nói , cố chấp đi tiếp nhận cái thùng của cô ấy .

Bởi vì trong đầu ta , Lâm Lâm vẫn đều là một cô gái thực nhu nhược , bộ dạng xinh đẹp trắng nõn giống như Lâm muội muội , bộ dáng có vẻ có bệnh cũng giống như Lâm muội muội, cho nên cái thùng kia khẳng định là cô ấy ôm không nổi.

“Không cần!” Cô ta quay người lại, ta vô không khí.

Ta làm người chính là cố chấp, cô ấy không cho ta hỗ trợ, ta cố tình muốn đi hỗ trợ , sau ba giây ôm cái thùng giấy kia , ta lại đem thùng trả lại , mặt mày xám xịt như đất.

Lâm Lâm cười cười, “Nặng lắm phải không ! Đều là đồng nghiệp đưa cho tôi , nam đồng nghiệp.”

Ta nghĩ nghĩ , bình thường Lâm Lâm có quan hệ tốt với các nam đồng nghiệp , muốn cái gì, chỉ cần động động ý niệm trong đầu là đã có người đưa tới , ta từng còn vô cùng hâm mộ duyên với người khác phái của cô ấy .

Yên lặng đi đến cửa công ty , cô ấy khoát tay áo, “Trở về đi.”

Ta cúi đầu, trong lòng đột nhiên cảm thấy áy náy, nhẩn nhó nói một câu, “Cô thật sự phải đi?”

Lâm Lâm nở nụ cười, “Ôi Nhuận điều này không phải đã rõ ràng rồi sao, tôi đều đã thu thập đồ đạc rồi , tôi thật sự không ngờ cô sẽ thắng tôi , về sau cô an tâm ở đây làm việc đi, tiếp tục tạo dựng quan hệ tốt với cấp trên của cô đi!”

“Vậy còn cô ?”

“Sẽ lại đi tìm việc, không có gì quan trọng cả , cái công ty chán đời này a , bà cô đây còn không thèm đâu!” Lâm Lâm dẫm chân, ôm cái thùng to có thể so với voi xoay người bước đi , bước đi như bay, làm ta xem trợn mắt há hốc mồm, hóa ra bà chị này không phải là Lâm muội muội, mà là Lưu mỗ mỗ a!

Cả buổi sáng, tâm tình của ta đều không tốt lắm, Lâm Lâm rời đi có lẽ thật đúng là bởi vì ta. Những lời nói mang theo dao găm sừng lục của cô ấy với ta , làm cho ta thập phần không thoải mái, thừa dịp mọi người đi ăn cơm giữa trưa , ta đi đến văn phòng của An công tử .

“Có việc gì sao?” Anh ta cúi đầu, tiếp tục sửa sang lại bàn công tác của mình.

Ta đóng cửa lại , thuận tiện khóa trái , kéo cửa chớp xuống .

An công tử chậm rì rì ngẩng đầu lên nhìn ta một cái, “Cô muốn làm gì?”

Ta cười lạnh ba tiếng, đi từng bước tới gần, “Anh nói xem tôi muốn làm gì? !”

An công tử buông xuống đồng văn kiện trong tay , nói lời thắm thía : “Ôi Nhuận, phạm pháp là không tốt.”

Ta mang theo một bụng bực tức, lúc này cũng không quản anh ta có phải là người lãnh đạo trực tiếp của ta hay không , quát to : “Cút đi! Đừng theo tôi giả nghèo giả khổ ! Tôi hỏi anh, có phải là anh làm khó dễ Lâm Lâm , đuổi cô ấy hay không ?”

An công tử nhíu mi, “Cô tìm tôi chỉ vì chuyện này sao?”

“Anh lạm dụng chức quyền!”

“Vậy cô muốn rời đi công ty à ?”

“Tôi nghĩ muốn công bằng cạnh tranh!”

“Tiểu thư cô mấy tuổi rồi ?”

“Hai mươi hai, làm sao vậy!”

“Tôi nói cho cô biết, căn bản là không có tồn tại cái gì gọi là cạnh tranh công bằng , xã hội này chính là như thế . Mặc kệ quá trình như thế nào, hiện tại cô ở lại thì chính là cô thắng , cô còn định chạy tới đòi hỏi công bằng với tôi ư?”

An công tử hiển nhiên là không có nguyện ý quan tâm ta , lại đi làm nốt việc còn dở của mình , đem đồ đạc đặt vào trong một cái thùng giấy, chậm rãi sửa sang lại .

Cái mũi của ta có chút cay cay, ủy khuất nói: “Các người sao lại như vậy? Lâm Lâm thể hiện rất tốt a, vì sao phải như vậy? Các người sao không sớm nói biên chế chỉ có hai mươi người a, chúng tôi sẽ không cần phải đến nhiều như vậy, hiện tại qua ba tháng, mới nói các người không cần nhiều người như vậy, thế này không phải là chơi người khác sao, các người cũng quá mất dạy rồi đó!”

“Điều này không phải là chuyện mà cô nên quan tâm, tôi có nói thì cô cũng không hiểu.”

“Tôi đúng là không hiểu, vì sao để cho Lâm Lâm đi? Cô ấy nói tôi đi cửa sau, anh làm như vậy sẽ chỉ khiến tôi cảm thấy mình thực vô năng a!”

“Bị người bán vô số lần lại còn ở đây cảm kích cái kẻ bán đứng mình đã đem mình bán được cái giá tốt, Tô Nhuận à, chỉ số thông minh của cô như vậy thì sớm hay muộn là sẽ bị người khác bắt nạt thôi.”

“Tôi đều đã bị anh bắt nạt vô số lần!”

An công tử nhìn ta, ánh mắt có một chút lạnh như băng, thật lâu sau anh ta nói: “Nếu là tôi bắt nạt cô thật thì cô ngay cả xương cũng không còn đâu!”

“Anh có ý tứ gì?”

“Tự mình nghĩ đi!”

Anh ta rống lên, tựa hồ là có chút phẫn nộ rồi. Ta có chừng có mực cảm miệng lại, vừa cúi đầu nhìn đến đồng hồ đặc mà anh ta đã sửa sang lại xong, sao lại giống như thời điểm buổi sáng Lâm Lâm đi vậy?

“An công tử, anh cũng bị sa thải sao? Có phải là bởi vì chuyện đi cửa sau hay không? Hậu trường của anh đâu rồi? Ông ta không giúp anh sao?”

An công tử xem ta biểu tình có chút kỳ quái, “Cái gì hậu trường?”

Loại quan hệ ái muội này thì làm sao mà ta nói rõ hẳn ra được a, vì thế ta trừng mắt nhìn nhìn, “Chính là cái người kia a! Nhân tình cao cấp của anh a!”

“Tô Nhuận! Cô lập tức đem mấy thứ này chuyển đến văn phòng quản lý cho tôi đi!” An công tử then quá thành giận, hé ra bộ mặt trông như cà tím.

Ta bị anh ta dọa một cái, sợ tè ra quần, vội vàng chuyển đồ cho anh ta đến văn phòng quản lý, sau đó ta phát giác không thích hợp, anh ta không phải bị thất nghiệp sao?

Ngồi ở trên ghế thở dốc, đột nhiên thấy trên bàn công tác có cái tên, lập tức hét lên một tiếng như gặp phải quỷ, kia, kia, kia... trên cái bảng kia rõ ràng viết, quản lý An Tùy Dụ!

Phòng sinh truyền đến tin vui, An công tử sinh rồi!

Chương 18: Ta cũng thăng

Đối với việc An công tử đột nhiên được thăng chức, trong công ty có người kinh ngạc, có người lại coi đó là bình thường, coi như đó là theo lẽ thường phải làm.

Theo lý thuyết, vị trí quản lý này cũng không dễ leo lên được, nhưng là để cho người vừa mới vào công ty như An công tử ngồi lên thì càng kỳ quái. Không khỏi có người bắt đầu đoán già đoán non, An Tùy Dụ là dựa vào cái gì mà có được vị trí đó?

Cẩn thận ngẫm lại, tựa hồ trước kia vài vị tổ trưởng đều đối xử với An Tùy Dụ phá lệ khách khí, chẳng lẽ người này có hậu trường? Mọi người đều bắt đầu đoán, cái gì mà con riêng của chủ tịch, cái gì mà ba anh ta là quan lớn, cái gì mà hai đời nhà anh ta có liên quan tới chính phủ linh tinh linh tinh, đủ loại.

Đối với những chuyện bát quái không đâu vào đâu này, ta là không thèm để ý, bọn họ quá là đoán mò, thực rõ ràng là An công tử có khuôn mặt của nam sủng, sao không có người đoán theo phương diện này này cơ chứ?

Đối với điều này ta tỏ vẻ vạn phần đau lòng, một bộ phận chuyên về trình bày đề án viết văn như thế này, không có tí xíu nào sức tưởng tượng thì đó quả là đáng sợ!

Nhưng là, ta càng thêm lo lắng về vấn đề sau này , An công tử vừa đi, chị Khổng thăng chức làm tổ trưởng. Mà chị Khổng lại vẫn không vừa mắt với ta, cho dù ta đã là nhân viên chính thức , thì cũng vẫn ở dưới tình trạng nguy hiểm .

Những chuyện gây khó dễ kiểu này thực đáng sợ, vạn nhất chị Khổng cũng giống Dung mama đối đãi với Tử Vi , thì ta đây không phải chết chắc rồi sao ? Ta cũng không có được vị mẫu thân bên hồ Đại Minh , càng không có một hoàng ama chuyên thổi râu tròng mắt a !

Còn có một điều cũng làm cho ta lo lắng , An công tử là người chuyên mang thù a, trước đó ta đã từng mắng anh ta nhiều lần , hiện tại khẳng định anh ta muốn trả thù lại a! Người đàn ông này ta rất hiểu a, anh ta khá là ghen tị thù hận với ta đó!

Điền dọn cả một cái buổi sáng, ta chỉ có ngồi mà đoán trước đoán sau , bộ não hiện ra tình cảnh thảm thiết ta bị hai người bọn họ lăng trì xử tử vô số lần , trong lòng thật sự run sợ.

Giữa trưa vẫn cùng Joey đi ăn cơm, vẫn là tiệm ăn hôm nọ , cô ấy thấy bộ dáng không yên lòng của ta cũng là vô cùng đau đớn, một bên thở dài , một bên gấp đi mấy miếng thịt bò từ đĩa của ta.

Cô ấy vừa nghiêng răng nghiêng lợi ăn thịt bò của ta vừa nói: “Cậu sao thế ? Phiền muộn cái gì à?”

Ta ngẩng đầu nhìn cô ấy một cái, thịt bò cứ như vậy mà biến mất ở trước mặt ta .

Joey đột nhiên trở lên đứng đắn ”Thực sự gặp chuyện không may sao ? Tôi ăn thịt của cậu mà cậu cũng chưa có phản ứng a! Nói thử cho tôi nghe xem , xem tôi có thể giúp được gì hay không?”

Cô ấy bất quá cũng chỉ là một nhân viên bình thường , nếu ta nói cho cô ấy , không cẩn thận lại kéo theo cô ấy xuống nước, cho nên ta cũng không có nói rõ ràng , chỉ nói là một người bạn của ta đắc tội với thủ trưởng , về sau nên làm gì .

Joey thực rõ ràng nói cho ta biết, hẳn là nên suy nghĩ mà đổi công việc khác đi, trong đó nguyên do không cần giải thích , ta cũng đại khái hiểu được một ít.

Giương mắt nhìn lên, cây cối bên đường đã bắt đầu rụng lá , nguyên lai mùa thu đã đến gần như vậy , hồi tưởng lại lúc tốt nghiệp, coi như cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

“Chào quản lý ! Bên này có vị trí a!” Joey đột nhiên đứng lên, hưng phấn huy động cánh tay.

Ta nhìn theo ánh mắt nóng bỏng của cô ấy , hóa ra là An công tử , sao anh ta lại tới nữa rồi ? Thực rõ ràng, phí trợ cấp ăn cơm của anh ta so với bên ngoài không phải cùng một đẳng cấp, vì sao lại còn muốn tới nơi này ăn cơm? Ở trong ấn tượng của ta , người đàn ông mặc bộ vest chất lượng tốt giá trị mấy vạn đồng như vậy hẳn là nên ngồi ở mấy nhà hàng cao cấp , thực tao nhã nói tiếng chim với mấy người phục vụ mới phải .

Trong óc hiện ra trực giác thứ nhất , anh ta là đại BOSS, ta phải vuốt mông ngựa! Kết quả là ta xoạch một cái đứng dậy, định nhường vị trí cho An công tử , ta làm sao nghĩ được , chân anh ta lại dài như vậy , vài bước đã đứng ở phía sau ta , kết quả là ta thực không may , loảng xoảng một tiếng , lật đổ khay đồ ăn của anh ta.

Joey dùng thứ tiếng Anh sứt sẹo của cô ấy kinh hô: “Oh no , no , die!”

Ta quay đầu liền thấy bộ vest quý báu của An công tử lay dín đồ ăn , trước ngực anh ta bị bắn một mảng lớn, vào lúc này ta cũng thật không ngờ, đây là kiệt tác của mình , ta chất phác nhìn anh ta một cái, sau đó nói: “Anh lại uống nhiều à? Sao lại nôn ra thế này!”

Joey hung hăng đập vào đầu gối của ta, nhấp nháy ánh mắt.

Sắc mặt An công tử xanh mét , cười lạnh vài tiếng, “Ô Nhuận, cô giỏi lắm!”

Ta còn không quá hiểu được anh ta là có ý gì, nhưng tuyệt đối không phải là đang khen ta , ta cảm giác được phía sau lưng gió lạnh từng trận, ta nhìn như cầu cứu về phía Joey , cô ấy lại dùng vẻ mặt bí trắng để cho ta tự sinh tự diệt !

An công tử buông khay đồ ăn, nắm chặt nắm tay lại , tựa hồ ta có nghe được thanh âm các đốt ngón tay của anh ta kéo vang lên , bắt đầu hoài nghi có phải anh ta bị bệnh viêm khớp hay không , thời điểm vượt môn ngựa có cần đưa chút thuốc đã thông gân cốt gì đó hay không nhỉ.

“Tô Nhuận! Cô đi theo tôi!”

“Đi nơi nào?”

“Mua quần áo! Tôi như vậy thì đi làm kiểu gì !”

An công tử cả vú lấp miệng em đi ở phía trước, nói đùa à, ta sẽ theo sau chắc ? Kia không phải là muốn chết sao!

“Tô Nhuận! Cô định lè mề tới khi nào? ! Chạy nhanh theo tôi đi mua quần áo, chậm trễ công việc buổi chiều , cô chịu trách nhiệm được không ? !” An công tử hét lên vô cùng sung sức , không giống như là người chưa ăn cơm chút nào.

Ngược lại là ta, rõ ràng đã ăn lững dạ , hiện tại lại cảm thấy bụng đói kêu vang.

Ta xẹt cái lập tức đứng lên đi theo , An công tử liếc mắt nhìn ta , rồi lại nói với Joey : “Trở về nói với tổ trưởng của các cô , Tô Nhuận tôi mượn đi , cô ấy đi theo mua giúp tôi một bộ quần áo! Không được thêm mắm thêm muối!”

Joey gật đầu như đảo toán , An công tử thế này mới vừa lòng ung dung mà đi , ta khổ sở nhăn mặt lại , quả thực muốn tự sát . Ta phải đền cho anh ta một bộ sao? Ta bán máu bán thận bán gạo cũng đền không nổi a!

Joey phát phát tay với ta , cái biểu tình kia như là người nhà đang đáp trả lễ ở lễ tang vậy .

An công tử lái xe đưa ta đi đến khu mua sắm đắt đỏ ở phụ cận , ta cắn răng cùng anh ta đi vào, thời điểm nhìn anh ta chọn quần áo , chân của ta như muốn nhũn ra, trong mắt vẫn hiện lên nhãn giá của mấy bộ quần áo đang nhảy nhót , làm cho ta hận không thể chọc thủng cặp mắt của mình, vì sao lại đắt như vậy a? !

Cô bán hàng vô cùng nhiệt tình đi theo An công tử, dùng lời hay liên thanh khích lệ , đề cử mấy bộ vest cho An công tử , mà biểu tình của An công tử vẫn là thần nhiên nhàn nhã , ngẫu nhiên nói một câu cảm ơn, thoát nhìn cũng là nho nhã lễ độ , nhưng sao đối với ta lại giống như là ăn đạn được cơ chứ ?

An công tử cuối cùng chọn một bộ , tất tần tật từ trong ra ngoài, thời điểm đổi đồ xong anh ta đứng trước mặt ta , ta quả thật là ánh mắt sáng ngời , người đàn ông này quả nhiên mặc cái gì cũng đẹp , nhưng là nhìn đến giá cả của bộ tây trang này , ta liền vọt qua, dùng sức lột quần áo của anh ta , ý đồ muốn cởi ra.

An công tử nắm lấy tay ta, ta vẫn còn không ngừng phản kháng luôn mồm nói , “Quá khó nhìn, mau cởi ra cởi ra!”

“Tô Nhuận, rốt cuộc cô muốn làm gì?” Anh ta một bên giữ chặt tay ta một bên nói.

Khí lực của anh ta lớn hơn ta rất nhiều, một tay bắt lấy cả hai tay ta , làm cho tay ta bị giữ vòng ra phía sau, anh ta dùng sức lôi kéo, đem ta trôi ở trong lòng.

Ta uốn éo cái đầu liền nhìn đến khuôn mặt của anh ta cùng với cái nhãn giá thực chói mắt kia , lại hoàn toàn quên đó là một cái tư thế gì .

“Cô muốn làm gì?” An công tử hỏi, trong hơi thở mang theo hương vị bạc hà , phun ở trên mặt ta.

Bởi vì mới vừa rồi ta vận động kịch liệt , lúc này thở dốc không ngừng , “Này... Khó coi a, đổi bộ khác đi!”

“Tôi lại cảm thấy được , liền chọn bộ này đi .”

Ta thật muốn rơi lệ a! Dùng bả vai đụng chạm anh ta một chút, “An công tử a , tôi không có nhiều tiền như vậy , anh có thể xuống tay nhẹ chút được không?”

An công tử tuyệt đối là kẻ đại biến thái , anh ta thế nhưng lại còn nở nụ cười, bộ dáng tựa hồ còn thực vui vẻ.

“Không có tiền ư ? Thế này mới có bao nhiêu a, bộ quần áo bị cô làm dơ lúc này còn mấy vạn đồng đó , tôi không bắt cô đền theo giá gốc đã xem như khách khí rồi !”

“Tôi giặt cho không phải là được sao!”

“Tôi không cần!”

“Anh! Thật không thể nói đạo lý , bộ đó anh đã mặc qua rồi , cho dù là chưa mặc thì cũng chỉ là đồ secondhand mà thôi, không đáng giá tiền a !”

“Cho nên để cô mua bộ quần áo này cho tôi đã xem như đáng giá rồi đó . Tô Nhuận a , nhanh nhanh bỏ tiền ra đi , còn phải đi làm đó , bằng không lát nữa lại bị trừ tiền lương.”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt dầm lệ, loại thời điểm này , ta hẳn là phải có chút cốt khí, hẳn là nên vớt một nắm tiền lên mặt anh ta, hô to một câu, “Cầm tiền rồi cút đi cho tôi!”

Nhưng là, ta thật sự không có tiền, tiền lương chỉ có chút xíu như vậy , đồng chí Kỷ Hoài còn muốn lừa bịp tổng tiền, ta nào có tiền để mua thứ này cho anh ta a?

An công tử , kẻ ác Hoàng Thế Nhân này , còn liên tiếp thúc giục ta, cánh tay đều bị anh ta vịn vắt cấu xé đã tê rần , bên cạnh cô bán hàng kinh ngạc nhìn hai người chúng ta .

Ta nhắm mắt lại , “Xin ngài hãy buông tay a, bằng không tôi làm sao lấy tiền ra được cơ chứ ? !”

“Thực mua cho tôi à?” An công tử tựa hồ càng vui vẻ .

Ta nhu nhu cái cổ tay bị nắm đau , trong lòng thật muốn một đầu đâm vào tường mà chết .

“Không có tiền! Trong thẻ của tôi chỉ có hai ngàn, còn chưa đủ một cái áo sowmi của bộ này . Anh làm gì thì làm ! Đòi tiền không có, đòi mạng chỉ có một cái!” Ta hiên ngang đứng cảm phun ra những lời này !

An công tử cũng không vội , nói chậm rì rì : “Vậy viết cái giấy nợ đi! Về sau chậm rãi trả cho tôi. Cô gái, cô có giấy bút không ? Phiền toái ượn một chút.”

Xoẹt xoẹt vài cái , An công tử đã nhanh chóng viết xong một cái giấy ghi nợ , sau đó cầm lấy tay của ta ấn cái vân tay rồi vui sướng tự mình đi xoát thẻ.

Hai vạn chín ngàn tám , ta đau thịt , đau lòng, đau cả trứng !

Trong xe, An công tử thả lỏng bản thân bằng cách nghe mấy bài hát thích hợp trong lễ hoả táng , ta ngồi rụt lui ở trên ghế cũng không ngẩng đầu lên, trong lòng đang mất máu.

“Đau lòng à?”

“Vô nghĩa! Không có ai lại bắt nạt người khác như anh , tiền lương của tôi vốn đã thấp, anh lại còn lừa bịp tổng tiền tôi như vậy ! Anh quả thực là quá lưu manh , thật đáng giận , quá ngoan độc a, hai vạn chín ngàn tám của tôi đó a!” Bên này ta bắt đầu thao thao bất tuyệt mắng anh ta.

An công tử vẫn là không nhanh không chậm nói một câu, “Vậy cô có muốn được tăng tiền lương hay không ?”

“Anh quả thực là... Cái gì?” Ta sững sốt.

“Tôi nói, tăng tiền lương cho cô , đổi cái chức vị làm trợ lý của tôi đi! Tiền lương sẽ tăng lên rất nhiều , hình như là gấp năm lần thì phải, cô muốn không ?”

Sẽ là bốn ngàn năm đó a ! Vài con số to tướng choán hết não ta, đầu ta bị những con số kia đè cho không đứng dậy nổi , thẳng tắp gập đầu.

Mặt An công tử không có chút thay đổi nhìn ta, lại lắc lắc đầu, “Đi theo tôi thì đừng có giả vờ ngớ ngẩn, không được phép làm ra chuyện ngu xuẩn , tôi cho cô làm gì, thì phải làm đấy, nếu không, trừ tiền!”

“Ừ! Bốn ngàn năm đó! Ngài nói cái gì thì là cái đó !”

“Tô Nhuận, tôi phát hiện ra cô đặc biệt chân chó (hay nịnh hót!)”

“Quản lí ngài thật sự là hoả nhãn kim tinh, lập tức liền nhìn ra bản chất của tôi rồi!”

Khóe môi của An công tử run run , ta không biết là muốn cười hay là muốn khóc, người đàn ông này bị bệnh mặt than lợi hại , có tiền như vậy sao lại không biết tìm cách chữa trị cơ chứ?

7. Chương 19 - 21

Chương 19: du lịch miễn phí

Trong vòng một tháng ngắn ngủn , công ty của chúng ta đã xảy ra sự biến hóa về nhân sự rất trọng đại . Đầu tiên là An công tử trở thành quản lí, sau đó lại truyền ra tin tức ta biến thành trợ lý của quản lí .

Đối với việc này đã có không ít người phát biểu ý kiến độc đáo của chính mình .

Có người nói, Tô Nhuận xong rồi, phỏng chừng cách cái chết không xa , khẳng định là quản lí xem cô ta không vừa mắt a!

Có người lại nói, mệnh của Tô Nhuận cũng thật quá tốt , quản lí đẹp trai như vậy , mỗi ngày đều có thể gặp mặt a!

Còn có người nói, Tô Nhuận a, cô cũng quá không hay ho , tự cầu nhiều phúc đi!

Cũng có người còn nói, Tô Nhuận, ra đi yên bình !

Ta cảm giác được thật rõ ràng , sở dĩ bọn họ có thái độ như vậy , hoàn toàn là vì Joey , cô ấy nói với ta rằng cô ấy đã đem câu chuyện bí mật ta đặc tội với quản lí nói ọi người. Lúc ấy ta vạn phần cảm động, hận không thể một đầu chui vào trong lòng của cô ấy mà kêu một tiếng, anh hùng chính nghĩa a!

Kết quả , sau một lát cô ấy liền nói cho ta biết, quản lí tính tình quái đản, là tôi đánh cái phương án dự phòng ọi người , Tô Nhuận cậu coi như là con chuột bạch , vì nhân dân phục vụ , thật sự không chịu được, thì đành lại đi tìm việc khác vậy!

Địa điểm làm việc mới là ở bên ngoài văn phòng của An công tử , nói theo kiểu hoa mỹ thì là trợ lý, kỳ thật cũng chỉ là thư ký mà thôi . An công tử vô cùng lảm chuyện , thật giống như mấy bà thím vậy , cứ một lát lại gọi ta một cái, phân phó một số chuyện linh tinh vặt vãnh , ta đành phải lấy bút mà tốc ký , chỉ sợ quên cái gì lại làm anh ta phát hỏa.

Cuộc sống như vậy thật giống như miếng băng mỏng , cả người ta đều cảm thấy mỗi mết. Làm trợ lý đã gần nửa tháng , thế mà An công tử cũng chưa bao giờ tìm cách xoi mói , trừ bỏ chuyện công việc cũng không nói thêm một câu với ta , có một số thời điểm, anh ta vẫn thực kiên nhẫn chỉ bảo cho ta một số chuyện, dạy cho ta một vài thứ.

Ví dụ như , anh ta thích loại cà phê gì a, thích đồ ăn gì a, thích nghe thể loại âm nhạc nào a, thích hương vị gì a , anh ta đều đã nói cho ta biết, làm cho ta lấy bút ghi lại rồi nhớ kỹ. Lúc ấy ta càng nghe càng hồ đồ, nhìn không được hỏi một câu, “Quản lí, mấy cái này cũng là nhiệm vụ công tác của tôi sao?”

Thế là bệnh mặt than vạn năm không thay đổi của An công tử lại nghiêm trọng thêm vài phần, “Bảo cô nhớ kỹ thì cô nhớ kỹ, cô là trợ lý của tôi thì phải hiểu biết tôi!”

“À.”

Từ đó về sau, không bao giờ ta lại hỏi vì sao nữa , nói cái gì thì chỉ cần để ý nhớ kỹ cái đó mà thôi .

Tháng Chín đã sắp hết , kì nghỉ quốc khánh mà ta mong đợi từ lâu sắp đến , từ khi cáo biệt thân phận sinh viên , ta vốn không có nghĩ đông và nghỉ hè để có thể mong đợi. Ở mấy ngày cuối tháng Chín này ta rơi vào trạng thái hưng phấn , thấy ai ta cũng mang theo vẻ mặt tươi cười sáng lạn.

Được nghỉ nhất định phải ngủ một cái đã nghiền, ngủ đến tự nhiên tỉnh còn không tỉnh, ta phải ngủ cho hôn mê luôn ! Sau đó là đi gặp Duy Cầm nhà ta , từ khi ta đi làm , cậu ấy đi ôn thi cao học, chúng ta đã

thật lâu không có gặp mặt . Ta biết, tiểu tử kia không dám phản bội ta, tuyệt đối sẽ không đi trêu hoa ghẹo nguyệt , đối với cậu ấy thì ta cũng yên tâm, dù sao cũng là trông nom từ nhỏ đến lớn cơ mà.

“Tô Nhuận, cô tiến vào.” An công tử đột nhiên gọi ta.

Ta giật mình một cái .

Anh ta thường xuyên như vậy, cứ vào lúc ta đang ngẩn người, điện thoại trên bàn sẽ đột ngột vang lên .

“Quản lí, có việc gì sao?”

An công tử đang xem một đồng báo biểu, sau khi anh ta ngồi vào chức vị này đã phi thường hăng say làm việc , khiến cho ta cũng phải thường xuyên đi theo tăng ca, ta không biết làm sao anh ta lại có nhiều công việc phải làm như vậy , cả ngày chăm chỉ cứ như muốn thi vào trường đại học vậy .

“Ngày mai được nghỉ rồi , đến tận ngày mười một , có kế hoạch gì không ?” An công tử không nhanh không chậm hỏi.

Ta sửng sốt , “Không có kế hoạch gì , ở nhà ngủ .”

An công tử vẫn đang nhìn báo biểu, từ lúc ta tiến vào vốn không có lật sang trang mới , cũng không biết có cái gì đẹp mà ngồi xem mãi , anh ta nói tiếp : “Ngủ bảy ngày ư ? Thật lãng phí sinh mệnh a!”

Ta gật gật đầu, không biết thằng nhãi này trong hồ lô bán cái thuốc gì , cẩn thận trả lời: “Ừ, là có chút , nhưng là...”

An công tử đột nhiên ngắt lời ta, “Cô cũng hiểu được à , vậy thì đừng ngủ .”

Ta cả kinh, trừng mắt nhìn , trực giác mách bảo là không có chuyện tốt a! Ta nhanh chóng nói: “Làm việc lâu như vậy , tôi còn không có thời gian mà nghỉ ngơi một chút, thả lỏng một chút đâu, tuy rằng trong khoảng thời gian đến công ty này, tôi được lợi cũng không phải là ít, giống như một con cá nhỏ tiến vào biển lớn , thật sự là làm cho tôi cảm thấy rộng mở trong sáng a! Hơn nữa có quản lí chiếu cố, tôi là rất cảm tạ công ty , vì càng có được nhiều cống hiến hơn nữa cho công ty , tôi muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, bảy ngày sau, lại sáng tạo huy hoàng! Quản lí ngài cũng không cần khuyên tôi nữa , lòng tôi đã quyết!”

An công tử rốt cục ngắt đầu lên, “Ai khuyên cô ? Công ty của chúng ta sắp tổ chức một đợt du lịch , ngành chúng ta tính cho cô đi , hết thấy phí dụng ăn mặc ở đi lại đều là công ty chi trả , tôi còn đang rầu rĩ không đủ suất đây , hiện tại vừa vặn, nếu cô không đi thì tôi liền cấp cho người khác vậy .”

Meo meo con mèo a! Đầu năm nay chồn cũng ăn chay a ! Thật đúng là một chuyện tốt a!

“Quản lí! Tôi muốn vì ngài mà chia sẻ, ngài đừng đau đầu nữa , tôi đi! Danh sách hữu hạn, để người khác tranh cướp phá đầu cũng không tốt , hơn nữa, khó được ngày nghỉ , để cho bọn họ đoàn tụ với người nhà đi! Tôi thì không sao cả , để cho tôi đi đi! Tôi đi a!”

An công tử liếc ta một cái, “Thật sự muốn đi sao ?”

Ta ngay lập tức gật đầu.

An công tử thở dài, “Vậy được rồi, cô đi đi , ai bảo cô là trợ lý của tôi cơ chứ.”

Bộ dáng hiên ngang lẫm liệt kia của anh ta , ngẫm nói rõ ràng là, nhìn mà xem, tôi là người nhân từ đến cỡ nào , tôi đối với cấp dưới là tốt đến cỡ nào a!

“Cám ơn quản lí! Khi nào thì xuất phát a?” Ta thực chân chó đi sửa sang lại bàn công tác giúp anh ta , ánh mắt thoáng nhìn lung tung , nhìn đến tờ báo biểu mà anh ta đang cầm trong tay , sao số 6 đều biến thành số 9 ?

“Quản lí, anh cầm ngược báo biểu à ?” Ta hỏi.

An công tử ho khan một tiếng, đem báo biểu khẹp lại đặt ở một bên, mặt không đổi sắc nói: “Đây là số liệu, xem thể nào chả được ! Cô không hiểu đừng nói bừa!”

“À.” Ta gật đầu, lại hỏi: “Quản lí, lần này đi đâu a? Còn có danh sách là gồm những ai a? Công ty chúng ta có bao nhiêu người đi a? Ngành chúng ta còn có ai đi a?”

Ánh mắt hẹp dài kia của An công tử nhìn về phía ta, trong nháy mắt làm cho ta hoảng hốt nghĩ rằng anh ta hóa thân thành hồ ly tinh , bằng không thì sao lại mị hoặc như thế , anh ta nhẹ nhàng mở miệng nói: “Ngày mai mới biết , về nhà chờ xem.”

Không biết vì sao, trong lòng ta có chút hốt hoảng, tổng cảm thấy hôm nay An công tử như là ăn nhầm thuốc .

Bất quá, sau khi về nhà, ta vẫn còn là lon ton sửa sang lại hành lý của mình , đi bảy ngày cơ mà , thể nào cũng phải mang đủ quần áo cùng đồ dùng hằng ngày a!

Nhưng là ta bỗng nhiên phát giác, đã rất nhiều năm ta không có đi xa nhà , thật không biết nên mang theo cái gì mới tốt đây.

Đồng chí Kỷ Hoài vừa mới xuất hiện, “Ôi Nhuận mày cạo xát làm gì thế ? Sao còn không đi ăn cơm!”

“Ngày mai con đi ra ngoài du lịch , chi phí là công ty bao , đang thu xếp đồ đạc, lát nữa sẽ ăn cơm.”

Đồng chí Kỷ Hoài vừa nghe đến mấy chữ chi phí được bao , lập tức ánh mắt sáng lờ lờ , “Bảo bối nhà ta quả là hơn người , mới đi làm không bao lâu đã thắng ba cấp liền a!”

Ta có chút kinh ngạc nhìn bà ấy.

“Thực tập sinh, nhân viên chính thức , trợ lý của quản lí , thế này không phải là thắng ba cấp sao! Đến mẹ giúp mày thu xếp a.”

Thế này mà cũng coi là thắng chức? Sao ta không cảm giác được cơ chứ? Chẳng lẽ ta ở cùng một chỗ với An công tử lâu cũng bị lây bệnh của anh ta sao ? Ta cũng bị mất than ư ?

“Lần này đi bao nhiêu người hả? Bảo bối, mày phải bắt lấy cơ hội, mẹ thấy nam đồng nghiệp ở công ty mày cũng được đó.”

“Có ý tứ gì ạ?”

“Duy Cầm đứa trẻ kia , còn phải đi học , với đầu óc của nó cũng không biết mấy năm mới có thể thi đỗ , thi đỗ xong cũng không biết khi nào thì mới có thể tốt nghiệp, mẹ cảm thấy, nó đối với chuyện kết hôn của chúng mày cũng không nhiệt tình, bảo bối , nghe mẹ nói, đừng gả cho người đàn ông như nó . Về sau trăm ngàn nên gả ột nam nhân có thể làm cả bàn đồ ăn ày! Duy Cầm đứa trẻ kia, cuối cùng mẹ vẫn cảm thấy nó không biết cách quan tâm.”

Đồng chí Kỷ Hoài bất thành linh thuyết giáo, ngược lại làm cho ta cảm thấy không thích ứng kịp . Bà ấy không phải cứ luôn mồm kêu con rể sao?

“Công ty của con mẹ cũng chưa thấy qua, không có mặt hàng tốt đâu , được rồi được rồi, nhanh nhanh thu xếp thôi, con còn phải ăn cơm nữa.”

Sáng sớm ngày hôm sau , ta nhận được điện thoại của An công tử , anh ta bảo ta đi thẳng đến sân bay. Ta liền lập tức cấp móng rời giường, dọn dẹp bản thân một phen, mang theo cái valy ra cửa.

Ba mẹ đưa ta đến ngã tư, nhìn ta bước lên xe taxi, còn liên tiếp xua tay với ta , khiến cho ta cảm thấy giống như sinh ly tử biệt vậy , không biết còn tưởng rằng hai người bọn họ bán con gái.

“Bảo bối! Đừng quên lời mẹ nói với mày ! Lúc nào nên ra tay thì phải ra tay a!”

“Được rồi, con đã biết!”

“Không cần nhớ thương người nhà làm gì , chúng ta cũng sẽ không nhớ thương mày , mày cứ đi chơi vui vẻ a! Nhớ rõ ra tay a!”

Ta nhăn nhăn mặt lại, đây chính là mẹ của ta đó, ta cũng mới đầu hai mươi thôi mà đã phải vội vã đẩy mạnh tiêu thụ ta rồi sao?

Đột nhiên thấy được khuôn mặt của Duy Cầm , cậu ta vừa từ bên ngoài trở về, bởi vì trong ngõ thực nhỏ hẹp, cho nên xe chạy rất chậm, ta lập tức mở cửa kính xe, nói với với cậu ta: “Duy Cầm a ! Công ty tôi tổ chức du lịch miễn phí , tôi đi vài ngày, rất nhanh sẽ trở về, chờ tôi a!”

Đường Duy Cầm nhìn đến ta, tựa hồ sưng sốt một chút, cậu ta gượng cười nói: “Đừng nóng vội trở về làm gì, cứ ở lại chơi nhiều một chút đi!”

Lòng ta nghĩ, tiểu con dâu này thật am hiểu lòng người, ta thật sự là buồn bán lời. Nhưng là, nếu lúc ấy ta nhìn thấy dáng vẻ giống như được giải thoát trong mắt cậu ta thì ta tuyệt đối sẽ xuống xe và cho cậu ta mấy cái tát, nhất định không chịu rời đi.

Đến quán cà phê trong sân bay, An công tử chính đang ở bên trong nhàn nhã uống cà phê chờ ta. Ta vội vàng chạy tới, anh ta buông tờ báo xuống, “Tối kịp lúc, không vội.”

“Vé máy bay đâu?”

“Lát nữa đưa cho cô.”

“Những người khác đâu?”

“Ở trong này a.”

Ta nhìn bốn phía xung quanh, không phát hiện có người quen mặt, chỉ cho là công ty quá lớn, không biết cũng không có gì kỳ quái.

Vì thế ta còn nói, “An công tử, rất cảm tạ anh, sáng sớm đã vội tới đưa vé máy bay cho tôi, đưa quân ngàn dặm tất có lúc phải từ biệt, anh mau trở về đi, khi nào về tôi sẽ mang quà cho anh.”

An công tử sờ sờ cằm, “Không vội, quà sao, nếu cô muốn mua thì chúng ta cùng đi chọn.”

Đầu ta ong lên một tiếng, hồi tưởng lại con số hai vạn chín ngàn tám, thân thể lay động một chút, thiếu chút nữa không đứng vững nổi, nhưng là một lát sau ta cảm thấy có gì đó không thích hợp, cùng đi chọn quà? Điều này có ý tứ gì?

“Không sai biệt lắm rồi, đi thôi!” An công tử đứng dậy, kéo theo một cái valy hành lý.

Ta kinh ngạc, “Anh, anh, anh sao lại?”

“Không phải cô cứ hỏi có những ai đi sao, hiện tại tôi nói cho cô, có tôi và cô, đi công tác ở Thượng Hải, tôi đã mua cho cô một bộ đồ công sở, đến khách sạn thay đi, tiền mua trừ vào tiền lương.”

“Anh nói cái khỉ gì vậy? Không phải du lịch sao? Không phải miễn phí sao?”

“Là miễn phí a!”

“Nhưng là du lịch đâu? Anh nói du lịch cơ mà!”

“Lấy tiêu chuẩn của cô thì có thể làm cái gì? Để cho cô theo tôi đi công tác, còn không xem như đi du lịch sao? Nhanh đi đăng ký thôi.”

Meo meo cái con mèo! Bà đây bị lừa rồi! Khó trách lúc ấy khóe miệng An công tử vẫn run run, không ngờ là như thế, thằng nhãi này không có lòng tốt a, đem ta lừa đến tận đây, ngày nghỉ của ta a.

An công tử đến kéo ta, cơn tức của ta xoẹt một cái dâng cao, hô to một tiếng: “Tôi không đi! Tôi muốn về nhà! Anh kẻ lừa đảo này, anh lừa gạt cảm tình của tôi! Làm cho tôi mừng hụt, anh là kẻ lừa đảo!”

Bởi vì ta gầm rú, đã có người đem ánh mắt hướng qua, nghi hoặc nhìn ta cùng An công tử.

An công tử buông tay, đi qua bên người ta, ở bên tai ta nói một câu, sau đó đi thẳng một mình, ta sưng sốt một lát, đột nhiên hô to một tiếng, “Đợi tôi với!”

Nhanh như chớp đuổi theo, theo sát từng bước chân của An công tử, những bước chân cứ phải gọi là mạnh mẽ!

Khóe miệng của An công tử lại một lần nữa run run, là biểu hiện bộ mặt với cử chỉ không phối hợp.

Vừa rồi anh ta nói, phí tăng ca là gấp ba, mẹ ruột của ta a, đây là khoản lớn đó nha!

Xin hãy tha thứ cho ta đi, ta chính là một người thô tục như cây thối, nhất là ta còn là kẻ thô tục đã nợ nần hai vạn chín ngàn tám đồng kia nữa.

Chương 20: Anh đừng dựa vào tôi...

Sau khi đến khách sạn , An công tử để cho ta về phòng trước nghỉ ngơi một chút, ngày mai lại đi gặp đối tác .

Ta trái lo phải nghĩ đều cảm thấy việc này có gì đó cổ quái, vì thế gọi cuộc điện thoại cho Bối Quả Quả .

Đại khái là cậu ta đang ăn cái gì đó, trong miệng nói năng lộn lộn không rõ phải đọc nhấn từng chữ, nhưng vẫn không ngăn cản được thanh âm vốn bén nhọn của cậu ta , ta thật sợ hãi cái điện thoại hàng chợ này sẽ bán đứng ta, làm cho An công tử ở cách vách nghe được.

“Đại gia Tô Nhuận a ! Tốt nghiệp nửa năm , giờ cậu mới nhớ tới gọi điện cho tôi , cậu là đồ vô lương tâm , cậu mà kết hôn thì bà đây cũng không thêm đi!”

Ta nhu nhu lỗ tai, đề thấp thanh âm nói: “Bà chị à , tôi gặp nạn.”

Bối Quả Quả hoàn toàn không có nghe thấy ta đang nói cái gì, tiếp tục ở bên kia khóc lóc kể lể , cái gì mà ta thực xin lỗi cậu ấy , cái gì mà năm học đầu tiên mượn một bánh xà phòng đến bây giờ còn chưa trả , cái gì mà năm thứ hai cậu ta để ý một tiểu soái ca, ta không giúp cậu ta thu phục, cái gì mà đến bây giờ ta vẫn chưa từng mang ảnh của Đường Duy Cầm cho cậu ta xem , mọi việc như thế, cậu ta thao thao bất tuyệt mắng to.

Làm cho ta thỉnh linh chấn động toàn thân , thời điểm học đại học ta đã làm được nhiều chuyện trừ bạo an dân như vậy , mà trí nhớ của cậu ấy lại tốt như thế . Đối với những chỉ trích của cậu ấy ta cũng thực bất đắc dĩ, ảnh chụp của Đường Duy Cầm thì trước đây ta cũng thật có thấy qua , nhưng là về sau khi đã trưởng thành , cậu ta rút cuộc cũng không để cho ta xem nữa .

Ta cùng Đường Duy Cầm thật sự là thuần khiết giống như nước cất , nói ra đều không có người tin tưởng chúng ta là người yêu, lần ôm trước của chúng ta vẫn là từ lúc còn học tiểu học thì phải , cậu ta đã cho rằng lên cấp hai là ta phải ra đi, sau đó đã chạy tới ôm ta. Nào ngờ , cấp hai vô tình đã không tách chúng ta ra được .

Về phần loại hành vi thân mật như hôn môi , thì lại càng không có . Đường Duy Cầm là một kẻ mà ta mới véo vào mặt đã thẹn thùng , chẳng lẽ ta lại không biết xấu hổ mà xuống tay như vậy sao?

Hãy còn đang ngồi đắn ra một lúc , bỗng nhiên nghe được Bối Quả Quả hỏi ta: “Cậu nói cái gì gặp nạn a, nói mau , tiền điện thoại bây giờ rất đắt .”

Một câu này làm ta cảm thấy như bị sét đánh, ta phải nhớ a! Ta là người gọi cơ mà .

Ta cẩn thận tỉ mỉ kể ra , An công tử thì cậu ấy là có biết đến, ta liền đem chuyện như thế nào trở thành trợ lý của An công tử , như thế nào bị An công tử lừa đi nói cho cậu ấy một lần.

Bối Quả quả trầm mặc trong chốc lát, ta bất an hỏi: “Cậu nói xem , có phải là An công tử là thâm mên tôi hay không ? Anh ta có phải là cố ý mang tôi đi hay không ?”

“Mất anh ta bị mù à!” Thế nhưng Bối Quả Quả không cần nghĩ ngợi thốt ra câu này làm cho ta tiêu tan ý nghĩ của mình . Cậu ấy thanh thanh yết hầu, tiếp tục nói: “Phỏng chừng cũng chỉ là chuyện công mà thôi !”

“Nhưng mà vì sao lại dẫn theo tôi a? Vì sao còn đem tôi lừa đến a?”

“Cậu là trợ lý không mang theo cậu thì mang theo ai? ! Cậu còn nhỏ tuổi , tư tưởng đừng có xấu xa như vậy được không , tôi cảm thấy, anh ta tốt xấu gì thì cũng là học trưởng nổi tiếng của trường chúng ta , muốn cô gái dạng gì mà chả có a, năm đó các loại hoa hậu giảng đường đều xông lên còn không được nữa là, bây giờ anh ta có thể đối với cậu có ý tưởng gì cơ chứ ? Đừng có thiếp vàng lên mặt mình nữa !”

Cậu ấy nói như vậy lại làm ta buồn bực , dựa vào cái gì mà An công tử không thể để ý ta a? Ta lớn như vậy, còn chưa từng được nam sinh thổ lộ đâu, chẳng lẽ ta không thể có người thâm mên mình sao!

“Bất quá a, a Nhuận, cậu cũng phải cẩn thận, đàn ông ấy à , cũng không phải là cái gì tốt, cậu phải tận lực tránh một mình ở cùng chỗ với anh ta , trong không gian kín đáo dễ dàng gặp chuyện không may a! Còn

có tôi cũng nhắc nhở cậu , mặc kệ An Tuy Dụ có cái ý tưởng gì thì cậu cũng không thể có, trò chơi mập mờ rất khó lường, nếu không cẩn thận sẽ bị lỗ vốn . Nói sau, cậu còn có Đường Duy Cầm nữa !”

Ta lại bị cậu ta nói ờ ờ , quả nhiên không thể miên man suy nghĩ, chỉ nghĩ một tí thôi mà ta đã thấy mơ hồ rồi .

Lại buôn chuyện với Bối Quả Quả trong chốc lát rồi mới tắt điện thoại, chuẩn bị thay quần áo đi tắm rửa, vừa mới cởi bỏ một cái khuy, thời điểm xoay người muốn lấy áo ngủ , rõ ràng phát hiện, có một người đang đứng ở cửa , thân thể cao lớn kia , dáng người cao ngất kia , khuôn mặt than kia.

Ta nhanh chóng bưng kín ngực, lớn tiếng hỏi: “An công tử anh vào bằng cách nào?”

An công tử trong tay mang theo một bộ trang phục công sở đưa cho ta, “Cô không đóng cửa , tôi gõ một lúc rồi tự mình vào.”

“Anh chừng nào thì vào?”

“Cũng không bao lâu , lúc cô nói cái câu kia, ‘có phải An công tử thăm mền tôi hay không? ‘”

Đầu ta ong lên một tiếng, nhất thời cảm thấy như có trăm ngàn con muỗi đang múa may quay cuồng ở bên tai mình , thời khắc nguy hiểm như muốn chuẩn bị cắn ta một miếng vậy .

An công tử mang theo vẻ mặt thản nhiên nhìn ta, ngược lại làm cho ta có chút ngượng ngùng , hiểu biết của ta về đàn ông cũng chỉ giới hạn ở Đường Duy Cầm, trong khoảng thời gian ngắn ta không thể biết anh ta đang tính toán gì , bộ dáng mang cười bên môi là muốn làm sao ?

“Thu thập một chút, theo tôi ra ngoài, đổi ngày rồi , tối hôm nay đi gặp đối tác.” An công tử thấy ta ngần người , tựa hồ lại còn có chút cao hứng, sở dĩ nói là cao hứng hoàn toàn bởi vì trước kia anh ta luôn hay thối râu tròng mắt , hiện tại lại rất bình tĩnh.

Ta nguyên vốn muốn hỏi anh ta một câu, có phải anh thật sự thăm mền tôi hay không , nhưng là nhìn anh ta như vậy lại không dám hỏi , ta cũng cảm giác được , khả năng kia tính không lớn, tốt nhất ta vẫn là không nên tự rước lấy nhục .

Đổi quần áo xong , An công tử đã ở bên ngoài chờ ta.

An công tử thấy ta, thể nhưng mỉm cười với ta một chút, đương nhiên nếu cái động tác co rúm khóe miệng kia được coi như mỉm cười . Ta không khỏi run rẩy , chỉ cảm thấy phía trước gió lạnh từng trận quét qua , An công tử đây là bị làm sao vậy ?

“Ôi Nhuận, đến công ty cũng đã lâu như vậy , cảm giác thế nào a?” An công tử đột nhiên ôn hoà hỏi ta.

Câu nói thẳng làm cho ta choáng váng đầu một lúc , đây là lãnh đạo quan tâm cấp dưới ư ? Cũng quá đột ngột , chẳng lẽ, thẳng thắn này muốn tính sổ sách với ta sao ?

“Phi thường tốt, quả thực quá tốt , cảm tạ quản lí đã giúp đỡ!”

An công tử có chút vừa lòng gật gật đầu, “Nên vì công ty làm nhiều cống hiến a!”

Ta hồ nghi híp mắt lại , nhưng là căn cứ theo tinh thần chân chó(nịnh nọt) truyền thống của các đời trợ lý , ta vẫn là dùng sức gật đầu, “Quản lí ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng công tác!”

An công tử vỗ vỗ bả vai của ta , “Bữa ăn lát nữa phải dựa vào cô đó !”

Hả?

“Theo các đồng nghiệp trong công ty nói thì cô có khả năng uống rượu phi thường , cho nên lát nữa biểu hiện cho tốt vào nhé! Cô đem bọn họ quá chén , sau đó tôi nhân cơ hội nói chuyện buôn bán , đối với một cô gái bọn họ sẽ hạ thủ lưu tình !” An công tử nói xong, dẫn đầu đi ở phía trước.

Ta kinh ngạc há to miệng ra, hơn nửa ngày mới có lại phản ứng , hóa ra anh ta thật đúng là có mục đích a, rất đáng xấu hổ , người đàn ông này thể nhưng lại để ột cô gái như ta đi uống rượu thay , anh ta thật quá xấu xa ! Nhưng là đảo mắt nhìn anh ta đang tiến vào căn phòng đã đặt trước , ta lại không thể không theo

sau, “Cái kia, không phải... Quản lí a... An công tử , chúng ta hãy thương lượng lại một chút đi! Tôi nói... Chậm một chút đi a!”

Thật muốn khóc quá a! An công tử anh là cái tên đàn độn , quản lí thì làm sao phải đi giao dịch với khách hàng , anh như thế này không phải đang ‘bắt chó đi cày’ xen vào việc của người khác sao , nếu anh thật sự ký kết được hợp đồng thì anh làm cho người ở bộ phận tiêu thụ sao còn dám vác mặt ra đường nữa chứ ! Làm người không thể không có lòng tốt một chút!

Mặt mũi âm trầm đi theo bên người An công tử , trong phòng đã có hai người đàn ông một phụ nữ đang ngồi , bọn họ thấy An công tử đều đứng lên ân cần chào hỏi.

An công tử cũng theo chân bọn họ hàn huyên vài câu, sau đó tiến đến bên tai ta , cười nói: “Thái độ của cô tốt một chút vào , đừng cứ như đang tham gia lễ tang .”

Ta vụng trộm tỏ vẻ xem thường, ta vui vẻ nổi sao !

“Phí tăng ca gấp ba a.” An công tử lại ngoài cười nhưng trong không cười nói một câu.

“Ha ha... Chào mọi người , tôi là trợ lý của An quản lí , lần đầu gặp mặt, xin được chiếu cố nhiều hơn !” Ta cười đầy sáng lạn , chạy tới bắt tay với ba người kia .

An công tử mang theo thái độ bình thường như xưa , tiếp tục trò chuyện vui vẻ với bọn họ , ta thấy khuôn mặt tươi cười như nắng ban mai kia của An công tử , trong nháy mắt nghĩ rằng cuối cùng An công tử đã gặp được thần y, trị được bệnh mặt than. Mà đối phương là nữ thư ký kia , ánh mắt cũng luôn dính chặt trên người An công tử , bên môi dần theo nụ cười ngượng ngùng .

Giơ chén rượu lên , mọi người cùng trước một ly.

Trong lòng ta thầm oán , trong công ty có kẻ nào dúi mũi nói ta có khả năng uống rượu, ca ngợi đều ta theo kiểu ấy . Có thể uống rượu cùng thích uống rượu lại là hai việc khác nhau. Ta là thực không thích vị rượu trên người .

Sau lại có người đến mời rượu ta, An công tử cười cười ngăn cản, “Cô trợ lý của tôi đầu óc vốn hơi ngốc , uống rượu xong khẳng định sẽ càng ngốc , vẫn là để tôi đến đi.”

Anh ta uống một hơi cạn sạch, tương đương hào khí. Tuy rằng ta không thể chấp nhận anh ta nói ta ngốc , nhưng là không cần đến ta uống rượu thì ta vẫn sẽ rất vui vẻ .

Một người đàn ông khác lại tiến đến kính rượu, như cũ vẫn là An công tử ngăn chặn lại .

Bỗng nhiên có người nói : “An quản lí đối với cô trợ lý này có vẻ rất quan ái .”

Là cái cô trợ lý sơn môi đỏ mọng kia, An công tử cười càng sáng lạn , mắt hơi híp lại , đó là một tín hiệu chuẩn bị tức giận, ta biết rất rõ .

“Lần đầu gặp mặt.” Nữ thư ký bưng lên chén rượu.

Cái này An công tử cũng khó mà nói được gì , ta chỉ có thể uống hết .

Có mở đầu , rượu về sau liền không trốn được, ta cũng không nói thêm gì cả , chỉ có vụng trộm cắn tai cùng An công tử : “Nhớ rõ tiền lương của tôi tăng gấp ba a!”

An công tử thoáng sửng sốt một chút, sau đó ta liền dần thân vào trên bàn rượu , cùng ba người độ sức , vung quyền nói to , cười vui liên tiếp.

An công tử ngược lại bị vút sang một bên , anh ta nhìn ta có chút kinh ngạc.

“Tôi Nhận, đừng uống nữa .” An công tử tiến lại kéo ta.

Ta đang lúc cao hứng, bỏ qua tay anh ta , “Anh đợi lát nữa đi !”

An công tử nhú mày, ta thay phiên vỗ vào mặt ba người kia , “Còn uống nữa hay không a? Mau đứng lên a!”

Chỉ thấy ba người kia, mơ mơ màng màng lắc đầu, mồm miệng nói năng không rõ : “Không, không, không...”

“Uống tiếp a! Đứng lên đứng lên đi !”

“Tô Nhuận!” An công tử đột nhiên bắt lấy bả vai ta, lay động một chút.

Bóng dáng của anh ta lúc lắc tới lui ở trước mắt , sau đó chậm rãi chập vào với nhau , ta thanh tỉnh lên rất nhiều, nhìn bộ dáng tức giận của anh ta , nghiêm trọng hoài nghi tiếng gầm lên giận dữ kia chính là do ‘giáo chủ gào thét’ phát ra.

“Làm sao vậy?” Ta hỏi.

An công tử có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Cô chúc rượu cho bọn họ! Bây giờ đều đã uống ngã rồi kia kìa !”

Ta ha ha cười rộ lên, “Này không phải là tốt sao, không phải là anh để cho tôi tới chúc rượu sao? Tôi đây là hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc đó nha!”

“Đã bắt tỉnh nhân sự thì còn ký hợp đồng như thế nào nữa ? !”

Lớn bằng từng này , tính số lần ta phải chịu ủy khuất cũng không có bằng số lần phải chịu khi cùng một chỗ với An Tùy Dụ ! Đầu ta nóng lên, sức rượu phát tác , một phen nhéo lấy caravat , phun mùi rượu lên mặt anh ta , “Bà đây người thì cũng đã đến , rượu cũng đã uống , lúc này anh lại trừng mắt với tôi ? Anh đang làm gì đây hả ? ! Rõ ràng là anh đang bắt nạt tôi , anh dựa vào cái gì hả? Anh bị đau trứng à!”

Không biết có phải là nguyên nhân ta bị choáng váng đầu óc hay không , thế nhưng ta lại nhìn thấy khuôn mặt của An công tử thần kỳ mềm mại, hoàn toàn không có di chứng mặt than , ngay sau đó, khuôn mặt ấy bắt đầu mơ hồ, ánh mắt càng lúc càng lớn, cái mũi cũng càng lúc càng lớn, miệng, tai càng lớn

Thắt lưng của ta giống như bị cái kim đè lại , làm cho ta cảm thấy cực kỳ không thoải mái, ta vịn vịn vài cái, dạ dày bắt đầu phiên giang đảo hải.

“Oẹ...”

Ta nôn mửa , cảm giác khó chịu ở dạ dày chậm rãi biến mất, một lát sau thư thái rất nhiều. Ta lại vừa nhắc đầu lên , thấy vẻ mặt cơ hồ bất đắc dĩ của An công tử , vừa cúi đầu, thấy được một mảng không sạch sẽ ở ngực anh ta.

Ta nháy mắt một cái rồi lui về phía sau nửa bước, trong óc lại một lần nữa ong ong , quanh quẩn một vài con số , hai vạn chín ngàn tám . Ta vội vàng cầm khăn tay đi lau quần áo cho anh ta , An công tử lại cầm tay lấy tay ta.

“Tôi không phải cố ý , ta không có tiền, đừng bắt tôi phải đền quần áo!” Cơ hồ hai mắt ta đăm lẹ, ta đều phải bội phục chính mình, tại cái thời điểm kia , thế nhưng vấn đề đầu tiên nghĩ đến là tiền .

An công tử thở dài, “Quên đi.”

“An công tử tôi thật sự không phải cố ý , nếu không phải do anh dựa vào tôi gần như vậy , thì tôi cũng sẽ không khống chế được mà nôn mửa ...”

“Tôi nói quên đi.” An công tử nhú mày, bệnh mặt than tựa hồ muốn tái phát.

Ta đột nhiên sững sốt, đầu bắt đầu rõ ràng , ta ngẩng đầu nhìn anh ta, “Anh cách tôi gần như vậy làm gì?”

An công tử dời đi ánh mắt, ho khan một tiếng, “Gọi điện thoại bảo người tới đón bọn họ về , chúng ta cũng trở về đi thôi .”

“À.”

Chương 21: Tay trong tay anh đi dạo cùng tôi

Ngồi đàn trong khách sạn đến phát chán , ta cũng không dám đi trêu chọc An công tử , ngày đó sau khi ta tỉnh rượu thấy được sắc mặt anh ta rất kém cỏi, phỏng chừng là do chuyện hợp đồng kia bị ta giáo cho thất bại .

Cũng không biết là hợp đồng trị giá bao nhiêu , nếu chỉ là làm ăn nhỏ lẻ thì thật đúng là làm cho ta không có tí nào cảm giác thành tựu, nếu thật là mua bán lớn thì ta đây lại thăm rồi , lần này có nên thật sự thu dọn gánh nặng chạy lấy người không đây ?

Mấy ngày nay, ta quan sát An công tử thật cẩn thận , điểm tâm đều phải hặn không thể đưa đến trên giường cho anh ta ăn, chỉ sợ anh ta tức giận rồi sau đó ta sẽ thất nghiệp luôn , hiện tại ta phi thường cần một công việc , bởi vì ta còn nợ An công tử tiền cơ mà.

“Tô Nhuận!” An công tử lại gọi ta.

Ta lon ton chạy tới, cười nịnh nọt, “An công tử có gì phân phó a?”

Mặt An công tử vẫn không có chút thay đổi nói: “Gặp đối tác.”

Vẫn là đối tác lần trước , lúc này đúng vào thời điểm ăn cơm , không có ai uống rượu, ánh mắt bọn họ nhìn ta có chút lóe lên , toàn bộ quá trình ký hợp đồng thực bình thản, thậm chí còn nghiêm túc, đều không có quá nhiều lời nói, ký hợp đồng, ăn cơm, sau đó tan.

An công tử đi ở phía trước, ta đi theo đằng sau , vừa muốn giơ tay gọi xe, An công tử đã ngắt lời ta: “Đi tản bộ đi.”

“Không về sao?”

An công tử gật đầu: “Uống nhiều, đầu hơi choáng váng , đi cho tỉnh rượu.”

Hôm nay anh ta uống rượu sao? Chẳng lẽ trí nhớ của ta xuất hiện triệu chứng thác loạn ?

Cũng không có hồi nhiều, lãnh đạo chính là tổ tông , ta phải đi theo làm tùy tùng cung đưa.

“Cô tới công ty đã bao lâu rồi ?”

“Không bao lâu, dù sao lâu hơn so với anh.”

An công tử cười cười, “Tô Nhuận, vậy cô đã học được cái gì?”

Trong giây lát nhìn đến anh ta tươi cười, ta còn thực không thích ứng kịp , nếu nói theo một câu mang đầy phong cách Quỳnh Dao thì thế giới của ta đều phải sụp đổ , thế nhưng lại nở nụ cười với ta , cười sáng lạn như vậy , quyến rũ như vậy , quả thực như là heo mẹ từ ái với heo con vậy, đây là An công tử sao? Xem ra thật sự là đã uống nhiều.

An Tùy Dụ thấy ta không nói lời nào, lại hỏi: “Cái gì cũng không học được sao?”

Ta sững sốt, nhanh chóng tổ chức lại ngôn ngữ bản thân , “Sao có thể a! Tôi vừa bước ra khỏi cửa trường đại học liền tiến nhập một công ty tốt như vậy , làm cho tôi cảm nhận được chính mình là nhỏ bé như thế nào , ở đây những lợi ích mà tôi nhận được không phải là ít, tôi đã biết làm một người hữu dụng đối với xã hội là như thế nào , tôi hiểu được...”

“Thế hả ? Người hữu ích đối với xã hội sao? Tô Nhuận, sao tôi lại cảm thấy cô là đang trả thù xã hội vậy?”

Bị anh ta ngắt lời , ta bĩu môi, anh ta chính là có tật xấu này , luôn không để cho ta nói hết lời . Đôi mắt nhỏ mắt hờn của anh ta bay tới bay lui làm cho cả người ta cảm thấy khó chịu.

An công tử trạc trạc đầu ta, “Cô a! Chính là vĩnh viễn cũng không thông suốt! Vẫn giống như trước kia vậy , cái gì cũng đều không hiểu, thấy ai cũng cảm thấy là thân nhân là người tốt, bị người bán cô còn phải cảm kích người nọ cho cô nơi ký thác tinh thần .”

Gì hả ? Toàn thân ta ngứa ngáy khó chịu , sao lại có thể tổn hại người khác như thế a!

An công tử liếc nhìn ta một cái, “Không phục sao?”

Đầu ta nóng lên, cũng không quản anh ta có phải là thủ trưởng của ta hay không , ta nói: “Cũng có lẽ , tôi chính là xem ai đều giống người tốt, cho nên nhận sai anh.”

“Tô Nhuận, ra khỏi cửa trường học, vốn không có người nào là tuyệt đối tốt hay xấu , cô có thể nói xem cái gì kêu là người xấu sao ? Mỗi người ở bên cạnh cô , cô có thể phân chia rõ ràng sao? Có người chưa từng

giết người đốt nhà , thậm chí có đôi khi còn rất chan hòa thân ái, nhưng là người này thường xuyên hăm hại cô , cô nói xem đây là người tốt hay là người xấu? Lại ví dụ như, người này đã làm rất nhiều chuyện bất nghĩa , nhưng lại cố tình đối với cô tốt lắm, khắp nơi giúp cô, người kia , lại là người tốt hay là người xấu?”

An công tử lôi kéo ta yên lặng đi về phía trước , vừa đi vừa giảng giải cho ta nghe , ta như lọt vào trong sương mù , lại một lần nữa cảm giác được, thật sự là anh ta đã uống nhiều.

“Hiểu chưa?” Anh ta hỏi lại.

Ta than thở một câu, “Còn không phải đều là người!”

An công tử thở dài, “Cô như vậy phỏng chừng rất khó thăng chức. Tô Nhuận, không hại người đồng thời cũng phải bảo đảm chính mình sẽ không bị người khác hại mới được .”

“Rốt cuộc anh muốn nói gì a? Đừng quanh co lòng vòng , cũng không phải là trẻ con hai ba tuổi , nói trắng ra một chút đi.” Ta giận, ta cảm thấy, anh ta là đang quanh co lòng vòng mắng ta ngu xuẩn.

“Không có gì, chính là đột nhiên muốn nhắc nhở cô mấy câu mà thôi.”

“Anh có chứng bệnh vọng tưởng bị hại có phải hay không? An công tử ngài là xuyên qua ư ? Trước kia sống ở trong môi trường đấu tranh quyền lực sao ? Hoặc là, gia đình của anh thực phức tạp? Từ nhỏ đã có người cướp miếng ăn với anh ư ? Sao tôi cảm thấy anh bị quan như vậy , trong mắt anh chẳng lẽ không có người tốt sao?” Ta vỗ vỗ bả vai An công tử , “Có rảnh đi ra ngoài nhiều một chút, nhận thức một ít bạn bè , tầm nhìn rộng rãi ra một chút, hãy hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp đi . Công ty có nhiều đồng nghiệp tốt như vậy cơ mà , có thời gian cùng nhau đi chơi , đừng ngồi đần một mình, dễ dàng ghen ra bệnh đó!”

An công tử nhìn ta, ánh mắt kia tất cả là bất đắc dĩ, cuối cùng anh ta phiên cái xem thường, “Tô Nhuận , cô thật sự là chết như thế nào cũng không biết!”

“Anh có ý tứ gì?”

“Còn nhớ rõ Lâm Lâm không ?”

Ta gật gật đầu, sao lại không nhớ rõ chứ , ngày đó hai người này ăn cơm bên ngoài rồi trở về, thật là ngọt ngào a, An công tử còn tự mình đưa tờ giấy nhỏ tới. Nhưng là ta chợt nghĩ sao lại nhắc lại cơ chứ ?

“Nhớ rõ lần đó các cô tổ chức họp báo thiếu một cái hồng bao không?”

Ta lại gật đầu.

“Cô không nghĩ tới sao lại thiếu ư ?”

“Anh cũng đừng nói cho tôi là Lâm Lâm cầm nhé .”

“Vậy cô có nghĩ tới hay không , vì sao ngày hôm sau chị Khổng lại biết, hơn nữa lại sớm làm khó dễ ?”

“Ý của anh là Lâm Lâm mật báo ?”

“Cuối cùng thì có động não . Tô Nhuận, nếu cô không có nói trước cho tôi biết, ngày đó tôi sẽ mất mặt . Người của tôi để xảy ra vấn đề, thế nhưng tôi lại không biết, mấy tổ trưởng đều ở đó , mặt tôi quét rác, nếu thực để xảy ra chuyện này, tôi cũng khó thăng chức .”

Ta âm thầm nghĩ mà sợ, cũng may lúc ấy ta nhất gan nói ra, bằng không thật đúng là gây phiền toái cho An công tử .

Nhưng ta lại không rõ , nếu An công tử biết rõ Lâm Lâm có vấn đề, làm sao còn thân mật với cô ta như vậy ?

Đại khái là anh ta xem hiểu nghi vấn của ta , tiếp tục lôi kéo ta chậm rãi bước đi , “Khi đó tôi là tổ trưởng, bất quá là tạm thời mà thôi, sớm muộn gì thì tôi cũng sẽ thăng chức , mấy tổ trưởng cũng đều biết. Cho nên bọn họ sẽ không hy vọng giữa một đám sắp trở thành nhân viên chính thức các cô có tâm phúc của tôi , tôi càng đối với ai tốt, bọn họ lại càng không hy vọng người đó lưu lại, ngược lại, tôi càng chán ghét ai, bọn họ sẽ lưu lại người đó. Hiểu chưa?”

Ta trừng mắt nhìn anh ta , hơn nửa ngày mới nói: “Để cho tôi tiêu hóa hết đã.”

“Đầu heo!” An công tử lại một lần nữa dùng sức trạc ta.

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, tay anh ta là làm bằng cái gì vậy , đã từng luyện đại lực kim cương chưởng sao? Nhưng là ngay sau đó ánh mắt ta đảo qua, phát hiện một vấn đề, anh ta chính đang lôi kéo tay ta, còn mười ngón đan vào, ta giờ nắm tay của chúng ta lên, quơ quơ ở trước mắt anh ta, “Anh làm gì đây?”

An công tử thản nhiên nhìn ta một cái, “Sợ cô lạc đường. Tốt lắm, chúng ta đến rồi.”

Anh ta buông lỏng tay của ta ra , đi một mình tiến vào khách sạn.

Ta một đường chạy chậm theo sau, “Này này này ! An công tử anh chiếm tiện nghi của tôi a !Anh sẽ không phải là thật sự thâm hiểm tôi đây chứ ? Anh cứ thừa nhận đi, không dọa người đâu , thật sự đây !”

An công tử đột nhiên dừng hình, xoay người lại, ta còn bởi vì quán tính cùng với tự thân nô tính, liều mạng hướng tới anh ta phóng đi, không ngờ , dưới chân không bám sát , lập tức đánh lên ngực anh ta , bị bắn ngược lại một cái , sau đó mông bắt đầu trở thành vật rơi tự do , ta vừa mới chuẩn bị làm một cái động tác xoay người yêu cầu cao độ , An công tử đột nhiên vươn hai tay ra .

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, chỉ nghe rắc một tiếng, gót giày của ta gãy đôi , cũng bởi vì ta xoay người, anh ta cũng không có giữ chặt ta, ta như trước ngồi ở trên đất , cổ chân đau đớn .

“Cô trốn cái gì hả? !” Khi An công tử đổ ập xuống chính là thốt ra một câu mắng, sau đó mới ngồi xổm dậy, định kéo ta đứng lên.

Ta trừng anh ta , trong lòng lại bắt đầu ủy khuất phẫn nộ , buồn nôn giống như say xe, ỨC CHẾ KHÔNG ĐƯỢC . Ta vung tay anh ta ra, cự tuyệt sự giúp đỡ.

An công tử mờ mịt nhìn ta.

“Tự tôi có thể đứng lên.”

Ta cố gắng muốn đứng dậy, cổ chân lại đau lợi hại, một chút khí lực cũng không sử dụng được, cho nên kết quả là ta lại ngã sấp xuống , lúc này thì tạo hình phi thường khó coi, đưa tới người có mặt trong đại sảnh chú ý .

“Đừng nháo nữa , có nhiều người đang nhìn đó.” An công tử còn cố ý muốn tới kéo ta đứng dậy.

Những lời nói này làm trong lòng ta có loại cảm giác khác thường, hình như là ầm áp? Nhưng là không được vài phút ta lại nghe đến An công tử nói, “Nhanh đứng lên, đừng làm cho công ty mất mặt.”

Ta ngã! Thủ trưởng cái kiểu gì đây ! Thế là ta không thèm đứng dậy , ngồi dưới đất, oán niệm nhìn anh ta .

“Rốt cuộc cô có đứng dậy hay không ?”

“Giày của tôi hỏng rồi! Thực đắt tiền đó ! Công ty chi trả cho sao?”

“Chi trả.”

“Ta thế này có tính là tai nạn lao động không ?”

“Tính...”

“Tiền thuốc men có chi trả hay không?”

“Cô còn muốn làm gì?”

Ta vừa lòng cười cười, vươn tay đến, “Không có, phù tôi đứng dậy đi!”

An công tử hí hóp mắt lại, giận dữ đứng dậy, tự mình đi rồi.

Tay của ta cứng ngắc ở giữa không trung, nhìn bóng dáng mất hồn của anh ta, vụt một cái đứng bật dậy, cũng không quản chân có đau hay không, đuổi theo bước chân của anh ta, vội vàng hô to: “An công tử anh đừng đi a!”

An công tử nhìn phía trước không chớp mắt , hỏi ta: “Giày cô hỏng rồi cơ mà.”

Theo trực giác ta cảm thấy An công tử đang tức giận, lãnh đạo tức giận là sẽ không có thứ tốt để ăn, nên ta vội nói: “Việc nhỏ thôi , trở về tôi tự mình mua một đôi.”

An công tử ‘à’ một tiếng, lại hỏi, “Thế có tính là tai nạn lao động hay không ?”

“Tính... Cũng có thể không tính.”

“Có cần phải chi trả tiền thuốc men cho cô hay không ?”

“Này... Cũng có thể có cũng có thể... Không cần, hắc hắc, thương nhẹ mà.”

An công tử rốt cục quay đầu nhìn ta một cái, “Nguyên lai không cần a, tôi còn đang tính trở về làm cho tài vụ chi trả tiền thuốc men đấy, không cần thì thôi, vậy thì cô trở về nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Hả? Ta nhất thời hóa đá , An công tử anh chơi đùa tôi!

8. Chương 23 - 25

Chương 22: Rượu say...

Hợp đồng được ký kết xong , ta vô cùng vui vẻ, đây là chuyện thứ nhất mà ta làm ở công ty được gọi là đại sự , thế cho nên ta nhất thời cảm thấy mình cũng là một người hữu ích đối với xã hội .

Nhưng thật ra phản ứng của An công tử lại rất bình thản, thật giống như nửa chết nửa sống , vừa thấy chính là cuộc đời mặt than , cảm xúc không có tí xú thay đổi nào .

Đối với một người đang vẻ mặt sáng lạn lại phải đối mặt với điều như vậy , trong lòng ta khó tránh khỏi có chút không thoải mái.

“An công tử anh cười một cái xem nào , sẽ không giảm thọ đâu .”

An công tử nhú mày, “Cô cảm thấy tôi thấy cô còn có thể cười được sao ?”

Ta theo bản năng sờ sờ mặt mình, “Chẳng lẽ tôi có khuôn mặt nữ chính khổ tình của phim Quỳnh Dao sao?”

An công tử lắc lắc đầu, coi như rất là bất đắc dĩ.

Đầu ta chợt lóe lên , hình như hiện ra một chuyện mua bán lớn khi được hoàn thành thì cần phải đi chúc mừng , nếu An công tử cắt xén tiền thuốc men của ta , ta đây ăn của anh ta một bữa tiệc lớn cũng không tính quá đáng phải không ?

“An công tử, ngày mai chúng ta trở về phải không ?”

“Ừ.” Anh ta gật đầu, dùng giọng mũi trả lời ta.

“Vậy chúng ta cứ như vậy mà đi sao ?”

“Ồ khách sạn có cái gì cô thích , có thể mang về.”

Ta có chút thất vọng, nhưng là vẫn cố gắng dẫn đường cho anh ta, “An công tử anh xem, chúng ta làm được một chuyện đại sự , như thế nào thì cũng phải hoan hô một chút chứ , phải rời khỏi nơi này thì cũng nên lưu lại chút gì đó ấn tượng chứ , nếu cứ thế mà về chẳng phải sau này sẽ rất hối hận sao!”

“Ô Nhuận, cô...” An công tử nhìn ta đánh giá , cái ánh mắt kia thật là ý vị thâm trường.

Ta cười khan vài tiếng, “Ngài không muốn làm cái gì đó sao?”

Biểu tình khi An công tử nhìn ta có chút sững sờ, là một cái biểu tình mà ta còn chưa bao giờ thấy qua , anh ta nhìn ta tươi cười, sau một lát hai má có chút hồng nhuận, anh ta thanh thanh yết hầu, ta nhìn thấy hầu kết của anh ta hơi giật giật, rồi anh ta dời đi tầm mắt, bùng lên một chén nước trên bàn , bắt đầu uống từng ngụm lớn.

Trong lòng ta buồn bực, không phải chỉ để cho anh ta mời khách ăn cơm sao, sao lại có nhiều biểu tình như vậy cơ chứ, vì thế ta cũng không có tính nhẫn nại, trực tiếp hỏi: “Anh có nguyện ý hay không thì cũng nói ra, đừng im ỉm như thế chứ!”

“Ôi Nhuận... Chúng ta đây là... ừm, đi công tác, không thích hợp cho lắm ... Nếu cô ... Kỳ thật tôi đối với cô... Cô đừng hiểu lầm... ừm...”

Ta kéo dài cổ, đợi nửa ngày nghe những lời nói không hòa hợp, chẳng lẽ anh ta lại bị viêm họng? Ta cũng đen mặt, ta hoài nghi là ở cùng một chỗ với anh ta lâu, bệnh mặt than này sẽ lây truyền, ta nói: “Quản lý, các công ty khác sau khi ký xong hợp đồng đều có làm buổi tiệc khánh công chúc mừng gì đó, tôi mất công đi thật xa với anh lại đây, một xu cũng không có. Có phải nên có cái gì gì đó hay không a?!”

Ta uốn éo đầu, thấy mặt của An công tử đã muốn không thể xưng là mặt được nữa, ta thật muốn ôm lấy mặt anh ta mà kêu một câu, bằng phổ màu vẽ, làm sao mà mày lại chạy đến đây hả? Chỉ thấy mặt anh ta, từ hồng đến xanh, từ xanh đến trắng, cuối cùng bắt đầu biến thành màu đen, phải nói là dọa người.

“VẬY, quản lý, hay là tôi trở về nghỉ ngơi đây.” Ta nuốt nước miếng, trong lòng oán thầm, An công tử thật là keo kiệt, làm cho anh ta mời mình đi ăn cơm mà thôi, thế nhưng lại tái phát bệnh mặt than.

“Ôi Nhuận!” An công tử đen nghiêm mặt kêu ta, một phen nhéo lấy cổ áo của ta, bắt lấy ta cứ như là xách con gà con vậy.

“Làm sao a?! Nam nữ thụ thụ bất thân a!”

An công tử ngó mặt lại đây, thế nhưng lại cười cười với ta, phải nói là kinh tởm, “Không phải là cô muốn khánh công sao! Vậy thì mang cô đi ăn tiệc lớn thôi!”

Tiệc lớn, quả nhiên tiệc lớn, khách sạn xa hoa, phục vụ xa hoa, đồ ăn xa hoa, ngay cả ta cũng muốn bắt đầu xa hoa theo.

Nhưng cuối cùng ta cảm thấy đây chính là Hồng Môn Yến, ta ăn mà một chút tư vị cũng không có. Thậm chí ta còn có chút ủy khuất, ta cũng chẳng thiếu cơm, bất quá chỉ nghĩ ra để trêu đùa, sao An công tử có thể đối với ta như thế a?

Đây là không tôn trọng ta! Tuyệt đối là vậy!

“Làm sao vậy?” An công tử hỏi ta, nhưng lại thật dịu dàng.

“Không có việc gì!” Ta rầu rĩ không vui, bắt đầu tự rót tự uống.

“Đừng uống nữa.”

“Trừ bỏ là quản lý của tôi, thì anh cũng chẳng phải là cái gì!” Ta uống rượu đầu lưỡi có chút lấp bắp, nói chuyện cũng không rõ ràng, nhưng là ta lại rõ ràng phát giác, những lời này ta nói thực sự mang theo hương vị nữ thanh niên văn nghệ sĩ.

An công tử nghe ta nói như vậy, cũng bắt đầu tự rót tự uống.

Chờ ta đầu óc bắt đầu trở thành hồ dán, ta cảm giác được có người đến kéo ta, ta lung tung vẫy tay, “Đừng kéo tôi! Tôi uống không nhiều! Buông tay!”

Người nọ vẫn không buông tay, chết sống lôi kéo ta, tựa hồ muốn ôm ta. Ta nhất thời nóng vội, đánh qua một quyền, hô to một tiếng, “Lưu manh! Phi lễ a!”

Buổi chiều ba giờ, ta cùng An công tử ngồi ở đại sảnh của sân bay. Đầu ta có chút đau, phỏng chừng là do uống rượu, bình thường tửu lượng của ta tốt lắm, chỉ có lúc nào tâm tình không tốt mới có thể uống rượu.

Máy bay đến trễ hơn hai giờ đồng hồ, rất nhiều hành khách đã bắt đầu nổi giận, trên radio cứ phát ra từng đoạn giọng nói trấn an cảm xúc.

An công tử thì lại bình tĩnh nhàn nhã, tuyệt không có tí nào sốt ruột.

Ngược lại là ta, vốn đã không có tính nhẫn nại thì chớ , làm cho ta chờ đợi tận hai giờ đồng hồ , thì quả thực khó chịu giống như Tây Môn Khánh đợi Phan Kim Liên vậy , lòng ta tâm niệm nhớ mong cái máy bay kia a, sao mà vẫn còn chưa đến.

“Cô cứ đi tới đi lui như ruồi bọ làm gì , có tác dụng sao?” An công tử đột nhiên tung đến đây một câu như vậy .

Ta liếc anh ta một cái, “Thế anh đeo kính râm đọc báo có tác dụng sao? !”

Người này quả thật là có tật xấu, đến sân bay còn muốn tạo dáng đẹp trai , tạo dáng cho ai xem a!

An công tử không thèm để ý đến ta nữa , ta lại tiếp tục đảo quanh chỗ ngồi , trong lòng ta xôn xao xúc động , giống như nhìn nước tiểu sắp không nhìn nổi nữa rồi .

“Cô là con quay chạy bằng điện sao? Tự mình chạy tới chạy lui thì có ý tứ gì!” An công tử tựa hồ không còn kiên nhẫn , quăng tờ báo xuống .

Thời điểm trong lòng ta không dễ chịu , thường thường nói năng không suy nghĩ , vì thế ta quát anh ta một câu, “Anh mới là con quay, cả nhà các anh đều là con quay!”

“Không ngờ tôi lại oan uổng cô như thế sao? ”

An công tử đột nhiên đứng dậy, hướng ta tới gần, ta lui về phía sau nửa bước, anh ta giữ chặt lấy ta, cẩn thận nhìn chăm chăm mặt của ta , ta vô càng kinh ngạc, cái kính râm lớn như thế thì anh ta có thể thấy rõ cái gì chứ .

“Sao tôi lại tìm trợ lý như cô cơ chứ . Trở về chỉnh sửa lại bản thân một chút đi , trang điểm đi , đừng mỗi ngày trông giống như bát mì ăn liền.”

Ta hung hăng trừng anh ta , cái thứ của nợ như trang điểm không chỉ mất sức mà còn mất trí nhớ , là phi thường phí dầu óc , không phải trong một sớm một chiều có thể học được .

Quá trình chờ đợi vô cùng buồn tẻ chán nản , hơn nữa vẫn là ở cùng một chỗ với An công tử , trong giây lát ta nghĩ rằng , đến Thượng Hải một chuyến, thế mà cũng chẳng mua được cái gì về , về nhà khẳng định là bị ăn mắng . Máy bay thì lại không biết khi nào cất cánh, muốn đi mua cũng không dám đi xa.

Đến sáu giờ chiều , máy bay rốt cục có thể cất cánh, thời tiết tốt cực tươi đẹp lên.

Khi chúng ta từ sân bay đi ra, trời đã tối rồi, người đợi xe đông gấp mấy chục lần so với xe taxi. Ta cùng An công tử không thể không chờ ở chỗ này , thời tiết bên này so với Thượng Hải lạnh hơn một ít, vừa xuống máy bay ta liền cảm giác được quần áo của mình hơi mỏng manh . An công tử mặc một bộ quần áo thường ngày , vẫn đeo cặp kính râm kia , chiếc áo gió khoác bên ngoài áo sơ mi , dường nói, thật là có chút hương vị mãnh nam . Nhưng là nếu mặc một bộ đồ trắng , phỏng chừng chính là một nữ quỷ , bởi tóc anh ta tung bay cũng quá lợi hại .

An công tử bắt đầu mất kiên nhẫn , móc di động ra gọi người đưa xe đến.

Ta nhìn chăm chăm vào cặp kính râm kia , nhìn không được giờ tay phất phất ở trước mắt anh ta.

An công tử lui ra phía sau nửa bước, “Cô làm gì?”

Ta hắc hắc nở nụ cười vài tiếng, “Không có việc gì a!”

An công tử nhìn ta hơn nửa ngày, đột nhiên nói: “Lần này đi công tác, cô vất vả .”

Ta cảm thấy thụ sủng nhược kinh , thế này xem như là một câu an ủi sao ? Ta có thể hay không trở thành nhân viên đáng quý ? Ta đến công ty lâu như vậy , ta quen biết An công tử lâu như vậy , đều chưa từng được nghe qua lời hay ý đẹp của anh ta , cho nên một câu này ta phá lệ quý trọng, hồi tiếc vừa rồi không kịp ghi âm lại .

Vì thế, mắt ta tỏa sao nhìn An công tử, “Quản lí! Nói thêm vài câu nữa đi!”

Ánh mắt giấu ở sau kính của An công tử không biết là cái thần sắc gì , anh ta chần chờ trong chốc lát, trong lòng ta mừng thầm, kiểu này phỏng chừng là muốn thao thao bất tuyệt đây , chắc đang ở trong đầu tổ chức ngôn ngữ đây! Ta đứng thẳng sống lưng, chờ đợi lãnh đạo khích lệ.

An công tử vỗ vỗ bả vai của ta , nói lời thăm thía : “Ngày mai đừng đi làm muộn .”

Ta nhất thời nhụt chí, rầm rì vài tiếng, “Chỉ thế thôi à , không có gì nữa sao ? Ngài không muốn nói thêm cái gì sao?”

An công tử lại nhìn ta trong chốc lát, “Bữa sáng cố gắng giải quyết trước khi tiến vào văn phòng , đừng để mỗi ngày khi tôi vào làm lại phải đi hầu hạ giống như bà quản gia.”

“Ngài vốn không có gì khác muốn nói sao? Quản lí a!”

“À, cô còn muốn làm cho tôi khen ngợi cô à?”

Ta không ngừng gật đầu, nhưng An công tử căn bản là không có xem qua, ánh mắt anh ta phiêu về phía phương xa, trong bóng đêm mờ mịt , dưới cặp kính râm đó , càng thêm mờ mịt , phỏng chừng cuối cùng có khi thành manh (mù).

Anh ta nói: “Cô cũng đừng để cho tôi lãng phí đầu óc tìm tòi ưu điểm của cô, chờ ngày nào đó tôi có thời gian , không biết chừng có khi lại nhớ ra được một chút.”

Meo meo cái con mèo ! Bà đây làm sao không tốt ? Cẩn thận làm trợ lý cho anh ta , tốt xấu gì thì cũng đã ở Thượng Hải cùng nhau sáu ngày năm đêm, thẳng nhai này thật không phải là người, qua sông đoạn cầu a! Hoàng Thế Nhân, sớm muộn gì thì cũng sẽ gặp báo ứng!

Đột nhiên trên bầu trời âm âm vang lên một cái tiếng sấm, thật là nhanh chóng, thời điểm chuyển bay của chúng ta hạ cánh , thời tiết bên này còn rất sáng sủa cơ mà , vậy mà mới không bao lâu liền sét đánh .

An công tử có chút nóng nảy, lại gọi một cuộc điện thoại, thúc giục người nọ lái xe đến nhanh một chút .

Ta lại nhịn không được nở nụ cười.

An công tử phiết ta liếc mắt một cái, “Cô cười cái gì thế?”

“Không có gì, ông trời báo ứng mà thôi.” Đây là thiên lý khó dung a!

“Rầm rầm” mưa to ào ào rơi xuống, đám người lập tức tan ra , đều chạy đi tìm chỗ trú mưa, ta cùng An công tử đứng ở cửa lớn, chỉ trong chốc lát, chỗ này đã bị cơn mưa to hunh mãnh xối tớii .

Ta nhất thời trợn tròn mắt, “An công tử, tôi ở cùng một chỗ với anh , sao lại không hay ho như vậy cơ chứ ? Anh là mệnh khắc phụ à?”

An công tử hít một hơi thật sâu , cắn răng nói: “Tô Nhuận, về sau đừng nói với người khác là cô tốt nghiệp hệ tiếng Trung của đại học A đấy , kéo trường học sẽ không nâng nổi đầu lên đâu!”

Cứ việc về sau chúng ta lại chạy đến một bên trú mưa , thời điểm có xe đến , quần áo của chúng ta vẫn đã dính dính.

Trên xe An công tử không nói được một lời, chuyên tâm lái xe, bất quá, cuối cùng anh ta cũng bỏ xuống cặp kính râm kia , mái tóc bởi vì ẩm ướt , sợi tóc cũng có chút tán loạn, có mấy lọn chặn đi ánh mắt, anh ta thường thường lấy tay vuốt vuốt một cái , cái động tác kia phải nói là ghê tởm, nhưng người như anh ta làm lại thật đúng là suýt vô cùng .

An công tử vừa quay đầu lại, thấy ánh mắt của ta nhiệt tình như vậy , nhất thời cả kinh, “Cô định làm gì?”

Ta cười cười, vừa định nói chuyện, đột nhiên liền thấy quầng xanh xanh ở bọng mắt anh ta , ta chỉ chỉ vào ánh mắt ấy , “COSPLAY gấu mèo à ? Thực mới mẻ nha!”

An công tử híp mắt lại , nghiêng răng nghiêng lợi, “Tô Nhuận! Ngày mai đừng có mà đến muộn!”

Trong lòng ta run sợ, đây là làm sao vậy, ta biết gần vua như gần cọp , khi nào thì gần quản lí cũng như gần hổ vậy a?

Chương 23: Buổi họp hàng năm

Cuối năm là thời điểm mà tất cả các công ty bận rộn nhất, mà công ty của chúng ta vốn được xưng là đầu rồng của thành phố thì tất nhiên lại càng thêm bận .

Điểm này từ trên người An công tử là có thể nhìn ra được , anh ta không phải chỉ là quản lí của một bộ phận thôi sao, cũng bận đến mức vắt chân lên gáy .

Mà kẻ làm trợ lý như ta đây cũng theo đuôi bận rộn , cần giúp anh ta ghi lại biên bản tất cả các cuộc họp , ghi nhớ những cuộc hẹn gặp xã giao , sắp xếp hợp lý thời gian cho anh ta .

Mỗi khi ta mệt muốn nằm úp sấp xuống , ta đều đã nghĩ rằng trợ lý của tổng giám đốc khẳng định là sẽ mệt đến mức tàn phế , mệt đến hoa tàn bướm lượn , ta thế này thì tính cái gì a, tất nhiên ta là hạnh phúc hơn so với cô ấy rồi !

Vì thế, cả người ta lại có động lực, tiếp tục vùi đầu cần mẫn.

Mỗi khi An công tử nhìn đến ta như vậy , đều phải phun ra một ngụm cà phê, không thể nghi ngờ , ta ở trong mắt anh ta lại hóa thành một con quái vật.

Đại hội tổng kết cuối năm của Công ty định ở một ngày giữa tháng một , mà vừa lúc ngày đó lại là ngày thi của Duy Cầm . Cho dù ta bận đến mức đau cả trứng thì cũng phải nhớ rõ mình còn có một người bạn trai tên là Đường Duy Cầm, chúng ta tuy rằng không gặp mặt nhiều mấy , nhưng là tình cảm của chúng ta phi thường tốt .

Ta là cỡ nào muốn đi theo đằng sau cậu ấy , yên lặng đưa cậu ấy vào phòng thi , trước khi chia tay , cầm tay cậu ấy , hai mắt đầm lệ , bên tai chúng ta vang lên tiếng chuông gọi hồn , ta nghẹn ngào nói một câu, Duy Cầm đi đường bình an!

Làm một người bạn gái hiền lành ta là hẳn là nên chờ đợi ngoài phòng thi , nhưng buổi họp hàng năm này có chết hay không lại định ở đúng một ngày này, ta tự nhận cũng là một bộ phận nòng cốt của công ty , cho nên không thể không tham gia, mấu chốt nhất là ta còn nghe nói buổi họp hàng năm có rất nhiều tiết mục phần khích , ví dụ như bốc thăm trúng thưởng linh tinh gì đó , chúng ta làm ở công ty bất động sản , thứ có nhiều nhất chính là nhà ở , giải nhất lần này chính là một căn nhà!

Tuy rằng căn nhà kia đến bây giờ vẫn còn là trong quy hoạch , đất đai vẫn còn trong quá trình phá dỡ và việc di dời vẫn còn đang tiến hành. Nhưng là điều này cũng coi như một khoản tài phú không nhỏ , căn nhà ở kia sớm muộn gì cũng chạy không được !

Trừ cái đó ra thì buổi họp hàng năm không còn gì hấp dẫn nổi ta. Cái gì mà khách quý thần bí , cái gì mà có sự sắp xếp nhân sự trọng đại , cái gì mà tuyên bố đại sự , hết thấy đều không có ý nghĩa.

Ta bắt đầu phân vân , nên theo Duy Cầm, hay là theo An công tử?

Ta như một tiểu ni cô đang quỳ rạp trên mặt đất, không biết tư thái sẽ xuống tay từ nơi nào , trong lòng ta cùng lúc luyến tiếc ba ngàn sợi tóc phiền não kia , cùng lúc lại muốn nhanh một chút quy y cửa Phật , quả thật là hao tổn tâm trí!

“Tô Nhuận cô tiến vào một lát.”

An công tử lại đang gọi ta , ta từ trên ghế đứng lên , theo bản năng cầm lấy quyển sổ ghi lại hành trình . Từ chỗ ngồi đến văn phòng của anh ta bất quá chỉ mất mấy chục giây là ta đã xem xong sự sắp xếp gần nhất , sau đó rút bút ra chuẩn bị ghi lại những lời phân phó kế tiếp của anh ta.

Thời gian bất quá chỉ mấy chục giây , ta chưa từng có nghĩ tới, với tính cách như của mình cũng có thể làm việc nhanh nhẹn đến thế . Tất cả đều dựa vào sự sai bảo của An công tử !

“Quản lí.”

An công tử cau mày, gần nhất đại khái là anh ta vẫn khuyết thiếu giấc ngủ, hốc mắt hơi hơi biến thành màu đen, anh ta cúi đầu, xem bảng biểu trong tay , cũng chẳng cần nhìn ta mà bắt đầu nói: “Ngày kia là đại hội cuối năm của công ty , cô phải tham dự , hôm nay tan tâm , theo tôi đi mua quần áo.”

Ta theo thói quen định đưa những lời mà anh ta nói đều ghi lại vào sổ , chờ anh ta nói xong sẽ ‘ừ’ một tiếng , sau đó lại hỏi , “Anh còn phân phó gì nữa không ?”

An công tử dừng lại một chút, ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, “Thuận tiện thì chăm sóc sắc đẹp luôn đi!”

Ta ghi tiếp rồi nói, “Ngài cảm thấy Đông Đan spa kia thế nào?”

“Cô thấy được sao ?”

“Phong cách khá được.” Thật là khá tuyệt ấy chứ , Đông Đan nhiều soái ca , hơn nữa đều là kẻ vai sát cánh đi ở trên đường , không chút e dè , hủ nữ như ta thích nhất là đến loại địa phương này, cùng ông chủ đi chăm sóc sắc đẹp, ta sẽ không cảm thấy quá mức nhàm chán nữa .

“Vậy đi thôi. Hôm nay tan tầm sớm một chút , cùng nhau đi làm .”

Ta gật đầu, ghi lại xong, yên lặng lui ra ngoài , sau khi ta liên hệ với thẩm mỹ viện xong , đầu của ta đột nhiên ong lên một tiếng, giống như có một quả bom đang nổ mạnh , trong sổ ta ghi lại, An công tử nói tan tầm theo tôi đi mua quần áo? Ta mua quần áo? Họp hằng năm?

Ta nhanh chóng lên đến văn phòng của An công tử , lần này anh ta là có dùng con mắt nhìn ta , “Cô không gõ cửa.”

Ta lui về phía sau vài bước, đập ‘bạch bạch’ vài nhát lên trên cửa , rồi lại một lần nữa vọt tới trước mặt anh ta .

An công tử lại cúi đầu tiếp tục làm việc của mình .

“Quần lí! Vừa rồi ngài là nói, tan tầm theo tôi đi mua quần áo sao ? Là mua quần áo cho tôi ư ? Không phải là để cho tôi giúp anh mua quần áo linh tinh đưa cho bạn gái anh sao ?”

“Cô theo tôi đã bao lâu? Có nửa năm chưa , tôi bao lâu thì có bạn gái ?”

Ta vừa nghe lập tức lắc đầu, “Sự riêng tư của lãnh đạo tôi không dám hỏi thăm .”

An công tử như cười như không nói một câu, “Cô biết còn thiếu sao? !”

Đầu ta lắc giống như trống bỏi , một mực chắc chắn ta cái gì cũng không biết, riêng tư của người khác, nhất là riêng tư của người vui buồn bất thường như An công tử này , ta nếu biết nhiều thì còn có ngày lành sao? Biết cũng nói là không biết a!

An công tử liếc mắt nhìn ta một cái, ý vị thâm trường, khóe miệng lại có chút run rẩy, anh ta nói: “Thân là trợ lý của tôi , ngay cả tình huống cơ bản của tôi cũng không biết, cô là làm việc như thế nào vậy ?”

Về mặt ta hắc tuyến, người này lại trúng cái tà gì , lại đi tích cực với ta a? Bắt đầu đau trứng sao ?

“Thật là mang tôi đi ? Mua quần áo mặc ở buổi họp hằng năm sao ?”

Anh ta gật đầu, “Cô là trợ lý của tôi , mỗi thời khắc phải ở cùng một chỗ với tôi , tham dự bất cứ hoạt động gì , cô cũng không thể ăn mặc quá tùy tiện .”

“Trong nhà tôi có lễ phục.”

“Tôi không tin vào ánh mắt của cô , cứ quyết định như vậy đi.”

“Lãng phí thời gian quý giá của ngài cũng không tốt lắm đâu, tự tôi đi cũng được mà.”

“Tôi còn không ngại thì cô để ý cái gì? Cả đêm nay tôi đều ở cùng cô.”

Ta trợn mắt há hốc mồm, “Cả đêm? !”

Không biết vì sao, trong óc ta đột nhiên nhớ tới một bộ phim nổi tiếng “Sắc giới”.

“Cô nghĩ cái gì vậy?”

“Không, không có gì. Thế còn sửa sang sắc đẹp?”

“Cái này không phải do cô nói sao?”

“Được rồi, cả đêm đủ không ?”

“Cô còn muốn tôi ở cùng cô hai đêm chắc?”

Ta cười khan vài tiếng, lấy lòng hỏi: “Phí dụng là công ty chi trả chứ ?”

Ta thật muốn hung hăng vả ình hai cái, sao lại không có khí tiết như vậy chứ , tại loại thời khắc này , ta quan tâm chỉ có bấy nhiêu thôi sao , chẳng lẽ ta không có tài cán vì lợi ích của công ty , vì mặt mũi của An công tử mà hy sinh một chút sao?

Nhưng là sau khi ta nghe xong câu trả lời của An công tử , ta đánh mất ý niệm này trong đầu, ta lại muốn hung hăng vả cho anh ta hai cái . Đôi môi của anh ta hé ra hợp lại, hoàn toàn không muốn phí sức nói :
“Xem xét sau.”

“Thế này là có ý gì?”

“Loại chuyện này cô còn muốn để cho công ty chi trả sao ? Tô Nhuận , cô đang vật lông phòng bắt động sản đó , cô đúng là có đủ trí tưởng tượng a!”

“Chẳng lẽ muốn tôi tự mình bỏ tiền ra ? !”

“Xem xét sau. Được rồi, trở về làm việc đi.”

Trong đầu ta hồi tưởng lại một bài hát, ‘trong mùa đông có một ngọn lửa, ta bị ngọn lửa hừng hực này thiêu đốt’ , thằng nhãi này thật không phải người, rất biết cách để bắt nạt ta ! Bình thường , anh ta có tính động kinh gián đoạn chắc ? Hình như hàng tháng luôn luôn có vài ngày anh ta không quá bình thường như vậy .

Ta đi vài bước, đột nhiên quay đầu lại hỏi một câu, “An công tử , dì cả cha (dì cả mẹ là kinh nguyệt của con gái) của anh đến rồi sao?”

Đầu An công tử đang chôn trong đồng hồ đồng hồ từ từ nâng lên, ánh mắt anh ta nhìn ta rất là sâu kín , vẻ mặt của anh ta rất là sâu kín , khí chất của anh ta rất là sâu kín , toàn bộ thân thể anh ta cứ như bị nữ quỷ nhập vào , anh ta nói: “Tô Nhuận, buổi tối tất cả phí dụng, tự cô gánh vác!”

“Gì chứ ? Tôi không có tiền!”

“Tôi cho cô mượn, trừ vào tiền lương !”

Người này, quá vô tình, quá vô sỉ , quá cố tình gây sự ! Ông trời a! Ta sắp bị cao huyết áp mất ! Thủ trưởng mất nét như vậy , đã đòi tiền lại còn muốn mạng a!

Ta từ văn phòng An công tử đi ra, vừa mở cửa, nhìn thấy có một người đang đứng ở đó, thực rõ ràng rằng ta đột nhiên mở cửa dọa hấn bị sốc, vừa rồi hấn ta đứng cách cửa vô cùng gần, nhìn thấy ta đi ra, nhanh chóng lui lại phía sau nửa bước, cười cười với ta , biểu tình kia vô cùng ái muội làm cho ta không rét mà run, nhin không được hỏi một câu, “Mí mắt của anh rút gân à ?”

Hấn ta hắc hắc nở nụ cười vài tiếng, vòng qua ta đi vào văn phòng An công tử .

Đến giờ tan tầm , An công tử đứng hẹn mang ta đi đến khu phố mua sắm , mua một bộ lễ phục dạ hội Dior, cái giá trên nhãn kia dọa cho ta cơ hồ hồn phi phách tán , mấy vạn đồng , đó là dùng máu của ta mà mua !

Đối với dân đen như ta , quần áo sang quý như thế căn bản ta chính là không có khả năng nhận , cho tới bây giờ ta cũng chưa từng ảo tưởng mặc một bộ quần áo như vậy đi tham gia một cái buổi họp vợ vãn hăng năm, ta nếu là có trứng , ta tuyệt đối sẽ đau trứng !

Nhưng là dưới dâm uy của An công tử , ta lại một lần nữa viết giấy vay nợ , sau đó anh ta quẹt thẻ , chúng ta mỗi người đi một ngã.

Quá trình này quá mức kinh tâm động phách cùng với đau thịt , làm cho ta hoàn toàn quên mất , ta là chuẩn bị đi trợ trận cho Đường Duy Cẩm .

Ngày hôm sau, ta mang theo bộ lễ phục kia đi làm, đến công ty, dọc theo đường đi liền nghe được một ít thanh âm giống như ruồi bọ vo ve bên tai, ta nghe không rõ ràng lắm bọn họ đang nói cái gì, nhưng là ta cảm thấy như có mũi nhọn đâm chọc ở lưng, có người đang chỉ trỏ ta .

Rốt cuộc là làm sao vậy?

Ta đi vào toilet để xác định , trên mặt ta không có cái gì, phía sau lưng cũng không có này nọ, chẳng lẽ người trong công ty đều đang bị dì cả mẹ đến thăm ?

Pha cà phê cho An công tử xong , anh ta lại đây chậm rãi nhắm nháp, sau đó lại cắm đầu vào trong công việc, ta nhớ nhỏ không có đi ra ngoài, An công tử rất cục phát hiện ta không thích hợp , “Cô là muốn lập tức trả tiền ư ?”

Ta diên cuồng lắc đầu, giống như bị dính virus .

“Vậy cô làm gì?”

“Ngày mai tôi có việc, không thể tham gia buổi họp hằng năm, tôi đem quần áo trả lại cho anh.”

“Chuyện gì?”

“Bạn trai tôi thi cao học , tôi phải đi trợ uy cho cậu ấy!”

“Bạn trai ư ? Sao tôi lại chưa thấy qua nhỉ ? Tô Nhuận, đối với tổ chức cô không thể nói dối.”

“Thật sự là bạn trai tôi , không tin anh cứ đi trường học cũ hỏi thăm một chút, tôi cùng cậu ấy được coi như là xạ điêu hiệp lữ ! Chúng tôi là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, không phải cậu ấy tôi không lấy chồng, không phải tôi cậu ấy không cưới, cho nên thời khắc mấu chốt như vậy, tôi nhất định phải đứng bên cậu ấy, buổi họp hằng năm này tôi sẽ không tham gia, quản lý thực xin lỗi.”

Ta nói những lời này thực thành khẩn, ở trường học chúng ta vẫn là xạ điêu cơ đấy , bao nhiêu em gái trông mong dòm ngó Duy Cầm nhà ta đều đã bị ta xử tử bắn chết .

An công tử nhăn nhanh mặt mày, thần sắc có chút khó xử nói: “Một khi đã như vậy, cũng không nên miễn cưỡng cô , chính là trong buổi họp hằng năm có một giải thưởng lớn, nguyên lai tôi là tính sắp xếp đưa cho cô , cô làm trợ lý cho tôi cũng đã lâu như vậy, không có công lao thì cũng có khổ lao, nói như thế nào thì tôi cũng muốn an ủi cô một chút . Ngày mai cô đã có việc không tới được, tôi đây đành phải nói với cấp trên , tôi không đi cửa sau nữa.”

“Quản lý!” Ta lớn tiếng gọi lại anh ta , “Ngày mai tôi tham gia đúng giờ !”

“Không phải là cô có việc sao?”

“Chuyện cá nhân vĩnh viễn không có quan trọng bằng chuyện của công ty , ở thời điểm lợi ích của tập thể xung đột với lợi ích cá nhân , tôi nhất định phải lựa chọn lợi ích tập thể ! Quản lý, ngài cũng đừng lo lắng phải đi từ chối cấp trên nữa !”

An công tử hồ nghi nhìn ta, “Thật sự không thành vấn đề sao?”

“Cam đoan đúng giờ tham gia!”

An công tử cười cười, “Tốt lắm, cô trở về làm việc đi!”

“Đa tạ quản lý!” Ta cúi đầu thật sâu trước An công tử ! Thời điểm nhìn lại, giống như đang nhìn đến là một căn nhà ở .

Khóe miệng của ta không nhịn được bắt đầu run rẩy, nguyên lai An công tử vẫn là người tốt a!

Chương 24: Luyện thành chuyện xấu như thế này

Đường Duy Cầm tuyệt đối là một bé trai dịu dàng , cái loại dịu dàng này của cậu ấy thường làm cho ta nghĩ tới tầng bọt trắng mặt trên của Cappuccino.

Đường Duy Cầm là một người chỉ có thể để cho ta bắt nạt , từ nhỏ đến lớn đều là như thế, nếu người khác dám bắt nạt cậu ấy, ta đây nhất định sẽ không tha thứ .

Ta cảm thấy, khẳng định là một đoạn thời gian này bị An công tử áp bách nhiều lắm , cho nên ta bắt đầu động một cái là lại mềm lòng, cũng không có việc gì lại hay hối hận, thời điểm ăn no rừng mỡ còn cảm khái nhân sinh một chút .

Lúc này đây, ta thân làm bạn gái chính quy , không thể đứng ở bên cạnh Đường Duy Cầm , cổ vũ cho cậu ấy cố gắng , ta cảm thấy là một cái tội danh không nhỏ .

Đêm hôm nay, ta đi đến cửa sổ nhà cậu ấy , vừa vặn Đường Duy Cầm đang muốn cởi quần áo ngủ, trong giây lát ta gọi một tiếng: “Duy Cầm!”

Cánh tay trắng nõn gầy yếu kia của cậu ấy ngay lập tức ôm lấy bộ ngực của mình, hoảng sợ vịn phần nhìn về phía ta , đợi cậu ấy thấy rõ ràng là ta , thần sắc chẳng những không có dịu đi, ngược lại càng thêm sợ hãi .

“Tô... Tô Nhuận, hơn nửa đêm rồi , có việc gì sao?”

Ta nhăn nhó đứng ở trước mặt cậu ấy , cúi đầu, bắt chước Lâm muội muội, ngón tay xoắn lấy lọn tóc, vì tư thế này ta còn cố ý tết cái bím tóc.

“Xảy ra chuyện gì thế ?”

“À ừm, Duy Cầm, ngày mai cậu đi thi, tôi không thể ở bên cạnh cậu, nguyên bản tôi là tính cùng cậu bước vào trường thi , nhưng là...”

“Cậu trăm ngàn đừng đi!”

Câu nói của ta bị ngắt lời , ta đang muốn tìm từ ngữ tốt đẹp , thiết kế hiệu ứng làm nũng, giống như vậy nước chảy về biển Đông , thế mà... , ta ngắc đầu, hai tay chống ở thắt lưng, hung tợn nhìn cậu ta, “Cậu có ý gì? !”

Đường Duy Cầm đỏ mặt , “Tôi... Cậu đi tôi khẩn trương. Nếu cậu có việc thì cứ đi làm việc đi!”

“Vậy cậu cố lên a! Lúc thi trăm ngàn đừng nhớ thương tôi quá , chuyên tâm đọc đề đấy nhá !”

“Cậu yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không nhớ thương cậu!”

Ta ngơ ngác nhìn Đường Duy Cầm trong chốc lát, cùng lúc đó ta cảm thấy người bạn trai nhỏ bé này của ta thực am hiểu lòng người , cùng lúc lại cảm thấy cái câu ‘tôi tuyệt đối sẽ không nhớ thương cậu’ kia, làm cho trong lòng ta thực không thoải mái.

Là công ty đầu rồng của thành phố, đại hội hàng năm của công ty chúng ta được tổ chức ở một khách sạn cấp năm sao , nghe nói là bao toàn bộ khán phòng , còn có một số ngôi sao đến diễn xuất, có thể nói là náo nhiệt phi phàm .

Mà từ sau khi ta đến đây , trái tim kia lại bắt đầu không yên , đầu óc chia thành hai nửa không đồng đều, một bên nghĩ đến cuộc thi của Đường Duy Cầm , một bên nghĩ đến giải thưởng lớn lát nữa .

Ta đi một đôi giày cao gót 8 phân , cảm nhận sâu sắc được người tàn tật là khó khăn vất vả cỡ nào .

Là An Tùy Dụ bức bách ta phải đi giày cao gót , trừ bỏ ngày hội đón người mới của trường học thì ta cũng chưa từng tham gia vào hoạt động nào lớn như vậy , cho nên tự nhiên không biết nên mặc cái gì mới thích hợp , An công tử nói cho ta biết như thế thì ta cũng liền làm theo, nhưng là đi không được vài bước, ta liền cảm giác được rằng , An công tử đây là đang chơi đùa a!

Đầu buổi tiệc là các cán bộ cấp cao họp , bắt đầu từ chủ tịch , một tầng lại một tầng quản lí, mỗi người đều thao thao bất tuyệt, ta cũng cũng chỉ có im lìm run rẩy.

Có vài lần , ta suýt nữa thì ngã sấp xuống, nhưng là do ý thức muốn sống của ta quá mạnh mẽ, thời điểm sắp ngã sấp xuống , ta đều đã tóm lấy quần áo của An công tử , giữ im cân bằng.

Bộ tây trang xa hoa kia của An công tử đã bị ta cấu véo ra nhiều nếp nhăn , anh ta nhú nhú đầu mày , “Nếu không thì cô cởi giày ra đi?”

Mắt ta sáng lên, nhưng là cố ý che dấu đi , nhẵn nhụi nói: “Không tốt lắm đâu, đang họp cơ mà , nếu không để tôi đổi sang đôi dép lê?”

An công tử không nói lời nào, chính là ánh mắt sáng quắc nhìn ta , giống như muốn thiêu đốt luôn ta vậy . Ta cười khan vài tiếng, gãi gãi đầu, “Kỳ thật đi như vậy cũng được a .”

“Vẫn là đổi đi, quả thật là làm khó cô.” An công tử thở dài, còn nói năng có chút nhẹ nhàng.

Ta há miệng thở dốc, rất có xu thế muốn trợn mắt há hốc mồm , theo trực giác , An công tử đây là đang khảo nghiệm ta, cho nên ta dùng sức lắc đầu, “Không cần!”

“Thật sự không cần ư , tôi sợ cô chống đỡ không nổi a!”

Ta lén lút nhấc chân, làm cho cái bánh xe của mình được nghỉ ngơi, một bên lại oán niệm nói: “Ngài vẫn là nghĩ biện pháp làm cho cấp trên nhanh nhanh một chút đi, tuy rằng là họp hằng năm, nhưng thời gian cũng không cần phải dựa theo cả một năm a, định làm mệt chết mọi người a! Nhìn cái lão già đầu tiên kia kìa , nói cả một đồng lớn, tất cả đều là trường hợp gì đó , chẳng có tí thực chất nào cả , giống như đang đọc bài giảng vậy , há mồm ra là giảng .”

“Tô Nhuận, đừng nói nữa , đoạn thời gian này cô tới công ty , thật là học được không ít thứ . Lão già mà cô vừa nói kia, là chủ tịch!”

Hả ? Ta thấy biểu tình có chút thật sự kia của An công tử , lại một lần nữa muốn run rẩy đến chết . Anh ta thế này còn không phải là chơi đùa sao ! Nói bậy Chủ tịch ta cũng đã nói một lần a! Khó trách nhìn có chút quen mắt , nguyên lai là ông chú lần trước gặp trong thang máy , khó trách a! Ánh mắt này của ta , lỗi tai này của ta là để làm gì vậy , sao lại không chú ý cơ chứ ? !

“Lát nữa mà lên tôi sẽ tận lực ngăn gọn .”

“Anh đi làm gì a, đó là tầng lớp cao cấp cơ mà!”

Những lời này của ta còn chưa có nói xong , chợt nghe được vị MC trên đài nói: “Tiếp theo tôi thay mặt cho ban giám đốc, tuyên bố với mọi người , quản lý của bộ phận đề án , anh An Tùy Dụ , đã được ban giám đốc nhất trí tán thành , từ hôm nay trở đi, đảm nhiệm chức vị tổng giám đốc ! Xin mọi người hãy vỗ tay hoan nghênh!”

Ta còn không kịp phục hồi tinh thần , An công tử đã lại cho ta một quả bom, ta nghe răng nhếch miệng nhìn về phía anh ta , anh ta thản nhiên mỉm cười, chậm rãi đi lên đài , trông đặc giống một con sói giả hoạt được ngụy trang hoàn mỹ !

Tổng, tổng giám đốc ư ? Ta không có nghe sai chứ ?

Tiếng nói mang theo âm hưởng trầm thấp hoa lệ của An công tử truyền đến, có chứa một cỗ lực lượng xuyên thấu , đâm thẳng vào màng tai ta , “Cảm tạ ban giám đốc đã tán thành, hôm nay là buổi họp hằng năm, mọi người hãy ăn uống vui vẻ ! Chuyện công việc về sau bàn lại!”

Sau đó, trước một đồng cái mồm đang há hốc chờ mong của mọi người , anh ta chậm rãi đi xuống đài , mà ta cũng là một trong số mấy cái mồm đang há hốc ra kia .

Công cuộc phát biểu của lãnh đạo chính thức chấm dứt, tiệc rượu bắt đầu, An công tử cũng không thể từ trên đài đi trở về chỗ , anh ta trực tiếp bị mọi người ngăn lại, đang phải chuyện trò vui vẻ .

Ta nhất thời không biết làm sao, đột nhiên có người chụp vào bả vai của ta , là anh chàng Cao Hướng của bộ phận hành chính , chữ ‘hướng’ này phát âm là hướng trong ánh sáng mặt trời , mà ta vẫn đọc thành Cường.

Mỗi khi ta gọi Cao Cường , cậu ta đều phiên cặp mắt Tiểu Bạch mắt hồn , ta sẽ cảm giác được văn hóa Trung Quốc vô cùng bác đại tinh thâm, chữ đa âm là cỡ nào đáng sợ a!

“Cô bị bỏ rơi à?”

Lời dạo đầu của cậu ta làm cho ta có cảm giác bị bắn tia .

Cậu ta ra vẻ thần bí cười cười, “Đừng nản chí, cô còn trẻ mà.”

“Anh có ý tứ gì?”

“Tổng giám đốc có an bài gì cho cô không ?”

“Cao Cương cậu nói như vậy là làm sao ?”

“Tôi gọi là Cao Hường ! Cô cũng đừng gạt tôi , tôi đã sớm biết, ngày đó cuộc đối thoại giữa cô và quản lí , tôi đều nghe được. Tô Nhuận tôi thật không nghĩ tới , cô vẫn là có chút tài năng !” Cậu ta hắc hắc cười, khuôn mặt trắng nõn tươi cười thấy thế nào thì cũng đều đáng khinh vô cùng .

Người này chính là kẻ đứng ở cửa văn phòng của An công tử ngày đó , ta còn dọa cho phải cậu ta nhảy dựng. Ta tựa hồ hiểu được , vì sao mấy ngày nay hay có người khe khẽ nói nhỏ ở sau lưng ta , hóa ra toàn là thằng nhãi này bịa đặt . Cậu ta là một kẻ làm hành chính , còn trông cậy vào cậu ta giữ bí mật được sao ? Ta là phải cảm ơn cả nhà cậu ta ý chứ!

“Tô Nhuận! Cô lại đây!” An công tử gân cổ kêu ta.

Ta mượn cơ hội rời khỏi bên cạnh Cao Hường tâm tình bắt đầu phức tạp . Lời nói của cậu ta vẫn là khiến cho ta phải suy nghĩ , An công tử thăng chức , như vậy ta là trợ lý duy nhất , có phải cũng sẽ thăng chức theo hay không ?

“Quản lí có việc sao?”

“Không có.”

Vậy anh gọi tôi làm cái gì? Những lời này là ta hò hét ở trong lòng .

“Cô cứ ăn chơi thoải mái đi.”

Anh ta xoay người muốn đi, ta không biết phải làm sao nên gọi lại : “Quản lí giải thưởng lớn mà anh đáp ứng tôi đâu? Anh không thể không nói một tiếng mà thăng chức , sau đó liền bỏ rơi người trợ lý làm trâu làm ngựa như tôi đây . À, tôi hiểu rồi , anh là biết chính mình sẽ thăng chức, cho nên tính cho tôi cái phần thưởng để an ủi tôi phải không , sớm nói luôn, làm gì phải tỏ vẻ thần bí như vậy, nhanh nhanh lấy ra đây đi!”

An công tử quay đầu lại nhìn nhìn ta, cũng không có nói gì , tay anh ta cầm ở trong túi quần, không biết muốn làm cái gì nữa .

Ta lại không chú ý tới điểm này, trong lòng phỉếm chua, “Đây là cái biểu tình gì a, tổng giám đốc, ngài nhưng lại là tổng giám đốc a! Không thể lại nói không giữ lời như vậy , phần thưởng của tôi đâu? Không có ư ? Biết ngay là anh gạt tôi mà , anh ấy à, không bao giờ nói được một câu nói thật! “

An công tử rút tay ra khỏi túi quần, nắm trong tay tờ giấy ghi nợ, là con số hai vạn chín ngàn tám mà ta phi thường quen thuộc .

“Năm nay hội nghị không có giải thưởng lớn gì , công ty quyết định cấp ọi người một chút quà nhỏ , cho nên không có lớn như trong tưởng tượng của cô . Bất quá, tôi là tính cho cô một phần lễ vật , chính là, hiện tại tôi thay đổi chủ ý . Tô Nhuận, cô đừng quên trả tiền! Hai vạn chín ngàn tám !”

Anh ta nói xong liền bước đi, ánh mắt của ta sáng từ bừng lên, biến thành u ám, trong óc chỉ có mấy chữ , tiền của bà đây !

Đang ở thời điểm ta muốn đuổi theo , An công tử lại quay đầu, nhỏ giọng nói với ta : “Rất cực thoát ly thủ trưởng ác ma như tôi , cô rất vui vẻ có phải hay không? Bình thường có phải không có việc gì cô hay mắng tôi sau lưng hay không ?”

Ta có chút chột dạ , cúi đầu không dám nhìn anh ta , “Anh biết là được rồi , nói ra làm gì, thật ngượng ngùng a .”

“Tô Nhuận, sẽ có quản lí mới đến , cô đừng mơ mơ màng màng nữa , kỳ thật thanh âm mắng chửi người của cô đặc biệt lớn , cô vẽ tôi thành cái đầu heo vào sổ chưa bao giờ biết hủy thi diệt tích, đối đãi với quản lí mới cũng không thể như vậy được .”

Thời điểm anh ta nói những lời này , còn ra vẻ có chút thắm thía, trong óc ta xoay chuyển với tốc độ đuổi kịp một vọn con ruồi đang bay , sao anh ta cái gì cũng biết vậy ? Mà lời này là có ý gì , anh ta thẳng , cũng không tính mang theo ta sao ? Qua sông đoạn cầu sao ?

Bởi vì không còn hứng thú , nên ta thay đổi quần áo về nhà trước thời gian .

Chỗ ở của chúng ta là khu dân cư cũ kỹ có lịch sử hai mươi mấy năm , trên cơ bản vừa ra khỏi cửa, gặp gỡ đều là người quen, cứ việc phòng ốc cũ , mặt đường đầy ổ trâu ổ bò , nhưng cũng khiến cho người ta lưu luyến.

Ngẫu nhiên sẽ có hộ chuyển đi , đại đa số là phát tài , nhưng cho dù như thế, bọn họ cũng sẽ thường xuyên quay lại thăm hỏi , cùng nói chuyện phiếm với hàng xóm cũ .

Ví dụ như nói đến bà Vương hàng xóm nhà ta , “Tô Nhuận a! Đã về rồi à , nghe nói xà phòng nhà cháu bán ném chết người!”

Ta cười cười với bà Vương , bà lão này vẫn rất thú vị , nghễnh ngãng là nét đặc sắc lớn nhất của bà ấy , ta phóng đại thanh âm nói: “Bà Vương a, nhà chúng cháu bán là điểm tâm, có thể ăn được a!”

Bà Vương nghiêng tai lại đây, “Cái gì? Là ăn chết a! Ai ô ô, lại có một người ăn chết . Lần trước cái thằng bé ăn bị chết kia , thật sự là đáng tiếc , bộ dạng còn khá đẹp mặt cơ đấy, thế mà ăn phải đã chết.”

“Người nào a? Bà Vương bà đừng nói lung tung a!”

“Thì thời điểm ba mẹ cháu đi Lệ Giang đấy , cũng là do cháu đầu độc đó a! Đứa nhỏ kia khả thật không dễ dàng a, ta tận mắt thấy, tại đây đi tới đi lui , nhìn giống như đạo sĩ, còn cái giấy vẽ bùa kia kia!”

Bà Vương vừa nói như vậy , ta liền nghĩ tới An công tử . Ta không tin anh ta chạy tới đây bắt yêu , thân mình anh ta đã chính là con yêu tinh còn gì, như vậy anh ta tới đây làm gì vậy?

Trong lịch sử thì kẻ chạy nhanh nhất chính là Tào Tháo, bên này ta vừa mới nhắc đến An công tử, thì anh ta không biết từ cái khe đá nào nhảy xổ ra , “Tô Nhuận, áo khoác của cô để quên ở chỗ tôi .”

Bà Vương vừa nghe, nhất thời mở to hai mắt nhìn, “Tiểu Nhuận a! Sao cháu lại đem đứa nhỏ để ở chỗ người ta a, cháu cũng thật là sơ ý , đứa nhỏ sao có thể bỏ quên ở nhà người khác cơ chứ , trẻ con là dính mẹ nhất . Đứa nhỏ mấy tuổi rồi a?”

Ta thiếu chút nữa thì tắt thở , An công tử mang trong tay hai cái gói to, cũng có chút choáng váng, dừng lại bước chân , nâng cũng không phải, thả cũng không xong.

“Bà Vương ! Cái gì mà đứa nhỏ a ! Là quần áo, quần áo a!”

“Cái gì? Một thàng ? Còn bé như vậy a! Tiểu Nhuận a, chừng nào thì cháu có đứa nhỏ , sao bà cũng không biết a?”

Quả nhiên là người đã điếc lại còn hay ngắt lời , ta chạy nhanh tiến đến bên tai bà ấy nói, “Cháu cháu cháu a... Cháu còn là cây non! Là cô nương hoa cúc !”

” Thàng trước ư ? Thật biết giữ bí mật , đợi lát nữa bà cho cháu hồng bao!”

“Bà Vương ! Không có... Không phải... cháu...” Ngũ quan của ta tuyệt đối vận vẹo đến cùng , không có gì kích thích hơn so với cái này , bà Vương quả nhiên không phải người bình thường, lại nhìn An công tử, hai vai anh ta run run, nhấp nhồm liên hồi giống như đang phát tác bệnh động kinh .

“Đứa nhỏ là này là của tiểu tử kia phải không ?” Bà Vương chỉ tay một cái vào An công tử đang đứng ở phía đối diện .

Ta ngây ngẩn cả người, An công tử ‘xì’ một tiếng bật cười, ta thật không biết vì sao anh ta còn có thể cười vui vẻ đến như thế . Nhưng là sau khi bà Vương nhìn đến An công tử nở nụ cười , thì bà cười không nổi , thì ào ào nói, “Sống lại ư ? Không phải ăn xong rồi chết sao?”

Bà Vương lúc lắc tiêu sái mà đi , ta quay đầu nhìn An công tử một cái, anh ta hướng ta đi tới, trên mặt còn lộ vẻ tươi cười, cùng lúc trước ở khách sạn phân thành hai người, ta thật sự bắt đầu hoài nghi , rốt cuộc người nào là anh ta , là mặt than đầu, vẫn là bán mặt than đây?

“Anh làm sao?”

“Chúng ta không thể nói về vấn đề đứa nhỏ sao?”

Thời điểm An công tử đi đến trước mặt ta , phía sau anh ta xuất hiện hai người khác , là hai người đàn ông trẻ tuổi , dáng người cao gầy, bộ mặt thanh tú, trong đó một người là bạn trai của ta , Đường Duy Cầm.

Ta lập tức mặt than, An công tử theo ánh mắt của ta nhìn qua , sau khi nhìn đến Đường Duy Cầm cùng nam nhân xa lạ kia , mặt than thê nhưng lại có chuyển biến tốt , còn Đường Duy Cầm coi như là nhìn đến “Gian tình” của ta cùng An công tử , lại không chút nào có dấu hiệu mặt than.

Ngộ tăng huyết áp mất ! Thế giới này quá là khủng cuồng rồi ! Mặt than đều lưu hành bất bình thường!

9. Chương 25 - 27

Chương 25: Mối quan hệ kì quái...

“Duy Cầm, giữa tôi và An công tử không hề có gì cả , vừa rồi là bà Vương nói đùa thôi , cậu... cậu... Trăm ngàn đờng hiểu lầm!”

Ta vội vàng giải thích , cuộc đời này vẫn là lần đầu tiên phát sinh chuyện như vậy, tình cảm của ta và Đường Duy Cầm vẫn đều là chuyện thường ngày , giống như ăn cơm rồi ngủ , chưa bao giờ có nguy cơ đe dọa tình cảm , chủ yếu là bởi vì có ta ở đây không có người dám tiếp cận cậu ấy , chưa bao giờ cãi nhau chủ yếu là vì cậu ấy nói không đọ nổi ta. Cho nên, chuyện phát sinh vừa rồi làm cho ta rất hưng phấn !

Đường Duy Cầm thản nhiên nhìn ta, lại nhìn sang An công tử , cuối cùng nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi bên người cậu ấy , nhẹ giọng nói: “Anh đi về trước đi.”

Ta thể mới đem ánh mắt tập trung ở người đàn ông kia , có chút nghi hoặc về thân phận của người này , bạn của Đường Duy Cầm ta đều biết , đây là một gương mặt xa lạ, “Đây là?”

“Xin chào , tôi là Hasse , là bạn của Duy Cầm .”

“Xin chào , tôi là Tô Nhuận, là bạn gái của Duy Cầm.”

Hai người chúng ta bắt tay, mỉm cười, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng ho khan của An công tử , ta quay đầu lại liếc anh ta một cái.

“Vị này là ?”

Đường Duy Cầm không hỏi, ngược lại là Hasse hỏi, bất quá mặc kệ là ai hỏi, có người hỏi là tốt rồi , ta nhanh chóng giải thích, “Đây là tổng giám đốc công ty tôi, anh ấy tới tìm tôi có chút việc, hiện tại phải đi về .”

An công tử liếc một cái, nửa ngày không nói chuyện.

Hasse ‘à’ một tiếng, Đường Duy Cầm thúc giục Hasse mau trở về, An công tử cũng giải tán , trong khoảng thời gian ngắn, liền chỉ còn lại ta cùng Đường Duy Cầm , cậu ấy yên lặng đứng, cúi đầu nhìn xuống đôi giày của mình , ta cười khan vài tiếng, tiến đến bên người cậu ấy , “Làm bài tốt không?”

Cậu ấy gật gật đầu, “Trúng tuyển là không thành vấn đề , cũng không biết sẽ được phân tới ban nào .”

Nhìn một cái mà xem ! Người bạn trai bé nhỏ này của ta là cỡ nào tự tin , thành tích học tập này làm cho bao nhiêu người phải xấu hổ a! Ta vỗ vỗ bờ vai của cậu ấy , “Làm tốt lắm !”

Cùng Đường Duy Cầm sóng vai đi trên con đường nhỏ , dưới ánh đèn đường màu da cam , bóng dáng của chúng ta bị kéo dài ra , mỗi bước chúng ta đi , cái bóng dáng kia đều nhích tới gần một chút, cậu ấy vẫn là một bé trai không nói nhiều lắm , ngoại trừ bộ dạng đẹp mặt, ta cũng thực nhìn không ra cậu ấy có cái ưu điểm gì .

“Trong khoảng thời gian này bận việc, tôi đã vắng vẻ cậu .”

“Không sao, cậu là người làm đại sự , cậu nên bận .”

Ta hơi hơi sững sốt, dừng lại, néo néo hai má cậu ấy , “Cậu thực am hiểu lòng người a!”

Cậu ấy lại một lần nữa đỏ mặt , ánh mắt hướng về nơi khác, nhỏ giọng nói: “Tô Nhuận đây đang là bên ngoài đây.”

Ta nhú nhú đầu lông mày , nhân vật của hai chúng ta có phải là bị điên đảo hay không ? Nhưng là nghĩ lại một chút , trước kia tựa hồ chúng ta cũng là như thế a, xem ra ta là ở gần An công tử lâu quá rồi , cho nên cả người đều bắt đầu có triệu chứng tinh thần thác loạn .

Ngày hôm sau đi làm, sau khi ta bước vào công ty , âm thanh nghị luận sau lưng vẫn không có dừng , ta đoán rằng bọn họ là đang nói về ta cùng An công tử, về chút chuyện xấu này đã được bọn họ nói kể vô cùng nhuần nhuyễn . Nếu ta thật sự muốn theo chân bọn họ mà tích cực , phỏng chừng ta sẽ phải mệt chết. Để cho chuyện xấu lan tràn tất nhiên là không tốt , phải nghĩ biện pháp trừ tận gốc mới được , nhưng nếu như ta đi giải thích, phỏng chừng là hiệu quả càng bôi càng đen , còn không bằng cứ để cho bọn họ đoán già đoán non đi, lâu dần không có ý nghĩa , bọn họ cũng sẽ phai nhạt thôi .

Ta vốn tưởng rằng An công tử sẽ không xuất hiện nữa , nhưng buổi sáng hôm nay anh ta vẫn đến văn phòng này , ta có chút giật mình, “Quản lí? Sao anh lại tới đây?”

“Đi làm.”

“Không phải là anh...” Chẳng lẽ ban giám đốc vì phát giác ra ngày hôm qua là mình uống nhiều nhất thời xúc động, cho nên bây giờ lột mũ tổng giám đốc của An công tử ? Trong lòng ta đột nhiên có chút mừng thầm.

An công tử thản nhiên nói: “Tới thu dọn đồ đạc.”

Cảm xúc của ta lập tức hạ xuống , anh ta vẫn là phải đi .

“Tô Nhuận.” Anh ta gọi .

“Có việc gì?”

“Cô làm sao vậy?”

“Tôi không làm sao a, rất vui về a, anh thăng chức , đây là việc vui lớn a, bao nhiêu người bò lăn trèo kéo đều không đến được vị trí của anh , anh đúng là vận cứt chó , tổng giám đốc a!” Ta ha ha cười rộ lên, kỳ thật cũng không biết là có bao nhiêu buồn cười, chính là cảm giác được trong lòng có gì đó khó chịu .

Anh ta thở dài, để lại bả vai của ta , cánh tay hướng về phía mặt của ta , ta cả kinh, thân thể ngã ra sau .

“Đừng nhúc nhích!” Ngón tay của anh ta rốt cục dừng lại trên gương mặt , mềm nhẹ cọ vào hai bên má, thì thảo nói: “Nơi đó bẩn như vậy . Buổi sáng cô không rửa mặt à?”

“Anh muốn là nói cái này sao ?”

“Bằng không thì thế nào?”

Ta hít sâu mấy hơi , cười nói với anh ta : “Được rồi ngài đi đi !”

An công tử chăm chú nhìn ta, “Đi thu dọn đồ đạc của tôi đi , rồi đưa đến văn phòng mới cho tôi .”

Ta vung đầu , thập phần kiên cường nói: “Thực xin lỗi, đây không phải trong phạm vi nghiệp vụ của tôi .”

An công tử híp mắt lại , căn cứ theo kinh nghiệm trong thời gian dài hầu hạ anh ta , đây là dấu hiệu đang muốn làm khó dễ , ba chữ tổng giám đốc ở trong óc ta nhảy qua nhảy lại , ta vội vàng nặn ra nụ cười , “Ngài chờ đây , tôi lập tức đi thu dọn cho ngài !”

An công tử vừa lòng gật gật đầu, rất có phong phạm của một lão quan lớn.

Văn phòng mới của anh ta ở tầng 32 , ước chừng có hơn một trăm mét vuông , vô cùng khí phái, cửa sổ sáng ngời có thể nhìn xuống thành thị này.

Hoành tráng nhất là ở cửa còn có cô thư ký như hoa như ngọc , khuôn mặt xinh đẹp kia , vừa thấy chính là rất giống hoa hậu giăng đường. Thời điểm cô ấy muốn lại đây hỗ trợ , thời điểm lòng ta tràn đầy vui mừng , An công tử lại nói một câu nửa chết nửa sống , “Cô cứ đi làm việc của cô đi, đây là việc cô ấy phải làm .”

“Dạ.” Nữ thư ký nghe lời đi ra ngoài.

Trong lòng ta vạn phần buồn bực, ta chính là một trợ lý nhỏ bị vứt bỏ , mệnh ta còn khổ hơn so với cây cải thìa . Rầu rĩ không vui sửa sang lại đồ đạc cho anh ta xong , trong lòng cầu nguyện , các vị đại thần đang đi ngang qua a, về sau mỗi ngày hãy làm mất điện đi, để cho An công tử phải đi bộ xuống cầu thang đi , A men!

An công tử vẫn đứng ở sau lưng nhìn ta, dựa vào trên vách tường, ôm cánh tay, bộ tây trang cẩn thận tỉ mỉ , ta quay đầu liền chống lại ánh mắt như hoa đào của anh ta , mặt không chút thay đổi nói một câu, “Đều tốt lắm rồi , tôi có thể trở về làm việc được chưa ?”

An công tử nhìn ta lắc đầu, thở dài, “Ôi Nhuận, mặt than là bệnh, nên trị a!”

“Không nhọc ngại lo lắng!”

Ta ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái đi ra văn phòng, thẳng đến thang máy, ấn vài cái thang máy cũng chẳng có tí phản ứng gì , trong giây lát phát hiện ra ba chữ, đang sửa chữa !

Ta quay đầu nhìn nhìn mấy ngăn thang máy khác , thế nhưng đều tập thể sửa chữa , con bà nó , đây là cái thế đạo gì a ? ! Ta nói này , vài vị đại thần vừa đi ngang qua kia , các ngài cũng quá vội vàng rồi!

Dẫm trên đôi giày cao gót, bò từ tầng 32 xuống , trở lại vị trí của mình , cả người ta đều xuất phát từ trạng thái tàn phế , nhưng khiến cho ta cảm thấy hồng hân là, An công tử gọi một cuộc điện thoại cho ta, anh ta nói: “Ôi Nhuận, cô pha cho tôi một tách cà phê.”

“Thỉnh ngài ra cửa quẹo trái, kêu thư ký của ngài .” Ta nói.

“Cà phê ở trong ngăn kéo của cô , thuận tiện cô mang tới cho tôi cái kia mà lần trước chúng ta cùng mua.”

Rồi anh ta tắt điện thoại, cả người ta phát run, run run nghiêm trọng nhất là cái đầu gối của ta , đây là chơi đùa người đây a!

Vị trí quản lý của bộ phận đề án vẫn trống không , bốn tổ trưởng phía dưới đều bắt đầu tỏa sáng ánh mắt , ta làm trợ lý quản lý ngược lại là thanh nhàn , chỉ việc đợi quản lý mới đến .

Không có việc gì thì quét tước vệ sinh một chút, chiếu cố bồn hoa mà An công tử mua khi còn ở.

Đột nhiên lại có một ngày, bộ phận đề án đột nhiên mời dự họp hội nghị, trên danh nghĩa ta là trợ lý nên cũng tham gia. An công tử mang theo vài người có tuổi xuất hiện ở phòng họp, đoàn người thấy anh ta thì đều đứng lên kêu, chào tổng giám đốc (theo tiếng Hoa là TGD hảo).

Mà khi đó trong đầu ta là một mảnh hỗn độn, chậm hơn vài giây so với người bên ngoài , cuối cùng chỉ đuổi kịp một chữ ‘hảo’ (được).

Ánh mắt An công tử tựa hồ đảo qua ta, ta ngẩng đầu nhìn , nhưng là ta cảm giác được một trận gió âm vừa đảo qua.

“Xin giới thiệu với mọi người , Hasse, du học sinh tốt nghiệp bằng MBA tại Mỹ , về sau là quản lý của mọi người .”

Hóa ra lại là một vị quản lý từ nước ngoài về , đối với kết quả này , bốn vị tổ trưởng kia hiển nhiên là có tâm lý không quá thoải mái , đều tưởng là vật trong lòng bàn tay rồi , không nghĩ tới lại bay mất , nhưng là bọn họ vẫn là biểu hiện ra vô cùng hoan nghênh .

“Ặc!” Ta ‘ợ’ một cái đầy vang dội , toàn bộ người trong phòng họp đều nhất thời tập trung nhìn về phía ta, ta ngay lập tức bưng kín miệng mình lại , chuyện này thật sự là rất làm cho ta kinh ngạc, Hasse, đây không phải là người bạn ngày đó của Đường Duy Cẩm sao, thế giới thật nhỏ như thế sao ?

Ta hắc hắc nở cười vài tiếng, dùng sức vỗ bàn tay, “Hoan nghênh quản lý! Tôi là trợ lý của ngài !”

Hasse hơi hơi nở nụ cười, dáng vẻ ôn nhuận như ngọc, “Cám ơn.”

Thắng đến đi theo Hasse trở về văn phòng, ta vẫn còn không rõ ràng lắm, sao anh ta lại đột nhiên xuất hiện ở trong này cơ chứ ? Ta rất muốn hỏi anh ta , nhưng chúng ta bắt quá mới chỉ là lần thứ hai gặp mặt, người ta lại còn là thủ trưởng của mình nữa , ta là đàn độn thì mới đi bắt quái(tò mò) về anh ta . Ánh mắt của ta bắn phá qua lại trên người anh ta , trong óc không hiểu nhớ tới biểu tình vừa rồi của An công tử khi giới thiệu Hasse , là có chút tự hào thì phải ?

Chẳng lẽ...

Ngộ tăng huyết áp mắt ! Quả thực muốn thắng thiên !

An công tử là một kẻ được bao dưỡng , sau đó đi cửa sau làm tổng giám đốc, Hasse là có quan hệ không bình thường với An công tử , sau đó làm quản lý của một bộ phận . Nhất định là như vậy, cảm giác hai người đàn ông này đứng chung một chỗ , tất nhiên không thể thuần khiết.

Haiz ! Ta là đang nghĩ cái gì đây nhỉ ? !

“Về sau trong công việc hy vọng có hợp tác tốt .” Làm xong công việc giao tiếp , Hasse đến bắt tay với ta .

Lòng bàn tay của người đàn ông này cũng khá ấm áp, thế cho nên ta là có một ý tưởng, vào mùa đông đem anh ta mang theo, thì chính là cái túi chườm nóng di động a!

Hasse là một quản lý tốt , vì sao nói như vậy à , anh ta nói chuyện với ta thực khách khí, không quá dẫn giống như An công tử , thời điểm anh ta gọi tên ta thì thực dịu dàng , không giống An công tử luôn nghiêng rằng nghiêng lợi đến đau cả hàm , thời điểm anh ta giao việc , đều đã hỏi ta, có thể như vậy chứ ? Không giống An công tử, vẫn là dùng giọng điệu ra lệnh .

Ta hoảng hốt cảm thấy, mùa xuân của ta đến rồi , ta muốn nở hoa khi xuân về , ta rốt cục hết khổ rồi ! Có vài lần , ta đều tính trực tiếp ôm lấy đùi Hasse mà hô to một tiếng, ngài trăm ngàn đừng có thắng chức a! Hãy làm quản lý của tôi cả đời đi!

Ta cùng Hasse bắt đầu quen thân là vào dịp nghỉ tết âm lịch , ta đi đưa văn kiện cho anh ta mới biết được, nguyên lai anh ta còn có cái nghề phụ , mở một quán bar, phong cách khá độc đáo , toàn bộ thiết kế là kiểu dáng thuyền hải tặc , gần đây ta khá thích nơi này .

Sau đó anh ta cũng nói cho ta biết, anh ta với Đường Duy Cầm là quen biết nhau ở đây , cũng ở đây quen biết An Tùy Dụ , trên thế giới này , cái thứ gọi cơ duyên gặp gỡ , thật đúng là nhiều.

Chương 26: Có nguy hiểm

oàn bộ công ty, trừ bỏ bộ phận tiêu thụ thì bộ phận đề án của chúng ta được coi như là bận rộn nhất .

Qua năm mới thì không có một ngày nào là ngơi tay , mà ta làm trợ lý quản lý cho nên bận như một cái chong chóng vậy , xoay chuyển không ngừng .

Từ khi An công tử thắng chức, chúng ta cũng chưa từng gặp mặt lại, người này đã bị ta quy hoạch đến hàng ngũ vong ân phụ nghĩa rồi .

Giữa trưa, Bối Quả Quả tới tìm ta đi ăn cơm, ta không biết bà chị này hôm nay là làm sao vậy, sao lại nhàn nhã đến nỗi xuyên qua hơn phân nửa thành phố tới tìm ta để đi ăn bữa cơm rau dưa đạm bạc .

Khi cậu ấy gọi điện thoại cho ta , đã làm ta bị sốc một cú , bữa cơm rau dưa này cũng quá tùy tiện một chút phải không ? Công ty chúng ta giữa trưa cũng chỉ cho nghỉ ngơi có nửa giờ, đủ sao ?

Mười một giờ đúng , ta bắt đầu như đứng trên đồng lửa, như ngồi trong đồng than, trong chốc lát Bối Quả Quả lại gửi tới một cái tin nhắn nói rằng mình đã đến rồi , làm ta càng ngày càng sốt ruột.

“Tô Nhuận.” Hasse gọi ta, anh ta gọi càng ngày càng ngắn gọn , trước kia anh ta sẽ nói, Tô Nhuận phiền cô tiến vào một lát, sau đó lại là Tô Nhuận cô tới đây , hiện tại trực tiếp gọi luôn Tô Nhuận .

Tuy rằng như thế, ta vẫn cảm thấy , anh ta tốt bụng hơn so với An công tử , mỗi lần An công tử kêu tên của ta, ta đều cảm thấy anh ta là đang đau răng , dấu vết nghiêng răng nghiêng lợi quá nặng .

“Quản lí, có việc gì sao?”

“Tổ C vừa giao đề án lên , cô thấy thế nào.”

Ta có chút kinh ngạc, đây không phải là phạm vi nghiệp vụ của ta, ta làm trợ lý kỳ thật cũng chỉ là thư ký mà thôi , ta chỉ cần nhúng tay vào để ý mọi chuyện là được , sao còn muốn hỏi ta ý kiến về đề án cơ chứ ?

“Sao lại nhìn tôi như vậy ?” Anh ta phát hiện ánh mắt nóng rực của ta , mỉm cười hỏi .

“Quản lí, anh uống nhiều rồi phải không ?”

“Tôi chưa bao giờ uống rượu trong quán bar của mình , rất đắt . Cô đem bản đề án này cầm lại đi, xem hiểu một chút. Trăm ngàn hãy nghiên cứu cẩn thận , nhất định phải quen thuộc với toàn bộ quá trình, tôi muốn cô đọc thuộc lòng.” Anh ta nhu nhu thái dương huyết, bộ dáng giống như là hơi mệt một chút .

Ta nuốt nước miếng, tuy rằng ta xuất thân từ khoa văn , nhưng là các loại chuyện như đọc xác nhận nội dung của văn bản như thế này không phải sở trường am hiểu của ta , nếu cho ta một bản tiểu thuyết đam mỹ , nhưng thật ra ta lại có thể ngâm nga ọi người nghe một chút, nhưng mấy bản đề án này thì có cái gì để đọc a ?

Thật sự không rõ lắm rồi cuộc anh ta có ý gì, cầm bản đề án đi ra văn phòng, vừa thấy đã 11 giờ rưỡi , lập tức tóm lấy cái túi lao ngay ra ngoài.

Vừa mới đi hai bước, điện thoại trên bàn liền vang lên, “Tô Nhuận, mang cơm trưa về giúp tôi .”

“Được !” Ta đáp ứng đầy thống khoái , mang cơm cho Hasse mới là có lợi , thu chút phí công lao gì đó , đây được xem như con đường làm giàu thứ hai của ta.

Đi vào nhà ăn, Bối Quả Quả đã đang chọn đồ ăn, cậu ấy thấy ta, thế nhưng chỉ thoáng nhấc tay , mỉm cười với ta một chút. Ta nhất thời chấn động toàn thân , bà chị này là đang làm cái gì vậy?

Ồ trong ấn tượng của ta , cậu ấy không phải hẳn là lập tức đứng phắt dậy, phất cờ hò reo chứng minh sự tồn tại của chính mình sao? Vậy mà hiện tại cậu ấy xấu hổ là làm sao?

Đây không phải là Bối Quả Quả!

Ta đi qua , ngồi ở đối diện cậu ấy , giơ tay quơ quơ ở trước mắt cậu ấy , “Bà chị ăn nhầm thuốc rồi à ?”

Cậu ấy mỉm cười, gắt giọng: “Chán ghét, lại đùa giỡn người ta .”

Ta càng choáng ! Đây tuyệt đối không phải là Bối Quả Quả!

“Cậu làm sao vậy ? Bị cái gì kích thích a? Sao hôm nay lại tới tìm tôi ăn cơm a?” Ta thật khó có thể tin , biểu hiện này của cậu ấy rất kinh tởm , trình độ kinh tởm này tương đương vẻ mặt ôn hoà của An công tử đối với ta .

“Tôi bỏ việc rồi , từ hôm nay trở đi, tôi muốn làm người hạnh phúc !”

“Mặt hướng về biển lớn , xuân về hoa nở sao?”

“Không! Tôi muốn trải qua quãng ngày cùng thế vô tranh (yên bình , đều đều), nuôi một cây xương rồng , im lặng uống trà đầu giờ chiều , ban đêm lắng lắng gõ bàn phím, dệt lên câu chuyện xưa tốt đẹp . Tôi muốn trở thành một tác gia!”

“Phụt...” Ta chính đang uống nước chanh , nghe được lời của cậu ấy, nhẹn không được liền phun ra.

Bối Quả Quả thật nhanh tay lẹ mắt , nhìn thấy ta muốn phun, lập tức lóe thân, lại còn giả vờ xoa xoa mặt mình, “Cậu rất bất nhã nha !”

Ta đã biết cậu ấy vì sao không quá bình thường , hóa ra là từ một Tiểu Bạch biến thành một nữ thanh niên văn học, đây thật là chuyển biến lớn , thế cho nên cái đầu của cậu ấy đã bắt đầu hỗn loạn. Ta thập phần hiểu kỳ , cậu ấy là đọc quyển sách nào mới cảm thấy lấy trình độ của mình còn có thể làm tác gia, ta nếu biết kẻ nào viết quyển sách gây tai họa cho Bối Quả Quả , ta không thể không vả vào miệng của hắn mấy cái, làm ột mình nhà người tai họa độc giả còn chưa tính, người lại còn tạo thêm một kẻ nữa , xong rồi xong rồi, ta cảm thấy vô cùng bị ai cho tương lai của nền văn học hiện đại !

“Cái ánh mắt kia của cậu là sao hả ? Cậu không tin à?”

Dựa theo hiểu biết của ta đối với cậu ấy , thời điểm mà thanh âm của cậu ấy có sự biến đổi , là lúc muốn nói rõ lí lẽ với ta , cái đầu lưỡi dài tam tắc kia của cậu ấy tuyệt đối sẽ tổng sỉ vả ta cả một buổi chiều , ta là người còn phải đi làm , cho nên vì quãng thời gian quý trọng , ta vội vàng cười gượng vài tiếng: “Tôi tin! Tôi đương nhiên tin! Ngài là ai a? Ngài nhưng là cử nhân tốt nghiệp hệ tiếng Trung của đại học A ! Chỉ một tác gia nho nhỏ , ngài đương nhiên có thể đảm nhiệm ! Cậu xem An công tử như vậy mà còn làm tổng giám đốc cơ mà !”

Bối Quả Quả có chút sững sờ, “An học trưởng ư ? Anh ấy là một người rất tài hoa ! Rất lợi hại !”

Nhắc tới An công tử, ta liền cảm thấy nổi cơn lên như gà chọi, cho nên căn bản là không chú ý tới cậu ấy đang mấp máy mắt với ta , liên quan cả tới cái xưng hô An học trưởng tôn kính kia nữa .

Ta vỗ cái bàn, “Tài hoa cái rắm ! Anh ta mà còn tài hoa ư ? Đừng đùa ! An công tử chính là một kẻ bán đứng nhan sắc , cậu xem bộ dạng anh ta như vậy thật giống một danh nhân a, tên kia cậu cũng biết đấy, là Long Dương Quân thời kì Chiến quốc , cậu nhìn An công tử một cái mà xem , toàn thân đều là khí chất kia , tôi cảm thấy khẳng định là anh ta đi cửa sau vào công ty . Vẫn là cái cánh cửa sau kia đó ! Cửa sau cậu biết không a?”

Ta cùng cậu ấy trừng mắt nhìn nhau , xem qua đàm mỹ đều hẳn là biết. Cậu ấy lập tức hiểu ý, mở to hai mắt nhìn ta, “Đừng nói đùa, trăm ngàn đừng nói đùa! Tai vách mạch rừng a!”

Ta âm trầm cười vài tiếng, “Ánh mắt sắc bén như tôi đã sớm xem thấu anh ta rồi .”

“Chúng ta mau mau ăn cơm đi!” Tâm sự lý tưởng nhân sinh cái gì cơ chứ .

Ta kinh ngạc nhìn cậu ấy , người này quả nhiên lập chí về sau làm tác gia , khí chất đều khác lạ . Nhưng là, cái máy hát về An công tử một khi mở ra, làm sao lại dễ dàng tắt đi như vậy được ?

Ta lại lôi kéo Bối Quả Quả bắt đầu tố khổ, “An công tử này là kẻ vô lương tâm , sau khi thăng chức liền mặc kệ tôi không thêm hỏi han gì , hoàn toàn đã quên một người đã từng hầu hạ anh ta như tôi đây , quả nhiên là tai vạ đến nơi đều tự bay a!”

Bối Quả Quả nghe đến đó, cũng không ngăn cản ta , ngược lại là dựng cái lỗ tai lên, “Hai người ?”

“Quản lí mới của tôi thì khác a, đây thật sự là vị quản lí tốt nhất mà đời này tôi gặp được . An công tử thì không thể nào so sánh được với người ta !”

Nguyên lai ta cũng không phải là kẻ nói hay nói bậy sau lưng người khác , chính là lần này An công tử làm cho ta thực không thoải mái, cũng bởi vì đối tượng là Bối Quả Quả, cho nên ta mới phun ra một tràng cho sướng miệng . Sau khi nói xong, ta quả thực cảm thấy sảng khoái , cầm lấy đôi đũa chuẩn bị ăn cơm.

Gắp một miếng thịt bò, không đợi tiến vào trong miệng , ta liền nghe được có người nói: “Thời gian nghỉ trưa đã hết , về công ty thôi!”

Choáng váng toàn thân ! Rắc một tiếng, tiếng sấm dừng ở trên đầu ta . Ta hiểu được nguyên nhân, hóa ra Bối Quả Quả vẫn ngăn cản ta nhắc tới An công tử , ta nhìn hướng về phía Bối Quả Quả, cậu ấy cho ta một cái ánh mắt, ta càng thêm xác định phán đoán của mình .

Ta bất động thanh sắc, như là hoàn toàn không có nghe đến câu nói kia vậy , đem miếng thịt bò bỏ vào miệng , một bên nhấm nuốt, một bên lộ ra vẻ mặt hạnh phúc nói: “Quả Quả tôi nói cậu nghe a, cậu đừng ở nhà làm cái gì tác gia , cậu hãy gia nhập vào của công ty của chúng tôi đi, cậu còn nhớ rõ An Tùy Dụ phải không , chính là học trưởng của chúng ta đó , anh ấy hiện tại là tổng giám đốc , vô cùng tài hoa! Từ lần đầu tiên thấy anh ấy , tôi đã biết, đây không phải là vật trong ao (vật tầm thường) ! Đi theo An quản lí, tuyệt đối có tiền đồ! Hơn nữa làm người lại đặc biệt hòa ái dễ gần ! Ha ha...”

Ta cười gượng một trận , rồi xoay người lại , vô cùng kinh ngạc đứng lên, “Tổng giám đốc, ngài cũng đến ăn cơm a? Thực khéo.”

Nếu không phải ta quen biết An công tử lâu, ta thật sự hoài nghi anh ta là mới sắm vai Bao Công ở đoàn làm phim nào đó , khuôn mặt kia của anh ta, đen dọa người.

Ta cười gượng hơn mười tiếng , anh ta vẫn giữ bộ mặt âm trầm xem ta.

Lòng ta nghĩ xong rồi xong rồi, lần này thì chết chắc rồi, ta là đắc tội với vị thần tiên nào a, thật vất vả kể khổ một lần, còn bị chính chủ nghe thấy được, dựa theo cá tính của anh ta , ta tất nhiên là ta sẽ không hay ho, hiện tại anh ta cũng không phải là người bình thường , tổng giám đốc a , nắm quyền sinh sát trong tay đó a.

Ta hung hăng véo mình một cái , nhất thời hai mắt đăm lệ lưng tròng, “Tổng giám đốc, vừa rồi là tôi nói đùa thôi , ngài đừng để trong lòng, tôi thực xin lỗi ngài a !”

An công tử nhíu mày, “Có vấn hóa a, còn biết từ vật trong ao a, Tô Nhuận trước kia tôi thật đúng là xem thường cô.”

Thanh âm quái đản này , thân hình cao lớn này che mất ánh sáng , mọi người trong nhà ăn chú ý , nhất thời làm cho ta cảm thấy đại nạn buông xuống!

Ta là cớ nào muốn hung hăng đá anh ta một cước, sau đó mắng một cái đã nghiền, nói “bà đây mặc kệ , làm gì thì làm” . Nhưng trong tay anh ta nắm bắt được tờ giấy ghi nợ , hai vạn chín ngàn tám a, ta có thể không muốn sống, nhưng là không thể không trả tiền!

“Quản lí! Tôi sai lầm rồi! Là do tôi bực tuệch a! Anh hiểu tôi mà!”

An công tử nhìn nhìn hơi nở nụ cười, thế nhưng ngồi xuống ở bàn chúng ta , khiến cho Bối Quả Quả cũng bắt đầu khẩn trương , An công tử nói: “Có ý kiến có thể đề xuất, Tô Nhuận cô nói xem, cô còn có ý kiến gì đối với tôi nữa không ?”

Ta liều mạng lắc đầu, “Không có tuyệt đối không có! Ngài là quản lí tốt nhất mà tôi đã thấy!”

“Thế hả ? Không phải cô vừa mới nói Hasse là quản lí tốt nhất mà cô gặp qua sao? Cô mới ở cùng anh ta vài ngày mà đã coi là tốt nhất trong cuộc đời của cô à ? Quan hệ không sai a!”

“Bạn bè mà thôi!”

“Bạn bè ư?”

“Bạn bè bình thường!”

“Bình thường?”

“Đơn thuần là quan hệ cấp cao cấp thấp !”

“Tốt lắm! Về công ty đi!” An công tử nói xong, tự mình đi trước, ý bảo ta theo sau.

Ta mang theo vẻ mặt cầu xin nhìn Bối Quả Quả, rất có khí thế thấy chết không sờn .

Ánh mắt Bối Quả Quả bắn phá qua lại ở trên người ta cùng An công tử , cuối cùng vỗ vỗ bả vai của ta , “Đây là nhân sinh a!”

Cậu cút ngay ! Bà đây không cần nhân sinh như vậy !

Đi theo An công tử tới cửa, ta đột nhiên nhớ lại chuyện Hasse bảo ta mang cơm về, vì thế ta chạy lộn trở lại , nói với người bán hàng , “Cho một phần ăn nhanh , mang đi, nhanh lên !”

An công tử quay đầu nhìn ta một cái, “Cô còn chưa ăn no sao?”

“Không phải, tôi mang về cho Hasse, anh ấy vẫn còn chưa ăn .” Ta lại nói với người bán hàng : “Không cần đồ ăn quá mỡ ! Thêm một quả trứng vào !”

An công tử hừ một tiếng, “Đây đều là cậu ta thích ăn sao ?”

Ta vừa nghe thanh âm này liền cảm giác được có gì đó không thích hợp, định nín cười một cái để giảm bớt áp lực, nhưng là có chết hay không , một chút ta cũng cười không nổi, bộ mặt cứng ngắc .

“Cô cũng thật hiểu biết cậu ta.”

“Anh ấy là quản lí của tôi.”

“Còn là tôi là tổng giám đốc của cô cơ đấy !”

Ta liếc mắt nhìn anh ta , không dám nhìn nhiều , chỉ nhìn thấy sắc mặt của người đàn ông này không tốt lắm. Ngày lại trùng cái gió gì đây hả ?

Chương 27: Lại một lần nữa đi công tác

Rõ ràng là mùa xuân tháng Ba , ta lại cảm thấy còn rét lạnh khắc nghiệt hơn so với cả mùa đông , chỉ cảm thấy đi trên đường gió âm bốn phía vi vút thành từng trận , bầu không khí kia hù chết một cơ sở người .

“Đi nhanh chút !” An công tử đột nhiên quay đầu hướng ta hô một câu.

Ta sợ tới mức run run một cái , rốt cục hiểu được , trên thế giới này có thủ trưởng như An công tử thì còn đáng sợ hơn so với cả quỷ thần .

Một đoạn đường ngắn ngủn từ khi xuống xe cho đến khi tiến vào sân bay , trong lòng ta rối tinh rối mù , không rõ đây là muốn làm gì, An công tử làm người thực tự đại, hỏi anh ta , anh ta sẽ rất ít khi trả lời lại, luôn chờ đến thời khắc mấu chốt nhất mới nói cho kết quả .

Cái này giống như vỡ nước ối mới nói ọi người rằng tôi mang thai . Hiệu quả này quả thật là rất giống nhau !

An công tử đi ở đằng trước, một tay mang theo valy quần áo, một tay kéo theo ta, mà trong tay ta thì mang theo túi đựng công văn của anh ta , chân anh ta dài, khoảng cách bước chân rất lớn, ta muốn đuổi kịp anh ta thì phải chạy chậm mới được.

Giày cao gót vang lên cùm cụp cùm cụp , như là phụ nữ Nhật Bản đi guốc mộc vậy.

Mắt thấy sắp vào cửa đăng ký , ta lập tức dứt ra khỏi tay An công tử , cúi đầu thật sâu với anh ta : “Đưa quân ngàn dặm tất phải có lúc từ biệt, tổng giám đốc ngài đi đường bình an !”

An công tử nhú nhú mày, “Ngài đi đường bình an ?”

Ta không biết mấy chữ này phạm vào cái gì cấm kỵ của anh ta , chính là tựa hồ thấy được ở trên mặt anh ta có ba sợi hắc tuyến đang chảy xuống , anh ta giống như lại đau răng , cắn răng nói: “Ô Nhuận, cô đang giả ngu với tôi sao? !”

Không phải giả ngu, ta cũng không phải là ngốc thật , ta thật sự không biết đây là cái tình huống gì .

Buổi sáng hôm nay thời điểm đến công ty vẫn còn tốt, Hasse hỏi ta bản đề án lần trước đã xem hiểu chưa , ta liền giảng giải cho anh ta nghe một chút, anh ta còn thực vừa lòng gật đầu, ta tiếp tục đi ra ngoài làm việc , chờ khi ăn cơm trưa xong trở về, An công tử cho người gọi ta đến văn phòng , sau đó lôi ta xềnh xệch đến sân bay, tốc độ hấp tấp này làm cho ta nghĩ đến Trư Bát Giới cưới Cao tiểu thư, đây là bụng đói ăn quàng cỡ nào thì mới đem Tôn Ngộ Không trở thành Cao tiểu thư a!

Lúc ấy ta thật muốn nói một câu với An công tử , anh gấp cái gì nào ?

Nhưng là dưới dâm uy của anh ta , lại đành phải nuốt trở vào.

Ta kiên quyết bắt lấy lan can, “Tổng giám đốc, ngài đi nhanh đi! Công ty có nhiều người như vậy cơ mà , không cần lo lắng!”

Trên loa truyền đến thanh âm không nhanh không chậm của một người phụ nữ , có chút hấp dẫn , nhưng cố tình lại là thúc giục người đi đăng ký , thật vô cùng không phối hợp.

Lần này An công tử thật sự nóng nảy, “Ô Nhuận cô kêu ca chút chút làm gì? Nhanh nhanh theo tôi lên máy bay!”

“Anh muốn làm gì ?”

“Đi công tác a! Hasse không với nói với cô à ? !”

Ta lắc lắc đầu, giữa trưa ăn cơm đã bị bắt đi , ta cũng chưa có cơ hội gặp Hasse.

“Có một hạng mục tôi phải đích thân đi đàm phán , đề án mà Hasse cho cô xem chính là hạng mục lần này của chúng ta , bởi vì là cơ mật, cho nên không cho nhiều người xem, cho cô xem là muốn cô đến lúc đó giảng trình bày , tôi đều nói xong rồi, mau đi thôi!”

An công tử nói xong, đã tóm lấy gáy của ta , túm ta đi vào.

“Tôi không đi! Anh buông, buông ra! Cứu mạng a! Cứu... Ô ô...” Miệng của ta bị anh ta che mất , tay chân của ta giấy dựa đã đưa tới sự chú ý của những người xung quanh .

An công tử đề thấp thanh âm nói: “Hiện tại nhắm miệng lại thì tiền lương đi công tác vẫn là gấp ba như bình thường. Nếu tiếp tục ồn ào , trừ nửa năm tiền thưởng của cô !”

Ta nhìn nhìn ánh mắt anh ta , cân nhắc độ có thể tin một chút , vì thế ngoan ngoãn ngậm miệng lại .

Trên máy bay , An công tử cầm một tờ báo chặn luôn nửa khuôn mặt của mình , ta ở một bên như đứng trên đồng lửa, như ngồi trong đồng than, bộ dáng nhàn nhai tự đắc kia làm cho lòng ta sinh nghi , rốt cục nhìn không được hỏi: “Chỉ có tôi với anh đi công tác sao ?”

An công tử không để ý đến ta, hơn nửa ngày sau mới gật gật đầu.

Ta hỏi tiếp: “Anh chỉ mang một mình tôi à ?”

Một lát sau, anh ta lại gật đầu.

“Có phải anh lấy việc công làm việc tư hay không?”

Anh ta vẫn là gật đầu.

Ta thở dài, ngón tay xoắn lấy lọn tóc, “An công tử, tôi là người đã có bạn trai , anh đừng miên man suy nghĩ nữa , tuy rằng con người của tôi đặc biệt tốt , có rất nhiều người thích tôi, rất nhiều người theo đuổi tôi , nhưng là tôi đối với Duy Cầm luôn khẳng khái một mực .”

Anh ta lại liên tiếp gật đầu, ta choáng , thế này rốt cuộc có ý tứ gì? Ta theo dõi anh ta , giật tờ báo trên tay anh ta ra , không khỏi cảm thấy giận dữ , anh ta thế nhưng lại đang ngủ ! Không ngờ vừa rồi là ta lầm nhầm một mình a!

Mấy giờ sau máy bay đáp xuống Quảng Châu, vừa xuống máy bay liền cảm giác được một cỗ khí lạnh đập vào mặt , An công tử thì lại bình tĩnh, thực bình tĩnh .

Hành động của An công tử rất khiến ta phải hoài nghi .Ta thật không rõ, toàn công ty có nhiều người như vậy, vì sao anh ta lại muốn dẫn ta đi công tác. Nếu đặt ở trước kia, khi ta còn là trợ lý của anh ta, cùng anh ta đi thì cũng chẳng có gì đáng trách, nhưng hiện tại ta là trợ lý của Hasse , ta trực tiếp vứt người lãnh đạo của mình , chạy tới đi công tác cùng An công tử này , ta thật là muốn đau trứng !

Thời điểm từ sân bay đánh xe đến khách sạn , ta gửi một tin nhắn cho Bối Quả Quả , nói cho cậu ấy chuyện này. Hơn nửa ngày cậu ấy mới trả lời lại , phỏng chừng là trong khoảng thời gian này đang thực hiện công cuộc làm tác gia của mình , cậu ấy dùng rất một đoạn văn mang đầy tính triết học gửi lại cho ta: khi anh ấy thích cậu , vô luận bộ dáng của cậu là gì đi nữa, có lẽ là ngu ngốc, có lẽ là điên khùng , đều không sao cả, anh ấy chính là yêu , không hơn.

Ta đọc mà không hiểu ra sao, người này có lẽ đầu đã bị lừa dối, nhưng ta vẫn thực thành khẩn đáp lại cậu ấy , nói cho cậu ấy , hãy đổi ngu ngốc cùng điên khùng thành đơn thuần cùng xinh đẹp thì sẽ hay hơn.

Bối Quả Quả còn không ngừng cảm kích sự chỉ đạo của ta , tựa hồ ta có thể tưởng tượng được ra , nếu cậu ấy đang đứng ở trước mặt ta, khẳng định là muốn cầm lấy hai tay ta , nước mắt lưng tròng . Ta ở trong lòng hung hăng khinh bỉ , cứ như vậy mà còn đòi làm tác gia, chỉ sợ cũng chính là thất nghiệp ở nhà mà thôi !

Nhưng về sau ta cẩn thận nghĩ lại thì hiểu được , con nhóc này là đang mắng ta ngu ngốc cơ đấy ! Bà nội nó ! Giả mạo tác gia, khi dễ bà đây không văn hóa phải không !

Rốt cục đến khách sạn, ta đi theo đằng sau An công tử, trong óc đột nhiên nhớ tới một đoạn ngắn nào đó trong điện ảnh, cái gì mà đêm đen trắng sáng gió hiu hiu thổi đi tìm nơi ngủ trọ, khách sạn thì chỉ còn lại có một gian phòng cuối cùng, hai người nam nữ tự nhiên sẽ phải ở cùng nhau, ngay sau đó thì!

Không nên trách ta miên man suy nghĩ như thế, thật sự là hành vi của An công tử rất khả nghi, ta lại bắt đầu hoài nghi An công tử có phải có cái ý đồ gì đối với ta hay không.

Ta phải thừa nhận là, quan hệ cấp cao cấp thấp này ta xử lý rất tệ, thế cho nên chuyện xấu trước kia ở công ty của chúng ta vẫn chưa giải quyết xong, đây đều là việc mà một trợ lý vô cùng không nên làm.

“Đến rồi, lên thôi!” An công tử kêu ta một tiếng, làm ta giật cả mình, ta nhắm mắt theo đuôi anh ta lên lầu.

Trong thang máy, An công tử trầm mặc cùng với ta trầm mặc, còn có một người tiếp tân không thể không đi theo chúng ta cũng trầm mặc. Ta không được tự nhiên, vẫn muốn tìm cơ hội nói cho anh ta hiểu được chút gì đó, ví dụ như chúng ta không thích hợp linh tinh, ví dụ như không cần tạo ra tình cảm văn phòng lưu luyến linh tinh. Nhưng ta chỉ sợ ta sẽ hiểu sai ý, An công tử lại cười nhạo ta một phen.

Leng keng, thang máy đến nơi, thời điểm cửa thang máy vừa mở ra, có một người phụ nữ đang tươi cười vui vẻ đứng ở cửa, sau khi cô ấy nhìn thấy chúng ta, thoáng xoay người lại, “Trên đường vất vả! Phòng đã chuẩn bị tốt rồi.”

Ta đứng ở phía sau An công tử, tầm mắt bị anh ta chặn mất, thời điểm nghe được câu nói như thế, ta chấn động toàn thân, trong lòng vạn phần nghi hoặc, “Mang hai người phụ nữ đến khách sạn? Anh được đấy!”

Trong khoảnh khắc, toàn bộ thang máy im lặng, An công tử sâu kín quay đầu nhìn ta, nghiêng nửa thân mình đi, để cho ta thấy rõ ràng người phụ nữ đứng đối diện kia, là nữ thư ký của An công tử, thực hiển nhiên, một câu lầm bầm lầu bầu của ta đã bị bọn họ nghe được, hơn nữa còn hiểu sai.

Xong rồi, có vẻ như cái miệng này của ta lại gây ra chuyện, ở cùng một chỗ với An công tử thật sự là như đứng trên miếng băng mỏng. Ta cảm thấy bên trái thân thể ta lạnh lẽo kinh hồn, là ánh mắt sắc như dao kia của An công tử kia đang quấy phá, ta cố ý xem nhẹ anh ta, giả vờ như cái gì cũng chưa phát sinh, phát phát tay với nữ thư ký kia, mỉm cười chào hỏi.

Nữ thư ký kia cũng mỉm cười với ta, nhưng là biểu tình kia thật giống như đang bị mặt than vậy, quả nhiên là thư ký bên người của An công tử a!

“Nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai theo tôi đi gặp đối tác.” An công tử nói xong, liền tự mình tiến vào phòng, sắc mặt kia thật là thối, như thế xem ra câu nói vừa rồi của ta cũng có lực sát thương không nhỏ.

Công ty vẫn có vẻ nhân đạo, cho dù là chức vị thấp kém như ta đi công tác, cũng là một mình một gian, ta thật sự không quen trong phòng có người khác. Tắm xong ta đang định đi ngủ, đột nhiên nghe được chuông cửa vang.

Mở cửa thì hóa ra là An công tử.

“Tổng giám đốc, ngài có việc gì sao?”

Anh ta gật gù đầu, “Có tiện đi vào hay không?”

Ta có chút do dự, hơn nữa đêm rồi, đây là muốn làm gì a?

Nhưng là anh ta đã vào được rồi, tốc độ kia thì kể cả ta có lao theo cũng không đuổi kịp. Anh ta ngồi ở trên sofa, trông thật giống như một lão địa chủ, so sánh lại thì ta đứng ở bên cạnh quả thực giống tiểu nha hoàn.

“Biết tôi tìm cô làm gì không?” An công tử hỏi ta.

Ta lắc lắc đầu.

An công tử nở nụ cười, “Sao Hasse lại cử cô đi?”

“Cấp trên quyết định, tôi không có quyền can thiệp.”

“Đi đem đề án cùng cùng laptop lấy ra , trình chiếu một lần cho tôi xem .”

An công tử lên tiếng, ta liền cấp mông đi cầm laptop đến, sau đó đem phần power point đã làm tốt trình chiếu một lần . Anh ta nghe, ngẫu nhiên gật đầu một cái . Chờ ta nói xong , anh ta mới nâng mí mắt lên một chút , “Lặp lại lần nữa.”

Ta nuốt nước miếng, đành phải nói một lần. Bởi vì ta không biết anh ta có ý tứ gì, cho nên trước mỗi câu ta đều phải tự hỏi một hai giây, sợ để ra nửa điểm sai lầm, anh ta sẽ lại thổi râu tròng mắt rồi đòi trừ nửa số tiền lương của ta .

Sau khi ta lặp lại ba lần , An công tử thở dài nói: “Lần đầu tốt nhất, ngày mai liền cứ nói như vậy đi!”

Ta ngay cả nước miếng cũng chưa kịp nuốt, miệng khô lưỡi khô hỏi anh ta : “Vậy anh bắt tôi lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy làm gì ?”

“Không nghe nhiều mấy lần thì làm sao tôi biết lúc nào là tốt nhất? Cô có ý kiến sao ?”

Ta cảm giận , đây là chơi đùa a, coi ta là người máy chắc , ta sẽ không biết mệt chắc , thật quá đáng, ta hung hăng trừng anh ta, “Không có! Ngủ ngon không tiễn!”

An công tử liếc mắt nhìn ta một cái thật sâu , thở dài, “Nhân viên đi công tác là có trợ cấp .”

Hai mắt ta tỏa sáng long lanh , hung hăng vỗ vào khuôn mặt, bài trừ ra một nụ cười vô cùng sáng lạn, “Tổng giám đốc! Ngài vất vả rồi ! Ngài đối với công ty đó là phí sức lao động , công ty có tổng giám đốc như ngài đây đó là đã tu luyện tám đời mới có được phúc khí a! Làm một nhân viên bình thường, tôi vô cùng sùng bái tổng giám đốc, vì ngài mà vô tư kính dâng a! Đi theo bên người tổng giám đốc , luôn luôn cảm thấy mình là nhỏ bé như thế nào !”

An công tử đánh giá ta một cái, “Xác thực 1m62 là hơi lùn một chút .”

“Tổng giám đốc! Ngài về sau nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, quan tâm thân thể của chính mình, công ty không thể không có ngài!”

An công tử tỏ vẻ sâu xa, “Không nghĩ tới cô lại quan tâm tôi như thế , Tô Nhuận cô thực làm cho tôi cảm động!”

Ta cười hắc hắc , “Quan tâm cấp trên là bổn phận của cấp dưới !”

“Một khi đã như vậy, cô bóp bả vai cho tôi đi!”

“Gì cơ ?”

“Không phải cô nói bổn phận sao?”

“Tôi... Tôi...” Khốn thật ! Thăng nhãi này quả nhiên là kẻ xấu xa a!

10. Chương 28 - 30

Chương 28: Quy tắc bấy

Cái thứ Power point này đã xa cách ta rất lâu rồi , khoảng cách kia xa xôi giống như Lý Lôi cùng Hàn Mai (hai nhân vật văn học) trong sách giáo khoa cấp 2 vậy, cho nên thứ này ta dùng không có thuận tay, dù sao thì cũng đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi .

An công tử từng nói qua một câu, con người quý ở chỗ là có tự mình hiểu lấy cái thứ , cái này nhìn như là đang khen ta, nhưng trên thực tế vẫn là làm hạ thấp ta, nhất định là anh ta cũng cảm thấy ta không thể hoàn thành nhiệm vụ này. Một khi đã như vậy, vì sao lúc ấy cứ bắt ta phải thực hiện bằng được cơ chứ ?

Trực tiếp để cho Hasse đến không phải là tốt hơn sao? Dù sao thì quản lí của cả một bộ phận cũng sẽ tốt hơn so với trợ lý như ta đây!

Đối với vấn đề này của ta , An công tử ột cái nhìn đầy xem thường, hỏi ta: “Có hiểu cái gì kêu là làm việc bí mật hay không ?”

Không phải một chuyến buôn bán hay sao, lại còn làm ra vẻ bí mật như thế , lại còn ám muội như thế ? Thằng đến khi bước vào phòng đàm phán , ta vẫn chưa rõ ràng lắm .

Lão tổng bên đối phương là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, vừa thấy là biết có tiền, cái bụng kia giống như đang mang thai sáu tháng vậy. Thấy An công tử, hai bên bắt tay hàn huyên.

Đều tự ngồi xuống , nhiệm vụ của ta đã tới rồi, cần giảng giải cho bọn họ nghe về đề án lần này của chúng ta .

An công tử đột nhiên kéo ta một cái , “Cô xác định không thành vấn đề chứ ?”

Ta liếc trắng mắt, “Ngày hôm qua anh ép buộc tôi cả một đêm cơ mà , vậy anh nói xem tôi có vấn đề hay không ?”

Thanh âm của ta không lớn, nhưng khẳng định là thư ký của An công tử nghe thấy được, cái biểu tình ngay lúc đó của cô ấy quả thực giống như ăn phải ruồi bọ vậy , An công tử híp mắt lại, buông tay ra .

Phần Power point này là do Hasse làm , có chỗ còn thiết kế biểu đồ không gian ba chiều , thêm vào đó là sự cẩn thận , không chỉ có đẹp mắt , hơn nữa còn thông dụng dễ hiểu, cho dù không phải người trong nghề thì khi nhìn cũng sẽ sáng tỏ.

Hasse làm người khá kín đáo, có đôi khi ta phải hoài nghi thằng nhãi này là phụ nữ , đàn ông làm sao lại cẩn thận đến như thế cơ chứ ?

Quá trình giảng giải diễn ra không sai một chữ nào cả , ta đã thuộc lòng , ngẫu nhiên nhìn An công tử một cái, anh ta sẽ gật gù đầu với ta , ý bảo ta làm tốt.

Toàn bộ bản đề án được trình chiếu xong , An công tử vỗ tay đầu tiên , sau đó người bên đối tác cũng vỗ tay theo . Ta nhẹ nhàng thở ra, trở về ngồi ở bên cạnh An công tử , kế tiếp thì không còn chỗ nào cần tới ta nữa , An công tử bàn bạc tiếp với bọn họ , anh ta tươi cười không ít, thậm chí làm cho ta hoài nghi đây là cái mặt nạ giả .

“Vất vả rồi !” Bên đối tác đứng lên bắt tay với chúng ta , sau đó tự mình đưa chúng ta ra ngoài.

Ta có chút nghi hoặc , cứ như vậy mà đi sao ? Không ký hợp đồng sao? Nếu mà không ký , ta đây không phải là phí lời ? Sao An công tử cũng không chút gì nóng nảy vậy ?

An công tử liếc mắt nhìn ta một cái, đại khái là nhìn ra nghi vấn của ta , cũng không thèm giảng giải cho ta , lại còn cười cười với ta , vẻ tươi cười kia làm cho ta nghĩ đến một đại gia thực nổi danh trong lịch sử — Hoàng Thế Nhân.

Trở lại khách sạn, An công tử kêu một mình nữ thư ký của anh ta vào phòng, ánh mắt của ta xoát một cái liền sáng lóa . Tổng giám đốc trẻ tuổi cùng nữ thư ký đồng dạng tuổi trẻ , oa oa ! Ta là kẻ dư thừa a!

Ta ở trong phòng một mình nảy ra ý nghĩ kỳ quái, thuận tiện đem tin tức này chia sẻ với Bối Quả Quả , gần đây đại khái là cậu ấy bước vào một cái trạng thái sắp hỏng mất , nói chuyện với ta mà cứ như hết hơi , ta cười lạnh ba tiếng, văn nhân không phải là dễ làm như vậy !

Chỉ chốc lát sau điện thoại của ta vang lên , ta vội vàng vồ lấy điện thoại. Nghĩ rằng, đùa à, ai đui mù như vậy mà gọi điện thoại a. Vừa thấy điện báo hiển thị , ba chữ cái to tướng An công tử lóe ra, ta vội vàng tiếp , “Tổng giám đốc ngài có cái gì phân phó thì cứ dùng đường dây nội tuyến bảo tôi một tiếng là được , ha ha, làm gì còn phải gọi điện thoại cơ chứ , ha ha, đường dài a...”

“Đường dây bận! Cô lại đây hay là để tôi đi qua?”

Đầu ta ong lên một tiếng, liền tưởng đến Bối Quả Quả gần nhất cho ta xem mấy trăm bản ngôn tình tiểu thuyết, thốt ra, “Thế lực của ngài tốt như vậy sao?”

“Tô Nhuận, nếu cô còn nói hươu nói vượn, miên man suy nghĩ thì khi về vé máy bay tự cô trả tiền đi!”

Tắt điện thoại, ta hung hăng mắng vài câu, thằng nhãi này chỉ biết lấy tiền làm ta sợ, biết rõ ta để ý nhất chính là tiền, thật quá đáng!

Gõ gõ cửa phòng, An công tử tự mình ra mở cửa cho ta, phòng anh ta bố trí giống bên chỗ của ta, chính là có vẻ chỉnh tề hơn, anh ta ngồi trên sofa, nói với ta: “Cô cũng ngồi đi.”

“Vâng.” Ta run rẩy ngồi ở đối diện, không biết lúc này đây nói chuyện mục đích là cái gì, với ta mà nói An công tử chính là quả bom hẹn giờ, ai biết câu nói nào của ta không cẩn thận sẽ lại xúc phạm đến dây thần kinh của anh ta cơ chứ?

“Chu Nhan người kia, cô không cần tới gần, đừng nói chuyện nhiều với cô ta.”

Chu Nhan ư? Ta cẩn thận suy nghĩ, mới nhớ tới, anh ta nói là cái cô thư ký kia.

“Cô ta là thư ký do ban giám đốc điều đến cho tôi, hiểu chưa?”

Ta gật gật đầu, xem nhiều điện ảnh tự nhiên hiểu biết, “Nằm vùng phải không?”

“Không khoa trương như vậy, chính là cô ta không phải người của tôi thôi, cho nên trước mặt của cô ta, nói chuyện thì phải chú ý một chút.”

Ta gật gật đầu, nghĩ rằng An công tử làm tổng giám đốc cũng không dễ dàng lắm, phỏng chừng là bị cấp trên nhìn chăm chăm, phía dưới nhìn lom lom, không thoải mái như trong tưởng tượng.

“Cô có ý kiến với tôi sao?”

Ta theo quán tính gật đầu, ngẩng đầu nhìn thấy thần sắc An công tử không đúng, ta ý thức được anh ta đang nói cái gì, lại liều mạng lắc đầu.

An công tử xì một tiếng nở nụ cười, lộ ra tám cái răng trắng nõn, kia là nụ cười tiêu chuẩn của một cô gái nhỏ, làm ta xem mà vui vẻ thoải mái.

“Cô a...” Anh ta có chút bất đắc dĩ, đưa tay vuốt vuốt đồng tóc hỗn loạn của ta, động tác này tự nhiên như sở thú nuôi nhà bọn họ vậy. Nhưng thật ra lại làm cho ta có chút cứng ngắc, Đường Duy Cầm cũng chưa từng sờ qua đầu tóc của ta như vậy, lần đầu tiên của ta thế nhưng cho An công tử mất, trời ạ!

“Cô có ý kiến cũng thực bình thường, cô chính là người có một đồng ý kiến. Tôi thăng chức không mang theo cô, trong lòng cô không thoải mái phải không. Kỳ thật tôi cũng hơi hối hận, lúc trước không nên để cho cô làm trợ lý của tôi, đầu óc của cô có đôi khi rất linh hoạt, làm đề án khá tốt. Vị trí tổng giám đốc này cũng không có gì hay ho, trợ lý tổng giám đốc sẽ bận việc muốn chết, kinh nghiệm của cô không đủ khẳng định sẽ xảy ra sai lầm, ban giám đốc còn nhìn chăm chăm tôi, nếu cô gây ra sai phạm, không biết tôi có thể bảo vệ được cô hay không.”

Ta ngơ ngác nhìn anh ta, hơn nửa ngày mới hỏi: “Anh uống nhầm thuốc à?”

Sau khi nghe những lời này của ta, khuôn mặt dịu dàng kia của An công tử đột nhiên bắt đầu sụp đổ, bộ mặt giả rất cục hết hạn sử dụng, anh ta lại giả vờ chứng mặt than, nhăn mày nhăn mũi nói: “Tôi thu hồi câu nói đầu óc cô có đôi khi linh hoạt, cô quả thực là đồ ngu ngốc!”

Ta bĩu môi, hơn nửa đêm gọi ta đến là vì muốn mắng ta một trận, thật vớ vẩn a! Không phải uống nhầm thuốc thì chính là ăn no rửng mỡ!

“Chiều mai có bữa tiệc, đi ăn cùng những người hôm nay, cô trăm ngàn phải nhớ kỹ, không được chuốc cho bọn họ say hết, vụ buôn bán này còn không có hoàn thành xong, cô đừng làm hỏng.”

“Ừ.” Ta có chút bức xúc, quả nhiên vẫn là coi trọng ưu điểm có thể uống rượu của ta thì mới mang ta đi theo.

“Buổi chiều không phải cô muốn hỏi tôi vì sao không ký hợp đồng sao?” An công tử nói.

Trong lòng ta có chút tức tối, hừ một tiếng, “Anh thích nói hay không thì tùy.”

Dáng vẻ của An công tử có chút ngốc, ta vừa thấy trong lòng liền hối hận, đây là tổng giám đốc, làm sao có thể rất hành động theo cảm tính cơ chứ? Thực rõ ràng hiện tại tổng giám đốc muốn tới khoe khoang với mày, mày là một kẻ cấp dưới đương nhiên phải bày ra một bộ dáng khấn cầu chỉ điểm, vừa rồi như vậy đương nhiên là không được. Vì thế ta véo vào má mình một cái, ha ha cười rộ lên, hai mắt tỏa sáng, “Tổng giám đốc, thỏa mãn cho sự tò mò của cấp dưới đi!”

An công tử cười khở vài tiếng, vỗ vào cái trán của ta, “May mắn cô không sinh ở thời kỳ chiến loạn, bằng không trong sách lịch sử khẳng định sẽ có tên của cô.”

“Tôi sẽ là anh hùng sao?”

“Người phụ trợ cho anh hùng.”

“Xí!”

“Tốt lắm, tóm lại ngày mai cẩn thận một chút, đối phương còn có mấy lựa chọn, không phải chỉ có mình chúng ta, ngay cả bọn họ thực vừa lòng với đề án của chúng ta thì cũng phải nhìn qua của cả người khác nữa thì mới có thể quyết định được. Vụ này mà hoàn thành, khi trở về tôi sẽ dựa trên danh nghĩa phát tiền thưởng cho cô?”

“Hai trăm năm mươi đồng, tiền tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng là một chút tâm ý của tôi.”

“Ngài yên tâm đi!” Ta cười tủm tỉm, có thể vật lông trên người của An công tử, chuyện này là cỡ nào không dễ dàng a, nghĩ lại mà xem, “Anh đây là mắng tôi a!”

Bởi vì nơi tổ chức hội thảo ngay tại tầng hai khách sạn mà chúng ta ở, cho nên chúng ta đến rất sớm, đợi một lát người bên công ty đối tác cũng đến đây. Vẫn như ngày hôm qua là lão tổng với cái bụng bầu sáu tháng, phía sau có hai người đàn ông đi theo, một kẻ gầy gò, một kẻ hơi béo.

Ông bầu sáu tháng giới thiệu cho chúng ta về người đàn ông gầy gò kia, hóa ra là chủ tịch công ty của bọn họ, bộ dáng xấu xí, vừa thấy chính là một tên gian thương, nếu so sánh về sự đối lập thì vị chủ tịch của công ty chúng ta kia được coi như đẹp mắt.

Bởi vì An công tử nói phải cẩn thận, tối hôm qua trở về ta nagy cả móng tay đều cắt sạch, nhưng là thực bất hạnh, ngón út bên tay phải không cẩn thận đã cắt cả vào thịt, đau lợi hại, thời điểm bắt tay với đối tác, ta không thể không nhếch ngón út lên.

Người đàn ông gầy gò kia liếc mắt nhìn ta một cái, ta cũng chống lại ánh mắt của ông ta, tựa hồ ông ta có ý cười, đối với đối tác lớn ta lại không dám chậm trễ, vì thế cũng đành phải mỉm cười với ông ta.

Chủ tịch có thể đến, vẫn là ra ngoài dự đoán của An công tử, điều này cũng chứng minh đối phương rất coi trọng chúng ta, lần đàm phán này cơ bản là ổn.

Chu Nhan không hổ là người mà ban giám đốc phái tới nắm vùng, điệu ngữ liên châu, trêu đùa làm cho ông bầu sáu tháng kia cười ha ha, An công tử thì không nói đùa với bọn họ, chỉ nói một số thứ mà mình hiểu biết, cũng có chút thú vị, một bữa cơm tràn ngập tiếng hoan hô vui cười, còn một mình ta thì cứ như là người ngoài cuộc, hoàn toàn không chen lời vào được.

Bất quá đại khái đây là hiệu quả mà An công tử muốn, ta nói chuyện cũng không thể nói có tiêu chuẩn như bọn họ vậy.

Nguyên vốn tưởng rằng cứ như vậy là xong rồi, ai biết thời điểm chạng vạng, ta đột nhiên nhận được một cú điện thoại, chính là người đàn ông gầy gò buổi chiều kia gọi tới, hẹn ta ở quán cà phê phía dưới.

Tuy rằng ta kinh ngạc, nhưng căn cứ vào triết lý khách hàng chính là thượng đế, cộng thêm hơn hai trăm đồng mà An công tử hứa sẽ thưởng cho kia, ta đáp ứng, có lẽ là có chuyện gì về dự án hợp tác muốn nói với ta?

Lúc ấy không nghĩ cẩn thận, sau lại mới hiểu được, ta chỉ là một nhân viên nho nhỏ mà thôi, cho dù đề án hợp tác có vấn đề gì thì ông ta cũng có thể đi tìm An Tùy Dụ mà không phải ta. Mỗi khi An công tử nói lại chuyện này đều đã cảm khái một tiếng, cô rất ngu ngốc nha!

Người trong quán cà phê không nhiều lắm, ông ta ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, ta đi ngang qua liếc mắt một cái liền nhìn thấy ông ta đang vẩy tay ở cửa sổ. Ta cười đi qua, bắt tay chào hỏi ông ta, ngón út vẫn đau đớn như cũ, cho nên vẫn là cong cong.

“Cô Tô là vừa tốt nghiệp, đây là công việc đầu tiên phải không?” Ông ta hỏi.

Ta gật gù đầu, “Năm trước vừa tốt nghiệp, làm việc chưa đến một năm.”

“Công việc vất vả không?”

Ta cảm giác được có gì đó không thích hợp, cũng không phải đại gia của ta, sao lại chạy tới quan tâm những thứ này cơ chứ? Nhưng là ta vẫn trả lời, “Người mới cần học tập rất nhiều, chưa dám nói tới vất vả.”

Ông ta nở nụ cười đầy thâm sâu, cái tay đặt ở trên bàn đột nhiên vươn tới đặt tại trên tay ta, ta cả kinh, chỉ nghe thấy ông ta nói rằng: “Nếu vất vả thì cũng đừng đi làm nữa, có rất nhiều phương pháp là có thể để cho cô tiếp tục sinh tồn.”

Ta chính là có ngu ngốc thì cũng biết đây là có gì ý tứ, ta căm giận rút tay ra, xuất ra dũng khí mà năm đó ta đã dùng để đối đãi với lão chủ nhiệm hệ, “Nếu ngài muốn nói với tôi những lời này thì ngài tìm làm người rồi, không tiễn!”

Ông ta cười cười, có vẻ khinh miệt, “Cô bé, nơi này không có người ngoài, cô hẹn tôi đến không phải là ý tứ này sao?”

Ta nóng nảy, điều này liên quan đến vấn đề danh dự, “Cái gì mà tôi hẹn ông tới? Rõ ràng là ông gọi điện thoại cho tôi!”

“Thời điểm bắt tay buổi chiều, không phải là cô ám chỉ tôi sao? Vừa rồi cô còn tiếp tục ám chỉ, ngón út chạm cổ tay áo của tôi, kiểu xiếc này tôi thấy nhiều rồi.”

Ông ta mỉm cười nói, thấy kiểu gì thì cũng vô cùng đáng khinh, tuyệt không giống chủ tịch của cả một công ty lớn. Có lẽ ông ta thấy ta dễ bắt nạt cho nên mới nói trắng ra như vậy.

Nhưng là ta oan uổng muốn chết, ta không có việc gì sao lại giả chứng đi cắt móng tay làm gì, ta cong ngón tay, tự thành ám chỉ? Là ta rất choáng váng, vẫn là phương diện này chứa đựng quá nhiều quy tắc a?

“Thực xin lỗi, là ngón út của tôi bị thương, nếu tạo thành hiểu lầm cho ngài thì tôi cảm thấy thật có lỗi, tôi đi về trước.” Ta bình tĩnh lại bình tĩnh, ta là đến bàn chuyện làm ăn, ta không phải tới quấy rối An công tử, cho nên ta thực bình tĩnh nói hết cả đoạn, đứng lên, xoay người muốn đi.

Đột nhiên ông ta bắt được tay của ta, có chút thẹn quá thành giận, “Cô là đang đùa giỡn tôi à?”

“Buông tay!” Ta đá ông ta.

Ông ta vẫn dùng sức nắm lấy, phỏng chừng là người này bị ta cự tuyệt, không còn mặt mũi, thế này mới tìm cách dây dưa, ta có thể lý giải, nhưng là tuyệt đối không thể thuận theo, khuyên bảo vài lần vô dụng, ông ta càng làm trầm trọng thêm, ta nóng máu, quả thực giống như não bị tụ huyết vậy, bùng lên chén cà phê trên bàn, quay đầu lại hất vào trên mặt ông ta.

Cà phê vừa được đem đến không bao lâu, cho nên còn có chút nóng, ông ta ăn đau nên buông ra, vội vàng cầm khăn tay lau đi, không còn hình tượng, miệng mắng, “Con mẹ nó, cô làm cái gì vậy! Tôi muốn tìm tổng giám đốc của các cô! Tôi sẽ cho cô biết tay!”

Ta nhất thời ngây người, bên An công tử kia phải công đạo như thế nào đây? Ta gây chuyện với một BOSS lớn, An công tử có thể xử ta hay không?

“Không phiền toái ngài tới tìm tôi, tôi đã đến rồi đây.”

Quay người lại, thấy An công tử đang đứng ở phía sau ta, mặt than không chút cảm xúc, thậm chí còn tràn ngập tức giận.

Ta vội vàng giải thích, “Thực xin lỗi, tôi...”

Anh ta khoát tay ngắt lời ta, bắt động thanh sắc kéo ta một cái, làm cho ta trốn ở phía sau.

“Đến vừa vặn, đây là nhân viên kiểu gì, thế nhưng ra tay đánh người! Tôi muốn anh ngay lập tức đuổi việc cô ta!”

“Chuyện của công ty chúng tôi vẫn là để chúng tôi tự mình giải quyết, không phiền toái ngài phải lo lắng. Nếu không còn chuyện gì nữa, chúng tôi đi về trước.” An công tử âm trầm mặt nói xong, quay người lại, vung tay lên, cũng không biết là cố ý vẫn là vô tình, cây nến trên bàn rơi xuống, vừa vặn nện ở trên chân lão chủ tịch kia, ánh nến châm vào chiếc quần tây của lão, chỉ nghe thấy lão ta ai u ai u kêu thảm thiết.

An công tử lôi kéo ta sai bước đi ra ngoài, căn bản không quản người nợ chết sống ra sao.

“Các người chờ đó!” Người nợ còn tại mắng ở phía sau.

An công tử nổi giận dùng dùng lôi kéo ta vào thang máy, ta đi theo anh ta ngay cả thở cũng không dám ra, vào phòng anh ta, anh ta dùng lực vung một cái, ta ngã ngồi ở trên sofa.

“Cô là đồ ngu xuẩn!” Anh ta mắng.

Ta cúi đầu, ủy khuất không dám phản bác, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, tôi làm hỏng cuộc đàm phán này, nếu không để tôi đi xin lỗi?”

“Xin lỗi? Cô còn muốn đi xin lỗi? Đầu cô bị lừa đá à?”

“Kia... Kia phải làm sao bây giờ?”

“Tôi Nhuận cô cũng đã là người trưởng thành, sao cứ như không có đầu óc vậy? Vừa rồi cái loại tình huống này, nếu tôi không có trùng hợp đi ngang qua, cô làm sao bây giờ?”

“Tôi...”

“Đàn ông lạ hẹn cô đi, cô cũng dám đi sao? Cô không biết động não sao?” An công tử khó thở, ấn ngón tay liên tiếp đập đầu ta.

Ta ôm đầu, oan ức đến cực điểm, nước mắt ở đảo quanh trong hốc mắt, “Tôi dám không đi sao, đó là đối tác của công ty, đặc tội thì phải làm sao bây giờ.”

Anh ta ngăn người, khẩu khí có chút dịu đi, ngồi xổm ở trước mặt ta, “Có bị thương không?”

Ta ngẩng đầu nhìn anh ta, trong ánh mắt tất cả đều là nước, thấy không rõ bộ dáng của anh ta, rống lên một tiếng, “Đau tay!”

Anh ta tóm lấy tay của ta, trên cổ tay đỏ một mảng lớn, mặt An công tử nhăn lại, “Đáng chết, xuống tay nặng như vậy, con mẹ nó, tên khốn, để tôi tìm hắc!”

Ta cả kinh, An công tử nói tục ư?

Anh ta bỏ tay của ta ra, nổi giận dùng dùng định đi ra ngoài, ta ngay lập tức vội vàng kéo lại giải thích: “Đây là vừa rồi anh nắm, người nợ không làm gì cả, An công tử bình tĩnh a!”

Anh ta quay đầu nghi hoặc nhìn ta, “Tôi niết? Khụ khụ... Sao cô không nhắc nhở tôi.”

Ta hò hét ở trong lòng, tôi nói thì anh cũng có nghe đâu a!

“Còn đau không?” Anh ta nhẹ nhàng mà nắm lấy tay ta, thổi hơi đối với cái cổ tay hồng hồng kia.

“Tạm ổn rồi.” Vừa rồi rất đau, nghĩ đến cái tay này sẽ bị anh ta niết đứt, hiện tại nhưng thật ra đỡ rồi.

Anh ta vội cầm cục đá tới chườm cho ta.

“Rốt cuộc tại sao lại thế này hả?” Anh ta hỏi ta.

Hóa ra là người này còn không biết chuyện gì sao? Vậy sao vừa rồi anh ta còn “Không cẩn thận” làm đổ nền cơ chứ.

Chương 29: Mỹ nam kế

Ta nhỏ giọng giải thích, “Ông ta nói buổi chiều ngón tay của tôi chạm vào cổ tay áo vét của ông ta, kỳ thật là tôi đau tay, tôi thực không có cái gì ám chỉ với ông ta cả.”

Anh ta lắc đầu có chút dở khóc dở cười, “Ngu ngốc. Về sau nếu có tình huống như vậy, cô trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, tôi đi cùng với cô.”

“Ừm.”

“Bất quá, về sau cũng nên chú ý một chút, đừng tạo thành đầu đề câu chuyện cho người ta nói.”

Ta thật cẩn thận hỏi, “Đề án hợp tác sẽ không phải cứ như vậy mà bị thổi bay mất chứ?”

“Thổi liền thổi đi!”

“Mọi cố gắng trong khoảng thời gian này không phải đều uổng phí sao?”

“Mất liền mất đi.”

“Tôi đây chẳng phải sẽ thành tội nhân?”

“Sao cô vô nghĩa nhiều như vậy?”

“Nhưng là anh còn đáp ứng cho tôi tiền thưởng!”

“Hai trăm đồng ư?”

Lời này sao nghe cứ không được tự nhiên như thế nào ấy nhỉ, ta hỏi: “Ngài có thể thêm hai chữ năm mươi nữa được không?”

Anh ta liếc mắt một cái, “Cô thực bị tiền chui vào mắt rồi à?”

“Nếu lần hợp tác này thật sự thất bại, anh sẽ bị xử phạt sao?”

“Khó được a, còn biết quan tâm đến tôi cơ đấy.”

“Sẽ sao?”

Bên môi An công tử mơ hồ có chút ý cười, “Sẽ không. Đàm phán thôi mà, vốn còn có thành công có thất bại.”

Ta thở một hơi dài, bắt lấy tay áo anh ta, “Vậy anh an toàn rồi, có thể bảo vệ tôi được chứ?”

Vẻ tươi cười trên mặt An công tử lại một lần nữa cứng ngắc lại, “Cô thực biết cách làm hồng bầu không khí!”

Ta cắn cắn môi, ta là một nhân viên nhỏ bé đáng thương, sau khi phạm phải sai lầm, đương nhiên phải quan tâm đến sự sống chết của chính mình chứ, ta cũng không có lập chí làm vĩ nhân, không cầu danh lợi.

Anh ta đột nhiên hỏi ta: “Tô Nhuận, cô có muốn tìm một chỗ dựa ở trong công ty gì đó hay không?”

Mắt ta sáng lóa lên, “An học trưởng! Chúng ta nhưng là học cùng trường a! Ngài giúp tôi đi!”

An công tử cắn răng, “Học... trưởng? Tốt lắm! Tô Nhuận, cô trở về ngủ cho tôi đi!”

Gì chứ? Lại là chạm phải dây thần kinh nào chắc?

Đi công tác trở về đã là cuối tuần, ta thập phần bất an, An công tử không nói nhiều cho ta về tình huống hợp tác, Chu Nhan lại đeo vào khuôn mặt giả, bộ dáng sinh ra chớ gần, ta giống như một con kiến bò trên chảo nóng, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Lúc này đây thật đúng là gây ra rắc rối lớn, lúc trước An công tử còn nói qua, anh ta không bảo đảm cho ta, ta ở công ty cũng chỉ quen biết với một nhân vật cấp cao như vậy, lần này ta xem như xong đời. Chuẩn bị cuốn gói là tám chín phần mười, hiện việc làm không dễ tìm, ta lại là kẻ bị đuổi việc, kiếp sống chức nghiệp đã có một nét bút đen thui, chẳng lẽ cả đời này ta xong luôn rồi sao?

“Aizz...” Ta thở dài một tiếng.

“Sao , chị cũng bắt đầu biết đa sầu đa cảm rồi à ?” Em trai Tửu Bảo (người pha rượu) đặt một ly nước chanh ở trước mặt ta .

Tên nhóc này bắt quá mới chỉ hai mươi tuổi, nhưng đã làm công cho Hasse được hai năm rồi , ngoại hình khá thanh tú. Bởi vì có quen biết với Hasse nên ta thường xuyên đến ăn ké uống ké , cho nên chúng ta cũng khá quen thuộc , thỉnh thoảng còn nói vài câu vui đùa với nhau .

Cùng với đó ta lại khinh bỉ Hasse khi dùng lao động trẻ em, bởi vì nơi này những người phục vụ cho anh ta đều còn rất trẻ, mặt khác lại không nhận được mà lau nước miếng , làm sao lại có nhiều tiểu mỹ nhân như vậy đến làm nhân viên phục vụ thế a, còn thuần một sắc tất cả đều là các bé trai xinh tươi .

“Nhân sinh của chị đây có khúc mắc , nhóc còn nhỏ nên sẽ không hiểu đâu.” Ta sờ sờ đầu tên nhóc kia, lại một lần nữa thở dài.

“Nếu chị lại chiếm tiện nghi của tôi, tôi sẽ không mang nước trái cây cho chị uống nữa!”

“Tôi là bạn ông chủ của cậu!”

“Ông chủ không ở.”

Em trai Tửu Bảo này bình thường cool phải chết, chỉ có lúc đấu võ mồm với ta mới có thể cảm giác được cậu ta bắt quá chỉ là một nhóc con mới hai mươi tuổi . Ta cắt một tiếng, tung ra một ánh mắt xem thường, khóe mắt vừa đảo qua, thấy Hasse cùng Đường Duy Cầm vừa nói vừa cười tiêu sái tiến vào.

Ta đẩy đẩy đẩy cánh tay của tên nhóc Tửu Bảo , bĩu môi, “Thấy chưa , ông chủ của cậu đến rồi đấy, còn có cả bạn trai tôi nữa.”

Tên nhóc Tửu Bảo liếc mắt một cái, thế nhưng thập phần kinh ngạc nhìn ta, “Chị nói đó là bạn trai chị sao ?”

“Đẹp trai phải không?” Ta có chút đắc ý dào dạt, Duy Cầm nhà chúng ta đi đến đâu đều có thể làm cho người ta tự hào . Đây cũng là nguyên nhân vì sao từ nhỏ ta liền có quan hệ gần gũi với Đường Duy Cầm , đứa nhỏ này mang theo bên người luôn làm cho người ta phải hả lòng hả dạ a! Cùng người như vậy một chỗ , ai cũng đều phải nhìn mình thêm vài lần. Từ nhỏ ta đã biết cách làm gì để inh tỏa sáng.

Về mặt của tên nhóc Tửu Bảo mới đầu có chút cầu xin, sau lại bắt đắc dĩ lắc đầu nở nụ cười, “Là rất đẹp trai . Có bạn trai đẹp trai như vậy , chị phải quản lý chặt một chút !”

Nghe cậu ta nói như vậy , sự hưng vinh lại nảy mầm phát sinh trong lòng ta, rung đùi đắc ý giống như một tên lưu manh mà nói: “Đây thì tính cái gì, công ty tôi còn có một người thầm mến tôi , còn đẹp trai hơn cả Đường Duy Cầm cơ đấy !”

Tên nhóc Tửu Bảo đột nhiên lấy ví tiền ra , lục lọi ở bên trong mất nửa ngày mới đưa cho ta một cái danh thiếp, là một vị bác sĩ chủ nhiệm khoa mắt của một bệnh viện nào đó , “Mang theo người đồng nghiệp kia của chị đi , đừng khách khí.”

Tôi phì nhả vào ! Bà đây dù sao cũng là tổng thể kết hợp của bé nguyệt cùng tu hoa a! Ta hưng hăng trừng mắt tên nhóc kia một cái, xoay người vẫy tay với Hasse cùng Đường Duy Cầm , “Hi! Tôi ở chỗ này !”

Bước chân của Hasse cùng Đường Duy Cầm dừng lại, Đường Duy Cầm tựa hồ sững sốt một chút, sau đó hướng ta đi tới, Hasse mỉm cười, đi theo phía sau Đường Duy Cầm .

“Đã đi công tác về rồi à ?” Hasse tiến vào quầy bar, thuận tiện pha chế rượu cho chúng ta .

Đường Duy Cầm ngồi xuống ở bên trái ta , có chút trầm mặc.

“Hasse, tôi phạm phải sai lầm , tôi nên làm gì bây giờ?”

“Cái này thì cô nên đi hỏi Tùy Dụ , tôi nghĩ anh ấy hẳn là có biện pháp , cô đừng lo lắng như vậy .”

Ta vừa định hỏi Tùy Dụ là ai, đột nhiên trong đầu có một tiếng vang , đây vốn là tên của An công tử , ta liếc mắt nhìn Hasse một cái, ánh mắt mang theo sự nghiến齿 nghiến ngậm , kêu thân thiết như vậy , hai người bọn họ là loại quan hệ gì ? Ta lại bắt đầu hồi tưởng , An công tử là dựa vào quy tắc ngầm mà lên chức , mà Hasse cũng vừa vào công ty đã là quản lí , phỏng chừng cũng là theo quy tắc ngầm kiểu này .

U oa! Hai người bọn họ có vấn đề! Ta cười không có ý tốt , nhìn chăm chăm vào Hasse.

“Tiểu Nhuận cậu làm sao vậy?” Đường Duy Cầm giơ tay quơ quơ ở trước mắt ta .

Ta dẫn tay cậu ta ra , “Không có việc gì, tôi tựa hồ phát hiện ra gian tình !”

“Cậu nói bậy cái gì vậy !” Đột nhiên Đường Duy Cầm cất cao âm điệu, có chút bén nhọn.

Ta hơi hơi sững sốt, “Cậu làm sao vậy?”

Đường Duy Cầm cúi đầu, “Không như thế nào cả.”

Ta ghé vào trên quầy bar xem Hasse pha chế rượu, dưới ánh đèn màu lam , những ngón tay thon dài trắng nõn của anh ta trở lên nổi bật, bộ dáng khi cầm bình rượu phá lệ đẹp mắt. Ta thường thường thấy Đường Duy Cầm một cái , “Cậu xem đàn ông khi pha rượu thật là đẹp trai!”

Đường Duy Cầm nhìn nhìn ta, nhăn mặt nhanh mày, “Chúng ta trở về đi.”

“Không vội.”

Hasse rót cục đưa lên hai ly rượu cocktail , nhan sắc từ nhạt đến đậm , từng tầng từng tầng một .

“Hasse anh đã có tay nghề này thì còn đi làm làm gì nữa ? Anh có quán bar này , anh còn đi làm làm gì nữa ? Nếu tôi là anh thì tôi sẽ từ chức luôn , chuyên tâm kinh doanh quán bar của mình .”

Anh ta cười cười, “Quản lí bộ phận đề án cùng trợ lý quản lí đồng thời từ chức, nghe cũng khá hay đấy .”

“Anh cảm thấy tôi thật sự sẽ bị đuổi việc sao ?”

“Tôi nói rồi, cái này cô phải đi hỏi Tùy Dụ , anh ấy có biện pháp hơn tôi . Chỉ cho cô một con đường sáng nhé !”

“Mau mau nói!”

“Chặn miệng Chu Nhan thì hết thấy đều dễ làm.”

“Ý của anh là làm cho tôi...” Ta làm một động tác cứa cổ .

Hasse xì một tiếng nở nụ cười, lấy tay chọc chọc vào cái trán của ta , “Quả nhiên là chỉ thích miên man suy nghĩ, giết người nhưng là phạm pháp đây .”

Ta nhìn đầy xem thường, thằng nhãi này là đang trêu đùa a, ta than thở một câu, “Mặc kệ cô ta như thế nào , làm sao để bịt mồm cô ta được ? !”

Ta kỳ thật cũng không biết, lúc ấy làm sao lại nói một câu đặc có phong cách xã hội đen như thế , hoàn toàn không phải tác phong cửa non của ta. (Quần chúng : Tôi thềm vào thềm vào thềm vào ! Cô mà cừu?)

Vừa nhìn lại ba người đàn ông kia , đều có chút trợn mắt há hốc mồm , nhất là tên nhóc Tử Bảo , lập tức cách xa ta hai thước , coi ta cứ như là sinh vật nguy hiểm vậy . Hasse bất đắc dĩ lắc đầu, “Nghĩ biện pháp khác đi a, mọi người đều có nhược điểm mà .”

“Duy Cầm, chúng ta về nhà thôi !” Ta kéo Đường Duy Cầm bước đi, trước khi đi cầm luôn ly rượu cốc tai của Đường Duy Cầm tu ừng ực , không nên để lãng phí a .

Sáng sớm hôm nay đồng chí Kỷ Hoài đối với ta là thập phần kinh ngạc, ta đi làm lâu như vậy, luôn luôn là bà ấy không kêu ba lần thì ta sẽ không rời giường . Thành linh thấy ta ăn mặc chỉnh tề xuống nhà ăn cơm, bà ấy sững sốt, “Bảo bối xảy ra chuyện gì rồi à ?”

Ta cũng sững sốt.

“Mày phạm sai lầm ?”

Quả nhiên là mẹ ruột của ta! Cái này mà cũng nhìn ra được ư ? Ta bắt đầu suy tư , nên nói với ba mẹ ta về những chuyện gặp được trong mấy ngày đi công tác như thế nào , ta là bị người ta bắt nạt như thế nào , bị người ta chiếm tiện nghi như thế nào , chuyện sắp thất nghiệp nên nói ra sao .

Đồng chí Kỷ Hoài liếc mắt nhìn ta một cái, bụng nổi trở lại phòng bếp, nói năng có chút không kiên nhẫn :
“Được rồi được rồi, đừng nghĩ biện pháp đối phó với mẹ , mỗi ngày lên cơn động kinh, cũng không ngại mệt sao , cùng một giuộc với ba mày ! Mau đi ăn cơm .”

“Con , con , con...”

Ta thật sự là hận không thể tìm nơi trống trải bùm một cái quỳ xuống, một tay chỉ lên trời một tay ôm ngực, hô to một tiếng: “Trời cao a! Sao ngài lại đối với tôi như thế cơ chứ ? !”

Đồng chí Kỷ Hoài bắt ta mang theo mấy khối bánh đậu xanh, làm cho ta buổi chiều đói bụng thì ăn, ta công cái gói bánh đậu xanh nặng trĩu đi đến công ty, có chút ỉu rữ.

Trong lòng lộp độp đi lộp lại nghĩ, Chu Nhan có cái nhược điểm gì cơ chứ ? Phụ nữ thì nhược điểm đơn giản nhất chính là dung mạo, đàn ông , con cái . Có vẻ như cô ấy vẫn độc thân, có vẻ tuổi không còn nhỏ , thế thì dễ rồi a.

Quẹt thẻ xong, ta tìm lấy cái cớ, đi đến văn phòng tổng giám đốc , liếc mắt một cái đã nhìn thấy Chu Nhan đang sửa sang lại văn kiện, ta mang theo vẻ mặt xán lạn tươi cười ngó qua, “Chị Chu Nhan !”

Chu Nhan giật nảy mình , tập văn kiện trong tay rơi trên mặt đất lạch cạch một tiếng.

Ta vội vàng nhặt lên hộ cô ta , đặt lên bàn, tiếp tục mỉm cười với cô ta , “Chị Chu Nhan , chị ăn gì chưa ?”

Chu Nhan nhìn ta có chút hoảng sợ , “Cô có việc sao ?”

“Không có việc gì , không có việc gì , đến xem chị thôi . Nếu chưa ăn cơm thì chỗ em có bánh đậu xanh đấy !” Ta đem bánh đậu xanh mà mẹ ta bắt mang đến đặt tất ở trên bàn của cô ta , từ từ bé tới lớn đây là lần đầu tiên ta hào phóng như thế .

“Cám ơn.” Cô ta nói xong lại bận làm việc của mình .

Đây rõ ràng là không muốn quan tâm tới ta a, ta phải tìm cơ hội kéo gần cảm tình, vì thế ta bắt chuyện với cô ta , mới đầu cô ta cũng không thèm trả lời lại , nhưng thứ mà con người ta có chính là nghị lực, thế nên nói hươu nói vượn một đồng lớn, cuối cùng ở đề tài chăm sóc sắc đẹp , cô ta mới bắt nhịp với ta.

“Khụ khụ... Tô Nhuận, cô tới vừa vặn, tôi đang có việc tìm cô đây .” An công tử đột nhiên xuất hiện ở đằng sau, đánh tan cơ hội tăng tiến tình cảm giữa ta và Chu Nhan .

Ta không tình nguyện buông tha cho cơ hội vượt mong ngựa (nịnh nọt) Chu Nhan , xám xịt đi theo An công tử vào văn phòng.

An công tử cởi áo vét ra, ném lên đầu ta , “Đi treo lên cho tôi !”

Ta nhất thời kích động, thốt ra, “Dựa vào cái gì?”

An công tử nâng cằm, “Khẳng định là cô có chuyện cần cầu tôi!”

Ta lập tức đi đem áo vét của anh ta treo lên, quay người lại chính là vẻ mặt nịnh nọt, “An công tử ! Bộ dạng của ngài thực đẹp trai !”

Anh ta hừ một tiếng, bày ra một bộ, tôi chỉ biết là cô sẽ cầu tôi mà .

Ta cũng không để chuyện này vào trong lòng , ai bảo ta thật sự cần nhờ vả anh ta cơ chứ , phụ nữa sao, tất nhiên là thích đàn ông hay chưng diện , khẳng định là Chu Nhan cũng không ngoại lệ nhỉ ?

“Xin ngài hãy giúp tôi bãi bình Chu Nhan! Lấy tư sắc của ngài , tuyệt đối không thành vấn đề!” Ta phi thường thành khẩn nói, chỉ kém lấy anh ta ba cái .

Khá bất ngờ là An công tử chưa trừng mắt nhìn ta , chống tay đỡ cằm, hỏi ta: “Dựa vào cái gì tôi phải bán đứng sắc đẹp vì cô ?”

Đúng vậy, anh ta phải dựa vào cái gì đây? Ta mổ bụng moi ruột hơn nửa ngày cũng không nghĩ ra được một cái lý do có thể tạm chấp nhận được , cuối cùng chỉ có thể nói: “Vậy tôi đây đi tìm Đường Duy Cẩm , cậu ấy khẳng định sẽ giúp tôi.”

“Vô tác dụng thôi , nghề nghiệp của Chu Nhan là thư ký , cô cho là người ta giống cô chơi bời lêu lổng sao ?”

“Vậy phải làm sao bây giờ a! Khẳng định là cô ta sẽ đi mật báo , khẳng định là tôi sẽ xong đời !”

“Chuyện đã phát sinh lâu như vậy, muốn mật báo thì đã sớm mật báo , còn chờ cô tới bãi bình người ta chắc ?”

“Ý của anh là cấp trên không biết sao ?”

Anh ta lắc đầu, “Ý tôi là, tôi đã sớm báo cáo rồi .”

Đây quả thực là một cú sốc lớn , ta còn đang suy nghĩ làm như thế nào để cứu chữa , An công tử lại đã sớm làm chuyện bất nhân bất nghĩa , ta nhất thời cảm tức, lên án : “Anh bán đứng tôi ! An công tử a! Tôi thật không nghĩ tới, tôi bãi bình Chu Nhan thì vẫn còn có một người là anh , sao anh có thể đối với tôi như vậy cơ chứ ? Anh đây là đem tôi đẩy vào hố lửa a!”

“Sớm muộn gì thì mọi người đều biết .”

“Có thể sống một ngày thì tính một ngày!”

“Để tôi báo cáo , tôi một mình gánh chịu, cô không có việc gì.”

Ta khiếp sợ, quả thực là chấn động a! Ta nói: “Anh... Sao anh lại đối với tôi tốt như vậy a?”

“Tôi mang người đi xảy ra vấn đề, tôi có thể không chịu trách nhiệm chắc ?”

“An công tử? Anh thật là An công tử sao ? Hay là anh bị cái gì nhập vào thân , nếu không làm sao anh lại có lòng tốt như vậy ? Anh giúp tôi là có mục đích gì ?” Ta liên tiếp nẩy ra vấn đề, khi đó ta còn không biết cái gì kêu là giấu giếm sâu xa, cho nên có nghi vấn nào đều hỏi ra mồm , nếu ta hiểu được che giấu thì thật là tốt biết bao. Về sau An công tử đã nói với ta , khi đó , ta quả thực chính là một cây cột điện , trừ bỏ đứng thì cái gì cũng không biết.

“Anh không phải là đang chột dạ đấy chứ ? Anh nói xem anh làm cho tôi đi công tác với anh rồi cuộc có cái mục đích gì ? Có phải anh để cho tôi đi làm quan hệ xã hội hay không ?”

An công tử ần ần có chút ý cười, “Bộ phận quan hệ xã hội có người nhiều như vậy, sao tôi phải mang cô đi dọa người hả?”

“Anh có ý gì?”

“Ý tôi chính là, mời cô từ bên ngoài đóng cửa giúp tôi !”

Ta phần nộ phần nộ lại phần nộ, cuối cùng cũng không thể làm gì mà đi ra ngoài, quan lớn hơn một cấp đã đè chết người , huống chi anh ta lại là tổng quản của công ty , chuyện gì đều quản a!

Chương 30: Cô thấy ngu chưa

Suốt nửa tháng trôi qua, trong công ty đều không có tí động tĩnh gì, loại ngày chờ chết kiểu này thật đúng là không dễ chịu , nhất là khi không biết ngày nào sẽ chết.

Hasse thấy bộ dáng thần kinh điên cuồng mỗi ngày của ta , chẳng những không thêm an ủi ta, ngược lại còn làm ta hoảng sợ . Giữa trưa khi cùng nhau đi ăn cơm , anh ta luôn nói với ta như thế này : “Tôi thực luyện tiếc người trợ lý như cô , Tô Nhuận này, nếu cô đi rồi thì cũng đừng quên tôi nhé.”

Lúc ấy ta vừa nghe xong , lập tức bị thương muốn chết , khóc không ra nước mắt, “Đã công bố rồi sao? Cấp trên quyết định ư ?”

Hasse ai thán lắc đầu, “Tôi chỉ là tùy tiện cảm khái một chút thôi , vạn nhất ngày nào đó cô thật sự đi rồi, tôi sợ là tôi sẽ không kịp nói lời tạm biệt với cô .”

Có câu chuyện cổ tích tên là sói đến đây, Hasse hiển nhiên chính là đứa trẻ trong câu chuyện kia , ban đầu ta còn tin tưởng, về sau thì rõ ràng là trợn trắng mắt .

Ta thật sự là nhịn không được , chạy tới hỏi thăm An công tử, bệnh mặt than của An công tử đã trở lên lợi hại hơn , đã bắt đầu run rẩy cục bộ , cái gọi là cục bộ chính là ở khóe môi vẫn cứ gợn lên mãi , ta cũng không biết là đang khóc hay là đang cười, anh ta nói: “Không có tin gì chính là tin tốt , những lời này cô không biết sao?”

Nhưng là, vào rạng sáng một ngày thứ Sáu , ta bị một cuộc điện thoại của An công tử đánh thức , lúc ấy ta cũng không biết là ai gọi tới , mơ mơ màng màng nhận điện , đổ ập mắng xối xả một trận , “Hơn nửa đêm rồi còn chọc phá mộng đẹp của người khác , không biết là rất thiếu đạo đức hay sao ? ! Mà chưa cai sữa à!”

“Tô Nhuận.” Từ điện thoại truyền ra một thanh âm, không phải ma quỷ , thậm chí còn dọa người hơn cả ma quỷ ấy chứ .

Ta nhất thời không còn tí buồn ngủ , bật dậy , “An công tử! Còn chưa ngủ cơ à, tinh thần thật tốt a, tuổi trẻ chính là khác biệt! Ha ha a...”

Tiếng cười kia tuyệt đối là không thể chấp nhận được .

An công tử thở dài nói: “Tô Nhuận, cô là một nhân tài, bất luận cô đi đến đâu thì đều có thể mang đến ảnh hưởng không nhỏ , mặc kệ là ảnh hưởng tốt hay ngược lại thì cô đều là người khiến cho người khác không thể bỏ qua . Tô Nhuận, cô đây là sinh ra không đúng thời điểm a! Vì sao cô không có sinh ra ở đời nhà Minh ? Nếu sinh ở đời Minh thì còn cần có Lưu Cẩn làm gì a!”

Đối với những lời khen tặng tán dương bất thành linh đó , ta trở tay không kịp, hơn nửa ngày mới nói, “Tôi phải cảm tạ tổ quốc đã bồi dưỡng, cảm tạ tổng giám đốc đã giáo dục.”

Khi đó ta thật là bị anh ta tăng bốc quá hay , cộng với đầu óc chưa tỉnh ngủ vẫn còn đang choáng váng say say , thế cho nên ta đã quên Lưu Cẩn không phải là nhân tài vĩ đại nào cả , mà chính là tên đại thái giám nổi danh đời nhà Minh . Ta vốn chưa từng được nghe lãnh đạo khen ngợi rõ ràng như vậy, vì thế ngay lúc đó liền cảm thấy lảng lảng .

An công tử xì một tiếng, tựa hồ là nở nụ cười, anh ta thanh lọc lại cổ họng , “Dù như thế , Tô Nhuận , đối với cô , tôi vẫn không thể không nhịn đau mà bỏ đi thứ yêu thích , thứ Hai cô tới công ty làm thủ tục từ chức đi, thời điểm đi đừng quá khó coi, tôi đã dùng hết toàn lực rồi , làm cho ban giám đốc xử lý nhẹ với cô , dù sao tự cô từ chức so với bị đuổi việc thì vẫn tốt hơn nhiều , về sau đi ra ngoài, một lần nữa làm người cho tốt , biết không?”

“Ừm...” Ta tắt điện thoại, thế nhưng bắt đầu mất ngủ.

Ta vốn tưởng rằng, khi tin tức này xuất hiện, dù thế nào thì ta cũng sẽ bị rơi vào một loại trạng thái tuyệt vọng gì đấy , dù sao cha mẹ áp bách ta, ta còn nợ tiền An công tử , quan trọng nhất là, ta vừa mới bắt đầu đối với công việc này có chút nhiệt tình yêu thương, mà không phải như ban đầu , mới bước ra cổng trường đại học tràn ngập nhiệt huyết.

Ta nghĩ rằng , ta sẽ cầu xin An công tử , làm cho anh ta giúp , để ta tiếp tục ở lại, dù sao dựa theo độ dày da mặt của ta , loại chuyện này nhất định là sẽ phát sinh .

Lại hoặc là, như thế nào thì ta cũng nên khóc lớn một hồi đi, thất nghiệp cơ mà .

Nhưng ta lại cứ như vậy bình tĩnh trở lại , trong óc bắt đầu nghĩ , thứ Hai đi làm thủ tục tạm rời cương vị công tác , còn có một đồng lớn đồ đạc gì đó mang đi như thế nào , một ít đồ vụn vặt làm cho đầu óc tràn đầy.

Qua tầm nửa giờ , điện thoại của ta lại vang lên , vẫn là An công tử.

“Tô Nhuận, cô làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

“Xảy ra chuyện gì ?”

“Không có việc gì mà ! Tôi đang suy nghĩ xem một đồng này nợ ở công ty kia thì làm sao bây giờ, còn có cả phê mà công ty mua uống rất ngon, thời điểm tôi đi có thể thuận tay mang đi hay không , còn có a, tôi

rất luyến tiếc Hasse , còn luyến tiếc đồng nghiệp trước kia ở bộ phận đề án, cũng đã rất lâu rồi tôi chưa gặp chị Khổng...”

Ta chủ yếu là đang trình bày nói lời từ biệt như thế nào , An công tử đột nhiên ngắt lời ta, “Nửa ngày này cô vẫn đang nghĩ những thứ đó sao?”

“Ừ.” Ta thành thực xác nhận điều đó. Đừng nhìn bộ dáng bình thường rất phong độ của ta , kỳ thật ta rất nhớ tình bạn cũ, những thứ dùng lâu ta đều luyến tiếc vứt bỏ, trong đó có cả cảm tình . Liền ngay cả lúc tốt nghiệp đại học, nhà trường bắt chúng ta phải nộp một đồng phí dụng linh ta linh tinh , thì ta vẫn rất hoài niệm trường học, bao gồm cả lão chủ nhiệm hệ bị ta chọc tức đến nỗi phải nằm viện kia .

An công tử thế nhưng đã ở bên đầu kia của điện thoại trầm mặc thật lâu , may mắn là cú điện này là anh ta gọi tới , bằng không ta sẽ rất đau ruột .

Anh ta thở dài, “Tô Nhuận, tôi là gì của cô vậy ?”

Ta nhanh chóng tiện mồm nói ra : “Anh là thủ trưởng của tôi !”

“Tô nhuận! Khá lắm , chỉ mỗi thế thôi sao !”

“Này này ! Anh phát hỏa cái gì a, cho tới bây giờ anh luôn luôn không để cho người ta nói thật, An công tử làm người làm thành như anh thật đúng là thất bại a!” Ta cảm khái, ở cùng một chỗ với anh ta lâu như vậy , cuối cùng là nói được một câu thật lòng , ta đây chính là được ăn cả ngã về không !

An công tử trầm mặc một lát, ta vẫn cảm thấy bị ghì lại tiếp tục nói những lời tổn hại anh ta : “Tôi nói này An công tử, anh làm người cũng thật là thiếu đạo đức , nếu đặt anh ở xã hội cũ thì anh chính là Chu Bái Da (lột da) ! À không, anh còn quá đáng hơn cả Chu Bái Da , anh thế nhưng ở mười hai giờ đêm , đúng khi tôi đang nằm mộng đẹp gọi một cú điện thoại đến làm cho trong lòng tôi cảm thấy không thoải mái, anh quả thực là cặn bã a!”

An công tử không nói một tiếng nghe ta mắng chửi , chờ ta mắng đủ, anh ta tựa hồ có chút kinh ngạc nói: “Cô... Thật sự chán ghét tôi như vậy sao ?”

“Đúng vậy! Tôi chán ghét anh chết bầm! Anh luôn dùng thân phận để đè ép tôi, một người đàn ông lại không biết xấu hổ luôn khi dễ phụ nữ yếu nhược !”

“Cô? Phụ nữ yếu nhược? Nhiều nhất là nhược , trí!”

Ta nghe ra được, anh ta đây là đang mắng mình , ta cười lạnh vài tiếng, học tập khẩu khí của anh ta nói: “Tốt lắm! An Tùy Dụ , bà đây về sau không hầu hạ anh nữa! Anh muốn bắt nạt ai thì bắt nạt đi thôi! Bà đây mặc kệ ! Đừng có mà tới tìm tôi nữa !”

Nói xong, hào khí vạn trượng ngắt máy , thuận tay tắt máy, nằm ở trên giường như thế nào cũng ngủ không được .

Có câu nói rất đúng, không chết trong trầm mặc, mà bùng nổ ngay tại trong trầm mặc , ta đây coi như là ở trong lúc chân chó (nịnh hót) bùng nổ một lần đi, mặc kệ tên An Tùy Dụ kia đi !

Ngày hôm sau, ta mang theo đôi mắt đen xì xì xuất hiện ở phòng khách nhà mình , mẹ ta ai u một tiếng, vội vàng chạy tới nâng mặt ta , “Bảo bối! Sao làm gì lại giống như con yêu tinh thế này ?”

Ta bắt đắc dĩ phiến ánh mắt xem thường đầy mắt hờn , chỉ vào mặt mình nói: “Ánh mắt của mẹ là bị làm sao a! Con thế này thì cũng coi là mắt gấu mèo chứ , con là quốc bảo a!”

Đồng chí Kỷ Hoài ngắt lời , “Cái dạng này của mày thì lát nữa đi đắp bã trà vào đi , đừng dọa khách chạy mất .”

Ta hừ lạnh, “Cho dù con có xinh tươi trẻ đẹp thì cũng chả câu kéo được mấy khách, chỗ của mẹ vốn không có khách đến .”

“Hắc! Đứa nhỏ này, sao lại nói như thế chứ ? !”

“Con ăn phải thuốc nổ !”

“Mẹ thấy cũng giống.”

Ta đẩy ghế ra ngồi xuống ăn cơm, mẹ Kỷ Hoài ăn no , mặc quần áo định ra ngoài , lúc gần đi, mẹ ta quay đầu nhìn ta một cái, “Bảo bối ! Hôm nay đừng ra ngoài nữa , hôm nay ánh đường của mày biến thành màu đen, đi ra ngoài phỏng chừng sẽ gặp chuyện không hay ho, tốt nhất là đừng đi !”

“Chừng nào thì mẹ bắt đầu mê tín a? Không phải mẹ luôn theo đuổi chủ nghĩa phản phong kiến sao?”

“Hôm nay không phải là ngày Cá tháng tư sao, mẹ sợ mày đi ra ngoài biến thành kẻ ngốc .”

Ngày Cá tháng tư ư ? Đầu óc ta tựa hồ có chút sáng ra , dùng sức vỗ vài cái, trong óc hồi tưởng lại cú điện thoại đêm qua của An công tử, rạng sáng mười hai giờ ? Thằng nhãi này có phải là đang gạt ta hay không nhỉ ?

Đồng chí Kỷ Hoài nhảy một bước lại đây, giữ lấy tay của ta, “Không thể vỗ a không thể vỗ ! Vốn đã ngốc , vỗ xong bị dở hơi thì làm sao bây giờ? Mẹ còn phải nuôi mày cả đời!”

Ta cười hắc hắc, “Không có việc gì đâu , cho dù là dở hơi thì còn có Đường Duy Cầm cơ mà , con rể mẹ khẳng định là sẽ lấy con !”

Khi ta ý thức được rất có thể là An công tử đã gạt ta, tâm tình của ta liền trong sáng thoáng đảng . Trước kia ngày Cá tháng tư , ta luôn bị lừa gạt, bởi vì ta không có khái niệm gì đối với ngày này , hôm nay thật vất vả vượt qua , ta phải cẩn thận mới được .

Trang điểm nhẹ để cho chính mình thoát nhìn thần thái sáng láng , ta đi ra ngoài tìm Đường Duy Cầm.

Mẹ Đường nói cậu ta đến trường , không biết khi nào thì trở về, ta cũng không cảm thấy mất hứng một chút nào , lừa cậu ta qua điện thoại thì cũng là giống nhau .

“Tiểu Nhuận định đi ra ngoài à !”

Ta giật mình hoảng sợ, quay đầu nhìn thoáng qua , là bà Vương, cũng không biết là bà ấy đi đứng như thế nào , không nói một tiếng đã đứng ở ngay sau ta rồi .

“Hôm nay là ngày Cá tháng tư, đừng để bị lừa a!” Bà Vương hảo tâm nhắc nhở.

Ta nở nụ cười, bà lão cũng biết đến ngày này , có thể thấy được chúng ta bị văn hóa phương Tây xâm lấn đến cỡ nào . Ta nói, “Không có việc gì đâu bà Vương, bà yên tâm đi! Cháu thông minh tuyệt đỉnh cơ mà!”

Bà Vương nghiêng tai, “Cái gì? Tuyệt đỉnh ? Rụng tóc a? Mau chữa trị a!”

“Là thông minh tuyệt đỉnh, một câu thành ngữ !”

“Cái gì? ! Không phải rụng tóc a!”

Ta vui sướng gật đầu, sợ nhất là nói chuyện với bà Vương, lỡ tai bà ấy nghe không được rõ ràng lắm, cho nên luôn tạo thành hiểu lầm, đã thế bà ấy lại là người hay buôn dưa lê, một chút việc nhỏ sẽ bị bà ấy thay đổi hương vị, truyền bá đi khắp nơi .

“Đừng luẩn quẩn trong lòng a, tuổi còn trẻ đi chùa miếu mà cầu khẩn! Nghe bà, đừng có xuất gia!” Bà Vương lôi kéo tay ta, ta quả thực muốn chảy hai dòng lệ nóng, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Bà Vương còn nói thêm: “Tuy rằng gần đây Duy Cầm hay cùng một người qua lại , nhưng là hai người cũng chưa từng nắm tay , ta cảm thấy quan hệ vẫn là rất thuần khiết , tiểu Nhuận cháu đừng nghĩ ngợi lung tung nha!”

“Cái gì? !” Lần này ta bị chấn kinh rồi, đây là lần đầu tiên nghĩ muốn nghe bà Vương nói tiếp, “Rốt cuộc là làm sao ạ ? Bà Vương, bà mau nói cho cháu biết đi , Đường Duy Cầm có người khác rồi sao ?”

“Hả? Đưa cái gì? Không được không được, đây cũng không phải là cái ngày hội gì lớn , không cần tặng đồ cho ta.” Bà Vương liên tục xua tay, bước đi nhanh như một trận gió .

Ta kinh ngạc nói không ra lời , bà ấy từng luyện lẳng ba vi bộ ư ?

Buổi chiều, ta đến quán bar của Hasse, còn chưa tới lúc buôn bán cho nên bên trong tối đen như mực, ta cũng tùy tiện đi loăng quăng một lát, cảm thấy khát nước thì tới nơi này.

Ta vừa gặm quả táo vừa trêu đùa Hasse, cũng không để ý nói đến chuyện sáng hôm nay, “Bà Vương cũng thật đáng yêu, Đường Duy Cầm có thể có người khác sao? Hiển nhiên là cậu ta không dám, không biết bà Vương lại từ nơi này nghe lung tung, chạy tới nói với tôi.”

Mọi chuyện thường thường đều là như thế này, thời điểm vừa phát sinh thực kinh ngạc, bất chấp suy nghĩ, đến khi trôi qua thì mới hiểu được, tựa như chuyện hồi sáng nay vậy, thính lực của bà Vương, sao ta có thể tin tưởng cơ chứ?

Bóng dáng của Hasse cứng ngắc lại, ta nghe được thanh âm tí tách của nước, thể mới phát giác, nước trái cây đã sớm tràn ra ngoài, đã chảy xuống đất, ta vỗ anh ta một cái, “Này! Anh dằn ra làm gì hả?”

Anh ta lấy lại tinh thần, cười cười với ta: “Hôm nay là ngày cá tháng tư nha, tôi cũng quên mất, vừa rồi suy nghĩ làm thế nào để chỉnh người khác.”

Ta vừa nghe, mắt đã sáng rực lên, ngoắc ngón tay với anh ta, khe khẽ nói nhỏ.

Anh ta nhìn ta sững sờ một lát, “Cô xác định?”

“Hậu quả tôi chịu trách nhiệm!” Ta hắc hắc cười, rất có tư thế gian trá của An công tử. (An công tử: tôi có cười đáng khinh như cô sao?)

11. Chương 31 - 33

Chương 31: Bị đá

Từ đó cho đến buổi tối, ta ở lại trong quán bar của Hasse, tính tiêu phí một chút thời gian đợi Đường Duy Cầm tới tìm ta.

Tựa hồ ta có thể tưởng tượng được ra, bộ dáng của cậu ấy khi tới tìm ta, nhất định là phải khóc nhè. Buổi chiều, ta làm cho Hasse gửi một tin nhắn cho Đường Duy Cầm, sau đó ta cũng gửi một tin nhắn cho Đường Duy Cầm, rồi sau đó Đường Duy Cầm hồi âm lại, nói buổi tối ta chờ cậu ấy.

Ta cười đưa cho Hasse xem, “Anh xem này, Duy Cầm nhà chúng tôi còn coi là thật, đứa nhỏ này thật là dễ lừa!”

Hasse không có biểu tình gì, chỉ nói: “Có thể là đùa quá đáng hay không?”

“Một năm một lần thôi mà, không quá đáng đâu! Buổi tối để dành cậu ấy là được, cậu ấy rất ngoan, không mang thù đâu.” Ta cười hắc hắc.

Buổi tối, trong quán bar còn không có bắt đầu náo nhiệt, bất quá mới chỉ hơn bảy giờ, điện thoại của ta vang lên, ta vừa nhìn mặt màn hình liền nở nụ cười, hướng Hasse chớp chớp mắt, “Là Đường Duy Cầm! Của anh không vang lên sao?”

Hasse lắc lắc đầu, đột nhiên dè lại tay của ta nói: “Ôi Nhuận...”

Anh có vẻ muốn nói lại thôi, ta không hiểu lắm anh ta đây là có ý tứ gì, “Anh làm sao vậy?”

“Ôi Nhuận, tôi... thực xin lỗi.”

Một câu thực xin lỗi của anh ta làm cho ta cảm thấy kỳ lạ, nhin không được liền đưa tay sờ lên trán anh ta, “Không phát sốt đấy chứ?”

Điện thoại lại một lần nữa vang lên, không phải của ta, mà là của Hasse.

“Ừ, tuy hôm nay là ngày cá tháng tư, nhưng tôi là còn nói thật, cậu có nguyện ý không? Ở cùng một chỗ với tôi, cả đời. Tôi sẽ bảo vệ cậu, ở bên cậu, chỉ cần cậu thích, tôi tuyệt đối sẽ không phản đối.”

Hasse nói hết những lời thâm tình chân thành, ngay cả ta là một người đứng xem đều nhận không được mà cảm thấy ấm áp, người bên đầu kia điện thoại cũng thật quá là hạnh phúc, lúc nào đây cũng phải bắt Đường Duy Cầm nhà ta nói như vậy mới được.

Bất quá, anh ta cũng thật biết cách giấu diếm bản thân, quen anh ta lâu như vậy mà ta cũng không biết rằng anh ta đã có bạn gái.

Hasse tắt điện thoại, ta thò mặt qua, căn cứ vào tinh thần bất quá vinh quang, ánh mắt sáng quắc nhìn anh ta, “Bạn gái ư? Ai a? Quen đã bao lâu? Cần bắt quai!”

Trên mặt Hasse lại cũng không có bao nhiêu thần thái hạnh phúc, anh ta cắn cắn môi, coi như hạ rất nhiều quyết tâm, cái loại bất đắc dĩ này, cái loại cân nhắc lợi hại này, bộ dáng rồi bởi này thật khó tả a.

Ta nhận không được hỏi, “Anh làm sao vậy? Đau trứng à?”

“Ôi Nhuận, chúng ta đổi sang nơi khác nói chuyện đi.” Bỗng nhiên anh ta nói.

Ta cả kinh, tựa hồ cảm giác được một ít gì đó không thích hợp, nhưng là ta không thể nói rõ ra là không đúng chỗ nào, ta cười cười: “Có cái gì nói thì nói nơi này này, xem anh như vậy cứ như là làm chuyện thực xin lỗi tôi vậy.”

“Thực xin lỗi.”

Lúc này, ta thật sự choáng váng, “Rốt cuộc là anh có ý gì a? Làm sao lại cứ luôn mồm nói xin lỗi a? Đồng chí Hasse, không thể vì hôm nay là ngày cá tháng tư, anh lại tạo ra trò đùa đầy vớ vẩn này với tôi, chúng ta là đồng minh tốt a!”

Đúng lúc này, điện thoại của ta vang lên đầy quỷ dị, nhịp đập trái tim ta đột nhiên bắt đầu gia tốc, cứ như muốn nhảy khỏi cổ họng mà ra vậy, ta có dự cảm xấu, đại khái là giác quan thứ sáu của phụ nữ, luôn cảm thấy sẽ gặp phải chuyện không may.

“Alô...” Ta nhìn Hasse, trả lời mà cứ như hết hơi.

“Ôi Nhuận, tôi đã nhận được tin nhắn của cậu rồi, tôi muốn nói chuyện với cậu.”

Là Đường Duy Cầm.

“Để sau rồi nói.” Ta to bản năng nói những lời này, tựa hồ là cảm giác được cái gì đó.

“Tôi đã thuê một phòng khách sạn ở phụ cận quán bar của Hasse, tôi chờ cậu, tôi có rất nhiều điều muốn nói với cậu, cậu không đến tôi sẽ không đi.”

Ngắt điện thoại, ta cười cười với Hasse, “Đứa nhỏ này, chắc là đang thẹn thùng, lại còn thuê phòng hẹn tôi nữa.”

“Bà chị, thuê phòng ư?!” Tên nhóc Tửu bảo kinh ngạc vạn phần lặp lại lời ta nói.

Đầu óc ta nhất thời hỗn loạn, không phát hiện có cái gì không ổn, vì thế gật gật đầu, nói với Hasse, “Tôi đi trước, để xem Đường Duy Cầm muốn nói gì, sao tôi lại cảm thấy, ngày cá tháng tư hôm nay không được tốt lắm a? Ha ha...”

Hasse rũ mắt xuống, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Trên đường đến khách sạn, ta có chút khẩn trương, lớn như vậy thì đây là lần đầu tiên cùng người khác đến khách sạn, tuy rằng đối phương là Đường Duy Cầm, nhưng là ta cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng a, đợi lát nữa nếu cậu ta mà xằng bậy thì ta đây liền giở ra các kỹ năng mà áp đảo luôn!

Mở cửa ra, Đường Duy Cầm đang ngồi ở trên giường, phòng này rất nhỏ, trừ bỏ giường thì cũng chỉ có hai chiếc ghế tựa một cái tivi, cậu ấy thấy ta, đứng lên, nhìn thẳng vào ta, “Cậu đã đến rồi.”

Ta cười hắc hắc, thuận tay đóng cửa lại, “Thuê phòng cơ à? Chúng ta hiện đang làm cái gì đây?”

Thân thể Đường Duy Cầm tựa hồ rung rung một chút, bị những lời này của ta làm cho sợ hãi tới vậy sao? Có lớn uy lực như vậy sao?

Lại một lúc lâu sau, cậu ta ngẩng đầu, tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn, “Cậu nói muốn cùng tôi chia tay, thật không?”

Đúng vậy, đây là tin nhắn mà hôm nay ta đã gửi cho cậu ấy, nhìn cậu ấy như vậy, ta có chút lảng lảng, quả nhiên vẫn là ngu ngốc, thể nhưng lại tin, còn chạy tới thuê phòng, thật là, rất sợ hãi mất đi ta đây mà.

Ta đang chuẩn bị nói, chúng ta không thích hợp linh tinh gì đó, tiếp tục kích thích cậu ấy thì ng thấy Đường Duy Cầm bình thản nói: “Được, chúng ta chia tay đi, tôi đáp ứng.”

“Cậu... cậu nói cái gì?” Bây giờ thì đối ngược lại là ta trợn mắt há hốc mồm.

“Tô Nhuận, tôi muốn chia tay với cậu.” Đôi mắt cậu ấy đầy kiên định, thân thể đầy kiên định, kiên định làm cho ta cơ hồ cảm thấy, đây không phải là Đường Duy Cầm.

Ta cố gắng trấn định, mỉm cười nói, “Hôm nay là ngày cá tháng tư a, tôi nói đùa với cậu thôi, có phải cậu cũng thấy rõ hay không, cho nên cậu cũng đùa tôi như vậy hả? Quên đi quên đi, chúng ta đều thông minh giống như hòa thượng, ai cũng đừng đùa kiểu này nữa, dừng lại ở đây, chúng ta về nhà đi!”

Ta đi kéo tay cậu ấy, cậu ấy không có né tránh giống như trước kia, không có ngượng ngùng cúi đầu giống như trước kia, cậu ấy cầm lấy tay ta, ta thể mới phát giác, kỳ thật tay cậu ấy không lớn, nếu so sánh với ta thì cũng chỉ lớn hơn một chút mà thôi, không giống tay của một đứa con trai.

Cậu ấy giữ chặt ta, “Tô Nhuận, cậu có biết tôi không nói đùa với cậu mà, tôi quyết định, tôi muốn chia tay với cậu.”

“Cậu lặp lại lần nữa!”

“Tôi muốn chia tay với cậu, Tô Nhuận, chúng ta căn bản là không thích hợp, vẫn là chia tay đi, mấy năm trước chúng ta cùng một chỗ căn bản chính là sai lầm, chúng ta làm bạn bè đi, cậu vẫn là cây mơ của tôi, ta cũng vẫn là ngựa tre của cậu.”

“Tôi nhỏ vào! Cậu đừng ở trước mặt bà đây khoe khoang văn thơ, tôi mới là người tốt nghiệp hệ tiếng Trung!” Ta kéo cậu ấy, ý đồ muốn đem cậu ấy mang đi.

Nhưng Đường Duy Cầm nhu nhược kia, giờ phút này lại rất kiên định, “Tô Nhuận, tôi muốn chia tay với cậu!”

“Cậu ăn no rửng mỡ a! Gần đây cậu hay chơi với ai mà học toàn điều xấu, đừng đang yên đang lành lại đem hai từ chia tay dính vào bên miệng, sống cho tốt vào chứ!”

“Tôi nói là thật, tôi chỉ cần nghĩ đến mẹ tôi cùng mẹ cậu buộc chúng ta kết hôn, thì tôi liền cảm thấy sợ hãi, nghĩ đến phải trải qua cả đời với cậu, tôi đều cảm thấy thế giới này sụp đổ, tối như mực nhìn không tới ánh sáng! Tô Nhuận, tôi không thương cậu, cho tới bây giờ cũng không yêu, cậu cũng không yêu tôi, vì sao chúng ta còn phải ở cùng một chỗ chứ?”

Cơ hồ là cậu ấy khóc nức nở, thanh âm run run, làm cho ta cũng đi to rung rung, không thương, cái gì kêu là không thương? Cảm tình hai mươi mấy năm, như thế nào lại nói là không thương cơ chứ? Trên thế giới này, còn có người hiểu biết Đường Duy Cầm hơn ta sao? Trên thế giới này, còn có người hiểu biết ta hơn cả Đường Duy Cầm sao?

Thực hiển nhiên, đáp án là không. Như vậy thì vì sao, hai người thanh mai trúc mã, lại nói là không yêu nhau cơ chứ?

“Tôi sẽ không chia tay với cậu, cậu về nhà ngủ một giấc, suy nghĩ lại đi, tôi coi như cậu uống nhiều hơi nói vượn, về nhà đi.” Ta nghiêng răng nghiêng lợi lôi kéo cậu ấy, cậu ấy lại bùm một tiếng rồi ngã xuống, ôm lấy chân của ta, làm ta trợn mắt há hốc mồm, “Cậu làm sao vậy?”

“Cậu hãy để tôi nói cho hết đã! Từ nhỏ, cậu đã hay bắt nạt tôi, từ lúc tôi có trí nhớ tới nay, Tô Nhuận cậu chính là ác ma, quần áo đẹp đẽ của tôi bị cậu cướp đi, đồ ăn vặt của tôi bị cậu đoạt đi, cậu còn đánh tôi,

không cho phép tôi nói cho bất luận kẻ nào. Trước đây cậu thật to lớn , tôi không thể phản kháng cậu, chỉ có thể chịu đựng. Lúc sáu tuổi , ng nói phải đi học, tôi ngây thơ nghĩ rằng, thế giới của tôi sẽ tràn ngập ánh sáng , tôi nghĩ rằng cậu không cần đến trường , nhưng kết quả là , chúng ta cùng lớp, cậu lại mạnh mẽ đánh chạy một bạn nữ khác , đòi ngồi cùng bàn với tôi .”

Cậu ấy gần như khóc kể, ta ng mà ngây người, có chuyện này sao? Trí nhớ của cậu ấy cũng thật tốt quá đi .

Cậu ấy nói tiếp : “Khi đó tôi sợ nhất là cô giáo giao nhiều bài tập , bởi vì phần của cậu cũng bắt tôi phải làm , tôi làm không xong thì cậu mắng tôi , chữ tôi viết không giống của cậu thì cậu đánh tôi . Đến cấp hai, tôi ngây thơ nghĩ rằng , lần này có thể tách cậu ra , nhưng là ông trời trêu cợt, lại cùng lớp với cậu , cậu ngồi đằng sau tôi , bộ đồng phục của tôi đều bị cậu vẽ vô số con rùa ! Làm cho tôi mất mặt trước mọi người .”

Ta ngạc nhiên, vì chính mình biện giải, “Cậu đây là vì nghệ thuật hiến thân.”

“Tiếp to là trung học, tôi ngây thơ nghĩ rằng , tôi học lớp chuyên , thành tích của cậu không tốt , nhưng kết quả là , mẹ cậu dựa vào quan hệ, đưa cậu vào được . Cậu càng trầm trọng hơn , chơi với một đám nữ sinh , thế là bài tập của cả nhóm cậu đều từ tôi đến làm , Tô Nhuận cậu biết không, cho đến bây giờ, tôi còn có thể một tay viết ra hai mươi mấy loại chữ cơ đấy !”

“Thư pháp gia! Cậu phải cảm ơn tôi !”

“Chính cậu bắt nạt tôi còn chưa tính, cậu còn kéo theo nhiều nữ sinh như vậy bắt nạt tôi , tôi chịu không nổi nhất là các cậu luôn véo mặt tôi , tôi là con trai , các cậu có biết không ? !”

“Này... Có giấy chứng nhận sao?”

“Tô Nhuận , vì sao cậu cứ như là âm hồn không tiêu tan vậy? Lên Đại học, tôi thực ngây thơ nghĩ rằng , tôi thi đỗ vào trường chuẩn quốc gia , có tiền cũng mua không được, thế nhưng cậu cũng tức giận phẫn đấu, cũng thi đỗ vào được . Từ khi gặp cậu , tôi vốn không có một chút thời gian dành cho chính mình , tôi sống hộ cậu hai mươi mấy năm rồi , Tô Nhuận, tôi đã chán ghét những ngày tháng như vậy , tôi không nghĩ lại sống cho cậu nữa, tôi muốn tự sống ình !”

Cậu ấy đồng dạ, ta lại hỗn loạn , ta từng bắt nạt cậu ấy ư ? Còn nhiều lần như vậy sao ? Cậu ấy vẫn thực ngốc thực ngây thơ , vậy còn ta thì sao ? Trước đây ta vẫn cảm thấy đây là đương nhiên, thanh mai trúc mã nên như vậy mới đúng, cậu ấy là con trai thì phải nhường ta, kỳ hạn là cả đời, đây là mẹ ta nói a, làm sao có thể sai cơ chứ ?

Cậu ấy vẫn ôm chân ta , khóc nức nở , trong miệng vẫn lẩm bẩm nhắc tới thương tổn mà những năm gần đây ta tạo ra , ta từ kinh ngạc đến ngạc nhiên, cuối cùng đã chết lặng, ta đối với những chuyện mà mình đã làm hoàn toàn không nhớ rõ , mà cậu ấy từ khi còn nhỏ như vậy đã nhớ rõ, nghĩ có một ngày sẽ lôi cả ruột non cho ta xem .

Lúc Đường Duy Cầm khóc , ta không rên một tiếng, cậu ấy ôm ta, thân thể còn có chút ấm áp, ta bắt đầu hồi tưởng , Đường Duy Cầm còn chưa từng chủ động ôm ta bao giờ , đây xem như là lần đầu tiên đi, chỉ tiếc cậu ấy ôm lại là chân của ta , ta thật muốn nói cho cậu ấy , eo của bà đây cũng là rất mảnh khảnh, cậu ôm cũng sẽ thực thoải mái .

“Cho nên, Tô Nhuận, chúng ta chia tay đi, coi như là tôi cầu cậu vậy .” Cậu ấy đè nặng cổ họng nói.

Ta lắc lắc đầu, “Đừng cẩu kính , đều là vợ chồng già rồi , chia cái gì tay a. Đã là ngày mừng hai tháng tư rồi , đã qua ngày cá tháng tư rồi , chúng ta đừng nói đùa nữa.”

“Muốn tôi nói mấy lần nữa thì cậu mới hiểu, tôi là thật sự muốn chia tay với cậu !” Cậu ấy hét vào tai ta , dùng sức như vậy , tuyệt không giống như phát ra từ thân hình gầy yếu kia .

Ta cười cười, “Đây thì tính là lý do gì a, ai mà cả đời chả từng bắt nạt vài người a, chẳng lẽ là cậu ngoại tình ? Cậu có người con gái khác rồi sao ?”

Mặt cậu ấy đột nhiên đỏ bừng lên , đây mới là Đường Duy Cầm mà ta quen biết , động một cái là lại đỏ mặt , đây là nét đặc sắc của cậu ấy .

Cạch một tiếng, khóa cửa vụn vẹo, âm thanh giầy da vang lên trên sàn nhà , ngay sau đó là thanh âm của một người đàn ông từ sau lưng ta, “Cậu ấy không có người con gái khác , nhưng là cậu ấy có người đàn ông khác .”

Ta đại ra, giống nhau căn đầu gối vậy .

Đường Duy Cầm đột nhiên đứng bật dậy, ngồi chồm hổm trong thời gian dài làm cho cậu ấy đi đứng run run, một cái lão đảo, suýt nữa thì ngã sắp xuống, lại bị người đàn ông kia ôm lấy, Đường Duy Cầm đẩy ra , “Ai cho anh đến! Anh về đi ! Tôi sẽ nói với cậu ấy .”

“Tôi sẽ cùng đối mặt với cậu.”

“Hasse! Anh trở về cho tôi !”

Ta ngơ ngác xoay người, nhìn kia hai người đàn ông đang ôm nhau kia, một người là bạn trai thanh mai trúc mã của ta , một người là bạn tốt của ta , ta nở nụ cười, “Ngày cá tháng tư đã trôi qua rồi , đừng gạt tôi nữa , tôi không tin, tôi cũng không phải kẻ ngốc.”

Hasse cầm lấy tay Đường Duy Cầm , mà Đường Duy Cầm thì dùng sức giãy dụa , chính là sắc mặt kia bắt đầu ửng hồng, thuyết minh cậu ấy thẹn thùng.

Hasse nói: “Tô Nhuận, ban ngày khi cô bảo tôi gửi cái tin nhắn thổ lộ kia , trong lòng tôi đã thực giãy dụa, tôi biết tôi thương cậu ấy , sớm muộn gì thì tôi cũng muốn ở cùng một chỗ với cậu ấy , nhưng hôm nay nhìn cô cười đầy vô tâm như vậy , tôi do dự , tôi nghĩ làm sao để quên những điều này , nhưng là Tô Nhuận... Thực xin lỗi.”

Ta lắc đầu, vẫn là mỉm cười, “Hai người các anh thật là quá đáng , vì gạt tôi , thế nhưng lại giả vờ là GAY!”

“Tôi thương anh ấy .” Đường Duy Cầm ngẩng đầu lên nhìn ta, ánh mắt kiên định kia là ta chưa bao giờ gặp qua .

“Tôi còn có việc, tôi về nhà trước .” Ta ngẩng đầu ưỡn ngực, đi qua giữa bọn họ , đem bọn họ tách ra.

“Tô Nhuận!” Đường Duy Cầm gọi ta một tiếng.

Ta cũng không có dừng lại bước chân.

Chỉ ngẩng đầu sau Hasse nói: “Để cho cô ấy yên lặng một mình đi.”

Ta quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Hasse một cái, “Tôi yên lặng con bà anh ấy !”

Ngay sau đó, ta nhấc chân bỏ chạy, căn phòng chật chội này cho dù một giây ta cũng không thể ở nổi nữa , đứng ở giữa hai người kia ta trở thành dư thừa, ta tin , ta rất cực tin tưởng cái gì gọi là đam mê, một sự thật vô cùng thật đã phát sinh ở bên cạnh ta . Ta cố gắng vọng tưởng chính mình có thể nghĩ ra một đồng lý do chứng minh bọn họ là đang lừa gạt ta, nhưng mỗi một ánh mắt của bọn họ , mỗi một động tác của bọn họ , đều lộ ra hương vị không thuần khiết.

Thân là hủ nữ , vì sao trước kia ta lại không nhìn ra cơ chứ ? Hay là cho dù ta nghĩ thấy được hương vị , nhưng cũng bởi vì người nọ là thanh mai trúc mã của ta , cho nên vẫn không thèm nghĩ đến vấn đề này nữa ?

Ta chạy không có mục đích ở trên đường cái , tùy tiện leo lên một chiếc xe taxi, ta đem chính mình chôn ở trong đầu gối, ánh mắt chưa sót .

“Cô gái , đến rồi , tổng cộng ba mươi đồng .” Lái xe nhắc nhở ta.

Ta dần dần bỏ tiền cho ông ấy , lần đầu tiên không có cảm thấy đau lòng vì tiền.

Mở cửa xuống xe, chiếc taxi phi thẳng đi giống như cuồng phong , ta ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời đêm nay , thành thị này vào ban đêm, nhìn không tới ánh sao sáng ngời , bởi vì ánh đèn đường đã che khuất , cũng bởi vì trong không khí có nhiều hạt bụi đục ngầu.

Có người nói, khi bạn muốn khóc , chỉ cần ngẩng đầu lên, nước mắt sẽ chảy ngược vào trong , như vậy sẽ không ai biết bạn đang khóc, không ai chê cười bạn .

Ta cũng làm như vậy, đi về phía trước , sau đó, “A! Không biết tên trộm mất dạy nào thế này! Mày có năng lực thì đi cướp tiền ngân hàng đi , trộm nắp cống thì gọi gì là hảo hán!”

Chương 32: Chui vào lòng An công tử

Đó là một đường ống dẫn nước tối đen như mực vậy , chỉ là có chút mùi gì đó , nhưng không có ghê tởm cùng dơ bẩn như trong tưởng tượng . Ta mới ở trong đường ống đi ra ngoài , nhưng bởi vì nền đá rất trơn trượt cho nên không thể thoải mái đi lên.

Ta ngồi xổm xuống ở đáy giếng , nhớ tới hình ảnh con ếch trong sách giáo khoa tiểu học , ta tựa hồ cực kỳ giống con ếch kia , đồng dạng là sống ở trong một mảnh trời con của chính mình , không muốn đi ra ngoài, thế cho nên ta không có phát hiện, ngay tại cách đó không xa, có hai con ếch đực đã ở cùng một chỗ với nhau rồi .

Sau khi ta gian nan đi ra , ta đã giống như một con cá chạch , ta hít hít cái mũi của mình , ngửi được mùi lạ trên người , còn có chuyện không hay hơn chuyện ta đã gặp sao?

Nhưng ngay sau đó ta phát giác ra một chuyện phi thường bi kịch đã xảy ra, ta đứng ở nơi này, không phải là phụ cận nhà ta , kiến trúc này sao thấy kiểu gì lại giống như khu vực nhà An công tử cơ chứ . Khiến ta cảm thấy khóc không ra nước mắt nhất là tiền trong ví của ta thế nhưng cũng đã hết sạch , ba mươi đồng vừa rồi chính là toàn bộ gia sản của ta .

“Leng keng.” Ta đứng ở cửa nhà An công tử , dùng sức ấn chuông .

Ta đã trải qua núi đao biển lửa mới tránh được tầm mắt của bảo vệ cửa , vùng trộm chui vào, bằng không với cái bộ dạng hiện giờ của ta , tuyệt đối là không vào được khu nhà xa hoa như vậy .

Sau hơn mười phút nhấn chuông cửa thì An công tử mới chịu ra mở cửa , anh ta lại còn híp mắt, hiển nhiên chính là đang ngủ thì bị ta đánh thức , anh ta dựa vào trên cửa, sau khi nhìn thấy ta thì rất kinh ngạc, “Ôi Nhuận? Cô làm sao vậy?”

Ta thấy bộ áo ngủ bằng tơ lụa trắng nõn của anh ta , trong con ngươi chiếu ngược ra bóng dáng của ta , cái mũi ta bỗng dựng lên men , oa một tiếng khóc lớn lên, “Cái khu nhà vợ vãn của anh ý , nắp cống bị người ta đánh cắp , chẳng lẽ không biết mua cái mới để thay sao? !”

“Cô rơi vào ư ? Ngu ngốc.” Giọng điệu anh ta nhẹ nhàng , kéo ta đi vào, độ ấm từ bàn tay kia truyền đến làm cho ta cảm thấy ấm áp.

“An công tử !” Ta không biết là mình làm sao vậy, nhào vào trong lòng anh ta , gắt gao ôm lấy thất lưng anh ta , chôn mặt ở trong lồng ngực ấy , nước mắt nước mũi cùng với nước bùn trên người , toàn bộ đều cọ ở trên người anh ta .

Anh ta sững sốt một chút, sau đó ôm chặt lấy ta.

Ta cái gì cũng chưa nói , trong miệng tràn ra những âm thanh nức nở, ta tựa vào trong ngực anh ta , anh ta cũng không có cố gắng gạt bỏ, chỉ là đóng cửa lại , sau đó nhẹ nhàng vuốt mái tóc ta .

Thẳng đến khi ánh mắt ta khô cạn , rồi cuộc khóc không ra nước mắt nữa , ta mới giẫy dụa từ trong lòng anh ta chui ra, trên chiếc áo ngủ màu trắng đầy nếp uốn , hơn nữa có rất nhiều dấu vết không sạch sẽ , toàn bộ đều xuất phát từ ta. Ta sụt sịt cái mũi, nói: “An công tử , tôi đi lung tung lại đến tận nhà anh , hiện trên người không còn một xu nào , anh có thể cho tôi vay tiền để cho tôi về nhà không ?”

“Cô trước tiến vào đã.” Anh ta lôi ra một đôi dép đi trong nhà, ý bảo ta thay.

Ta đẩy thân dơ bẩn, nhìn vào căn phòng không một hạt bụi của anh ta , ta không chút do dự liền đi vào, sau đó làm bẩn nhà anh ta .

Chúng ta ngồi ở trên sofa, anh ta nhìn đồng hồ nói: “Rạng sáng ba giờ .”

Đã trễ đến thế sao ?

“Cô bị cướp ư ? Bị đoạt tiền à?”

Ta lắc đầu.

“Sẽ không phải là vì tôi lừa cô nói cô đi từ chức chứ ? Tôi chỉ nói đùa với cô thôi , tôi đã nói , tôi sẽ không để cho cô có việc gì , cô đừng tin là thật a đứa ngốc.”

Ta lắc đầu, đối với chuyện này, trong lòng ta đã sáng tỏ , biết thật giả khác nhau , làm sao có thể khóc cơ chứ .

“Không phải là cô thất tình đấy chứ ?” Anh ta hỏi thật cẩn thận .

Ta ngẩng đầu, hốc mắt lại một lần nữa đỏ ửng , “Tôi cùng Đường Duy Cầm chia tay rồi .”

“Chia thì chia , đã sớm nên chia rồi .”

Ta kinh ngạc, thanh âm bén nhọn, “Anh nói cái gì? !”

“Ặc...” Anh ta thanh lọc yết hầu, “Tôi là muốn hỏi cô , vì sao chia tay.”

“Cậu ấy yêu người khác, thế nhưng lại là đàn ông, giờ cậu ấy cùng Hasse một chỗ , sao bọn họ có thể đối xử với tôi như vậy, sao bọn họ có thể là GAY cơ chứ !” Ta lại không ức chế nổi mà bắt đầu ngồi khóc tu tu , không còn chút hình tượng nào cả .

An công tử mở to hai mắt , hiển nhiên là cũng là bị chuyện này làm cho kinh ngạc choáng váng .

Qua hồi lâu anh ta mới nói, “Đi tắm rửa một chút đi, quá muộn rồi , đừng về nữa .”

Ta nhất thời ngừng lại tiếng khóc, nức nở hỏi: “Anh định làm cái gì với tôi hả ?”

An công tử bất đắc dĩ nở nụ cười, “Đừng có quá tự tin như thế , nhìn xem cô đều thành bộ dáng gì rồi , mau đi tắm rửa đi. Cô ngủ ở phòng khách.”

Bởi vì quần áo của ta bị ô uế, sau khi tắm rửa xong , ta mặc quần áo của An công tử đi ra , bộ đồ thun khoác trên người ta thập phần không phối hợp, ta giống như một đứa nhỏ trộm mặc quần áo của người lớn vậy .

Anh ta đi tìm chăn cho ta , thật đúng là để cho ta ngủ ở sô pha , cũng may sô pha nhà anh ta đủ rộng cũng đủ thoải mái, ta bịt kín chăn ý đồ làm ình đem mọi chuyện đều quên hết , nhưng lại có chết hay không , luôn nhớ tới những lời xin lỗi mà Hasse lặp đi lại lại , nguyên lai câu thực xin lỗi kia là có ý tứ này, nguyên lai anh ta sớm đã lập mưu rồi .

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, An công tử đang tắm, cách một cánh cửa , ta ng được rõ ràng , trong lòng ta phiền chán bất an, tiếng nước kia vẫn không ngừng vang lên , về sau ta lại ng ra có gì đó không đúng , chạy tới thì thấy anh ta đang ngồi ở đó , giặt bộ quần áo ô uế kia của ta .

Bởi vì nước bồn rất nhiều, máy giặt giặt không sạch sẽ, cho nên anh ta ngồi ở nơi đó giặt tay.

Anh ta cũng vừa tắm qua , tóc còn có giọt nước chảy xuống , sườn mặt thôn dài , sợi tóc che lấp ánh mắt, chiếc mũi kia , đôi môi kia , đều gợi cảm đến làm cho người ta nổ tung mạch máu .

Ta nhìn dáng người có thể so sánh với người mẫu của anh ta , nuốt nước miếng, trong đầu hiện ra một kế hoạch.

“An công tử, hắc hắc...”

An công tử đại khái là đang làm việc rất chăm chú , thế cho nên sau khi ng được tiếng cười của ta đã run run một chút, “Cô còn chưa ngủ sao ?”

Ta chuyển ghế ngồi ở bên cạnh anh ta , to đôi cẩn thận, “An công tử anh thật là đẹp nha .”

Anh ta kinh ngạc, “Cô muốn nói gì?”

Ta cười mỉa, “An công tử anh cùng Hasse có quan hệ tốt lắm phải không ?”

Anh ta hoài nghi, “Cô có ý gì?”

Ta cười tiếp , có chút ái muội, “An công tử này , kỳ thật cái gì tôi đều biết cả , anh đừng gạt tôi .”

Anh ta càng thêm hoài nghi, “Rốt cuộc cô muốn làm gì ?”

“Anh cũng là GAY đúng không!”

“Đầu cô bị lừa đá à !”

Anh ta giận tím mặt , hung hăng trừng ta , sau đó tiếp tục giặt quần áo. Lòng ta biết rõ nên nở nụ cười , biểu tình này thuyết minh là bị ta nói trúng rồi a! An công tử cùng Hasse là quen biết ở trong quán bar kia , khẳng định quan hệ mờ ám, Hasse là người đồng tính , An công tử quen biết anh ta như vậy chẳng lẽ lại là loài khác sao ? Nhớ tới các lần thăng chức của anh ta , cơ hồ ta có thể kết luận , An công tử cũng là đồng tính nốt !

“An công tử, anh giúp tôi một việc đi!”

“Không giúp!”

“An công tử ! Tôi cầu anh còn không được sao, anh giúp tôi đi! Xem ở cảm tình nhiều năm như vậy của chúng ta đi !”

“Chúng ta quen biết còn không đến một năm.”

“An công tử!”

“Đi ra ngoài!”

Ta ghen miệng, “Anh còn chưa có ng xem tôi muốn nói gì cơ mà , thế mà đã cự tuyệt tôi rồi .”

“Từ miệng cô nói ra , luôn luôn không có chuyện tốt.”

“Anh có ý gì a?”

“Không rõ sao? Ý tứ chính là miệng chó không phun ra ngà voi!”

Ta chán nản, nhưng cũng không thể trở mặt với anh ta , ta còn có việc cầu người .

“Tôi thật khờ, tôi đã cho rằng tôi và Đường Duy Cầm là thanh mai trúc mã, nhất định sẽ làm bạn với nhau cả đời, tôi đã cho rằng tôi đối với cậu ấy tốt như vậy thì cậu ấy cũng sẽ đối tốt với tôi như thế , nhưng là tôi vạn vạn không có dự đoán ra được, Hasse ẩn núp bên người tôi như mãnh thú , anh ta rõ ràng đã ăn mất Duy Cầm của tôi , kỳ thật Duy Cầm rất yếu ớt, cậu ấy rất dễ mềm lòng, chỉ cần hơi đối xử tốt với cậu ấy một chút là cậu ấy sẽ bị mê hoặc, làm sao cậu ấy có thể là GAY được cơ chứ , tôi biết cậu ấy lâu như vậy, tôi là người hiểu biết cậu ấy nhất , cậu ấy chính là bị Hasse mê hoặc thôi .” Miệng ta phát ra những lời ai oán thê lương .

An công tử giặt quần áo xong rồi lại bỏ vào máy giặt giặt qua lần nữa , không đem ta để vào mắt chút nào .

Ta nói tiếp : “Tôi vừa tốt nghiệp đại học, quen biết rất ít, quen biết duy nhất một người có bộ dạng đẹp trai lại có bản lĩnh chính là An công tử anh , kỳ thật tôi đặc biệt may mắn khi có thể quen biết anh , anh cho tôi không ít lợi ích , thật là thầy tốt bạn hiền. Nếu anh cũng không chịu giúp tôi , như vậy thì sẽ không có người giúp được tôi . An công tử , tôi không nghĩ sống quãng đời còn lại trong cô độc , tôi muốn lập gia đình, tôi muốn có một cuộc sống bình thản hạnh phúc , chẳng lẽ anh thật sự không thể giúp tôi sao?”

Ta đã sớm khóc không ra nước mắt rồi , nhưng là ta ng nói, đối với đàn ông , nước mắt của phụ nữ có tác dụng vô cùng mạnh mẽ , cho nên khi ta nói những lời này thì vẫn luôn tay véo vào đùi mình , dùng sức vô cùng , đau đến mức hai mắt ta đầm lệ lưng tròng.

An công tử nhìn ta thở dài, “Cô muốn tôi giúp cô như thế nào ?”

Ta vừa ng đã thấy sung sướng phát rồ a! C dấu đi cơn mừng như điên trong lòng , tiếp tục hai mắt đầm lệ lưng tròng nói: “Tôi không thể không có Đường Duy Cầm , anh giúp tôi kéo cậu ấy lại đi! An công tử , bộ dạng của anh đẹp hơn Đường Duy Cầm , anh cùng Hasse trông càng xứng đôi hơn .”

“Ý của cô là làm cho tôi đoạt Hasse, sau đó Đường Duy Cầm có thể trở lại bên cạnh cô ư ?”

“Ừ!” Ta dùng sức gật đầu.

An công tử lại thở dài, “Ôi Nhuận cô rất hợp với một câu nói , cô thật khờ!”

Ta hấp háp cái mũi , khờ không phải là ngốc sao, không ngốc thì sao có thể để cho tình địch gửi tin nhắn thổ lộ cho bạn trai của mình cơ chứ , không ngốc thì sao có thể rơi vào cớng thoát nước cơ chứ .

“Cô muốn lấy chồng như vậy sao ? Muốn có cuộc sống bình thản hạnh phúc ư ?” Anh ta hỏi.

Ta lại gật đầu một lần nữa , càng thêm dùng sức.

“Được rồi, tôi giúp cô.”

“Thật sự sao ? !”

Anh ta cũng gật đầu, “Thật sự . Nói được thì làm được.”

“An công tử! Anh chính là cha mẹ tái sinh của tôi ! Thân nhân a!” Ta ôm lấy anh ta , mừng như điên, ta đã chuẩn bị rất nhiều lời lẽ thuyết phục anh ta đi bán đứng sắc tướng , xem ra đều không cần dùng , ta cũng thật không nghĩ tới, từ khi nào thì An công tử cũng biết mềm lòng , dễ nói chuyện như vậy.

Tiếng cười của An công tử quanh quẩn ở bên tai ta, đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay anh ta đáp lại cái ôm của ta, “Phía dưới TV có cái hòm thuốc, cô tìm thuốc mỡ bôi vào đi, lần sau véo đùi đừng chỉ véo một chỗ.”

Hả? Anh ta đều biết sao ? Thế sao không nói sớm chút , làm hại ta véo lâu như vậy, thằng nhãi này vẫn rất là gian manh a! Bất quá, anh ta có thể giúp ta việc này thì đều lớn hơn mọi điều rồi .

Đại khái là trong lòng không còn lo lắng, ta vừa tỉnh lại thì đã mặt trời đã lên cao , ở trong chăn vươn người một cái , thuận tiện lăn một cái , chiếc sô pha này cũng thật rộng lớn , An công tử quả nhiên là người được bao dưỡng , sô pha đều thoải mái như vậy .

Ta đứng dậy, đột nhiên phát giác có gì đó không thích hợp, “Sô pha” này sao lại giống giường như đúc vậy . Ta dụi mắt một cái , đây không phải là giường của An công tử sao, ta ngủ trên giường của anh ta , vậy thì anh ta ngủ ở đâu ?

Ta xóc chăn lên , to bản năng bắt đầu tìm kiếm, “An công tử, anh ở đâu vậy ? An công tử?”

Anh ta bất ngờ xuất hiện ở cửa , “Cô là đang ở trong ổ chăn của cô tìm tôi sao?”

Ta cười khan vài tiếng, vừa trải chăn cho phẳng , vừa nói : “Tôi đây là lúc nào cũng nhớ tới những điều tốt anh biết không !”

“Cô đã nhớ rõ những điều tốt của tôi , vậy thì quét tước phòng ở sạch sẽ , sau đó nấu cơm đi, tôi đói bụng.”

“A?” Ta há to miệng , ta có thể nói cho anh ta hay không , kỳ thật ta không biết nấu ăn

Chương 33: An công tử đến gặp người lớn nhà ta

Đó là một đường ống dẫn nước tối đen như mực vậy , chỉ là có chút mùi gì đó , nhưng không có ghê tởm cùng dơ bẩn như trong tưởng tượng . Ta mới ở trong đường ống đi ra ngoài , nhưng bởi vì nền đá rất trơn trượt cho nên không thể thoải mái đi lên.

Ta ngồi xổm xuống ở đáy giếng , nhớ tới hình ảnh con ếch trong sách giáo khoa tiểu học , ta tựa hồ cực kỳ giống con ếch kia , đồng dạng là sống ở trong một mảnh trời con của chính mình , không muốn đi ra ngoài, thế cho nên ta không có phát hiện, ngay tại cách đó không xa, có hai con ếch đực đã ở cùng một chỗ với nhau rồi .

Sau khi ta gian nan đi ra , ta đã giống như một con cá chạch , ta hít hít cái mũi của mình , ngửi được mùi lạ trên người , còn có chuyện không hay hơn chuyện ta đã gặp sao?

Nhưng ngay sau đó ta phát giác ra một chuyện phi thường bi kịch đã xảy ra, ta đứng ở nơi này, không phải là phụ cận nhà ta , kiến trúc này sao thấy kiểu gì lại giống như khu vực nhà An công tử cơ chứ . Khiến ta cảm thấy khóc không ra nước mắt nhất là tiền trong ví của ta thế nhưng cũng đã hết sạch , ba mươi đồng vừa rồi chính là toàn bộ gia sản của ta .

“Leng keng.” Ta đứng ở cửa nhà An công tử , dùng sức ấn chuông .

Ta đã trải qua núi đao biển lửa mới tránh được tầm mắt của bảo vệ cửa , vụng trộm chui vào, bằng không với cái bộ dạng hiện giờ của ta , tuyệt đối là không vào được khu nhà xa hoa như vậy .

Sau hơn mười phút nhấn chuông cửa thì An công tử mới chịu ra mở cửa , anh ta lại còn hí mắt, hiển nhiên chính là đang ngủ thì bị ta đánh thức , anh ta dựa vào trên cửa, sau khi nhìn thấy ta thì rất kinh ngạc, “Tô Nhuận? Cô làm sao vậy?”

Ta thấy bộ áo ngủ bằng tơ lụa trắng nõn của anh ta , trong con ngươi chiếu ngược ra bóng dáng của ta , cái mũi ta bỗng dựng lên men , oa một tiếng khóc lớn lên, “Cái khu nhà vợ vãn của anh ý , nắp cống bị người ta đánh cắp , chẳng lẽ không biết mua cái mới để thay sao? !”

“Cô rơi vào ư ? Ngu ngốc.” Giọng điệu anh ta nhẹ nhàng , kéo ta đi vào, độ ẩm từ bàn tay kia truyền đến làm cho ta cảm thấy ấm áp.

“An công tử !” Ta không biết là mình làm sao vậy, nhào vào trong lòng anh ta , gặt gao ôm lấy thắt lưng anh ta , chôn mặt ở trong lồng ngực ấy , nước mắt nước mũi cùng với nước bìn trên người , toàn bộ đều cọ ở trên người anh ta .

Anh ta sưng sốt một chút, sau đó ôm chặt lấy ta.

Ta cái gì cũng chưa nói , trong miệng tràn ra những âm thanh nức nở, ta tựa vào trong ngực anh ta , anh ta cũng không có cố gắng gặng hỏi , chỉ là đóng cửa lại , sau đó nhẹ nhàng vuốt mái tóc ta .

Thẳng đến khi ánh mắt ta khô cạn , rốt cuộc khóc không ra nước mắt nữa , ta mới giẫy dụa từ trong lòng anh ta chui ra, trên chiếc áo ngủ màu trắng đầy nếp uốn , hơn nữa có rất nhiều dấu vết không sạch sẽ , toàn bộ đều xuất phát từ ta. Ta sụt sịt cái mũi, nói: “An công tử , tôi đi lung tung lại đến tận nhà anh , hiện trên người không còn một xu nào , anh có thể cho tôi vay tiền để cho tôi về nhà không ?”

“Cô trước tiến vào đã.” Anh ta lôi ra một đôi dép đi trong nhà, ý bảo ta thay.

Ta đẩy thân dơ bẩn, nhìn vào căn phòng không một hạt bụi của anh ta , ta không chút do dự liền đi vào, sau đó làm bẩn nhà anh ta .

Chúng ta ngồi ở trên sofa, anh ta nhìn đồng hồ nói: “Rạng sáng ba giờ .”

Đã trễ đến thế sao ?

“Cô bị cướp ư ? Bị đoạt tiền à?”

Ta lắc đầu.

“Sẽ không phải là vì tôi lừa cô nói cô đi từ chức chứ ? Tôi chỉ nói đùa với cô thôi , tôi đã nói , tôi sẽ không để cho cô có việc gì , cô đừng tin là thật a đứa ngốc.”

Ta lắc đầu, đối với chuyện này, trong lòng ta đã sáng tỏ , biết thật giả khác nhau , làm sao có thể khóc cơ chứ .

“Không phải là cô thất tình đấy chứ ?” Anh ta hỏi thật cẩn thận .

Ta ngẩng đầu, hốc mắt lại một lần nữa đỏ ửng , “Tôi cùng Đường Duy Cầm chia tay rồi .”

“Chia thì chia , đã sớm nên chia rồi .”

Ta kinh ngạc, thanh âm bén nhọn, “Anh nói cái gì? !”

“Ặc...” Anh ta thanh lọc yết hầu, “Tôi là muốn hỏi cô , vì sao chia tay.”

“Cậu ấy yêu người khác, thế nhưng lại là đàn ông, giờ cậu ấy cùng Hasse một chỗ , sao bọn họ có thể đối xử với tôi như vậy, sao bọn họ có thể là GAY cơ chứ !” Ta lại không ức chế nổi mà bắt đầu ngồi khóc tu tu , không còn chút hình tượng nào cả .

An công tử mở to hai mắt , hiển nhiên là cũng là bị chuyện này làm cho kinh ngạc choáng váng .

Qua hồi lâu anh ta mới nói, “Đi tắm rửa một chút đi, quá muộn rồi , đừng về nữa .”

Ta nhất thời ngừng lại tiếng khóc, nức nở hỏi: “Anh định làm cái gì với tôi hả ?”

An công tử bất đắc dĩ nở nụ cười, “Đừng có quá tự tin như thế , nhìn xem cô đều thành bộ dáng gì rồi , mau đi tắm rửa đi. Cô ngủ ở phòng khách.”

Bởi vì quần áo của ta bị ô uế, sau khi tắm rửa xong , ta mặc quần áo của An công tử đi ra , bộ đồ thun khoác trên người ta thập phần không phối hợp, ta giống như một đứa nhỏ trộm mặc quần áo của người lớn vậy .

Anh ta đi tìm chăn cho ta , thật đúng là để cho ta ngủ ở sofa , cũng may sofa nhà anh ta đủ rộng cũng đủ thoải mái, ta bịt kín chăn ý đồ làm ình đem mọi chuyện đều quên hết , nhưng lại có chết hay không , luôn nhớ tới những lời xin lỗi mà Hasse lặp đi lại lại , nguyên lai câu thực xin lỗi kia là có ý tứ này, nguyên lai anh ta sớm đã lặp mưu rồi .

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, An công tử đang tắm, cách một cánh cửa , ta nghe được rõ ràng , trong lòng ta phiền chán bất an, tiếng nước kia vẫn không ngừng vang lên , về sau ta lại nghe ra có gì đó không đúng , chạy tới thì thấy anh ta đang ngồi ở đó , giặt bộ quần áo ô uế kia của ta .

Bởi vì nước bồn rất nhiều, máy giặt giặt không sạch sẽ, cho nên anh ta ngồi ở nơi đó giặt tay.

Anh ta cũng vừa tắm qua , tóc còn có giọt nước chảy xuống , sườn mặt thôn dài , sợi tóc lấp lánh mắt, chiếc mũi kia , đôi môi kia , đều gợi cảm đến làm cho người ta nổi tung mạch máu .

Ta nhìn dáng người có thể so sánh với người mẫu của anh ta , nuốt nước miếng, trong đầu hiện ra một kế hoạch.

“An công tử, hắc hắc...”

An công tử đại khái là đang làm việc rất chăm chú , thế cho nên sau khi nghe được tiếng cười của ta đã run run một chút, “Cô còn chưa ngủ sao ?”

Ta chuyển ghế ngồi ở bên cạnh anh ta , toan dỗi cằn thận, “An công tử anh thật là đẹp nha .”

Anh ta kinh ngạc, “Cô muốn nói gì?”

Ta cười mỉa, “An công tử anh cùng Hasse có quan hệ tốt lắm phải không ?”

Anh ta hoài nghi, “Cô có ý gì?”

Ta cười tiếp , có chút ái muội, “An công tử này , kỳ thật cái gì tôi đều biết cả , anh đừng gạt tôi .”

Anh ta càng thêm hoài nghi, “Rất cuộc cô muốn làm gì ?”

“Anh cũng là GAY đúng không!”

“Đầu cô bị lừa đá à !”

Anh ta giận tím mặt , hung hăng trừng ta , sau đó tiếp tục giặt quần áo. Lòng ta biết rõ nên nở nụ cười , biểu tình này thuyết minh là bị ta nói trúng rồi a! An công tử cùng Hasse là quen biết ở trong quán bar kia , khẳng định quan hệ mờ ám, Hasse là người đồng tính , An công tử quen biết anh ta như vậy chẳng lẽ lại là loài khác sao ? Nhớ tới các lần thăng chức của anh ta , cơ hồ ta có thể kết luận , An công tử cũng là đồng tính nốt !

“An công tử, anh giúp tôi một việc đi!”

“Không giúp!”

“An công tử ! Tôi cầu anh còn không được sao, anh giúp tôi đi! Xem ở cảm tình nhiều năm như vậy của chúng ta đi !”

“Chúng ta quen biết còn không đến một năm.”

“An công tử!”

“Đi ra ngoài!”

Ta ghen miêng, “Anh còn chưa có nghe xem tôi muốn nói gì cơ mà , thế mà đã cự tuyệt tôi rồi .”

“Từ miệng cô nói ra , luôn luôn không có chuyện tốt.”

“Anh có ý gì a?”

“Không rõ sao? Ý tứ chính là miệng chó không phun ra ngà voi!”

Ta chán nản, nhưng cũng không thể trở mặt với anh ta , ta còn có việc cầu người .

“Tôi thật khờ, tôi đã cho rằng tôi và Đường Duy Cầm là thanh mai trúc mã, nhất định sẽ làm bạn với nhau cả đời, tôi đã cho rằng tôi đối với cậu ấy tốt như vậy thì cậu ấy cũng sẽ đối tốt với tôi như thế , nhưng là tôi vạn vạn không có dự đoán ra được, Hasse ẩn núp bên người tôi như mãnh thú , anh ta rõ ràng đã ăn mất Duy Cầm của tôi , kỳ thật Duy Cầm rất yếu ớt, cậu ấy rất dễ mềm lòng, chỉ cần hơi đối xử tốt với cậu ấy một chút là cậu ấy sẽ bị mê hoặc, làm sao cậu ấy có thể là GAY được cơ chứ , tôi biết cậu ấy lâu như vậy, tôi là người hiểu biết cậu ấy nhất , cậu ấy chính là bị Hasse mê hoặc thôi .” Miệng ta phát ra những lời ai oán thê lương .

An công tử giặt quần áo xong rồi lại bỏ vào máy giặt giặt qua lần nữa , không đem ta để vào mắt chút nào .

Ta nói tiếp : “Tôi vừa tốt nghiệp đại học, quen biết rất ít, quen biết duy nhất một người có bộ dạng đẹp trai lại có bản lĩnh chính là An công tử anh , kỳ thật tôi đặc biệt may mắn khi có thể quen biết anh , anh cho tôi không ít lợi ích , thật là thầy tốt bạn hiền. Nếu anh cũng không chịu giúp tôi , như vậy thì sẽ không có người giúp được tôi . An công tử , tôi không nghĩ sống quãng đời còn lại trong cô độc , tôi muốn lập gia đình, tôi muốn có một cuộc sống bình thản hạnh phúc , chẳng lẽ anh thật sự không thể giúp tôi sao?”

Ta đã sớm khóc không ra nước mắt rồi , nhưng là ta ng nói, đối với đàn ông , nước mắt của phụ nữ có tác dụng vô cùng mạnh mẽ , cho nên khi ta nói những lời này thì vẫn luôn tay véo vào đùi mình , dùng sức vô cùng , đau đến mức hai mắt ta đầm lệ lưng tròng.

An công tử nhìn ta thở dài, “Cô muốn tôi giúp cô như thế nào ?”

Ta vừa ng đã thấy sung sướng phát rồ a! C dấu đi cơn mừng như điên trong lòng , tiếp tục hai mắt đầm lệ lưng tròng nói: “Tôi không thể không có Đường Duy Cầm , anh giúp tôi kéo cậu ấy lại đi! An công tử , bộ dạng của anh đẹp hơn Đường Duy Cầm , anh cùng Hasse trông càng xứng đôi hơn .”

“Ý của cô là làm cho tôi đoạt Hasse, sau đó Đường Duy Cầm có thể trở lại bên cạnh cô ư ?”

“Ừ!” Ta dùng sức gật đầu.

An công tử lại thở dài, “Ôi Nhuận cô rất hợp với một câu nói , cô thật khờ!”

Ta hấp háp cái mũi , khờ không phải là ngốc sao, không ngốc thì sao có thể để cho tình địch gửi tin nhắn thổ lộ cho bạn trai của mình cơ chứ , không ngốc thì sao có thể rơi vào cồng thoát nước cơ chứ .

“Cô muốn lấy chồng như vậy sao ? Muốn có cuộc sống bình thản hạnh phúc ư ?” Anh ta hỏi.

Ta lại gật đầu một lần nữa , càng thêm dùng sức.

“Được rồi, tôi giúp cô.”

“Thật sự sao ? !”

Anh ta cũng gật đầu, “Thật sự . Nói được thì làm được.”

“An công tử! Anh chính là cha mẹ tái sinh của tôi ! Thân nhân a!” Ta ôm lấy anh ta , mừng như điên, ta đã chuẩn bị rất nhiều lời lẽ thuyết phục anh ta đi bán đứng sắc tướng , xem ra đều không cần dùng , ta cũng thật không nghĩ tới, từ khi nào thì An công tử cũng biết mềm lòng , dễ nói chuyện như vậy.

Tiếng cười của An công tử quanh quẩn ở bên tai ta, đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay anh ta đáp lại cái ôm của ta, “Phía dưới TV có cái hòm thuốc, cô tìm thuốc mỡ bôi vào đi, lần sau véo đùi đừng chỉ véo một chỗ.”

Hả? Anh ta đều biết sao ? Thế sao không nói sớm chút , làm hại ta véo lâu như vậy, thẳng nhãi này vẫn rất là gian manh a! Bất quá, anh ta có thể giúp ta việc này thì đều lớn hơn mọi điều rồi .

Đại khái là trong lòng không còn lo lắng, ta vừa tỉnh lại thì đã mặt trời đã lên cao , ở trong chăn vườn người một cái , thuận tiện lắm một cái , chiếc sô pha này cũng thật rộng lớn , An công tử quả nhiên là người được bao dưỡng , sô pha đều thoải mái như vậy .

Ta đứng dậy, đột nhiên phát giác có gì đó không thích hợp, “Sô pha” này sao lại giống giường như vậy . Ta dụi mắt một cái , đây không phải là giường của An công tử sao, ta ngủ trên giường của anh ta , vậy thì anh ta ngủ ở đâu ?

Ta xốc chăn lên , to bản năng bắt đầu tìm kiếm, “An công tử, anh ở đâu vậy ? An công tử?”

Anh ta bất ngờ xuất hiện ở cửa , “Cô là đang ở trong ổ chăn của cô tìm tôi sao?”

Ta cười khan vài tiếng, vừa trải chăn cho phẳng , vừa nói : “Tôi đây là lúc nào cũng nhớ tới những điều tốt anh biết không !”

“Cô đã nhớ rõ những điều tốt của tôi , vậy thì quét tước phòng ở sạch sẽ , sau đó nấu cơm đi, tôi đói bụng.”

“A?” Ta há to miệng , ta có thể nói cho anh ta hay không , kỳ thật ta không biết nấu ăn

12. Chương 34 - 36

Chương 34: Báo thù

Buổi trưa qua đi , ta rốt cục lắc lư trở lại vị trí của mình , ta mới biết được tên Hasse Phan Kim Liên kia căn bản là chưa có tới đi làm , cả buổi trưa nay ta thành ra bận rộn không công .

Điện thoại trên bàn liên tiếp vang lên , quản lí không ở thể nên ta bắt đầu phải bận rộn , cuộc họp buổi chiều tự nhiên cũng phải hủy bỏ, ta thực hối hận khi buổi trưa không chịu làm việc , thế cho nên buổi chiều ta bận đến nỗi ngay cả họ của mình là gì cũng quên mất.

Khoảng cách đến tan tầm bắt quá còn 10 phút , ta mới xử lý xong đồng công việc trong tay , cúi đầu nhìn lại đi động thì thấy có mười mấy cú điện thoại nhớ , cộng thêm ba cái tin nhắn. Đầu từ một người, đứa bạn từ thời đại học của ta , Bối Quả Quả.

Ta kinh ngạc nghĩ thầm , con nhóc này không phải là đang bề quan sát tác sao, sao lại rảnh rỗi quan tâm đến ta vậy ?

Bỏ qua số cuộc gọi lỡ , ta xem mấy cái tin nhắn mà cậu ấy gửi . Cái thứ nhất: nghe nói cậu chia tay với Đường Duy Cầm à ? A Nhuận, các em gái trong trường đều đang sôi trào lên đấy !

Ta bĩu môi , cho dù chúng ta chia tay , thì mấy em gái này cũng chẳng xơi mui gì được ở Đường Duy Cầm, nhưng thật ra các bé trai còn có chút khả năng.

Cái thứ hai : Eo ôi ! Hóa ra là cậu bị đá ư ? A Nhuận này cậu không có việc gì chứ ? Sao gọi điện thoại mà cậu không nghe à? Cậu sẽ không đi tự sát đấy chứ ? A Nhuận cậu phải nghĩ cho thoáng a!

Cái mũi của ta có chút lên men , quả nhiên tình yêu là thứ không đáng tin cậy, không thể bằng tình bạn được .

Cái thứ ba : A Nhuận, chị đây hiện tại sẽ giúp cậu hết giận !

Ta kinh ngạc! Dựa theo tính tình xúc động kia của Bối Quả Quả , nói không chừng thật sự sẽ làm ra việc ngốc nghếch a ! Ta vừa nhìn thời gian , gửi từ đầu giờ chiều , phỏng chừng nếu muốn làm gì thì lúc này cũng đã xong rồi ấy chứ . Lúc còn học đại học Bối Quả Quả đã tham gia câu lạc bộ judo, thân thủ kia có thể so sánh được với hòa thượng dọn vệ sinh ở Thiếu Lâm tự , nếu thật sự mà xuống tay với Đường Duy Cầm , thì chắc lúc này Bối Quả Quả hẳn là đang ngồi trong sở công an rồi ấy chứ ?

Ta như là một con kiến bò trên chảo nóng, liên tiếp gọi điện thoại cho Bối Quả Quả , nhưng là gọi kiểu gì thì cũng không liên lạc được . Không có biện pháp ta đành phải gọi cho Đường Duy Cầm, không nghĩ tới thế nhưng cậu ta không nhận điện . Ta gửi tin nhắn bảo cậu ta nhận điện , cậu ta chỉ trả lời lại , thực xin lỗi Tô Nhuận.

“Tôi phải nhờ vào! Thực xin lỗi cái đầu cậu a! Bà đây tìm cậu có việc!” Ta nhin không được chữ bậy, vừa quay đầu đã thấy Chu Nhan đứng ở ngay đằng sau.

Cô ấy rõ ràng sưng sốt, ta dường như không có việc gì vuốt vuốt tóc, “Chị Chu Nhan! Chị có việc gì sao?”

“Chỗ tôi có tập văn kiện muốn đưa cho quản lí các cô, nhưng là anh ấy không ở, thế nên phiền toái cô đưa qua đi.” Chu Nhan nói xong liền tổng văn kiện cho ta.

Gặp phải chuyện như vậy, ta là không tiện cự tuyệt, chính là ta cảm thấy rất kỳ quái, Chu Nhan là thư ký của tổng giám đốc, sẽ có văn kiện gì giao cho quản lí bộ phận đề án cơ chứ? Nhưng lại không thể hỏi nhiều, ta đành phải đáp ứng.

“À, đúng rồi, Hasse hiện tại đang ở bệnh viện, cô đưa đến bệnh viện đi thôi! Đây là địa chỉ.” Chu Nhan đưa cho ta một tờ giấy.

Ta vừa nghe, bắt đầu bật cười khục khục khặc khặc, cảm giác thứ nhất hiện ra trong óc là Bối Quả Quả đã báo thù giúp ta, ta không nghĩ tới cô em này lại bạo lực như thế, nói được thì làm được a!

Nhưng là không bao lâu sau, ta liền nhận được điện thoại của Bối Quả Quả, “A Nhuận! Cậu còn sống sao?”

Ta rưng rưng lệ nóng, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ chọn được một câu, “Quả Quả! Cậu quá lợi hại!”

Bối Quả Quả hắc hắc nở nụ cười, “Không có gì! Tôi muốn làm ọi người trên toàn thế giới khiển trách bọn họ! Tôi đã biết hết rồi, tôi không nghĩ ra được Đường Duy Cầm lại là gay, a Nhuận cậu thực bị kịch! Tôi sẽ đem câu chuyện xưa của cậu viết thành tiểu thuyết, phát tán ở tất cả các trang web lớn, sau đó xuất bản, để cho các cô gái khắp thiên hạ đều biết cái gì là bề thẳng thành cong!”

“Đợi chút!” Ta càng nghe càng thấy không thích hợp, “Cậu chính là dùng văn học đến báo thù cho tôi ư?”

“Ừ! Tôi muốn hung hăng” đánh”! Đây là cái xã hội gì a! Mấy tên đàn ông đó bị dỡ hơi à, phụ nữ tốt đẹp như thế mà không cần, lại đua đòi đến bên một tên đàn ông khác, tuyệt không suy nghĩ cho đời tiếp theo. Hưởng ứng kế hoạch hoá gia đình thì cũng không cần phải hưởng ứng nhiệt tình như vậy chứ!”

Hắc tuyến, ta bỗng nhiên cảm thấy, trong thế giới của ta tất cả đều là hắc tuyến, hóa ra biện báo thù chính là như vậy a! Làm hại ta còn lo lắng lâu như vậy, sợ nha đầu kia phải đi ngồi tù.

Đến bệnh viện, ta tìm được phòng của Hasse, vừa định gõ cửa, đột nhiên nghe được bên trong có người nói chuyện.

“Hasse, nói xong chuyện công rồi, nói chút việc tư đi.”

Lỗ tai của ta lập tức dựng thẳng lên, An công tử ở bên trong! Oa, ngộ tăng huyết áp mất! Chẳng lẽ là An công tử báo thù cho ta? Anh ta đã làm Hasse phải vào vào bệnh viện ư?

“Tùy Dụ, tôi sẽ xử lý tốt. Tuyệt đối không ảnh hưởng tới công tác, OK?” Thanh âm của Hasse có chút bất đắc dĩ.

An công tử thở dài, “Làm sao có thể không ảnh hưởng tới công tác chứ? Chỉ sợ cả ngày hôm nay Tô Nhuận cũng chả làm được cái gì, chỉ có liên tiếp nguyên rửa cậu thôi.”

“Tô Nhuận cô ấy... Tôi thực thật có lỗi, về sau... Dựa vào anh!”

“Xin lỗi cũng vô dụng! Hasse, cậu bảo tôi phải nói cái gì cho phải đây?”

“Đây chẳng phải là điều mà anh hy vọng sao?”

“Này!”

“Sao vậy? Tôi nói sai rồi ư?”

Cách một tấm cửa, ta ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc, An công tử là ra tay giúp ta, ta không thể để cho An công tử chịu thiệt được!

Chỉ nghe thấy loảng xoảng một tiếng, ta phá tung cửa phòng bệnh, vốn định hét lớn một tiếng ‘tôi đến đây’, đầu gối hai người này thế nhưng cũng không thêm khóa cửa! Ta oạch một cái nhào vào dưới đất, một miệng đầy tro bụi. Răng nanh đập vào môi, nhất thời cảm thấy hương vị của máu me.

“Ô Nhuận!” An công tử thét một tiếng kinh hãi, thân hình đã di chuyển đến bên cạnh ta, nâng ta dậy, “Cô đây là đang nháo thiêu thân cái gì vậy ? !”

Ta há miệng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, “Tôi, tôi, tôi vội tới hỗ trợ cho anh.”

“Kẻ ngu ngốc này ! Hỗ trợ cái gì a!”

“Giết người là phạm pháp, anh trăm ngàn đừng đánh nhau với Hasse.” Ta bắt lấy tay anh ta, nói một câu không đầu không đuôi như vậy, ta cũng không biết vì sao vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của An công tử, ta liền cảm thấy không nên kéo anh ta vào rọ.

“Có cần gọi bác sĩ tới xem qua vết thương không ?” Hasse do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn ra tiếng.

An công tử gật gật đầu, Hasse đi ra cửa gọi bác sĩ.

Ta quay đầu nhìn nhìn Hasse, áo vết giày da, lại quay đầu nhìn An công tử, đồng phục dành cho bệnh nhân màu xanh nhạt, ngạc nhiên hỏi: “Anh ta ra tay với anh à ? Sao không phải là Hasse bị anh đánh cho tàn phế ?”

“Ai nói cho cô là chúng tôi đánh nhau ?”

“Cái kia... Ai... thua?” Ta cũng không trả lời được, lúc ấy trong đầu toàn là các chiêu thức vô hiệp trong tiểu thuyết Kim Dung, tất cả đều là sự phán đoán chủ quan của ta. Đúng vậy, làm sao bọn họ có thể đánh nhau cơ chứ, làm sao An công tử có thể vì ta mà đánh người cơ chứ, kế hoạch của chúng ta rõ ràng là sắc dụ cơ mà !

Vết thương trên môi ta không có gì trở ngại, lấy bông lau hết máu thì cũng hết chuyện. Ba người chúng ta ngồi trong phòng bệnh, mắt to trừng đôi mắt nhỏ. An công tử nhìn đôi môi sưng đỏ của ta, thường thường bật cười, lũy thừa khủng bố có thể so sánh nghịch đảo với sự oán niệm trong lòng ta. Mà Hasse ngồi ở một bên, tựa hồ cũng không có cảm xúc gì lớn, ta nhìn chăm chăm vào anh ta, ngẫu nhiên anh ta cũng liếc mắt nhìn ta một cái, ở trong ánh mắt ấy có chút áy náy.

Ta đem tập văn kiện mà Chu Nhan bắt ta mang đến đá sang cho Hasse, Hasse tiếp nhận được rồi nói lời cảm ơn.

Ta nhin không được hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn đầy xem thường.

Cái tay đang giở văn kiện Hasse dừng lại một chút, giống như là nhận ra điều gì đó, anh ta ngẫu nhiên ngẩng đầu, chống lại ánh mắt hung ác của ta,

Ngay tại lúc ta dùng ánh mắt đem Hasse lăng trì, An công tử đột nhiên ho khan một tiếng, “Hasse, cậu đi về trước đi.”

Hasse nhanh chóng đứng lên, quả thực là như trút được gánh nặng, “Tôi đi trước, Tùy Dụ, anh an tâm dưỡng bệnh cho tốt !”

“Đợi chút!”

Hasse dừng lại bước chân, nhưng là hiển nhiên không muốn quay đầu đối diện với ta. An công tử thở dài, lôi kéo tay ta, “Ô Nhuận, cô còn không tin tôi sao?”

Cuối cùng ta chỉ có thể nhìn Hasse biến mất trước mặt ta, bộ dáng đi đứng kia của anh ta thật giống con thỏ, vèo một cái lập tức đã không còn bóng dáng. Ta hoàn toàn choáng váng, ngơ ngác hỏi An công tử, “Tôi có dọa người như vậy sao?”

Anh ta gật gật đầu, “Thấy geisha bao giờ chưa ?”

“Ừ.”

“Cô chính là sinh ra không gặp thời, nếu cô ở Nhật Bản thì đi diễn geisha cũng không cần hoá trang!”

Ta bấu môi, An công tử vốn luôn không bao giờ nói lời nào hay với ta , thế mà ta vẫn còn chờ đợi anh ta có thể thật sự khen ta vài câu cơ đấy .

Ba cô y tá lại đây truyền dịch cho An công tử , thái độ phục vụ tốt đến nỗi có thể so sánh với thanh lâu ngày xưa . An công tử tái nhợt nghiêm mặt như trước , anh ta chưa nói cho ta về thì ta cũng không dám rời đi.

Chờ y tá lễ mễ làm xong thì An công tử mới hỏi ta: “Cô là đến thăm tôi sao ?”

Ta gật gật đầu, chột lại lắc lắc đầu.

“Đúng là đúng mà không thì là không , đáp án đơn giản như vậy , cô có tất yếu cần lắc lư trái phải như thế không ?”

“Tôi...” Ta có chút giận, chuyện đơn giản như vậy , anh ta có cần phải trừng mắt như thế không ?

“Cô cái gì mà cô ?”

“Tôi nghe nói anh bị bệnh, vốn chính là muốn tới xem anh , ban ngày gửi tin nhắn an ủi cho anh , anh lại không để ý đến tôi .”

“Thế à ?” Khóe môi của An công tử hơi hơi run rẩy, giống như đang mỉm cười vậy . Anh ta vừa móc di động vừa nói: “Chỉ là dạ dày không thoải mái, buổi sáng tới rửa ruột , không chú ý tin nhắn , cô gửi cái gì cho tôi ?”

Ta ngồi ở đằng kia, vắn vẹo ngón tay mình , “Cũng không có gì, chỉ là đơn giản ân cần thăm hỏi.”

An công tử nhìn chằm chằm vào màn hình , khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy kia thế nhưng lại chậm rãi có chút hồng hào , “Yên tâm đi, tôi không có việc gì .”

Ta vừa thấy An công tử không tức giận thì cũng nở nụ cười hùa theo , “Tôi chỉ sợ anh mà dứt thì không ai giúp tôi đoạt lại bạn trai! Anh đã không có việc gì thì tôi đây an tâm! Nắm chặt thời gian, nhanh đi quyền rũ Hasse a!”

“Tô Nhuận!”

“Anh làm sao vậy? Đau răng à ?”

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của An công tử từ hồng lại biến thành đen , còn nhanh hơn cả món ảo thuật tráo mặt cổ truyền , ta nhanh chóng ôm lấy anh ta , dùng sức lay động, “An công tử, anh đừng làm tôi sợ a! Bác sĩ ! Mau tới a!”

An công tử xì một tiếng nở nụ cười, tỏ ra vô cùng bất đắc dĩ, “Tô Nhuận cô vĩnh viễn luôn làm cho tôi bó tay a.”

Ta cúi đầu nhìn nhìn An công tử trong lòng mình , cho dù là đang bệnh tật đầy mình thì khí chất cũng không hề kém cõi hơn ta tí nào , sao lại bó tay với ta cơ chứ ? Rõ ràng chính là ta vừa thấy anh ta liền đã sợ hãi a!

An công tử ngộ độc thức ăn thật đúng là có liên quan tới nhà chúng ta , ngày đó lúc anh ta ăn cơm xong gần đi, mẹ ta mạnh mẽ gửi cho anh ta một hộp bánh đậu xanh, An công tử nể mặt mẹ ta đành phải mang về nhà , lại không biết là dây thần kinh nào bị đứt, anh ta thế nhưng lại ăn, vì thế lại nằm viện.

Sau khi đồng chí Kỷ Hoài biết được việc này , đã thở dài thật sâu , “Đại bảo bối ! Tổng giám đốc nhà chúng mày thật sự là kẻ cùng mệnh, mới hưởng thụ một chút thứ tốt liền đi nằm viện , mày cũng không nên ở cùng một chỗ người đoản mệnh như vậy đấy !”

Lòng ta nói thầm , căn nhà trọ xa hoa kia của An công tử , chiếc xe thể thao cao cấp kia , quần áo hàng hiệu đắt tiền , anh ta là kẻ là cùng mệnh (nghèo khó) sao ? Ta không kịp phản bác lại đoạn trước của bà ấy , thì cái câu cuối cùng kia giống như sấm sét oanh tạc, tạc cho ta trong lộn ra ngoài , vội vàng giải thích, “Mẹ đừng nói lung tung , khi nào thì con ở cùng một chỗ với anh ta a!”

Chương 35 Hai ta không thuần khiết

Ngày cá tháng tư đi qua được một tuần, từ lúc ấy ta chưa bao giờ thấy được Đường Duy Cầm ở trong khu tập thể, đại khái là cậu ta có ý trốn tránh, cho dù là ở cùng dưới mái hiên thì cũng luôn có biện pháp để không thấy mặt nhau, cậu ta cũng thật sự lo lắng thái quá.

Công ty bên kia, ta vẫn đối xử lạnh nhạt với Hasse, nhiệt tình làm việc biến mất gần như không còn tí nào. An công tử xuất viện xong cũng không có động tĩnh gì, chuyện mà anh ta đáp ứng ta, tựa hồ có khuynh hướng bị quên đi.

Bởi vì bộ phận đề án sắp có cuộc họp, ta không thể không đi vào đưa tư liệu về quá trình cho Hasse, ta đem đồng tư liệu rất dày mà mình đã sửa sang lại kia vứt ở trên bàn anh ta, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

“Tô Nhuận.” Anh ta đột nhiên gọi.

“Có việc gì thế?” Ta lé mắt nhìn anh ta.

Anh ta thở dài, “Chúng ta nói chuyện đi.”

Ta rung đùi đắc ý, chính là không thèm nhìn anh ta, “Đang trong thời gian làm việc, quản lí có việc gì xin hãy phân phó.”

“Tôi muốn nói vài câu việc tư với cô.”

“Thế à? Sao tôi không thấy có chuyện gì để nói với anh nhỉ.”

“Tô Nhuận cô vẫn không thể tha thứ cho tôi sao?”

“Là sao a, tôi phải tha thứ cho anh cái gì?”

“Tôi là thật sự thương yêu cậu ấy, cô cũng đã từng nói, cô không kỳ thị người đồng tính.”

“Nhưng người đồng tính với anh lại là bạn trai thanh mai trúc mã của tôi!”

Ta rốt cục không chế không được cảm xúc, ta cảm giác rằng chỉ cần cách anh ta đủ gần, chỉ cần ta có thể một quyền đánh cho anh ta phải nằm úp sấp thì ta đây tuyệt đối sẽ làm cho anh ta phải rớt rớt đầy đất. Nhưng những điều này đều chỉ là ảo tưởng, tên kia cao to lừng lững thế kia, ta tất nhiên không phải là đối thủ, cho nên vì phòng ngừa anh ta đột nhiên bùng nổ, ta lui về phía sau hai bước.

“Tôi không biết cô nghĩ thế nào, nhưng là tôi cảm thấy cô cùng Duy Cầm cũng không hợp nhau, Tô Nhuận, chẳng lẽ cô không có phát hiện sao, trạng thái của hai người hoàn toàn không phải là một đôi tình nhân sao? Hay là nên nói, kỳ thật cô đã sớm phát hiện, chính là không dám thừa nhận mà thôi, cô có thói quen cùng Duy Cầm một chỗ cho nên sợ hãi chia tay. Nhưng là Tô Nhuận, cô cần thận nghĩ lại xem, ở bên Duy Cầm, cô thật sự có cảm giác tim đập thành thịch không? Khi cậu ấy nắm tay cô, cô có mặt đỏ không thôi tim đập tăng tốc không?”

Hasse thần nhiên nói xong, trong đầu ta đột nhiên nảy nòi ra bóng dáng của một người, người đó thường xuyên thổi râu trừng mắt với ta, luôn trực tiếp tổn hại ta, sau lưng lại bảo vệ ta, người nọ là An công tử. Ta lắc lắc đầu, cố gắng lắc hình bóng đó đi, ta nhất định là không ngủ đủ nên sinh ra triệu chứng thần kinh thác loạn, nếu không thì chính là bị Hasse chọc tức, bằng không thì làm sao ta có thể nhớ tới An công tử cơ chứ?

“Kỳ thật là không có phải không.” Giọng điệu của anh ta gần như là kiên định.

“Ai...ai nói là không có!” Ta vươn thẳng sống lưng, kiên quyết không thể để mắt mặt trước Phan Kim Liên vào lúc này.

“Tôi biết hiện tại cô vô cùng chán ghét tôi.”

“Sai lầm rồi! Tôi là ghê tởm anh! Anh làm cho tôi biết rằng, bản thân mình là ngu xuẩn cỡ nào! Tôi coi anh là bạn, vậy mà anh lại đâm một dao vào sau lưng tôi!”

“Không thể hòa giải sao?”

“Trừ phi anh trả Đường Duy Cầm về cho tôi.”

“Miễn cưỡng ở cùng một chỗ sẽ không hạnh phúc.”

Câu nói này là cỡ nào quen thuộc, cỡ nào giống như thứ mà ta đã xem trong tiểu thuyết ngôn tình , trong những câu chuyện đó cũng có bên thứ ba chen chân, sau đó có tiết mục làm cho nhân vật chính phải cút đi , chẳng qua, bên thứ ba trong trường hợp của ta có vẻ đặc thù , là một tên đàn ông .

Ta cười rộ lên đầy lạnh lùng , “Anh là kẻ cướp , đoạt đi bạn trai của tôi rồi lại còn đến nói với tôi , cho dù không có anh thì hai người chúng tôi cũng sẽ không hạnh phúc . Tiết mục giải vây ỉnh kiểu này tôi đã xem nhiều trong mấy bộ phim truyền hình nói về bồ bịch rồi ! Sao anh biết sau khi chúng tôi kết hôn thì cậu ấy sẽ không hạnh phúc? Sao mà anh biết, tôi sẽ không hạnh phúc? Hóa ra anh là Ngọc Hoàng đại đế hay Jesus Maria à ? Anh là nhà thông thái à ?”

Hasse cúi đầu nghe ta mắng , thật lâu sau thì thở dài, “Được rồi, mặc kệ cô nghĩ thế nào về chuyện của ba chúng ta thì tôi hy vọng cô đừng đem cảm xúc đưa vào trong công việc, Tô Nhuận nơi này là công ty còn cô là trợ lý của tôi .”

Tuy rằng anh ta nói là sự thật, nhưng ta lại cảm thấy, hình tượng của anh ta sau khi nói một lô một lốc những điều này đã không còn sót lại chút gì , đối với một cô gái bị hai tên đàn ông thương tổn quá sâu , thì còn gì có thể tàn khốc hơn thế ? Đây quả thực là tác phẩm tiêu biểu cho sự vô tình vô sỉ cổ tình gây sự !

Ta ngẩng đầu lên dùng lỗ mũi nhìn anh ta , “Muốn tôi như thế thì cũng có thể a! Hoặc là tôi từ chức, hoặc là anh tạm rời cương vị công tác ! Bất quá khả năng tôi từ chức tuyệt đối là số không , cho nên, anh đi đi! Rời đi công ty này ! Dù sao anh cũng không thiếu tiền, anh hãy ôm Đường Duy Cầm mà thân thiết cả đời đi! Các người có lương thực tinh thần rất no đủ, cần gì phải kiếm tiền nữa !”

“Được ! Vô cùng tốt !” Phía sau vang lên một trận vỗ tay, vừa quay đầu lại đã thấy An công tử ra dáng đứng tựa vào trên cửa, vẻ mặt nghiêm túc nói ra những lời không đứng đắn : “Tô Nhuận , đây là lần đầu tiên tôi phát hiện cô biết ăn nói như vậy ! Tài ăn nói này nếu ở tại chỗ này sẽ tạo ra lãng phí a! Cô đến bộ phận nhân sự đi! Tăng lương!”

Ta kinh ngạc vạn phần, anh ta uống nhầm thuốc rồi sao ? Đang êm đang đẹp sao lại chạy tới nơi này làm gì ? Ta nhấp nháy với anh ta không biết bao nhiêu cái , ý bảo , hai chúng ta mới là đồng minh, anh không thể giúp đỡ người ngoài được.

An công tử cố ý vòng qua ngàn vạn ánh mắt chớp điện kia của ta , đi qua vỗ vỗ bả vai Hasse , “Làm việc cho tốt ! Đừng để cảm xúc ảnh hưởng tới công tác!”

“Tôi biết.”

“Tôi không biết!” Ta nhảy ra, đứng ở giữa hai bọn họ .

An công tử một cái tát nhẹ chụp trên mặt ta , đẩy ta sang một bên đi, ta còn muốn xông lên nữa , An công tử vẫn đẩy ta tiếp , lúc này thì trực tiếp dùng cánh tay kẹp lấy đầu ta (thật bạo lực =,=).

“Anh buông!” Ta giãy dụa đấm đá anh ta .

An công tử bỗng dưng đứng yên bất động , thì thào lẩm bẩm: “Đầu lớn như vậy? Sao trước kia mình lại không phát hiện ra nhỉ ?”

Hasse xì một tiếng nở nụ cười, ta trừng qua một cái , anh ta lại nhin xuống , hé ra bộ mặt căm dục thập phần đau trướng .

“Tôi mang Tô Nhuận đi làm quen với công việc mới , cậu cứ làm việc đi, chúng tôi đi đây .” An công tử ôm ta kéo ra khỏi văn phòng , nghênh diện tới là cái mồm siêu cấp lớn của bộ phận nhân sự , cũng chính là cái tên nghe góc tường rồi đi loạn nói láo lẩn trước .

Tên đó trừng lớn hai mắt, hít một hơi thật sâu, trạng thái như sắp té xỉu .

An công tử liếc mắt một cái rồi chỉ vào mũi tên đó nói: “Cái gì cậu cũng không phát hiện!”

Người nọ nhận mệnh gật gật đầu, “Cam đoan không có chuyện xấu!”

An công tử liền vắn duy trì tư thế này , giống như một thợ săn, mà ta là con mồi mà anh ta săn về được, anh ta vẫn đem ta mang vào văn phòng của mình , trên cơ bản là chờ khắp cả công ty rêu rao một vòng, ta

âm thầm kêu khổ trong lòng, đầu ta vì sao lại không thể nhỏ hơn một chút? ! Còn có, An công tử làm như vậy không sợ người khác hiểu lầm sao?

Quả nhiên, ở trước cái miệng có thể nhét vừa hai quả trứng của bà chị Chu Nhan kia , An công tử mang ta vào văn phòng, sau đó phập một tiếng đóng sầm cửa lại .

Anh ta vừa buông ra , cơ hồ ta là theo bản năng , quay đầu sẽ chạy ra ngoài, An công tử với cặp mắt sắc lại một lần nữa tóm lấy ta , một cái khe cửa ta vừa mở ra cứ thế lại bị đóng lại .

Anh ta vây ta ở trong không gian nhỏ hẹp được tạo ra từ cánh tay cùng ván cửa , lồng ngực phập phồng , ánh mắt gắt gao khóa lấy ta, “Cô chạy cái gì?”

Dâm uy ấy tuyệt đối làm ta phải rung động , cho nên ta há mồm liền nói: “Hảo hán tha mạng!”

“Thế sao ?”

Anh ta đứng quá gần , ngay cả hơi thở ta cũng có thể cảm giác được đến, ta có chút co quắp, chưa bao giờ ở gần một người đàn ông nào như thế , ánh mắt trừng trừng nhìn anh ta , hoàn toàn không biết phải làm sao bây giờ .

Hầu kết của An công tử tựa hồ giật giật, anh ta híp mắt lại , đôi môi mềm mại hơi hơi mở ra.

Ta nghi hoặc, quơ quơ tay trước mặt anh ta , “An công tử , anh bị mờ mắt à?”

Anh ta mở mắt ra, rất có xu thế trợn trắng mắt , thu hồi hai tay , cách xa ta nửa met , sau đó trở lại chỗ ngồi của mình , ngồi xuống chiếc ghế xoay tròn , ra dáng phái đoàn đại gia.

“Cô về thu dọn đồ đạc đi , ngày mai đến bộ phận nhân sự ! Tôi đã chào hỏi qua với quản lí bộ phận nhân sự rồi .”

“Vì sao? Tôi ở bộ phận đề án không phải đang rất tốt sao? !”

“Nghe lời, về thu dọn đồ đạc đi .”

“Tôi không đi ! Anh cùng phe với ai a? Sao anh lại đi giúp tên Hasse kia mà không giúp tôi hả ? Người đi sao lại là tôi ? Vì sao không phải anh ta cơ chứ ?”

An công tử đánh giá ta , trầm mặc hồi lâu, khi mở miệng thì có thể tức chết người, anh ta nói: “Cô rời đi bộ phận đề án thì không có vấn đề gì, cậu ta đi rồi thì lại là vấn đề không nhỏ. Cho nên Tô Nhuận, đừng quá trẻ con, nơi này là công ty, tình cảm cá nhân thì để đến tan tầm tôi tùy cô phát tiết, phải biết phân chia rõ ràng hiểu không ?”

Ta cười lạnh ba tiếng, “Ngay cả anh cũng không giúp tôi ? Hai người các anh đều nói đây là công ty, nói tôi không phân biệt được công và tư , nhưng còn các anh thì phân chia rõ ràng chắc ? Tôi không tin có người có thể chia mình thành hai nửa, một nửa dùng để đi làm, nửa còn lại là ăn chơi trác táng sau khi tan tầm . Kia không phải sẽ là người có tính cách phân liệt a!”

An công tử tựa hồ bắt đầu hắc tuyến, các sợi gân cơ trên mặt không thể phối hợp nhuần nhuyễn với nhau , “Đây căn bản là hai chuyện khác nhau.”

“Theo ý tôi thì chính là giống nhau !”

“Tôi không phải đã nói , tăng lương tăng lương sao!” Anh ta bắt đầu bất đắc dĩ, cũng có chút phát điên.

Ta thanh lọc yết hầu, nói lời chính nghĩa : “An công tử, anh đừng tưởng rằng dùng tiền tài có thể tùy tiện thu mua tôi! Con người sống cũng không phải chỉ vì tiền! Tôi cũng là con người có cốt khí !”

“Tô Nhuận, đây là chiến lược, chiến lược cô có biết không ? Không phải cô bảo tôi giúp cô kéo Đường Duy Cẩm quay lại sao, đây là của nước cờ đầu tiên của tôi đó .”

Ta trừng mắt nhìn , “Thật sự ư ?”

Anh ta gật đầu.

“Đi! Tôi đây đi! An công tử tôi luôn biết anh rất tốt với tôi mà !” Ta cười rộ lên, giống như một đứa ngốc phôi bò .

An công tử gật đầu có chút vừa lòng , khoe môi cũng hơi hơi gợn lên, “Vậy cô đi thu dọn đồ đạc đi thôi, trước lần lộn vài ngày ở bộ phận nhân sự , về sau còn có chỗ tốt để đi.”

Ta mang theo vẻ mặt cười mỉa, “Cũng đâu cần vội vàng gì , chúng ta vẫn là nên nói về chuyện tăng lương trước đi! Anh tính cho tôi thêm bao nhiêu a?”

An công tử không hoang mang chút nào , diễn xuất rất giống Hoàng Thế Nhân , anh ta nói: “Năm ngàn đồng , đủ không?”

Cặp mắt cứ thấy tiền là sáng lên của ta lại một lần nữa phóng đại , hít sâu một hơi mới miễn cưỡng trấn định, “Tổng giám đốc anh đang nói đùa với tôi phải không ? Một cái công ty lớn như vậy , tăng lương cho nhân viên lại chỉ có tí chút thế thôi sao ?”

“Đây là cá nhân tôi bỏ vốn ra đó ! Với cái công trạng kia của cô , cô còn muốn tăng lương sao ?”

Mẹ kiếp ! Thằng nhãi này sớm muộn gì thì cũng bị chốc mép !

“Làm sao vậy, cô còn có ý kiến à ?” An công tử hỏi.

“No có!” Ta lắc đầu.

An công tử cười cười, vỗ bả vai của ta nói: “Tôi có cái gì cũng đều là cho cô a!”

Sao ta cảm thấy vẻ tươi cười này của anh ta lại không thuần khiết cơ chứ ?

Bất quá, ta vẫn nghe lời , trở lại văn phòng bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, không để ý đến chuyện bên ngoài, ôm thùng phi thẳng đến bộ phận nhân sự .

Ta biết Hasse có vụng trộm nhìn ta , trong lúc hoảng hốt ta cảm thấy, ta quen biết anh ta là một sai lầm, bạn bè như vậy ta quen không nổi . Cũng trong lúc hoảng hốt đó ta cảm thấy, Đường Duy Cầm cách ta càng ngày càng xa , bởi vì nếu bỏ qua sắc thái chủ quan là ta chán ghét anh ta thì Hasse thoát nhìn là người đáng giá để dựa vào.

“Haiz...” Ta thở dài.

Khiến cho ta cảm thấy đáng sợ là, một tiếng thở dài khi ta rời đi bộ phận đề án đã nhanh chóng biến thành một scandal , rồi nổ tung như sấm dậy đất bằng .

Đồn đãi rằng , quản lí của bộ phận đề án cùng trợ lý của mình có chuyện luyến ái mờ ám , bị tổng giám đốc đưa ra quyết định trừng trị , tai vạ đến nơi đều tự mình bay, oa nha nha nha!

Một đoạn lí do này là ta nghe được từ chỗ của Chu Nhan . Ta mới đầu còn kinh ngạc, bà chị này từ khi nào thì cũng bắt đầu thích bát quái ?

Chu Nhan nhìn nhìn ta nói: “Trong công ty ngay cả nhân viên quét tước toilet cũng biết, tôi còn có thể không biết sao?”

“Thế à.” Ta gật gật đầu, chợt mồ hôi lạnh một thân, không đúng a, Chu Nhan đã biết, ban giám đốc cũng lập tức sẽ biết a!

Xong rồi xong rồi, thế này thì sắp nổi danh rồi , cuối năm khi tổ chức đại hội khen ngợi, dù thế nào cũng nên có ta chứ ! Ta như vậy thì cũng xem như vì hình tượng công ty làm quảng cáo tuyên truyền miễn phí a! Phải biết rằng, miệng truyền miệng cũng coi như là một loại truyền bá thông tin hữu hiệu !

Chương 36: Ngoài ý muốn

Đến bộ phận nhân sự nhậm chức, cảm giác tựa hồ cũng không tệ lắm.

Văn phòng mới nằm ở tầng hai mươi ba , so với bộ phận đề án cũ thì ta cách tổng giám đốc lại gần hơn mấy bước.

Điều này cũng là lý do hiện tại dù không có việc thì An công tử cũng kêu ta đến văn phòng của anh ta .

Sau khi đến bộ phận nhân sự ta lại gặp được gương mặt quen thuộc , đồng chí Cao Hướng, cậu ta cũng từ ngành khác được điều động đến bộ phận nhân sự công tác, điều này làm cho ta vô cùng khó hiểu , có phải công ty thực thiếu người hay không ?

Thời điểm cậu ta thấy ta ngược lại là không hề sợ hãi chút nào , cậu ta ngó đầu lại đây, cười hì hì nói: “Chúc mừng a Tô Nhuận, rốt cục cô đã được lên đây ! Tôi đã sớm cảm thấy cô sẽ thăng chức, cô cùng tổng giám đốc quả nhiên không bình thường .”

Ta không khỏi phải lui về phía sau nửa bước, cảnh giác nhìn cậu ta , “Cậu là thầy bói đạo à ?”

Cậu ta cười hắc hắc , hai cái răng tiểu hổ cũng là có vài phần đáng yêu, “Tôi còn chuẩn hơn bọn họ ý ! Làm hành chính lâu , thứ giỏi nhất chính là quan sát sắc mặt người khác .”

“Xi!” Ta nhìn đầy xem thường.

Cũng là vì xem thường như vậy cho nên quan hệ giữa ta và đồng chí Cao Hướng từ đồng nghiệp biến thành khuê mật (như bạn gái thân) , một bước nhảy vọt tương đối lớn . Về sau cậu ta lại nói , cái ánh mắt xem thường kia thực mất hồn, làm cho cậu ta nhớ tới vô số nhân vật lịch sử . Mà lúc ấy ta nhìn mấy cái răng tiểu hổ của cậu ta thì cũng hiểu được sắc đẹp của cậu ta cũng không đến nỗi nào .

Tóm lại, chúng ta trở thành bạn bè , chính là cái loại cấu kết với nhau làm việc xấu.

Giữa trưa đi ăn cơm, ta cùng đi với Cao Hướng , cậu ta lấy cơm, ta cầm đĩa chờ. Khi Cao Hướng bưng khay trở về , cái kia phải gọi là gió xuân đầy mặt, đường làm quan rộng mở a!

“A Tô, đại danh của cô quả nhiên là hữu dụng , tôi vừa nhắc tới cô thì dì đầu bếp liền cho tôi thêm một cái chân gà! Này , cô ăn đi!” Cao Hướng đem cái chân gà đẩy đến trước mặt ta .

Con người của cậu ta thường xuyên chỉ vì một chút may mắn mà tươi cười đầy mặt, cuộc đời dễ dàng thỏa mãn như vậy thì mới hạnh phúc được . Ta cũng bởi vì lời nói của cậu ta mà bắt đầu dào dạt đắc ý trong chốc lát , ta vắt chéo chân tỏ vẻ không ai bì nổi nói: “Theo tôi xông pha thì sẽ có thịt ăn! Bà dì ấy có thuận tiện khen tôi vài câu hay không?”

Cậu ta đang cắn chân gà, miệng đầy dầu mỡ , ai cũng không thể đưa cậu ta ghép lại với cái tên đàn ông hào hoa phong nhã lại phi thường bát quái kia được , cậu ta nói: “Dì ấy nói , cho cô ghen chết đi , để xem cô còn đi quyến rũ ai được nữa.”

Ta gật gật đầu, không chút nào tức giận , vỗ vỗ bả vai Cao Hướng nói: “Cậu xem xem , hiệu ứng danh nhân đó , không quan tâm là tốt hay là xấu , kiểu gì mà chả có lợi . Ý tứ của bà dì đó có phải nói tôi là hồ ly tinh hay không a? Tôi hại nước hại dân ?”

Cao Hướng gật đầu, “Cô tuyệt đối khuynh quốc khuynh thành a!”

Ta cười hắc hắc, cho cậu ta một cái biểu tình coi như cậu còn hiểu biết.

Cậu ta dùng khăn giấy xoa xoa miệng nói: “Thế trọng này đề chết vài người không thành vấn đề, Tô Nhuận này , gần đây ở cùng với tôi cô béo quá , cô nên giảm béo đi , bằng không tổng giám đốc sẽ không còn hứng thú hứng thú với cô nữa , về sau chúng ta không có chân gà ăn đâu !”

Ta híp mắt lại , ra tiếng ngắt lời , đối với loại ngôn luận này ta tuy thấy nhưng cũng chẳng thể làm gì được , dù sao chuyện xấu của ta cùng An công tử lúc trước chính là từ chỗ cậu ta truyền đi , ta muốn có tinh thần giải trí , ta muốn thỏa mãn nguyên vẹn dục vọng bát quái của cậu ta , vì thế ta cười cười nói: “Cậu cứ yên tâm đi, chỉ có tôi không có hứng thú với anh ta , không có chuyện anh ta không có hứng thú với tôi đâu !”

Bởi vì nói nhiều, cho nên căn bản là không quan tâm gì cả , cho nên khi thấy Cao Hướng trừng to mắt nhìn ta , ta dị thường kinh ngạc hỏi: “Cậu ăn phải con gián à ?”

Cao Hướng lắc lắc đầu, ngay sau đó ta nghe được từ phía sau có một thanh âm vô cùng trầm thấp khêu gợi : “Xin hỏi tôi có thể ngồi đây không ?”

Hoặc là nói ta cùng Cao Hướng không hổ là người của bộ phận nhân sự , không hề để cho quản lý phải mất mặt, hai chúng ta bật ngay dậy, đồng loạt cúi đầu: “Chào Tổng giám đốc !”

An công tử buông khay đồ ăn xuống, cười nói: “Các đồng chí vất vả rồi .”

Cao Hường vội vàng nhường vị trí của mình , thuận tiện xoa xoa ghế dựa , ta nghiêm trang nói: “Vì tổng giám đốc phục vụ!”

An công tử ngồi ở đối diện ta , vẻ mặt ôn hoà nói: “Thế à ? Vì tôi phục vụ sao? Vậy trước cô hãy chọn hành ở bên trong đồ ăn của tôi ra đi.”

Ta mở to hai mắt nhìn , Cao Hường thì hận không thể vùi đầu vào trong bát, An công tử cười tủm tỉm nhìn ta rất quý dị . Ta nhỏ giọng hỏi , “Anh làm sao vậy ? Không mọc tay à?”

“Cô chọn hay không ?”

“Nhiều người như vậy ! Anh nguyện ý ăn nước miếng của tôi à ?”

“Chọn hay không chọn?”

“An công tử , anh làm cái gì a?”

“Chọn hay không ?”

Ta vừa mạnh mẽ nhắc đầu lên , phát hiện có vô số cặp mắt đang chăm chú trên người ta , loại cảm giác được quần chúng chú ý này , ít nhiều nhờ An công tử ta đã được ném thử vô số lần . Ta bắt đầu hoài nghi, đầu anh ta có chút vấn đề, có phải theo đuổi Hasse không thuận lợi cho nên cáu kỉnh với ta hay không ?

Tuy rằng loại xấu tính này ta hẳn là nên kiên quyết bóp chết, vì xã hội mang đến thanh tịnh, nhưng là niệm ở anh ta còn rất hữu dụng với mình , ta đành cắn chặt răng, coi những ánh mắt vây xem đều là mây bay, vẻ mặt cười mỉa đưa đôi đũa tiến đến khay đồ ăn của anh ta , nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi sẽ chọn lựa kỹ càng.”

Ta vừa nhanh chóng chọn hành ra ,vừa âm thầm mắng , bà dì xối cơm nhất định là coi trọng khuôn mặt của An công tử , chứ nếu không thì làm sao lại cho anh ta nhiều thức ăn như vậy .

Chờ ta chọn xong thì khay đồ ăn này cũng hoàn toàn thay đổi . An công tử bĩu môi, “Chắc chắc, Tô Nhuận cô thật sự là chẳng biết làm cái gì , cô nói xem , cười cô chẳng phải rất không hay ho sao?”

Cao Hường hít sâu một hơi , kinh ngạc đến nỗi con ngươi suýt chút nữa thì nhảy ra ngoài , ánh mắt kia rõ ràng như là gặp phải người ngoài hành tinh .

Mà ta cũng theo bản năng đem ánh mắt quét qua bốn phía , những phụ nữ dù đã kết hôn hay chưa kết hôn , không một ai không hung tợn nhắm nuốt đồ ăn, coi như trong miệng là các bộ phận trên cơ thể của ta vậy .

Ta không khỏi rung mình một cái, cắn đầu ăn cơm.

Trước khi tan tầm , Cao Hường đột nhiên gọi lại ta, nói lời thăm thía : “Tô Nhuận, tốt nhất là cô nên đi cửa sau mà ra ngoài đi.”

“Làm sao vậy?”

“Cửa trước không quá an toàn.”

“Chẳng lẽ có người định gây rối với tôi?”

“Cũng không đến mức ấy , chính là ...”

Ngay tại lúc ta đang muốn nghe bát quái thì điện thoại ở trong túi quần giật lên ùng ùng, ta đành phải nghe điện thoại trước .

“Tô Nhuận cô có về hay không?”

Ta cả kinh, là An công tử, vội vàng đề thấp thanh âm hỏi: “Có việc sao?”

“Tiện đường đưa cô về nhà, trên đường chúng ta nghiên cứu một chút về kế hoạch gả cô đi.”

“Tốt!”

Đây là chuyện đứng đắn , ta phải đi, không nghĩ tới An công tử còn để bụng như vậy . Trong lòng ta mừng thầm một trận , cũng liền quên mất đồng bát quái mà Cao Hưởng chưa nói xong , một mình nhảy chân sáo đến thang máy.

An công tử bình thường đều có lái xe đưa đón , anh ta đều chờ ở cửa công ty , ra đón mười phần .

Ta vừa đến đại sảnh liền cảm giác được không khí không tầm thường, dĩ vãng vốn vắng tanh , hiện tại lại đứng đầy người, hơn nữa những ánh mắt đó liên tiếp nhìn chăm chăm vào ta. Ta hồ nghi đi ra ngoài, những người đó thể nhưng liền xông tới.

“Các người làm gì?” Ta đột nhiên quay đầu.

“Cô gái, hãy dùng thử nước nhỏ mắt của công ty chúng tôi đi!”

“Cô gái , hãy làm người đại diện phát ngôn cho hội Tiểu tam (bên thứ ba) chúng tôi đi!”

“Cô ơi , tôi đại diện cho tạp chí ABC đến phỏng vấn cô , làm sao cô có thể chinh phục được thái tử của ngành bất động sản vậy ?”

...

Bọn họ nói như súng liên thanh , mấy vấn đề này cứ như là ruồi bọ quay chung quanh đầu ta. Ta tự hỏi một lát thì mới hiểu ra , bọn họ là muốn tìm ta làm quảng cáo, bởi vì mối quan hệ giữa ta và An công tử .

Ta không biết từ khi nào thì An công tử nổi danh như thế , thế cho nên có người chuyên môn đến lấy bát quái, càng không biết ta làm người đại diện cho bọn họ thì có thể kiếm tiền cho bọn họ hay không , ta chỉ biết là, buồn đưa lê thật đáng sợ a, kiểu truyền miệng này thật đúng là dọa người, sao truyền đến truyền đi lại thành một con hồ ly tinh thể kỷ mới thông đồng thành đôi với một tên phú nhị đại hoàn mỹ cơ chứ .

“Các người làm gì vậy ? Bảo vệ là để ngồi không à ?” An công tử đột nhiên xuất hiện, cau mày.

Trong nháy mắt đã có mấy bảo vệ lại đây giải vây giúp ta , mấy người làm ăn cò con này bị tách ra, lúc gần đi còn không đã quên kêu lên một tiếng, “Công ty chúng tôi còn có rất nhiều thuốc trắng dương a! Tuyệt đối là bí phương tổ truyền a!”

Khuôn mặt An công tử từ thư sinh anh tuấn biến thành Bao thanh thiên, anh ta đen mặt đi tới chỗ ta , theo bản năng ta liền lui về phía sau.

“Ôi Nhuận! Không được lui về phía sau!” Anh ta hét lớn một tiếng.

Ta khinh bỉ trong lòng , đạo lý này giống như khi chúng ta bắt kẻ trộm , anh nói với kẻ trộm là mày đứng lại, liệu kẻ trộm sẽ đứng lại thật chắc ? Đương nhiên là phải càng chạy nhanh hơn a! Cho nên lúc ấy ta nhanh chóng lui về phía sau ba bước, chỉ nghe a một tiếng, cả người ta lộn về phía sau .

An công tử vội vàng vươn tay, nhưng là cũng không có bắt lấy được tay của ta, bước chân ta mất thăng bằng, từ bậc thang lăn xuống, cái gáy đâm sầm lên bậc đá cẩm thạch, trước mắt nhất thời tối đen một mảnh .

“Ôi Nhuận!” An công tử đã chạy tới ôm ta vào trong ngực.

Ta miễn cưỡng mở to mắt nhìn anh ta, trời đất đảo lộn .

“Cô bị ngu ngốc à , không phải tôi bảo cô không được lui về phía sau sao? !” Anh ta tựa hồ có chút tức giận .

Ta nói không ra lời, cũng không biết nên trả lời cái gì, toàn thân choáng váng.

“Lái xe đâu, mau đem xe lại đây, đưa cô ấy đi bệnh viện a!” An công tử rít gào, làm cho những người vây xem phải sợ hãi , đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy tổng giám đốc phát ra cơn tức lớn như vậy .

Lái xe chạy xe lại đây, An công tử ôm ta lên ghế đằng sau, ta đột nhiên ý thức được , sau đó bắt lấy cửa xe.

“Cô làm sao vậy ?” An công tử nghi hoặc.

Nước mắt của ta rốt cục rơi xuống , rốt cục cảm giác được đau, ta oa oa khóc hỏi: “Tôi bị thế này có tính là tai nạn lao động không ? Tiền thuốc men công ty có chi trả hay không ?”

“Tính!”

“Thế thì đi thôi!”

Đến bệnh viện, An công tử tự mình đưa ta vào phòng cấp cứu, mấy người bác sĩ cứ lắc lư trước mắt ta , ta cảm thấy càng thêm hôn mê. Qua xem xét, ta là bị chấn động não, cũng may lúc ấy bề mặt nền đá nhẵn nhụi, bằng không thì cái mạng nhỏ này của ta sẽ đi đời nhà ma.

An công tử coi như có chút nhân đạo, sắp xếp cho ta vào phòng bệnh hạng nhất, chỉ có một mình ta nằm . Trong lúc hỗn loạn ta vừa truyền dịch vừa ngủ, An công tử an vị ở bên giường.

Chờ ta tỉnh ngủ , mở to mắt, đột nhiên thấy trước mắt mình có người nhất thời hoảng sợ, suýt nữa thì thét chói tai . Đại khái là anh ta mệt mỏi, ghé vào trên giường bệnh của ta ngủ , đầu gối lên cánh tay, sườn mặt đối diện với ta, nhìn rõ ràng được lông mi của anh ta , làn da tốt lắm, cơ hồ nhìn không tới lỗ chân lông, không giống làn da của ta bởi vì thường xuyên thức đêm chơi game mà rất thô ráp .

Anh ta giật giật, mở to mắt, chúng ta bốn mắt nhìn nhau, gần gũi như thế.

“Đau đầu à?”

“Ừm.”

“Để tôi gọi bác sĩ đến nhé ?”

“Đói bụng.”

“Thế à , để tôi đi mua đồ ăn cho cô , cô muốn ăn cái gì?”

Ta vừa nghe thấy thế thì trong lòng cười nở hoa, nhưng là trên mặt còn làm bộ như rất thống khổ , “Tôi muốn ăn cái gì nhẹ nhẹ thôi , vịt nướng nửa con , còn cả sườn chua ngọt , canh cá a, hải sản a, cá muối a, tổ yến a, đều mua một chút đi, đừng mua nhiều quá a, tôi ăn không hết.”

An công tử không nói lời nào, im lặng nhìn ta.

Ta liếc mắt nhìn anh ta một cái, chống lại ánh mắt kia , cười mỉa nói: “Thôi thì không cần cá muối , tổ yến nữa vậy .”

An công tử vẫn không nói lời nào.

“Mua cho tôi bát cháo hoa đi!”

“Thế này mới đúng là nhẹ .”

“Nằm một chỗ rất nhàm chán , anh mua quyển sách giúp tôi đi!”

“Cô muốn xem sách gì?”

“Truyện giữa Hòa Thân cùng Càn Long ý !”

“Cô còn thích đọc sách lịch sử ư ?”

Ta cười đáng khinh , “Cái này thì anh không hiểu rồi , quan hệ giữa hai người bọn họ rất là ái muội , Hòa Thân vì sao có thể trở thành đại tham quan a, còn không phải là vì được Càn Long yêu thương.”

“Cô đổi sang cái nào bình thường chút đi .”

Ta có chút thất vọng, “Vậy mua quyển truyện tranh cho tôi đi, quyển “Không thể thoát khỏi phản bội” ấy.”

“Được , chờ tôi.”

13. Chương 37 - 39

Chương 37: Tập kích

Ngay khi An công tử rời đi , ta ngay lập tức lôi đồng hồ ra tính toán xem rốt cuộc thì khi nào anh ta trở về.

Sự thật đã chứng minh , An công tử là quen làm địa chủ rồi , cho nên không có thói quen bị người khác nô dịch , anh ta đi ra ngoài suốt hơn hai giờ đồng hồ , bất vô âm tín . Nếu không phải anh ta là tổng giám đốc thì ta sẽ hoài nghi kẻ được ta phái đi là một tên ngốc mù đường .

Còn có một lý do càng làm cho ta tin phục , thì phải là, An công tử căn bản không đem người bị tai nạn lao động nằm viện như ta làm hồi sự , anh ta là thành tâm muốn cho ta đói chết ở trong bệnh viện, sau đó anh ta sung sướng vui vẻ chui vào lòng Hasse , thuận tiện ôm luôn cả Đường Duy Cẩm của ta , ba người đàn ông này bước vào thế giới riêng của họ đây mà .

Ý tưởng vô cùng đáng sợ này xuất hiện trong đầu óc của ta, trong nháy mắt ta cảm thấy cả người bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, vạn nhất đây là thật sự thì ta đây chẳng phải là muốn tự đâm đầu chết sao ? Dẫn một con sói vào nhà còn chưa tính, còn đỡ hơi tím thêm một con sói vào nữa , nói vậy thì cuộc đời của ta cũng quá thất bại đi!

Hơn ba giờ trôi qua, ta do dự có nên gọi điện thoại cho An công tử hay không . Không gọi thì không biết khi nào thì anh ta trở về , gọi thì , anh ta là lãnh đạo của mình , thúc giục lãnh đạo vì cấp dưới phục vụ chính là đại nghịch bất đạo a.

Ta chính đang do dự, đột nhiên tay sờ phải cái gì đó , từ mép gối đụng đến một cái gì đó cứng cứng , lấy ra thì thấy là di động của An công tử , nhất thời lòng như tro tàn . Chẳng lẽ anh ta không biết cái gì gọi là điện thoại di động sao? Đặt ở đây thì có khác gì điện thoại bàn cơ chứ !

“Ting ting ting ting tanh ...”

Ta bĩu môi vô cùng ghét bỏ, sao An công tử có thể đặt cái tiếng chuông khó nghe như vậy , thật sự là đáng tiếc cho cái điện thoại xịn này . Đại khái là đầu óc ta bị hao tổn , cho nên mới nhìn chằm chằm vào màn hình hồi lâu rồi mới có phản ứng , trên màn hình hiện ra tên là An chủ tịch.

Chủ tịch? ! Mẹ ruột của ta ơi! Cú điện thoại này có nên nhận hay không đây?

Căn cứ theo phán đoán của ta , quan hệ giữa chủ tịch và An công tử khẳng định không bình thường , ta biết quy tắc ngầm là cái gì , đây là kim chủ của An công tử a, vạn nhất không nhận cú điện này , về sau An công tử cùng đường, anh ta sẽ không còn khả năng đi quyến rũ Hasse a.

Ta trấn định một lát, quyết định làm bộ là thư ký của An công tử , giúp An công tử nhận điện .

“Tùy Dụ sao giờ con mới nhận điện thoại? Mẹ con đang chờ con về nhà ăn cơm đó , rốt cuộc khi nào thì trở về hả ? !” Người bên đầu kia tựa hồ có chút bực bội .

Ta bỗng nhiên nhớ tới một thành ngữ , như sấm bên tai, tuy rằng hình dung không thích hợp cho lắm , nhưng là ta cảm giác được có sấm sét đang ục ục bên tai ta .

An Tùy Dụ , An chủ tịch, sao cho tới bây giờ ta vẫn không nghĩ tới , hai người này ngoài việc có quan hệ mờ ám thì cũng thực có thể là cha con cơ chứ ? Rõ ràng đều là họ An a! Cái này cũng không khó giải thích cho việc vì sao An công tử thăng chức còn đơn giản hơn cả sinh con , nguyên lai là bên trên có người nhà a!

Cha mẹ ruột của ta ơi! An công tử hóa ra lại là thái tử gia a!

“Tùy Dụ rốt cuộc con có đang nghe ba nói hay không ?” Chủ tịch tức giận, bên cạnh có người trấn an, tựa hồ là mẹ của An công tử : “Đang yên đang lành sao lại phát hỏa ? Nói chuyện với con chẳng lẽ không thể nhẹ nhàng một chút sao, ông là người làm ba a!”

Ta nắm điện thoại, chỉ có thể há to miệng, cũng không biết nói cái gì cho phải. Sau một lát trầm mặc, ta nuốt nước miếng, cố gắng trấn định nói: “Dạ chào chủ tịch, tổng giám đốc anh ấy có việc đi ra ngoài, rất nhanh sẽ trở lại. Khi nào anh ấy về, tôi sẽ chuyển cáo cho tổng giám đốc gọi điện lại cho ngài.”

Người bên đầu kia tựa hồ cũng sửng sốt, cùng nhau trầm mặc với ta, lại sau một lúc lâu, chủ tịch phát ra âm thanh trầm thấp: “Ô Nhuận, Tùy Dụ nó đi nơi nào rồi?”

“Anh ấy đi mua truyện tranh à.” Ta thuận miệng trả lời, nhưng là giây tiếp theo, ta liền bưng kín miệng mình lại, thật đúng là giật mình hoảng hốt a, chủ tịch còn biết tên của ta, ta chỉ là một nhân vật thuộc hàng tôm tép, này, này, thật sự là làm cho ta thẹn thùng a!

“Mua truyện tranh? Một người gần ba mươi tuổi, tổng giám đốc một công ty mà lại đi mua truyện tranh? Tốt lắm!”

Lạch cạch một tiếng chủ tịch tắt điện thoại, ta ngạc nhiên hồi lâu, lúc này ta thực tin rằng đây là hai cha con, giọng điệu nói chuyện đều giống nhau y xì.

Hơn năm giờ đồng hồ sau, ta rốt cục phát giác tính nghiêm trọng của chuyện này, An công tử còn không có trở về, chẳng lẽ anh ta thật sự gặp phải chuyện ngoài ý muốn?

Ta ở trong bệnh viện chờ đợi quả thực giống như đại tiểu tiện không thể khống chế, thấp thỏm lo âu, ta bắt đầu lo lắng xem có nên tìm người đến hỗ trợ đi tìm An công tử hay không, cũng bắt đầu hối hận, sớm biết thế này thì không nên sai anh ta đi mua truyện tranh làm gì, ngay sau đó ta nhận được một cuộc điện thoại khiến cho ta phải tè ra quần mà lao ra khỏi bệnh viện, hoàn toàn không để ý đến hậu quả nào chấn động mà gọi xe đến cục công an.

Đồng chí cảnh sát nhân dân vừa mang ta vào, một con quái vật lớn liền vồ lên người ta.

“Thân nhân a! Cuối cùng cậu đã tới! Tôi đều là vì cậu a!”

“Cô nhóc kia, thành thật một chút!”

Đồng chí cảnh sát nhân dân rút ra con quái vật lớn này, ta chống đầu đứng vững vàng thân mình, rồi mới bắt đầu đánh giá quái vật lớn, chính là người bạn thời đại học, đồng chí Bối Quả Quả.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Ta hỏi.

“Cô ta đánh người.”

Ta à một tiếng, sau đó nói: “Thế sao lại gọi tôi đến? Không phải là nên báo cho cha mẹ cô ấy sao? Tôi không mang tiền a, không thể nộp tiền bảo lãnh a!”

Bối Quả Quả nhảy chồm chồm lên, “Ô Nhuận cậu có còn lương tâm hay không a! Nếu không phải vì cậu, tôi sẽ đánh người sao? Tôi còn không phải báo thù cho cậu sao? Anh ta hại cậu thành như vậy, tôi có thể ngồi xem mặc kệ sao?!”

Ta đột nhiên cả kinh, bắt lấy tay cậu ấy, đôi mắt lập tức đỏ ửng, “Thân nhân a! Cậu đánh Hasse thành tàn phế rồi à? Chị, cậu chính là chị ruột của tôi!”

Bối Quả Quả lắc lắc đầu.

Ta còn nói: “Vậy cậu đã làm gì Đường Duy Cầm vậy? Làm thịt cậu ta ư? Cậu ta không có thịt, nấu không ngon đâu.”

Bối Quả Quả cầm lấy tay ta, nói lời thâm thía: “A Nhuận cậu thật đúng là mệnh khổ a! Tôi thật khờ, sao lại không nhìn ra An Tùy Dụ là một kẻ lòng lang dạ sói cơ chứ?”

“Hả?” Ta hơi choáng, điều này thì có liên quan gì đến An công tử?

Cậu ấy nói tiếp: “Anh ta rất ngoan độc, sao anh ta có thể xuống tay được, cái đầu này của cậu vốn đã không sáng suốt cho lắm, thế mà anh ta còn đánh cậu, a Nhuận, tôi thật sự không nhìn được, tôi đã báo thù cho cậu!”

“Cậu nói gì hả ? Cậu đánh An công tử ? !” Ta cả kinh liên tục lui về phía sau, cũng may chú cảnh sát đỡ lấy ta.

Trải qua một phen tìm hiểu , ta đã biết, năm giờ đồng hồ mà An công tử mất tích này, kỳ thật là bị Bối Quả Quả phục kích , nguyên lai Bối Quả Quả cũng chỉ muốn đập phá xe của An công tử , ai biết, ánh mắt cậu ấy không tốt, không phát hiện trong xe có người , mà An công tử lại vừa vịn từ trong xe đi ra, nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Bối Quả Quả nghiêng rằng nghiêng lợi phang , kết quả là đầu An công tử nở hoa rồi.

Cả quá trình chú cảnh sát giảng giải phải gọi là gió cuốn mây bay , tiếng nói độc đáo làm cho ta nghĩ mình đang được nghe bình luận về một bài văn . Ta cũng vịn phần kinh ngạc, sao Bối Quả Quả lại biết tin tức đầu ta nở hoa nhanh như vậy , sau đó cũng chạy tới làm cho An công tử cũng nở hoa trên đầu cơ chứ ? Đã bao lâu rồi cậu ấy mới hiện ngang tầm liệt như vậy ?

Ngộ tăng huyết áp! Sau khi xâu chuỗi một đống lớn chuyện này, ta có cảm giác, cho dù ta không bị chấn động não thì lúc này cũng nên chấn động não rồi .

Bối Quả Quả gắt gao bắt lấy tay của ta, “A Nhuận cậu nhất định phải cứu tôi ra ngoài a!”

Ta lắc lắc nói: “Cướp pháp trường à?”

“Cậu đi nói với An Tùy Dụ , đừng để cho anh ta tố cáo tôi, đây đều là hiểu lầm. Chỉ cần một câu của anh ta , tôi liền an toàn , tôi còn có tương lai tốt đẹp nữa , quyền sách lấy cậu làm nữ nhân vật chính kia còn chưa có viết xong đâu, a Nhuận, cậu không thể thấy chết mà không cứu a!”

Ta không phải không cứu, mấu chốt là tôi không thể cứu được cậu a. An công tử khẳng định là biết mối quan hệ giữa Bối Quả Quả và ta , nếu làm không tốt, An công tử còn có thể tưởng rằng chuyện này là ta sắp xếp , ta hiện tại chỉ sợ tự thân mình khó bảo toàn .

“A Nhuận, hạnh phúc của chị đây phải dựa vào cậu đó!” Bối Quả Quả ghen ngào nước mắt, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy bộ dáng bi tráng này của cậu ấy .

Ta hỏi cảnh sát, “Nếu An Tùy Dụ không truy cứu thì cậu ấy có phải sẽ không bị làm sao hay không chứ?”

Chú cảnh sát có chút không kiên nhẫn nhìn ta, “Đừng có tâm địa gian xảo, các cô nghĩ rằng các cô là ai a, nói không có việc gì thì sẽ không có chuyện sao ? Các cô là phải nhốt vài ngày cho biết sợ , bớt cái tính còn đồ đi !”

Ta ở trong lòng hung hăng phỉ nhổ , thế này mà cũng kêu cảnh sát nhân dân, bà đây tốt xấu cũng là người đi nộp thuế , mới thế mà đã bảo người ta còn đồ ? Ta rõ ràng mặc đồng phục bệnh nhân , nói vịn vịn đi thì cũng kêu là hộ lý sao!

“Được rồi, về đi, vụ án này còn phải mất vài ngày, có tiền thì tìm luật sư đến, không có tiền thì cứ ngồi đấy đã .”

Chú cảnh sát này nói năng cực kỳ không kiên nhẫn , đẩy ta hai cái, đầu ta nóng lên, đẩy ngược lại ông ta , chỉ vào cái mũi Bối Quả Quả nói: “Nếu ba cậu ấy là thị trưởng thì có phải lập tức có thể được ra ngoài luôn hay không ? !”

Chú cảnh sát này sững sốt , sau đó đánh giá chúng ta một lát, nói càng thêm không kiên nhẫn , “Vậy cô bảo ba cô ta đến cho chúng tôi xác minh một chút, để xem có phải là thị trưởng hay không !”

Ta trừng mắt nhìn chú ta một cái, sau đó nhìn về phía Bối Quả Quả, “Cậu yên tâm, chị đây nhất định sẽ đưa cậu ra ngoài , lông tóc không tổn hao gì !”

Ta là kẻ không chịu được việc bị chọc giận , cho nên thường xuyên nóng đầu lên là nói năng mạnh miệng, từ cục cảnh sát đi ra, ta liền đầu đầu , làm thế nào để đưa cậu ấy ra đây ? Nghĩ tới nghĩ lui, thật đúng là chỉ có thể đi van cầu An công tử , không biết xem ở ta đang bị tai nạn lao động , anh ta có thể rộng lượng chút nào không ?

Nhưng là sự thật chứng minh, mấy cái tính toán nhỏ nhặt này của ta đều đáng bị cho vào thùng rác hết , An công tử hiển nhiên không mua trường của ta .

Khi ta trên đầu bọc băng gạc, nhìn thấy An công tử trên đầu cũng bọc băng gạc nằm ở trên giường bệnh, ta nguyên bản cũng không lo lắng nhiều đã bắt đầu cảm thấy kinh hoàng điên cuồng .

Đi dạo tìm anh ta hơn phân nửa đêm, anh ta thể nhưng lại ở trong gian phòng bệnh mà ta vốn nằm kia.

An công tử vừa nhìn thấy ta, nhất thời rống giận một tiếng, “Cô đã chạy đi đâu thế ? Cô không biết cô bị thương a, cô chạy lung tung cái gì? Không biết tôi lo lắng sao ? !”

Ta nhìn nhìn An công tử, hung hăng véo vào đùi một cái, bổ nhào vào bên giường anh ta : “An công tử ! Anh bị làm sao vậy ? Đầu anh không có việc gì chứ ? Anh là người tài giỏi khẳng định gặp dữ hóa lành ! An công tử a! Anh làm tôi sợ muốn chết, tôi chờ anh mười mấy tiếng đồng hồ a, tôi sợ anh cứ như vậy đi mà không quay về nữa a! May mắn anh đã trở lại, anh đã trở lại a! Ô ô...”

Ta đại khái là nhập diễn quá sâu , cho nên sau khi nói xong ta lại thật sự khóc lên.

An công tử tựa hồ có chút chân tay luống cuống, ho khan một tiếng nói: “Tôi thế này không phải đã trở lại sao. Truyện tranh cô muốn tôi đã mang về cho cô , cô còn muốn xem không ?”

Ta không kềm chế được mà khóc , chủ yếu là vì ta sợ hãi, ta không biết làm thế nào mở miệng cầu xin.

An công tử sờ sờ đầu ta, thở dài, “Lau luôn nước mũi lên quần áo của tôi đi, cô hít đến hút đi , không thấy ghê sao.”

“Tôi không dám... Tôi lau xong anh khẳng định sẽ mắng tôi... Ô ô...”

“Còn có chuyện cô không dám sao ? Tô Nhuận , ngoài miệng cô nói không dám, nhưng là cô lại làm hết sạch những chuyện không dám đó rồi .”

“Tôi... Tôi... Tôi...”

“Còn khóc? Rốt cuộc cô có muốn đọc truyện tranh hay không a, tôi phải chạy rất nhiều chỗ mới mua được. Tôi cùng cô đọc nhé ?”

“Hả?”

An công tử uống nhầm thuốc , hoặc chính là bị cú đánh kinh người kia làm cho choáng váng.

“A! Tô Nhuận! Đây là cái gì? Cô làm cho tôi chạy nhiều cửa hàng sách như vậy chỉ là để cho tôi mua một quyển truyện tranh đam mỹ ư ? Tô Nhuận! Cô khá lắm!”

An công tử thét một tiếng chói tai, liên tiếp rít gào, y xì đúc như giáo chủ rít gào Tiểu Mã ca vậy .

Ánh mắt ta nhìn lướt qua quyển truyện tranh kia , sườn mặt hoàn mỹ của Louis, anh ấy đang thân thiết với tiểu thụ , An công tử à , sao anh tùy tiện lật một cái lại là hình ảnh như vậy a? Anh thật không thuần khiết .

“Ting ting ting tanh ...”Tiếng chuông này lại vang lên, An công tử rõ ràng không thèm để ý tới, còn luôn mồm mắng ta, bộ dáng thuyết giáo như là giảng viên chính trị .

Ta lại đột nhiên nhớ tới cú điện thoại buổi chiều, nắm lấy tay An công tử nói, “Buổi chiều chủ tịch gọi điện thoại đến , tôi sợ có việc cho nên nhận điện .”

Quả nhiên anh ta ngừng lại, “Ông ấy nói cái gì ?”

Ta nghĩ nghĩ sau đó nói: “Mẹ anh gọi anh về nhà ăn cơm.” Quy tắc bấy tập thể chap 38 : An công tử tức giận

Từ lúc đầu ta nở hoa đến bây giờ đã được ba mươi sáu tiếng , từ lúc đầu An công tử nở hoa đến bây giờ đã được hai mươi mấy tiếng , nói cách khác, đồng chí Bối Quả Quả đã phải dừng chân nghỉ mát trong sở công an hai mươi mấy giờ , cũng không biết có phải chụp ảnh làm hồ sơ tội phạm hay không nữa .

Vì tiết kiệm phí tổn, ta cùng An công tử ở chung một gian phòng bệnh.

Đêm qua sau khi phát hỏa một chút anh ta cũng không thêm để ý đến ta nữa , quay lưng úp mặt vào tường mà ngủ , ta vẫn cứ nhìn bóng dáng ấy , chờ mong anh ta có thể đột nhiên xoay người lại liếc mắt nhìn ta một cái, ta chờ chờ, sau đó cũng ngủ luôn .

Khi ta tỉnh lại , liền chống lại một đôi mắt như hoa đào , trong con ngươi kia phóng ra những quang sáng thiếu chút nữa làm mù mắt của ta . Cơ hồ là ta bật hô lên, “Má ơi!”

An công tử bị ta làm cho hoảng sợ, anh ta nhú mày, “Cô làm sao vậy ?”

Lời này nên để ta hỏi mới đúng, mới sáng tinh mơ , anh ta nhìn chăm chăm như vậy làm gì?

Đối mặt với ánh mắt của An công tử , ta đành phải lắp bắp nói: “Không, không có gì cả . Ngài muốn ăn điểm tâm không? “

“Cô định đi mua cho tôi à ?”

Ta thực sự có xúc động trợn trắng mắt , ta đã như vậy , anh ta còn muốn nô dịch ta, không phải hẳn là nên để ta nô dịch anh ta sao? Sao lại bị đảo lại ? Trong đầu ta đột nhiên hiện lên nụ cười âm hiểm của Bối Quả Quả , vì thế ta dùng sức nhả ra nụ cười , “Được ! Anh muốn ăn gì?”

An công tử lại nhìn ta trong chốc lát, cười cười, kiểu tươi cười đó phải gọi là âm trầm khủng bố, anh ta nói: “Cô không có gì muốn nói với tôi sao?”

Ta sửng sốt, biểu tình như vậy của anh ta làm cho ta cảm thấy có chút không biết làm sao a.

An công tử còn nói: “Hiện tại tôi là đang cho cô cơ hội đó , cô muốn nói gì thì mau nói đi, nếu chậm chạp thì tôi cũng không muốn nghe nữa đâu .”

Chẳng lẽ anh ta đã hiểu rõ tâm tư của ta? Biết ta muốn cầu xin thay cho Bối Quả Quả sao? Nói như thế thì anh ta là nguyện ý giơ cao đánh khẽ ? Ta đột nhiên cảm giác được bầu trời tươi sáng a, An công tử cũng là người đáng yêu như thế a!

Ta cười cười, nịnh nọt hơn bất kỳ nụ cười nào trước kia , “An công tử, anh xem hai chúng ta đã quen biết được khá lâu, cũng có chút giao tình phải không?”

“Ừ.” An công tử gật đầu.

“Kỳ thật tôi vẫn đều biết anh là người tốt, từ khi tôi vào công ty , anh vẫn luôn chiếu cố tôi , tôi đều ghi tạc trong lòng .”

An công tử nhú mày, “Thế à ? Nói như vậy là cô muốn báo đáp tôi ?”

Ta nhanh nhanh gật đầu, “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tôi vẫn luôn nhớ kỹ điều đó!”

“Thế thì trả bằng tiền vậy .”

Ta trợn trắng mắt, trả tiền cho anh ta ? Đòi tiền không có, đòi mạng cũng không có!

“An công tử , tôi cho rằng, trong mối quan hệ giữa hai chúng ta , nói chuyện tiền nong thì rất thô tục .”

Anh ta gật đầu, “Cũng đúng , như vậy chúng ta đến nói chuyện tình cảm vậy.”

Ta cả kinh, biểu tình giống như ăn phải ruồi bọ , nuốt nước miếng một cái rồi nói: “An công tử không phải là anh thật sự để ý tôi đấy chứ ?”

Anh ta từ chối cho ý kiến, “Đây là điều cô muốn nói với tôi à?”

“Không phải! Tôi muốn cầu anh một chuyện , một chuyện thực thực xin lỗi anh.”

“Biết rõ thực xin lỗi tôi vậy thì không cần nói .”

“Không được, nhất định phải nói! Mạng người quan trọng a!”

“Tai nạn chết người ư ? Vậy thì cô đừng nói là hơn .”

Ta nóng nảy, bắt đầu lẩm bẩm như Đường Tăng , “Này ! An công tử, là anh bảo tôi nói a, sao giờ lại không cho tôi nói , rốt cuộc là anh có để cho tôi nói hay không a, anh không cho tôi nói thì nói không cho nói , để tôi nói rồi thì lại kêu đừng nói nữa , rốt cuộc anh có ý gì a?”

An công tử cong cong đôi mắt , bên môi là kiêu cưỡi tuân theo công thức mặt than , “VẬY cô còn không mau nói?”

“Tôi có một người bạn , cô ấy nhất thời vô ý, không cầm chắc cái gậy trong tay , vừa vặn gặp phải anh, cái gậy kia lại đặc biệt thích anh , không biết như thế nào lại bay đến trên đầu anh. Người bạn kia của tôi tuyệt đối không phải cố ý , ngài đại nhân có đại lượng, hãy tha thứ cho cô ấy đi, cô ấy còn nhỏ, tiền đồ sáng lạn, không thể có chỗ nào dơ bẩn được , An công tử tôi cầu xin anh đấy !” Ta cúi đầu trước anh ta vô cùng thành khẩn , hoàn toàn không để ý đầu mình vẫn còn choáng váng .

An công tử ngồi dựa vào chần , méo mó , tư thế có chút lười nhác , mười phần mười đại địa chủ phong kiến, “Nói xong trọng điểm rồi à ?”

Ta gạt đầu, vạn phần khẩn thiết nói: “Anh có thể hỗ trợ đưa cô ấy ra không ?”

An công tử nói đặc biệt đơn giản sáng tỏ cho ta biết, “Không thể!”

“Anh...” Mẹ kiếp ! Vậy anh để tôi nói nửa ngày, không phải đùa giỡn tôi sao!

“Tôi thì làm sao ? Tôi là một công dân tốt tuân thủ kỷ cương pháp luật , tuân theo nếp sống mới , nộp thuế đầy đủ , thành thành thật thật lái xe ra ngoài, ai nghĩ ra được, lần này tôi lái xe lại bị người ta đánh đến mức hôn mê. Tôi trừu ai chọc ai hả?”

“Cô ấy là không cẩn thận, ngộ thương, tuyệt đối là ngộ thương.”

“Sao cô ta không ngộ thương người khác, cố tình đến ngộ thương tôi hả ?”

“An công tử anh đừng so đo với một cô gái đáng thương nữa. Hỗ trợ cho cô ấy tại ngoại đi!”

“Không phải là tôi không hỗ trợ, là tôi không giúp được gì a. Cảnh sát nhân dân bắt người , tôi chỉ là một công dân nho nhỏ , tôi có thể làm gì a?”

Anh ta không phải tự coi nhẹ mình mà tuyệt đối là đang trêu tức ta, nếu đặt ở trước kia, ta còn tin lời anh ta , nhưng hiện tại ta đã biết được anh ta là thái tử gia của công ty chúng ta, ông bố nhà anh ta có tiền như vậy , anh ta là con chẳng lẽ lại không quen biết được vài vị quan lớn hay sao? Nói sau, anh ta còn là nguyên cáo, việc xin thả Bối Quả Quả chẳng phải dễ như trong lòng bàn tay ư ?

Điều này làm sáng tỏ một vấn đề, ở trong mắt An công tử ta chẳng là cái gì , ngay cả chút việc như vậy anh ta cũng không muốn giúp ta. Trong nháy mắt cảm giác thê lương mạnh mẽ xuất hiện trong lòng , trào dâng như thủy triều , sắp bao phủ cả người ta . Ta tủi thân nói không ra lời, nhưng là nghĩ lại , chúng ta vốn cũng giống như nước sông với nước biển không dính dáng gì tới nhau mà thôi .

Tuy rằng hiểu được điểm này, nhưng ta vẫn cảm thấy khổ sở, phi thường khổ sở. Thậm chí còn khổ sở hơn so với khi Đường Duy Cầm phản bội ta, ta đây là bị làm sao vậy? À, buổi sáng hôm nay còn chưa uống thuốc, chắc bệnh đau đầu lại tái phát .

“Tô Nhuận?” An công tử gọi ta.

“Làm sao?”

“Thứ cô có thể làm cho bạn mình cũng chỉ có như thế thôi sao?”

“Không phải là anh không giúp tôi sao, để tôi nghĩ biện pháp khác đi.”

“Dĩ có tác dụng à ?”

“Rốt cuộc anh có ý tứ gì a? !”

“Động não ngẫm lại đi .”

Ngẫm cái con bà anh ! Tôi mà biết, tôi sẽ không thêm hỏi a!

Lại là một trận trầm mặc, vài cô y tá tiến vào đổi thuốc cho chúng ta, bận việc cả một buổi sáng , cả quá trình này An công tử vẫn đều nhìn chăm chăm ta, khiến cho trong lòng ta sợ hãi.

Chờ y tá đổi thuốc xong , An công tử lấy ra di động của mình, sau đó gọi điện thoại, “Luật sư Tống , tôi muốn hỏi anh một chút , tội cố ý đả thương người thì xử phạt nghiêm trọng nhất là như thế nào ? Ừ đúng , tôi bị người ta đánh, tuyệt đối không thể tha thứ, anh nhất định phải nghĩ biện pháp lập cáo trạng giúp tôi .”

Ta nghe xong cảm thấy ghê người, Bối Quả Quả , thật có lỗi với cậu a!

“Phản xử chung thân là còn nhẹ đó !” An công tử còn nói tiếp .

Ta vội tề cả ra quần từ trên giường đứng bật dậy, đi đến bên giường An công tử , đoạt ngay lấy điện thoại , gắt gao giữ chặt tay anh ta , “An công tử anh đừng như vậy, về sau cái gì tôi cũng nghe lời anh , anh đừng so đo với Bối Quả Quả nữa , cầu anh còn không được sao? !”

An công tử liếc mắt một cái, nói năng quái đản: “Thật sự về sau cái gì đều nghe tôi ?”

Ta gật đầu.

“Lời cô nói có thể tin không ?”

“Có thể viết biên nhận đảm bảo!”

“Kỳ thật tôi cũng không phải kẻ ác , tôi chỉ là có quan niệm về pháp luật quá mạnh mẽ , bắt quá nói cho cùng, pháp luật vô tình tôi có tình, xem ở mặt mũi của cô , lần này coi như thôi vậy .”

Ta cảm thấy những lời này có điểm là lạ , không nhớ rõ đã từng nghe ở nơi nào rồi , chính là anh ta đáp ứng không truy cứu nữa thì trong lòng cũng đã vui sướng nở hoa rồi .

Bối Quả Quả rất nhanh được thả ra, là cái chú cảnh sát thẩm vấn kia cúi đầu khom lưng cung đưa, vẻ mặt tươi cười nịnh nọt , Bối Quả Quả vừa thấy ta lập tức lao lại đây, ôm lấy cổ ta, “Thân nhân a! Chị đây nhất định sẽ tặng cậu một món quà lớn để cảm ơn !”

Ta then thùng nói: “Không có gì cả , khách khí như vậy làm gì, cậu muốn đưa thì đưa cái gì quý quý một chút !”

Cậu ấy vỗ vỗ bả vai của ta nói: “Nhất định là đại lễ!”

Một tuần sau, đầu ta cùng đầu An công tử đã khỏi hẳn , An công tử đã sớm đi làm , mà ta thì được anh ta phê chuẩn cho nghỉ ngơi nửa tháng dưỡng thương, ta mừng rỡ thoải mái tự tại, dù sao là nghỉ ngơi mà vẫn có lương cơ mà .

Đối với điều này, Cao Hường gọi điện đến chúc mừng, “Chúc mừng cô a, nhân họa đắc phúc !”

“Cùng vui! Cậu cũng có thể tranh thủ mà bắt chước như thế !”

Ta ngồi ở trước máy tính check hòm thư của mình , mấy ngày không lên mà đã có nhiều người gửi các loại file đến cho ta như vậy, số lượng file nhiều đến kinh người a! Ta tùy tay mở vài cái, nội dung hot đến nỗi làm cho ta suýt nữa thì phun máu mũi .

Ảnh nude của các tiểu mỹ nam , phim GV nổi tiếng của Nhật Bản , ta thật sự là nhìn không được cảm thán một tiếng, hòm thư điện tử quả là một thứ tốt để lưu trữ phát tán !

“Tôi có thể tranh thủ không đến nhưng tổng giám đốc làm sao có thể đối tốt với tôi cơ chứ ? Anh ấy đối tốt với cô là điều mà toàn công ty mọi người đều biết !”

Ta vừa nghe Cao Hường nói chuyện , cái tay rảnh rỗi còn lại thì đang phát tán những file này sang cho người khác , tục ngữ chẳng phải đã nói, một người vui không bằng mọi người cùng vui đấy sao.

“Đúng rồi, quản lý của chúng ta nói, chờ cô trở lại, hai chúng ta phải bắt đầu làm thông báo tuyển dụng , cô làm sơ khảo , tôi làm phần thi vòng hai, mấy ngày này cô chuẩn bị trước một chút đi.”

“Ồ , được rồi .”

Lại câu được câu không hàn huyên với Cao Hương trong chốc lát, cảm thấy di động nóng lên thì ta mới tắt điện thoại, nhưng mới sang giây tiếp theo thì lại có một cú điện thoại gọi tới .

“Còn có chuyện gì chưa nói a?” Ta hỏi.

“Ô Nhuận! Cô khá lắm!”

Từ trong điện thoại truyền ra tiếng gầm giận dữ, theo bản năng ta giật ngay điện thoại cách xa nửa met, nghe thanh âm này thì hình như là An công tử?

Ta cười hắc hắc , “An công tử có chỉ thị gì a?”

Anh ta thật hung tợn , tựa hồ là bệnh đau răng lại tái phát, giọng điệu cũng lạnh lẽo dọa người, “Tôi cảnh cáo cô , nếu lại gửi cho tôi mấy thứ rác rưởi vớ vẩn này thì cô cả đời cũng đừng muốn gặp lại tiền lương của mình nữa !”

Ta sửng sốt, quả thực là kinh ngạc kinh hách đến hồn phi phách tán, ta mới đầu còn muốn nói sáo vài câu, nhưng là trên màn hình máy tính , trong đồng địa chỉ đã gửi đi thành công kia hiển nhiên có một hòm thư thực quý dị, thế nhưng chính là hòm thư của An công tử .

Trời đất ơi! Sao ta lại có thể không hay ho như vậy a? Ta đã gửi cái gì nhỉ ? Hình như là ảnh nude của đàn ông? Phim GV ? Đều là do tên Cao Hương kia , sao mạng ta lại khổ như vậy a!

Ta cười khan vài tiếng, “An công tử tôi đây không phải là đang phổ cập kiến thức khoa học sao, truyền bá tri thức chẳng phân biệt được quý tiện a!”

“Tôi thấy cô là ở nhà nghỉ ngơi rất thoải mái phải không , ngày mai cô đến công ty đi làm ngay cho tôi , từ giờ đến cuối năm cô đừng đừng hòng được nghỉ ngơi nữa !”

“Ngày mai là thứ Bảy, công ty vốn cho nghỉ mà.”

“Tôi nói cô đến đi làm thì cô đến , sao vô nghĩa nhiều như vậy!”

“Ồ.”

Trong lòng ta âm thầm kêu oan, anh ta không được tự nhiên cái gì a, không phải là văn hóa đồng tính luyến ái sao, chính anh ta chẳng phải cũng như thế sao, sao tự dừng lại chuyện bé xé ra to cơ chứ , chẳng lẽ là thẹn thùng ?

Quy tắc bấy tập thể chap 39 : Lòng đàn ông như kim đáy biển

Chiều hôm đó, ta trèo lên chiếc xích đu trong cửa hàng nhà mình , trong tay cầm một nắm hạt hướng dương , vừa cắn tí tách vừa nhìn người đến người đi trong con ngõ nhỏ .

Con phố này thật sự đã rất lâu đời rồi , mái ngói trên các căn nhà cứ như rằng bà lão sắp rụng xuống luôn ấy .

“Ô Nhuận mày học tập xấu của ai , sao lại đại tiểu tiện bừa bãi thế này hả ? !” Mẹ Kỷ Hoài cầm chổi xuất hiện trước mặt ta , bộ dáng hung hãn dữ tợn có thể so sánh với mãnh hổ.

Phép so sánh này của bà ấy làm ta thấy không thích hợp cho lắm , sao có thể bảo là tùy chỗ đại tiểu tiện cơ chứ , đây rõ ràng chỉ là vứt rác loạn mà thôi.

Ta thống khoái thừa nhận sai lầm, cam đoan lát nữa mình sẽ quét sạch sẽ thì mẹ ta mới chịu trở lại trong cửa hàng . Gần nhất việc buôn bán của cửa hàng không được tốt cho lắm , làm cho tâm tình của đồng chí Kỷ Hoài cũng không tốt theo , cho nên bánh đậu xanh làm ra cũng cứng rắn hơn , sau đó càng không ai đến mua, vòng tuần hoàn ác tính như thế thật là đáng sợ.

Đối diện cửa hàng là nhà Đường Duy Cầm , ta ngồi ở góc độ này đối diện với cửa sổ phòng cậu ấy , ta thật là đang nhìn cậu ấy, cậu ấy ngồi ở phía trước cửa sổ, bộ dáng chăm chú đọc sách vẫn là tốt đẹp như vậy. Hết thấy giống như đều chưa từng thay đổi , thật lâu trước kia, ta cũng vậy từng nhìn cậu ấy như vậy , bắt

đồng chỉ là khi đó cậu ấy sẽ ngẫu nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó đổ mặt cúi đầu , hiện tại cậu ấy căn bản là không phát hiện được ánh mắt của ta .

Nhưng mà, ánh mắt này của ta nóng bỏng như thế , quả thực chính là sáng như mắt trộm , làm sao cậu ấy có thể xem nhẹ được cơ chứ ? Trong nháy mắt khi cậu ấy ngẩng đầu, ta hướng về phía cậu ấy nở nụ cười, dùng sức vẫy tay, dặt cổ họng hô: “Duy Cầm! Chào buổi sáng !”

Cậu ấy sững sốt một chút, chậm rãi cũng cho ta một cái mỉm cười, “Chào buổi sáng.”

Xem xét đúng thời cơ, ta nhảy vài bước xa liền chạy tới trước mặt cậu ấy , ghé vào khung cửa sổ cười ha ha, “Cậu đang xem sách à? Ăn cơm chưa? Có đói bụng không a? Tôi bảo mẹ tôi làm chút bánh đậu xanh cho cậu ăn nhé ?”

Sắc mặt Đường Duy Cầm lập tức trở nên khó coi, “Không cần phiền toái gì đâu , tôi không đói bụng.”

“Không có việc gì , không phiền toái, quan hệ của chúng ta là gì nào , cho dù không làm vợ chồng được thì vẫn còn là bạn tốt thanh mai trúc mã cơ mà !” Ta lại muốn đi véo khuôn mặt của cậu ấy , nhưng là sợ cậu ấy phản cảm nên đành phải nhịn xuống .

An công tử từng nói với ta rồi, muốn cửa ỏ một người , biện pháp tốt nhất là bắt đầu làm bạn trước , cô thường thường xuất hiện ở trước mặt anh ta, có việc hay không có việc thì cũng cứ tán gẫu vài câu, trước quen biết, về sau cái gì cũng dễ làm. Xác thực a, ta nói chúng ta là bạn bè chẳng lẽ Đường Duy Cầm còn không biết xấu hổ đấy ta ra sao? An công tử, ngài không hổ là cao thủ đào hoa kinh nghiệm đầy mình !

Mặt Đường Duy Cầm mặt tựa hồ lại trắng bệch hơn một chút , cậu ấy nói: “Ôi Nhuận ,vài ngày nữa tôi còn phải thi, bánh đậu xanh dì làm có thể không ăn được không?”

“Sao lại thi nữa a, ôn tập ỏn chưa? Tôi thấy hiện giờ cậu vất vả quá , cậu nên chú ý nghỉ ngơi, đợi hôm nào đấy tôi nấu canh dinh dưỡng cho cậu tắm bổ thân thể, trông cậu có vẻ gầy.”

Ta cẩn thận nhìn cậu ấy, kỳ thật đây là câu nói dối, ngay cả bản thân mình gầy hay không ta còn nhìn không ra huống chi là người khác.

“Được.” Cậu ấy hơi nở nụ cười, “Trước kia tôi cũng không biết là cậu biết nấu canh.”

Ta thoáng thấp đầu, tươi cười có một chút chua xót , “Trước kia là sẽ không, chia tay với cậu rồi tôi đã nghĩ phải học một chút , bằng không thật sự sẽ không ai muốn tôi .”

“Ôi Nhuận, thực xin lỗi...” Cậu ấy nói có chút áy náy .

Trong lòng ta mừng như điên một trận , biện pháp giả vờ đáng thương quả nhiên hữu dụng a! Ta thật sự muốn củng cố An công tử , trước kia anh ta còn nói , làm ỏt người đối với cô sinh ra tâm lý áy náy , sẽ làm cô càng dễ dàng tiến thêm một bước, người đó sẽ bớt bài xích với cô đi.

“Không có việc gì đâu , đều trôi qua rồi mà .” Ta ngẩng đầu lên, mỉm cười với cậu ấy, ta nhìn thấy trong ánh mắt cậu ấy hiện lên nét khổ sở , còn nói tiếp thêm: “Tôi ở chỗ này có phải quấy rầy cậu hay không? Nếu gây trở ngại tới việc đọc sách của cậu thì tôi đi về trước, chờ cậu có rảnh thì lại tán gẫu tiếp .”

Cậu ấy có chút khó xử , phỏng chừng là lúc trước thực không nghĩ nói chuyện với ta , nhưng khi ta nói như vậy, ngược lại cậu ấy ngượng ngùng cự tuyệt .

Ta còn nói tiếp : “Gần đây tôi thường nhớ đến chuyện trước kia của chúng ta , tôi phát giác ra có thiệt nhiều chuyện làm không đúng, làm cho cậu vô duyên vô cớ phải chịu ỏm ức nhiều như vậy , từ sau khi chúng ta chia tay, tôi vẫn đều không có cơ hội gặp cậu, kỳ thật tôi rất sớm đã muốn đến xin lỗi cậu , tôi sợ cậu không muốn gặp lại tôi, cho nên tôi không dám tới.”

“Ôi Nhuận cậu đừng nói như vậy, kỳ thật là tôi không tốt.” Cậu ấy cúi đầu, tựa hồ lâm vào trong đồng trí nhớ thuộc về chúng ta , biểu tình trở nên dịu dàng hơn.

Ta tiện tay vuốt ve hai má cậu ấy, tay kia thì véo vào đùi mình, cố nặn ra nước mắt , “Cậu đừng nói như vậy, tôi đã hiểu được , tình cảm không miễn cưỡng được , tôi cũng hy vọng về sau cậu cùng Hasse có thể hạnh phúc, hy vọng anh ta càng yêu cậu hơn tôi , tôi muốn nhìn thấy cậu hạnh phúc.”

“Ôi Nhuận...” Ánh mắt cậu ấy có chút đỏ lên.

Ta mỉm cười, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt .

Ngay tại thời điểm tình chàng ý thiếp này, ngay tại thời điểm không khí được bồi dưỡng tương đương tốt đẹp như thế này, ngay tại thời điểm ta có thể tiến thêm một bước kéo gần hai trái tim , đột nhiên phía sau có người hô lên một tiếng, trong phút chốc làm cho đất rung núi chuyển.

“A Nhuận! Chị đây mang quà lớn đến cho cậu đây!”

Thấy có người đến , Đường Duy Cầm lập tức khôi phục nguyên trạng cúi đầu đọc sách .

Ta quay đầu trừng mắt nhìn Bối Quả Quả một cái, trong lòng thật oán hận a! Sớm không đến trễ không đến, cố tình lại đến đúng lúc ấy, đây là chơi đùa người a!

“A Nhuận!” Bối Quả Quả ôm một đồng linh tinh gì đó, đứng ở trước mặt ta .

Ta có chút kinh ngạc nhìn cậu ấy cùng với thứ mà cậu ấy ôm trong lòng , dài tầm một met , chiều rộng nửa met. Ta cường chế lửa giận trong lòng hỏi: “Đây là cái gì a?”

Bối Quả Quả vẻ mặt tươi cười, đem lớp báo chí xé xuống vứt đi , hóa ra là một tấm biển, mặt trên có khắc bốn chữ to “Hoa Đà tái thế” , trong nháy mắt làm ta choáng váng .

Bối Quả Quả đem tấm biển đặt tới tay ta, vỗ vỗ bả vai của ta , “A Nhuận, đây là một chút tâm ý của tôi ! Cậu hãy nhận đi!”

Ta nhìn bốn chữ trên tấm biển á khẩu không trả lời được , hơn nữa đầu tê tê, thật lâu sau ta mới hỏi cậu ấy, “Tôi không phải đại phu a! Cậu đưa tôi cái này làm gì?”

Cậu ấy trào dâng cảm xúc mênh mông nói: “Cậu từng cứu tôi khỏi nước sôi lửa bỏng , A Nhuận cậu chính là cha mẹ tái sinh của tôi, tôi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có bốn chữ này mới có thể thể hiện sự vĩ đại của cậu nhất. Cậu quả thực còn lợi hại hơn cả Hoa Đà ấy chứ , An công tử là nhân vật nguy hiểm như vậy mà cậu đều có thể bãi bình , tôi bội phục vạn phần.”

Ta quả thực dở khóc dở cười , chả hiểu liên quan kiểu gì a!

Cậu ấy nói tiếp : “A Nhuận, An công tử rất khó nhằn phải không ? Vì tôi , cậu phải chịu ảm ức rồi , anh ta không đối với cậu như vậy chứ? “

Ta ngay lập tức ném tấm biển che miệng cậu ấy , “Cậu đừng nói bừa, quan hệ giữa tôi và An công tử rất thuần khiết ! Tối hôm đó chúng tôi chỉ là ở chung một phòng mà thôi, cái gì cũng chưa làm! Đừng nói bừa!”

Bối Quả Quả đầu tiên là mở to hai mắt , sau đó gật gật đầu. Cái biểu tình kia thập phần như là, tôi biết , cậu đừng nói xạo .

Mà ta nói xong rồi liền hối hận , cảm thấy lời này có điểm không rõ ràng , mới vừa rồi là sót ruột không trải qua đầu óc. Ta lại bắt đầu giải thích, “À, là phòng bệnh, hai chúng tôi đều bị thương, vừa vận bệnh viện tiết kiệm tài nguyên, nên ở cùng gian phòng bệnh, đừng nghĩ sai lệch a.”

Ta vừa nói vừa quay đầu nhìn Đường Duy Cầm, sợ cậu ấy hiểu lầm cái gì, nhưng là cậu ấy cứ cầm đầu đọc sách hoàn toàn không có biểu tình gì cả. Trong lòng ta bắt đầu thất bại , ngay cả một chút phản ứng mà cậu ấy cũng không có? Ta cũng thật thất bại quá đi!

Ta lại bắt đầu trừng mắt nhìn Bối Quả Quả, đều là cậu ta phá hỏng chuyện tốt của ta. Cậu ấy run run cười, làm cho ta cảm thấy tinh thần cậu ấy không quá bình thường, “Bà chị này , chẳng lẽ là gần đây cậu viết tiểu thuyết viết thành phát điên đấy chứ?”

Cậu ấy nghe xong lời này của ta càng thêm hưng phấn, lôi kéo ta nói: “Tôi tính viết fiction cho đồng chí Phan Kim Liên! Người phụ nữ vĩ đại lại kiệt xuất này có thể nói là điển phạm cho các cô gái hiện đại a!”

Ta lười nghe đồng ngôn ngữ điên loạn của cậu ấy , ôm cái biển này đi về cửa hàng .

Vừa vặn gặp gỡ bà Vương, bà lão vẫn nhìn ta đầy hiền từ như trước , sau khi nhìn thấy tấm biển trên tay ta lại sửng sốt một chút, “Tiểu Nhuận đây là làm sao vậy?”

“Biển bạn cháu đưa, Hoa Đà tái thế .”

Bà Vương nghe xong thế nhưng lại lả chã chực khóc, ôm lấy ta khóc rống lên, “Tuổi còn trẻ sao lại ... Tiểu Nhuận a cháu phải kiên cường a! Nén bi thương a! Về sau còn có bà Vương cơ mà , có chuyện gì thì cứ đến tìm bà !”

Bà Vương ôm ta khóc một hồi lâu, làm cho ta cảm thấy kỳ quái .

Trở lại trong cửa hàng , mẹ ta thấy cái biển này cũng hoảng sợ, “Mày lại nghịch ngợm cái gì thế này ?”

“Bối Quả Quả đưa , cứ treo trong cửa hàng vậy !” Ta buông biển tính đi vào nhà.

Thế mà đồng chí Kỷ Hoài vẫn còn đem cái biển kia treo lên ở chính giữa bức tường, hai vợ chồng lại còn rất vui sướng , mở tiệm nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên có người đưa biển đến tặng, tuy rằng là một tấm biển không được phù hợp cho lắm .

Chỉ chốc lát sau, trong cửa hàng đột nhiên có nhiều hàng xóm đến , đều giương miệng rộng gào khóc nức nở, “Làm bậy a! Sao lại cứ ra đi như vậy a! Ôi lão bạn già của tôi ...”

Mấy tiếng gào khóc này làm một nhà ba người chúng ta đều phải sửng sốt.

Mà mấy người hàng xóm sau khi nhìn thấy ba mẹ cùng ta sau cũng sửng sốt, hơn nửa ngày mới nói, “Bà Vương , bà lại bịa đặt rồi , đây không phải vẫn còn bình thường sao, sao bà lại nói lão Tô cùng lão Kỷ đều qua đời a!”

Bà Vương nhìn mọi người với vẻ khó có thể tin, cuối cùng lại nhìn về phía ta, “Tiểu Nhuận không phải cháu nói với bà như thế sao?”

“Hả?” Ta quả thực là không thể hiểu nổi nữa, “Bà Vương a , chờ cháu có tiền sẽ đưa biếu bà cái máy trợ thính đi!”

Mấy người hàng xóm đại đa số đều ngượng ngùng , ở trong cửa hàng mua vài món điểm tâm rồi đi về, mẹ ta mừng rỡ đến nở hoa, đã thật lâu không bán được nhiều như vậy .

Ngành của chúng ta bắt đầu bận việc , làm thông báo tuyển dụng cùng với huấn luyện một đám nhân viên mới cho công ty. Ta cùng Cao Hưởng tạo thành một tổ nhỏ , phụ trách thông báo tuyển dụng vòng loại .

Đối với cuộc phỏng vấn ta kỳ thật không lo lắng cho lắm , trước kia Cao Hưởng làm hành chính , điều này đối với cậu ta mà nói thì cũng không khó. Cậu ta nói cho ta biết, thời điểm phỏng vấn phải giả vờ ‘cool’ một tí , làm cho người bị phỏng vấn phải cảm thấy sùng bái kính ngưỡng với mình đồng thời lại cảm thấy mình hòa ái dễ gần.

Đương nhiên là ta không để trong lòng, còn phải làm rất nhiều công tác chuẩn bị . Đầu tiên là phải hiểu biết bất động sản rồi cuộc là cái gì, sau đó hiểu biết tất cả lịch sử của công ty, cuối cùng còn phải học được xem biểu tình của người mà đoán trong lòng họ nghĩ gì . Cao Hưởng nói cho ta biết, bộ phận nhân sự của chúng ta nhất định phải hạ tiền lương tới mức thấp nhất , vì công ty sáng tạo ra khoản tài phú lớn nhất.

“Thế này không phải là chèn ép người sao? !”

Cao Hưởng không cho là đúng, “Chúng ta không phải làm từ thiện, đây là tôn chỉ nhất quán. Còn có a, cô phải nhớ kỹ, những người chúng ta tuyển này, đều phải đưa đến bộ phận tiêu thụ để tôi luyện trước.”

Ta có chút không rõ, “Người đến dự tuyển cho bộ phận văn thư hành chính cũng phải đưa đến bộ phận tiêu thụ sao?”

Cậu ta gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy sau khi tôi luyện thì sao ?”

“Người có thể trải qua tôi luyện thì ở lại bộ phận tiêu thụ làm công tác quản lý mời chào mua bán cho thuê phòng ốc, không thể trải qua được thì tự nhiên sẽ phải từ chức chạy lấy người .”

“Chèn ép người ta à!”

Cậu ta gật đầu, cười cười, “Xưa nay đã như vậy, phòng điền sản của bộ phận tiêu thụ không dễ nhận người, đều là làm như vậy, ngành sản xuất bảo hiểm cũng là như thế, cô đừng ngạc nhiên làm gì.”

Trong lòng ta đột nhiên có chút lạnh cả người, ta đã không phải là sinh viên vừa tốt nghiệp, đối với việc này lại vẫn còn sợ hãi, sao có thể như vậy cơ chứ? Không phải nên thẳng thắn thành khẩn trung thực hay sao? Làm thế này có khác gì đi gạt người đâu?

Bất quá, tuy rằng trong lòng ta không thoải mái, nhưng ta vẫn phải thành thật làm việc của mình, trên đường đi ăn cơm một khắc cũng không ngừng đọc bản thảo quá trình của cuộc phỏng vấn, chú ý các kỹ xảo. Cặp tài liệu mà ta tùy thân mang theo đã bị ta viết đầy, trang giấy lật nhiều có chút nếp uốn. Kỳ thật ta rất muốn cố gắng hoàn thành công việc có tính chất quan trọng này, chứng minh ta cũng không phải đồ bỏ đi.

Phỏng vấn vài người đầu tiên ta là thực ngốc, đương nhiên hiện tại ta cũng vẫn ngốc, ta trao đổi với bọn họ không được thuận lợi cho lắm, cũng may Cao Hường vẫn giúp đỡ.

Nhưng ta cũng ngại ngần cứ luôn để cho Cao Hường giúp đỡ, dù sao thành công làm xong hạng mục tuyển dụng, cứ tuyển được một người vào là sẽ có tiền thưởng cơ mà, thế nên xem ở ông Mao trên mấy tờ giấy mỏng, ta cần phải cố gắng a!

“Còn chưa đi sao?” An công tử đột nhiên xuất hiện, làm ta giật cả mình.

Ta mới phát giác, đã qua thời điểm tan tầm rất lâu rồi, anh ta mặc một bộ vest màu xám, trên quần áo có chút nếp nhăn, cả người thoát nhìn cũng hơi mỏi mệt.

Ta tuy rằng cũng mệt mỏi, nhưng là ở trước mặt lãnh đạo, nhất là trước mặt thái tử gia như An công tử đây, ta vẫn phải nâng ười hai vạn phần tinh thần, hướng về phía anh ta cười ngọt, hô to: “Chào tổng giám đốc!”

“Khụ khụ...” An công tử ho khan vài tiếng, tựa hồ là bị ta dọa đến vậy, “Cô không thể bình thường một chút sao?”

Ta bĩu môi, bà đây chào hỏi anh mà còn không bình thường ư? Tôi không quan tâm đến anh thì là bình thường ư?

“Ăn cơm chưa?” An công tử hỏi ta.

Ta lắc lắc đầu, căn bản là không suy nghĩ gì cả.

“Theo tôi đi.”

“Làm gì?”

“Đến văn phòng tôi.”

“Vì sao?”

“1, 2...”

“Được!”

Khi anh ta còn không có đếm tới 3, ta lập tức hẩy thu thập đồ đạc của mình, nện nện đi lên lầu với anh ta.

Vừa đi, trong lòng ta vừa nghĩ, cấp độ biến thái của An công tử càng ngày càng cao, phỏng chừng là đã đạt tới cảnh giới cao nhất rồi! Gần đây anh ta bắt đầu giở trò đếm số với ta, có việc hay không có việc gì là lại đếm 123 với ta, khiến cho thần kinh của ta đến phải hỏng mất. Anh ta là cảm thấy phiền chán khi nói chuyện với ta à? Sao lại cứ đếm 123, nếu chán ghét nói chuyện với ta, vậy thành thật ngồi ị một chỗ ở trên lầu ý, sao lại cứ tới tìm ta làm gì. Lòng đàn ông như kim đáy biển!

Đang đi An công tử đột nhiên ngừng bước, ta cúi đầu căn bản không thấy đường phía trước, bịch một cái đánh vào trên người anh ta , làm cho ta kinh ngạc là ta đâm vào trong lòng anh ta , khi nào thì anh ta xoay người lại a?

An công tử ra vẻ giúp đỡ ta, “Nghĩ cái gì vậy?”

“Vì kiến thiết chủ nghĩa xã hội vì khoa học phần đầu!” Ta thuận miệng nói ra , hoàn toàn là di chứng của chương trình học triết lý Mao ở đại học.

An công tử cười cười, “Chưa bao giờ nói thật, cô định trêu tôi hả?”

Ta vụng trộm nhìn đầy xem thường, “Nếu tôi nói tôi nghĩ anh thì anh có tin không?”

“Thế à? Nghĩ tôi à? Tôi không phải là đang đứng trước mặt cô sao, cô nghĩ tôi làm cái gì?” Trong thanh âm của anh ta tựa hồ lộ ra vui sướng, làm cho ta thập phần khó hiểu, tám phần mười là anh ta là ăn phải thuốc kích thích .

“Tôi nghĩ vì sao anh chưa bao giờ đếm đến 456, An công tử này không phải là anh chỉ biết đếm 123 thôi đấy chứ?”

Vẻ tươi cười của An công tử thế nhưng không có lạnh đi , anh ta dịu dàng nhìn ta, làm cho ta cảm thấy lạnh cả lưng, anh ta nói: “Đương nhiên không phải, tôi có thể đếm tới mấy ngàn tỷ cơ đấy.”

Ta lại bĩu môi, “Vậy thì phải mất bao nhiêu thời gian a, rồi hơi chắc?”

“Cả đời chắc đủ chứ , nếu không tôi đếm , cô nghe nhé?”

Mẹ ruột của tôi a, anh đừng giày vò tôi nữa ! Ta lập tức xua tay, “Đừng , ngài vẫn là 123 đi, 123 rất tốt !”

An công tử nhìn ta như cười như không, “Đi tặng ca đi! Hôm nay có phí tặng ca đấy .”

Ánh mắt của ta lập tức sáng rực , ngoài miệng lại nói, “Đây là việc tôi phải làm , tôi không phải vì tiền.”

An công tử gật gật đầu, “Tôi luôn biết cô là nhân viên tốt, cô đã nghĩ như vậy thì phí ca phí bỏ đi vậy , tôi mời cô ăn cơm đi!”

“Cái kia... Tặng ca phí có thể có!” Ta đuổi theo An công tử vào thang máy, anh ta cũng không nói lại vấn đề này với ta nữa , làm cho ta hoài nghi , anh ta đây là ý định lấy ta làm trò vui ỉn ! Kỳ thật căn bản là không có phí tặng ca gì cả , anh ta luôn như vậy, ta cũng luôn mắc mưu, sao cứ luôn như vậy nhỉ?

Ta dùng sức gõ đầu mình, phải làm người a, không thể như vậy!

14. Chương 40 - 42

Chương 40: Anh hùng

Đến văn phòng An công tử, anh ta đang ngồi sau vị trí của mình , cũng không thèm để ý đến ta .

Ta thực thức thời tự mình ngồi trên sofa, che mặt bằng cuốn bản thảo , miệng than thở , phỏng đoán các loại trường hợp vấn đề mà ta có thể bị người mới hỏi trong quá trình phỏng vấn , cùng với những điều mà ta cần hỏi bọn họ , bọn họ sẽ đối đáp như thế nào .

Mới đầu, ta là ngồi đứng đắn , sau lại bởi vì chiếc sofa này quá thoải mái , không nằm một chút thật sự là không nể mặt bản thân , mà khi ta nằm xuống thì cũng bắt đầu buồn ngủ luôn .

“Tĩnh tĩnh! Nước miếng đều chảy ra rồi , cô là đến tặng ca hay là đến ngủ ?” An công tử thực không khách khí đánh thức ta .

Ta mơ mơ màng màng đứng lên, “Làm sao vậy?”

Anh ta thở dài, ngồi xuống ở bên cạnh ta , thuận tay rút ra cái khăn giấy lại đây lau nước miếng cho ta , chờ anh ta lau xong rồi, ta mới phản ứng được đã xảy ra cái gì, cười khan vài tiếng, “Làm phiền lãnh đạo đại giá.”

Mặt anh ta không chút thay đổi nhìn ta, “Tôi là sợ cô làm dơ sơ pha của tôi .”

“Thế à.” Trong lòng ta oán thầm, người này thật quá đáng, rõ ràng thấy ta đang ngủ lại còn thô lỗ như vậy đánh thức ta, thật không phải đàn ông , chờ đến lúc anh ta ngủ , xem ta chọc ngoáy như thế nào !

“Ăn cơm đi.”

Anh ta nói như vậy , ta mới phát hiện , trên trà bàn trước mặt đã đặt đầy đồ ăn . Bụng của ta tựa hồ là cũng đã tỉnh ngủ , ọc ách ọc ách kêu vài tiếng, ta cười cười với An công tử, “Đều là thứ tôi thích ăn !”

“Có vẻ không có cái gì là cô không thích ăn thì phải.”

Có đôi khi lá gan của ta đặc biệt lớn , nhất là đối mặt với thời điểm bất ngờ ta liền dễ dàng nói năng mà không suy nghĩ , cho nên ta cười nói: “Anh cũng đừng khẩu thị tâm phi , tôi biết anh rất tốt với tôi mà .”

An công tử nghe xong thế nhưng cũng nở nụ cười, anh ta tiến sát vào một ít, hơi thở phun trên gương mặt ta, “Tôi đối với cô tốt như vậy, cô định báo đáp tôi như thế nào ?”

“Hôm nay tôi lấy công ty làm vinh! Ngày sau công ty lấy tôi làm vinh! Tôi nhất định sẽ cố gắng hơn nữa!”

“Cô lấy công ty làm vinh còn có thể, chứ để cho công ty lấy cô làm vinh, tôi cảm thấy đây là chuyện không có khả năng .”

Ta bĩu môi, “Anh đừng đả kích một cô gái tràn đầy nhiệt huyết như vậy , nên vì sự phát triển của công ty mà cống hiến tinh thần được không? !”

“Ăn cơm đi!” Anh ta cầm một chén cơm đưa cho ta.

Hai người chúng ta yên lặng ăn, không một tiếng động , bộ dáng ăn cơm của An công tử thật giống như đại cô nương thêu hoa vậy, chậm chạp làm cho người ta vội muốn chết . Vừa mới bắt đầu ta còn ngượng ngùng ăn quá nhanh, dù sao cướp miếng ăn với lãnh đạo là không đúng , nhưng là về sau , ta thực không thể chịu nổi nữa , bắt đầu cuồng ăn.

Chỉ có ăn cơm như vậy mà không khí rất quý dị, nhớ tới bữa cơm của nhà chúng ta , bữa cơm nào mà chẳng hoà thuận vui vẻ, tiếng cười tiếng đùa vang lên khắp nhà , nếu không may thì đồng chí Kỷ Hoài cũng sẽ ở thời điểm ăn cơm quở trách ta một phen, tốt xấu thì cũng là có cái tức giận, không khí trầm lắng lúc này cảm giác thực không dễ chịu .

“An công tử.” Ta bắt đầu tìm chuyện để nói.

“Ừm.”

“Gần đây có phải anh rất bận hay không a?”

“Ừm.”

Hiển nhiên là An công tử không quá quan tâm đến ta, từng chữ từng chữ một phun ra thật sự rõ ràng. Ta không phải là người không nói được lời nào thì sẽ chết, chính là ta cảm thấy cơ hội khó khăn lắm mới có được , hẳn là nên nhắc tới vấn đề hạnh phúc chung thân, vì thế ta lại quanh co lòng vòng nói: “Thật lâu rồi anh chưa gặp mặt Hasse phải không ? Làm việc thì cũng phải chú ý thân thể a!”

An công tử ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, “Tôi thấy Hasse với việc tôi cần chú ý thân thể có cái gì liên hệ đâu?”

“Điều này cũng không phải không có liên quan .” Ta bị cạn vốn từ , chẳng lẽ anh ta lại quên lời nói hùng hồn phải giúp của ta rồi sao? Tuy rằng ta biết, ở thời điểm anh ta bận bịu nói điều này không thích hợp cho lắm , nhưng là anh ta một năm bốn mùa đều bận , chờ anh ta không bận phổng chừng phải đợi tới lúc về hưu, nói không chừng khi đó khoa học đã muốn phát triển nhanh chóng, Duy Cầm nhà ta cùng Hasse đều có thể thực hiện được nam*nam để con .

“Có phải cô muốn cho tôi hẹn Hasse ra ngoài đi chơi hay không ?”

Mắt ta sáng lên, vội vàng gật đầu, “Giải trí và công việc là hai vấn đề liên hệ khá thân thiết a, anh có thể cùng Hasse nói chuyện công việc ở bên ngoài, tổng giám đốc thực anh minh.”

Anh ta hừ một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Ta thấy đã có cơ hội chuyển cơ, bắt đầu khen tặng anh ta, “An công tử anh thật sự là một nhân tài, tôi dựa theo biện pháp mà anh nói đối đãi Đường Duy Cầm, quả nhiên thái độ của cậu ấy khác hẳn .”

Anh ta hơi nghi hoặc, “Tôi nói cái gì ?”

“Tôi lạt mềm buộc chặt với cậu ấy , liên tiếp giả vờ đáng thương, tiếp theo giả vờ rộng lượng, thế rồi ...”

Ngay tại thời điểm ta chậm rãi khoe khoang chiến quả, An công tử hung tợn ngắt lời ta, “Cô dừng lại cho tôi! Khi nào thì tôi nói cho cô làm như vậy với Đường Duy Cầm ?”

“Không phải anh thường xuyên lằm bằm lầu bầu như vậy sao?”

An công tử nhú mày, sắc mặt bắt đầu phát xanh, híp mắt lại , “Khi nào thì cô nghe lời tôi nói như vậy ?”

Ta cười hắc hắc, “Thực hữu dụng đó ! Duy Cầm tốt với tôi hơn, chúng tôi còn cùng nhau tâm sự , muốn hẹn nhau đi chơi cơ đấy.”

“Cô với Đường Duy Cầm đi chơi?”

“Ừ, học viện bọn họ có tổ chức vũ hội, là do thành viên trong hội tự mình tổ chức , cử hành ở một gian quán bar , cậu ấy cho tôi làm bạn đi cùng đó .”

“Thế à , còn có chuyện như vậy sao ! Hasse biết không ?”

“Việc gì phải nói cho anh ta ? Tôi với Đường Duy Cầm tốt xấu gì thì cũng vẫn là thanh mai trúc mã a, tôi đi cùng cậu ấy là quá bình thường.”

An công tử nhìn ta, ánh mắt lạnh như băng, ánh mắt kia bao phủ ở trên người ta , nhất thời làm cho ta cảm thấy hôm nay nhiệt độ hạ dưới 0 độ , biểu tình của anh ta đây là sao, rất kỳ quái .

“An công tử, anh làm sao vậy?”

“Khi ăn cơm không được nói chuyện .” Anh ta hừ một cái , không thèm để ý đến ta nữa .

Ta tự biết không thú vị , cũng cúi đầu từ từ ăn cơm.

Ăn cơm xong, có nhân viên của nhà hàng tới thu dọn, có tiền chính là có điểm ưu việt ấy, ăn đồ gọi từ bên ngoài mà còn có người chuyên phục vụ thu dọn .

Ta suy nghĩ nên tan tầm về nhà , nhưng là thấy An công tử không có ý tứ muốn đi chút nào, ta cũng không dám tự mình đi trước, vì thế ta liền tiếp tục ngồi ở trên sofa lăm bằm học thuộc bản thảo cho cuộc phỏng vấn, lâu dần ta liền nằm ở trên sofa, lại sau đó, không biết khi nào thì ngủ mất .

Ta có tật xấu đi tiểu đêm, khi ta mơ mơ màng màng đứng dậy đi tìm toilet , mới nhớ tới đây không phải nhà của mình , nhìn nhìn chiếc áo khoác trên người, là của An công tử , điều hòa cũng tắt đi rồi , anh ta vẫn còn đang làm việc trên máy tính. Ta đi pha cho anh ta một tách cà phê , giống như là trước kia khi vẫn còn làm trợ lý, nhẹ nhàng đặt ở bên tay trái của anh ta .

Nhìn thời gian, thế mà cũng đã tận 11 giờ rồi .

“Tĩnh rồi a, thời gian không còn sớm , đưa cô về nhà thôi .” Anh ta nói xong thế nhưng lại không có ý tứ lập tức đi, vừa uống cà phê mà ta pha , vừa nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính .

“Đây là cái gì?” Ta nhìn thấy tư liệu trên màn hình , ra vẻ là một cái đề án.

“Một bản đề án, bắt đầu làm ngay từ khi tôi chưa vào công ty, mua một mảnh đất lớn, dự tính xây dựng một công viên chủ đề.” Anh ta tựa lưng vào ghế , tựa hồ hơi mệt .

” Công ty chúng ta không phải làm về bất động sản sao , sao lại còn làm cái này?”

“Bất động sản cũng không phải chỉ bán nhà ở a, tôi nghĩ làm thêm một số nghiệp vụ khác . Đây là do một tay tôi khai phá, tôi nghĩ phải làm cho tốt .” Khó được anh ta còn nguyên ý thật sự trả lời vấn đề của ta , cuối cùng anh ta nói: “Cô massage bả vai cho tôi .”

“Có tiền công không?”

“Khi còn ở bệnh viện, cô đã nói về sau cái gì đều nghe tôi , quên rồi hả ?”

Ta cắn chặt răng, thẳng nhai này chỉ thích nhớ rõ loại chuyện này. Vì thế ta niết xong bả vai rồi lại ấn huyết thái dương, ấn xong huyết thái dương rồi lại đâm lưng, anh ta thì tiêu điều tự tại giống như một lão địa chủ .

Một hồi lâu sau, tay của ta hoàn toàn mỏi rã rời thì anh ta mới để cho ta dừng lại, đứng lên nói: “Đưa cô về nhà thôi.”

“Được!”

Chúng ta một trước một sau tiêu sái đi ra , anh ta khóa cửa phòng , trên người ta vẫn khoác chiếc áo vest kia, là anh ta bức bách ta phải mặc trên người , kỳ thật ta thật muốn nói rằng , An công tử này , hiện tại là giữa hè, không lạnh tí nào đâu a!

Thang máy chậm rãi đi xuống , đột nhiên lắc lư vài cái, theo bản năng ta bắt lấy cánh tay An công tử , anh ta quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, “Đừng khẩn trương.”

Ta lắc đầu, “An công tử , anh nói xem , cái thang máy này sẽ không phải vừa vận hỏng rồi sau đó vù vù sụp xuống chứ , hai chúng ta đây có phải sẽ ngã thành bánh thịt hay không?”

Anh ta nhìn ta có chút buồn cười, “Cô miên man suy nghĩ cái gì...”

Phụt một cái , đèn trong thang máy tắt phụt , tối đen như mực , chỉ nhìn thấy biểu hiện trên màn hình đang giảm xuống , ta hét lên một tiếng, liều lĩnh tựa vào bên người An công tử .

Được rồi ta thừa nhận, ta sợ bóng tối, bóng tối sẽ mang đến khủng hoảng cho con người , bởi vì không thấy gì cho nên sợ hãi.

Cánh tay của An công tử ôm lấy ta, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc , “Không có việc gì , phỏng chừng là đèn hỏng rồi.”

Ta cố gắng trấn định, lại vẫn là không ngừng phát run, “Thế này mà không có việc gì ư ?”

“Tin tôi.”

Không biết vì sao, bởi vì hai chữ đơn giản này mà ta bắt đầu an tâm , nhưng là vừa giương mắt nhìn , tốc độ giảm xuống của cái thang máy kia sao lại càng lúc càng nhanh vậy? Ta có một loại dự cảm đặc biệt không tốt .

An công tử nhanh chóng ấn nút của mỗi tầng , sau đó đứng kề sát ta, mà ta bị anh ta dán chặt chē tại vách tường thang máy , tay kia của anh ta thì đột nhiên chạm vào đầu gối của ta , “Cong chân một chút.”

“Làm sao vậy ? !”

“Nghe lời đi !” Anh ta ra lệnh.

Tốc độ giảm xuống của thang máy càng lúc càng nhanh, ta có ngốc cũng biết cái thang máy này thật sự xảy ra trục trặc , chẳng lẽ cái mạng nhỏ này của ta từ nay về sau sẽ đi đời ? Ta còn có thì giờ tốt đẹp a! Ta sợ hãi, chung quanh một mảnh tối đen, thời gian phi thường ngắn ngủi , ta không kịp tự hỏi cái gì, thậm chí không biết nên nói cái gì hay di ngôn nhẩn nhủ linh tinh gì đó , theo bản năng ta ôm chặt An công tử.

“Đừng sợ.” Anh ta nói bên tai ta , giọng nói trầm ấm hữu lực.

Ta đặc biệt muốn ngẩng đầu liếc nhìn anh ta một cái, cho anh ta một cái ánh mắt kiên định, nhưng tôi không lý trí như anh được , ta khóc hô nói một câu, “Anh định lừa ai a”.

Thang máy đột nhiên dừng lại, An công tử ôm đang ta xụi lơ đi đến cửa thang máy, sau đó đem ta túm đi ra, khi ta đặt mông ngồi dưới đất, sau khi hoàn toàn cảm thấy đảm bảo an toàn, ta oa một tiếng khóc òa lên, không còn hình tượng.

“Sao tôi cùng một chỗ với anh lại không hay ho như thế a? ! An công tử anh là đồ sao chổi a!”

“Không có việc gì rồi, cô khóc cái gì nào, đây không phải là không có việc gì sao.” Anh ta mạnh mẽ ôm lấy ta, còn ta thì liên tiếp đấm đánh anh ta.

“Cái công ty đều a, cái thang máy đều a, không biết tìm người sửa chữa sao, tên tổng giám đốc đều này!”

“Tôi sẽ không để cho em gặp chuyện không may, em xem em còn khóc cái gì nào!”

An công tử vừa vuốt đầu ta vừa rống ta, cảm giác này đặc biệt kỳ quái.

Nhưng ta vẫn còn cố giương cái miệng rộng tru lên, “Vạn nhất chết thật thì sao? Tôi còn có công việc bề bộn chưa có làm xong đâu, tôi mà chết thì Duy Cầm làm sao bây giờ? Chúng tôi còn chưa có kết hôn đâu, tôi không muốn chết a, cho dù chết cũng phải cùng cậu ấy chết cùng một chỗ a! Chúng tôi là thanh mai trúc mã, trước đây tôi đã từng lời cậu ấy đi thề nguyện, không thể sinh cùng năm cùng tháng, nhưng cầu chết cùng tháng cùng năm!”

Ở dưới ngọn đèn, An công tử đen mặt trong mặt nháy mắt, anh ta nói: “Còn muốn chết đồng huyết có phải hay không?!”

“Cái gì mà đồng học (bạn học)? Đúng, hai chúng tôi là bạn học mà! Bắt đầu từ nhà trẻ, mãi cho đến khi tốt nghiệp đại học.”

“Ôi Nhuận! Cô mà khóc thêm một tiếng, tôi liền trừ nửa tháng tiền thưởng của cô đấy!”

“Xịt” một tiếng, ta đành chỉ nức nở, lặng yên không phát ra một tiếng động.

“Cô chỉ có yêu tiền như vậy thôi!” An công tử hung tợn nói.

“Yêu tiền thì làm sao nào? Đó là vì tôi yêu Mao chủ tịch, tôi tự hào!” Ta nói năng đúng lý hợp tình.

“Đi xuống thôi.” An công tử giúp đỡ ta đứng lên, nhưng vì chân còn mềm nhũn, bắt đắc dĩ, sức nặng cả người ta đều đặt trên người anh ta.

Mà để cho chúng ta ngạc nhiên là, chúng ta vừa quay người lại, thì cái thang máy kia lại khôi phục bình thường, chậm rãi hạ xuống. Điều này quả thực làm cho ta nghĩ rằng chẳng lẽ mình gặp phải chuyện ma quái gì sao.

Mặc dù hành lang có đèn cảm ứng chột lóe chột tắt, nhưng là vì không có một bóng người nên toàn bộ đều tối đen, An công tử nắm chặt tay ta, từng bước một đi xuống phía dưới. Rốt cục đến bãi đỗ xe ngầm, anh ta tự mình mở cửa xe cho ta, sau đó thắt dây an toàn cho ta rồi mới lên xe.

Dọc theo đường đi anh ta đều không nói chuyện, ta tự nhiên càng sẽ không nói cái gì.

Đợi khi tới cửa nhà ta, anh ta mới nói: “Vào đi thôi, tôi nhìn em đi.”

“Ừm.”

“Ôi Nhuận, ngày mai cho em nghỉ nửa ngày, ngủ một giấc thật ngon, buổi chiều lại đến công ty, tôi sẽ nói với quản lý của em.” Tựa hồ là An công tử thấy được ánh mắt của ta, ngay sau đó lại bổ sung một câu, “Mang lương.”

“Đa tạ lãnh đạo quan tâm!” Ta vui vẻ ra mặt, An công tử thật đúng là hiểu biết ta.

Chương 41: Anh ấy hôn ta?

Trải qua hết ngày này đến ngày khác lắm bầm học thuộc cùng điên cuồng luyện tập, lần đầu tiên tham gia tuyển người ta rốt cục không có làm lỗi.

Chính là tại trong quá trình này, có một cô gái vừa tốt nghiệp hỏi ta: “Tôi ở bộ phận tiêu thụ một đoạn thời gian thật sự có thể được vào bộ phận hành chính ư?”

Ta nhất thời ghen hòng , nội tâm giãy dụa vô hạn, ta rất muốn nói thật cho cô ấy rằng bộ phận hành chính vốn không thiếu người , nhưng công việc của ta lại là làm thông báo tuyển dụng , Cao Hướng cũng từng nói , hiện tại phòng bắt động sản cùng phòng bảo hiểm đều là thông báo tuyển dụng như vậy, làm sao ta có thể chuyển tảng đá đập vào chân mình , làm cho chính mình không giống người thường cơ chứ ?

Hồi lâu sau, ta cười trả lời cô ấy , “Là vàng thì ở nơi nào đều tỏa sáng ! Khẳng định cô sẽ được đèn bù mong muốn .”

“Cám ơn chị nhé !”

Một tiếng “chị” này làm cho ta càng thêm áy náy, ta cũng là người làm chị , sao còn lừa gạt một cô gái không biết gì cơ chứ ?

Chuyện này làm cho ta buồn bực tới tận trưa , giữa trưa khi đi ăn cơm, Cao Hướng nhìn ra sự không thích hợp của ta , đem chân gà trong bát gấp cho ta, “Đừng âu sầu làm gì , về sau cô sẽ quen dần thôi, chúng ta không phải là gạt người , đây là vì bọn họ tạo ra ngành nghề hợp lý!”

Ta liếc trắng mắt, cầm lấy cái chân gà phì mỡ kia bắt đầu cắn xé , “Tôi chính là buồn bực đây , tôi không vui a!”

Cậu ta bĩu môi, “Nhìn bộ dáng cắn chân gà của cô , làm sao mà là không vui a? Rõ ràng ăn uống rất phê phỡn a !”

Ta hung hăng trừng cậu ta , không ra tiếng tiếp tục cắn chân gà. Ta cảm giác được trong điện thoại trong túi rung rung , xoa xoa tay rồi nhận điện , bên trong truyền ra thanh âm của An công tử, ta thật không thể hiểu nổi , dù có việc hay không thì anh ta vẫn cứ thích gọi điện thoại cho ta làm gì cơ chứ ?

“Làm sao thế ? !” Giọng điệu ta không tốt, mang theo cực độ oán niệm.

“Đến văn phòng tôi , tôi mang canh cho cô.”

“Tôi không đi! Tự anh uống đi! Không có việc gì thì tôi tắt đây!”

Ta cũng thực sự tắt đi điện thoại, thái độ phi thường rõ ràng , trong lòng ta rất phiền chán , không có thời gian ứng phó với anh ta , chủ nghĩa tư bản xấu xa đen tối này, nếu không phải bọn họ là kẻ thống trị thì ta đây cũng sẽ không phải đi gạt người, khiến cho lương tâm bất an.

Sau một lát, radio trong căn tin công ty vang lên, “Tô Nhuận bộ phận nhân sự , tổng giám đốc bảo cô đến văn phòng , có chuyện quan trọng muốn tìm cô , nghe được radio xin mời lập tức đến ngay ...”

Gào thét mười lần , đồng nghiệp bên cạnh đều nhận ra ta, liên tiếp nhòm ngó.

Cao Hướng đẩy đẩy ta, “Nhanh nhanh đi thôi, đừng thất thần nữa , tổng giám đốc tìm cô đây , cô còn dám không đi, không cần cái mạng nhỏ nữa à !”

Ta tức giận bất bình đi đến văn phòng của An công tử , cô thư ký trực tiếp coi ta là không khí, đem ta thả vào.

An công tử đang ngồi trên sofa, trông coi một bàn đồ ăn.

“Anh có nhàm chán hay không hả ? !” Ta tung một cái tát chụp trên bờ vai của anh ta , thời điểm cảm lại tay , phát hiện trên chiếc áo sơ mi trắng tinh có in năm dấu tay béo ngậy mỡ màng .

An công tử nhú mày.

Ta nghĩ đến giá trị đồng quần áo của anh ta , vội vàng nặn ra đầy tươi cười trên mặt , “Chào buổi trưa Tổng giám đốc , mời ngài cứ từ từ dùng bữa!”

“Tô Nhuận, cô...”

Ta vừa thấy anh ta muốn phát hỏa , người này tựa hồ có tính thích sạch sẽ , sẽ không xử lý nhẹ nhàng đối với kẻ làm dơ quần áo của anh ta , vì phòng ngừa anh ta bắt bồi thường quần áo, ta lập tức vận vẹo bả vai , ngọt ngào nói: “Ngộ đi! Lì cứ mái thoải nha !”

An công tử nhìn ta vài cái , cuối cùng thì thành xem thường, “Được rồi không sao cả , mau ngồi xuống ăn cơm đi .”

Nói thật thì ta rất không muốn cùng ăn cơm với anh ta , cảm giác áp bách khẩn trương gì gì đó đều có, chính là không có hảo cảm , ta sợ chỉ cần không chú ý một chút là anh ta lại lên cơn . Anh ta giống như một tòa núi lửa, không biết khi nào thì sẽ phun trào.

Loại cảm giác này gần nhất càng trở nên mãnh liệt, là từ khi ta nói với anh ta , anh phải bắt đầu tiếp cận Hasse nhiều hơn đi.

“Cô làm sao vậy? Không vui à ?”

“Không có! Có thể cùng tổng giám đốc ăn cơm quả thực là phúc khí mà đời trước mà tôi đã tu luyện được ! Không hiểu là tôi đã làm được bao nhiêu chuyện tốt a! Ha ha...”

“Nhú mắt làm cái gì?”

“Không có! Tôi đây là đang rèn luyện cơ bắp của cái trán mà !”

“Không vui bởi vì chuyện phỏng vấn phải không !”

...

Ta trầm mặc , anh ta đoán đúng rồi, khả năng thấy rõ lòng người thật sự đáng sợ a!

“Kỳ thật cũng không có gì cả , ở cương vị nào thì cũng cần cố gắng rèn luyện , hành chính nhân sự có ích lợi gì ? Hiện tại không thiếu nhất chính là những người làm chức vụ này , một công ty phải đóng cửa thì nhân viên tiêu thụ của họ sẽ bị các công ty khác nhanh chóng chào đón , mà người làm việc hành chính nhân sự sẽ bị vứt lại , bởi vì người khác cần bản cũng không thiếu. Cho nên cô đây không phải hại bọn họ mà là cho bọn họ một đường ra khác. Mới ra khỏi cổng trường đại học ai mà chả muốn làm một công việc thoải mái lại kiếm được tiền, nhưng làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Không rèn luyện một chút, không tập chịu khổ, sớm muộn gì thì cũng phải kêu cha gọi mẹ.”

An công tử tựa hồ là đang an ủi ta , dần dần ta cũng cảm thấy anh ta nói có chút đạo lý, nhưng là suy nghĩ trong chốc lát ta phát hiện ra một vấn đề, “An công tử, anh nói hành chính nhân sự vô dụng , vậy sao anh lại điều tôi đến bộ phận nhân sự hả ? Thế này không phải là anh hại tôi sao!”

“Vậy cô muốn đi ngành nào ? Muốn làm thư ký của tổng giám đốc hay không ?”

Chức vị này lương cao tuyệt đối cao dọa người, cứ việc ta yêu tiền, nhưng ta vẫn phải dứt khoát kiên quyết lắc đầu, “Không thêm!”

An công tử mỉm cười, “Còn biết tự hiểu lấy mình đấy .”

Ta vụng trộm xì một tiếng.

“Buổi tối có bận không?”

“Có!” Trực giác nói cho ta biết, anh ta hỏi như vậy khẳng định không có chuyện tốt, cho nên ta phải cự tuyệt trước.

An công tử cười cười, “Hiểu rõ rồi chứ, tôi là thật sự có chuyện tốt muốn tìm cô , lát nữa mà hồi hận thì ráng chịu đấy .”

Lòng ta nho nhỏ từ chối một chút, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng anh ta .

Tan tầm, đúng giờ ngồi ở tòa di giá của An công tử , đến mục đích ta mới phát giác ta lại bị lừa , An công tử làm sao có thể có chuyện tốt tìm ta cơ chứ ? !

Nơi đến là một khách sạn, gặp gỡ là vài đối tác , điều làm cho ta chịu không nổi nhất là An công tử còn mang theo Hasse nữa, tên đàn ông này là kẻ mà hiện tại ta không mong muốn gặp đến nhất.

Hasse thấy ta mỉm cười một chút, “Tô Nhuận đã lâu không thấy.”

Ta tung một cái nhìn xem thường qua, “Tốt nhất cả đời không thấy, anh mau đi mua bảo hiểm đi, nói không chừng ngày nào đó sẽ đi đứt đấy.”

Hasse vẫn là mỉm cười, “Cô vẫn thích nói đùa .”

“Đúng vậy đúng vậy, tôi thật hy vọng câu vui đùa này trở thành sự thật!”

Trên bàn cơm, ta khờ mắt nhìn An công tử cùng Hasse phối hợp hoàn mỹ tác chiến với đối tác , lũy thừa ăn ý của hai người bọn họ làm cho ta lú lẫm, bất quá chỉ nhìn một ánh mắt của đối phương là biết cần phải làm gì.

Mà ta tự thành thứ đồ trang sức không hơn không kém, mang ta đến làm gì, có thể mang một vật trang trí theo sao! Chẳng lẽ là nói, cần một cái bình hoa để giữ thể diện?

Ta có chút thẹn thùng bưng kín mặt mình, ta là có khả năng cơ đấy !

Từ khách sạn đi ra, mặt An công tử và Hasse hơi hồng , bọn họ uống không ít, cũng không biết có bị say choáng váng hay không . Khi nhìn đến hai người bọn họ kẻ vai sát cánh, tâm tình của ta nhất thời tốt đẹp hơn . Có vẻ như tâm tình của bọn họ cũng khá tốt , cho nên khi ta đề nghị đến quán bar của Hasse ngồi một lát thì bọn họ cũng đồng ý , ta vui vẻ phấn chấn đi theo đằng sau bọn họ, miệng lẩm bẩm như tụng kinh , các anh mau yêu nhau đi, yêu nhau đi!

Mười một giờ đêm , náo nhiệt vừa mới bắt đầu.

Chúng ta tìm sô pha ngồi xuống, có người bồi bàn nhanh chóng bê lên mấy chai bia , rượu cùng cùng đồ ăn vặt . Ta cắn một miếng dưa hấu, nhìn An công tử cùng Hasse mất đi mảy mai. Tạm thời, mới là mất đi mảy mai thôi .

An công tử thật vui vẻ , liên tục uống ba chén , Hasse cười bồi uống , ta vẫn cắn dưa hấu tiếp , hơn nữa vụng trộm gửi tin nhắn cho Đường Duy Cầm, bảo cậu ấy cần phải đến một chuyến. Trong óc ta bắt đầu ảo tưởng, lát nữa mà Đường Duy Cầm đến đây, thấy bộ dáng An công tử cùng Hasse ái muội như thế thì sẽ có cảm tưởng như thế nào nhỉ ? Nghĩ đến đây, ta không khỏi nở nụ cười tà ác, oa ca ca! Ta thực sự có tiềm chất làm chuyện xấu!

“Hôm nay cậu làm khá tốt! Ít nhiều cũng nhờ có cậu !” An công tử lại một lần nữa nâng chén, Hasse chạm cốc với anh ta .

Ta cảm giác được máu sôi sôi trào trong cơ thể, hưng phấn nói với bọn họ: “Ngồi gần một chút đi! Các anh thật sự là một đôi mà trời đất tạo nên a!”

An công tử liếc ta nhìn ta một cái, cười cười, “Tô Nhuận cô cũng vất vả !”

Đầu ta hoàn toàn trong trạng thái nóng lên, thuận miệng trả lời, “Tôi không khổ, chỉ cần các anh hạnh phúc là được!”

An công tử hí hóp mắt lại , ta vội vàng rót rượu cho anh ta , “Tổng giám đốc tôi kính anh một ly nào !”

Lấy rượu lượng của ta, quá chén anh ta là không thành vấn đề , liều mạng, đem Hasse cũng quá chén , sau đó lột hết quần áo bọn họ, vứt ở trên giường, Đường Duy Cầm mà thấy thì sẽ là hậu quả gì nhỉ ?

Ta ngẩng đầu, cảm giác được một luồng ánh sáng chiếu xuống, thánh mẫu Maria đang ngoắc ngoắc ta , thẳng lợi đang ở phía trước rồi !

“Được , tôi uống!” An công tử hơi hơi đỏ mặt, hướng về phía ta cười khờ, trong nháy mắt, ta cảm thấy sao mà đẹp thế , ánh mắt đều bắt đầu đăm đăm lại .

Vì kéo dài thời gian chờ Đường Duy Cầm đến đây, cho nên ta không thể không theo chân hai người bọn họ chơi trò oẳn tù tì uống rượu, phỏng chừng là ông trời bắt đầu ủng hộ ta , chơi mười lần thì tám lần ta đều là người thắng, bộ dáng tây tây say say của hai người bọn họ sao lại xứng đôi thế nhỉ , càng xem ta càng cảm thấy bọn họ là sài lang hổ báo !

Rốt cục, hai người bọn họ đã có xu thế say như chết, ta chui qua, đùa nghịch thân thể bọn họ, làm cho hai người kia ôm cùng một chỗ vô cùng ái muội, Hasse nằm ở dưới, An công tử đặt ở trên người anh ta .

Sườn mặt của bọn họ đều cực kỳ đẹp, cũng không biết là vì sao, làm ta nhìn thấy Hasse tựa hồ có chút phản ứng ôm lại An công tử, thế nhưng ta lại hơi khó chịu, vô cùng muốn đi chặt tay anh ta .

Ta lắc lắc đầu, đang muốn gọi điện thoại thúc giục Đường Duy Cầm, quay người lại thì cậu ta đã đứng ở nơi đó .

“Tô Nhuận, có chuyện gì mà gấp như vậy?” Cậu ta hỏi , ánh mắt dần dần chuyển tới trên hai người kia , ta rõ ràng nhìn thấy sắc mặt cậu ần tái nhợt vài phần.

Ta thò mặt qua, vẻ mặt đầy căm phẫn, đồng thời lại phi thường đau lòng, , ta nói: “Duy Cầm, mới uống nhiều mấy chén, hai người bọn họ liền... Sao Hasse lại có thể như vậy, anh ta trăm phương nghìn kế cướp cậu từ trên tay tôi nhưng sao lại không biết quý trọng cậu , anh ta thế nhưng còn muốn cả An công tử, ô ô...”

Ta nói hết một chuỗi dài, thế nhưng lại thành khóc thực, chính mình đều thập phần kinh ngạc, kịch bản của ta tuy rằng kém , nhưng là diễn cũng quá giống như thật ấy chứ .

Đường Duy Cầm sững sốt một lúc , “Đây là điều mà cậu muốn cho tôi nhìn thấy sao ?”

Ta bắt lấy cánh tay cậu ấy , hai mắt đầm lệ, “Duy Cầm, cậu đừng khổ sở, trăm ngàn đừng khổ sở, đây chỉ là hiểu lầm, tôi... Tôi không thấy cậu bị tổn thương, cậu trăm ngàn đừng khóc, cậu mà khóc là tôi cũng muốn khóc luôn , là tôi không giúp gì được cho cậu!”

“Tô Nhuận!” Hai người trên sân pha kia đột nhiên lập tức tỉnh táo lại, tiếng An công tử rống ra tên của ta thật làm kinh sợ lòng người.

Ta nhất thời chột dạ, lau nước mắt, nháy mắt với anh ta, “An công tử, chuyện của anh và Hasse , tôi đã sớm biết.”

An công tử đi đến trước mặt ta , lạnh lùng nói: “Chuyện giữa tôi và Hasse ư ? Tô Nhuận, có phải cô đã sớm muốn làm như vậy rồi không ?”

Biểu tình này của anh ta có vẻ không quá phối hợp a, ta lại cố gắng nhắm nháy vài cái với anh ta, nhỏ giọng thì thào: “An công tử không phải là anh phải giúp tôi đoạt lại Đường Duy Cầm sao, anh phải phối hợp với tôi chứ !”

An công tử lại lớn tiếng nói: “Có phải cô đã bày ra tốt lắm hay không? ! Từ đầu tới đuôi cô vẫn nghĩ, để cho Đường Duy Cầm hiểu lầm tôi và Hasse có cái gì, sau đó Đường Duy Cầm sẽ với quay về với cô , có phải hay không? !”

Rốt cuộc anh ta phạm vào bệnh gì a, không phải đã sớm nói rõ với nhau rồi sao?

“Trả lời tôi đi ! Cô bị câm điếc à? !” Anh ta bắt lấy bả vai của ta, rất có xu thế biến thành giáo chủ rít gào Tiểu Mã ca.

Ta nơm nớp lo sợ phụt ra một tiếng ‘ừ’.

Toàn bộ quán bar đều im lặng , nhìn một bàn của chúng ta, cũng không biết là chê cười, hay coi đó là trò khôi hài.

An công tử bắt đầu hừ lạnh, “Tô Nhuận tôi hận nhất người khác lừa tôi !”

Ta liếc mắt nhìn Đường Duy Cầm một cái , cậu ấy đã ngồi vào bên cạnh Hasse rồi , hai người mắt đi mày lại , hiển nhiên kế hoạch lần này của ta đã thất bại , nhất thời ta cũng căm tức , dùng sức đẩy An công tử một cái , “Tôi lừa anh cái gì ? ! Anh có bệnh a! Lúc trước không phải đã nói rõ là sẽ giúp tôi rồi , sao anh lại lâm trận phản chiến hả ? Anh mới là kẻ không có chữ tín, chỉ cần nhìn cũng thấy tôi sắp thành công , nhưng là anh không muốn thấy tôi hạnh phúc, anh lật lọng! Tôi cùng Đường Duy Cầm là thanh mai trúc mã, vốn nên ở bên nhau , dựa vào cái gì lại có bên thứ ba chen chân, dựa vào cái gì tôi lại không thể cướp bạn trai của mình về? !”

Ta vừa nói, vừa hung tợn nhìn Hasse một cái.

“Một người không yêu cô , cô có cướp cả đời cũng vô dụng! Chẳng lẽ cô không rõ sao? Sao không lấy chỉ số thông minh trong óc ra mà dùng? ! Chẳng lẽ đã làm thành tào phớ uống hết rồi à? !”

Ta đỏ hốc mắt, anh ta cũng không cần phải nói ra chuyện này chứ , cho dù anh ta không giúp thì cũng không tất yếu đến đả kích ta như thế chứ . Từ khi ta nhìn thấy Đường Duy Cầm và Hasse ngồi cùng một chỗ, bộ dáng an ủi cho nhau , là ta đã biết, Đường Duy Cầm không phải là của ta , từ trước không phải, hiện tại không phải, về sau cũng không phải. Cho dù cậu ấy tách khỏi Hasse thì cũng sẽ không trở lại bên người ta . Cậu ấy là GAY, rõ mười phần mười ra đấy !

“Không cần anh lo!” Ta xoay người, chạy đi ra ngoài.

Cái quán bar đều giả này , đồng người đều giả này , bà đây không chơi với các người nữa !

“Tô Nhuận! Cô đứng lại đó cho tôi !” An công tử đuổi tới , anh ta càng đuổi thì ta chạy lại càng mau.

Nhưng là ta đã xem nhẹ , công lực giày cao gót ta còn chưa luyện đến cấp thứ mười , rất nhanh là An công tử đã bắt được ta.

“Anh buông, bà đây không muốn thấy anh nữa , cút đi, anh là kẻ phản đồ, kẻ lừa đảo! Cút cho tôi ! Anh đừng có mà uy hiếp tôi , tôi không sợ anh , không phải là mất việc sao, tôi từ chức, tiền tôi nợ anh , dù phải đập nồi bán sắt tôi cũng sẽ trả lại cho anh , buông tay, buông tay cho tôi !”

“Không phải là em muốn tìm một người làm bạn trai sao, không phải là em muốn lập gia đình sao, tôi thành toàn cho em còn không được sao ? !”

“Không cần, anh buông tay!”

“Trước mắt em có hẳn người sống rành rành đây , em không nhìn thấy sao? ! Tôi đối với em như vậy, em không cảm giác được sao ? ! Tôi đâu có lừa em , em nói em muốn tìm người để dựa vào, em nói em muốn có cuộc sống hạnh phúc! Tôi cho em không phải là được rồi sao ! Khi nào thì tôi lừa em hả? !”

Sau khi hai người chúng ta rống to khàn cả giọng, ta ngậy ngẩn cả người, “Anh có ý gì hả ?”

“Em là đồ ngu ngốc! Em thiếu bạn trai, tôi thiếu bạn gái, chúng ta vừa vặn thành một đôi!”

” Anh rất cuộc có ý gì? !”

An công tử ngửa mặt lên trời thở dài, “Chính là ý này!”

Anh ta nói xong, đè lại cái gáy của ta, đôi môi mang theo hơi rượu đè lên, chặt chẽ che lại đôi môi của ta. Ta hoảng sợ vạn phần nhìn anh ta , anh ta lại nhắm lại hai mắt , dùng sức hôn lên đôi môi của ta , nụ hôn nóng bỏng của anh ta như là một cái bàn là , thuần thực khắc dấu ấn trên thân thể con cừu nhỏ như ta , ta bị sự nóng bỏng của anh ta làm cho sợ hãi , nhưng đồng thời lại có một chút hưng phấn.

Anh ấy ôm ta càng ngày càng chặt , ta ở trong lòng anh ấy , dưới đôi môi của anh ấy , thật sự khó thở. Anh ấy khẽ cạy mở chiếc miệng mà ta đang nhắm chặt, đầu lưỡi mềm mại dây dưa với đầu lưỡi của ta .

Dần dần ta cảm giác được trong thân thể có gì đó khác lạ, bắt đầu có thói quen đối với chuyện hôn môi, thậm chí chậm rãi trúc trắc đáp lại nụ hôn của anh ấy . Chuyện hít thở không thông nhưng lại vô cùng kích thích này hóa ra chính là hôn môi sao ? Ôi mẹ ruột của ta a!

Hồi lâu sau, An công tử buông ta ra, thở hào hển hỏi ta: “Hiện tại đã biết rõ chưa ? !”

Sau khi anh ấy buông ra , toàn thân ta xụi lơ , cả người vô lực , trước mắt một mảnh kim tinh xoay vòng , đặt mông ngồi ở dưới đất , sau đó hoàn toàn không dự đoán được đây là bên cạnh bậc thang, sau đó trọng tâm không ổn định mà lăn xuống.

“Tô Nhuận!” Chỉ nghe thấy An công tử quát to một tiếng, mà ta đã kêu thảm một tiếng, nằm trên mặt đất.

Chương 42: Bùng nổ

Thời điểm Bối Quả Quả đến bệnh viện xem ta, mua một đồng lớn quả vải mà ta vô cùng chán ghét, sau đó ở trước mặt ta mà ngầu nghiêng đầy mãn nguyện , cậu ấy nói những điều mơ hồ không rõ ràng , “Hôn một cái mà cũng có thể gây chấn động não , A Nhuận , cậu đúng là người Trung Quốc đầu tiên đấy !”

Nói đến ngày đó , ta bị An công tử kích động cắn ột cái , ta từ trên bậc thang lăn xuống, đầu choáng mắt hoa , sau đó thì cảm thấy ghê tởm nôn khan, biểu tình lúc ấy của An công tử thật sự giống như muốn giết chết ta vậy . Cũng may sau đó thì bác sĩ đã chẩn đoán chính xác , ta ghê tởm nôn mửa là do hậu quả chấn động não mà không phải là mang thai.

Nghe xong lời nói của Bối Quả Quả, ta lập tức chui vào trong chăn, thật không còn mặt mũi gặp người nữa rồi .

Chuyện này đã được lan truyền trong công ty , hoàn toàn là nhờ An công tử ban tặng, nếu không phải bởi vì chuyện này, ta còn không biết thiên hạ đệ nhất miệng rộng chính là tên An công tử kia , quả thực có thể nói là ông cha thủy tổ của ngành miệng rộng ! Anh ta tuyệt đối là cố ý để lộ cho Cao Hướng biết, sau đó thì cái miệng mà ngay cả đài phát thanh đều không bằng kia của Cao Hướng nhanh chóng làm ọi người trong cả công ty đều biết.

Nhưng mà hiện tại, ngay cả Bối Quả Quả cũng còn biết chuyện này thì như ba mẹ ta , như hàng xóm láng giềng trong khu nhà ta kia , có phải rất nhanh cũng sẽ biết được hay không?

Bộ não này của ta vẫn là lần đầu tiên bị tổn thương lợi hại như thế , cú chấn động não này làm cho ta hoàn toàn đờ đẫn ! An công tử không tiếc hy sinh danh dự là để làm gì ?

“Cậu đừng có dằn dộn nữa ! Dằn dộn có tác dụng sao? Có thể giải quyết vấn đề sao? Tôi nói này A Nhuận, tốt xấu gì thì chúng ta cũng là sinh trưởng dưới lá cờ đỏ , có thể đừng vừa xảy ra chuyện đã giả vờ làm đả diểu hay không?” Bối Quả Quả còn đang ở đằng kia bẹp bẹp ăn quả vải , bộ dáng thập phần chướng tai gai mắt.

“Vậy cậu nói phải làm sao bây giờ?”

“Giáp mặt giải quyết vấn đề! Cậu gọi An Tùy Dụ tới, trực tiếp thương lượng, thiên lôi câu địa hỏa, củi khô lửa bốc , sau đó liền một phen hỏa hoạn , hai người các cậu ...”

“Cậu dừng lại cho tôi ! Ăn xong vải thì mau biến đi !”

Bối Quả Quả bị ta đuổi đi , trước khi đi còn không quên nói: “Trăm ngàn phải nhớ kỹ a, cậu đừng xúc động, phải động não đấy !”

Bất quá, có một điều cũng là nói đúng, làm rùa đen rút đầu không giải quyết được vấn đề gì , phải gọi An công tử tới, hỏi xem rốt cuộc anh ta có ý tứ gì.

Nhưng là, ngày đó uống nhiều a, vạn nhất chính là rượu sau thất thố, nhất thời hồ đồ mà thôi, ta đây chẳng phải thành trò hề cười? Cũng còn có một loại khả năng, là anh ta thực sự để ý ta , nhưng anh ta để ý ta cái gì cơ chứ ? Liền giống như chính lời anh ta từng nói , ta là đứa con gái không đẩy vào mông thì sẽ không động. Ta cùng An công tử cực kỳ không xứng , có lẽ anh ta chính là nhất thời quật khởi, một kẻ công tử như vậy, ta thấy nhiều trong tiểu thuyết rồi .

Ta phải bình tĩnh, không phải là một cái hôn thôi sao, không có gì lớn lao cả . Còn nữa , đây là lãnh đạo, ta không thể đắc tội, không thể trách tội, chỉ đành tự mình ngâm bồ hòn vậy !

Nghĩ như thế, trong lòng ta bắt đầu không thoải mái, sao ta lại bị coi thường đến loại tình trạng này nhỉ ? Đối với Đường Duy Cầm cũng là như thế này, trước kia khi còn là một đôi , hô là đến đuổi là đi, sau khi mất đi thì lại trăm phương nghìn kế muốn đoạt lại, nhưng nếu thật sự cướp được về , liệu có năng lực làm thế nào nữa ?

Hasse có một câu nói thật sự đúng, Đường Duy Cầm cùng ta bất quá là thói quen mà thôi, ta nắm tay cậu ấy nhiều năm như vậy, đều chỉ giống như nắm tay em gái của mình thôi vậy .

Chờ ta tìm An công tử đến, ta sẽ phải quyết định mọi thứ cho rõ ràng , xin nghỉ việc, ta sẽ tìm một công việc khác. Đối với một ông chủ có mối quan hệ ái muội với mình như vậy , thì nơi này không thể ngồi ì ra được nữa , huống chi xảy ra việc này, các đồng nghiệp còn không liên hợp lại chèn ép ta chắc ? Ta phải tìm đường ra khác , tìm nơi tiêu diêu tự tại hơn thôi .

“Thế nào? Đầu còn đau phải không? Chỗ nào không thoải mái a?” An công tử vừa đến liền dè ta ra , bắt đầu kiểm tra, đánh giá toàn thân, thật giống như ra chợ mua thịt lợn vậy , kén cá chọn canh .

Ta thực không được tự nhiên cách anh ta xa một ít, phẩy phẩy tay với anh ta , “Tổng giám đốc mời ngồi!” Anh ta sưng sốt một chút, ngồi ở bên giường của ta .

“Ánh mắt anh bị làm sao vậy a, không phát hiện tôi đã chuẩn bị tốt ghế cho anh rồi à !”

An công tử đứng lên, sau khi tuần tra bốn phía, ở phía sau cửa tìm được một cái ghế nhựa nhỏ , anh ta kinh ngạc, “Em để cho tôi ngồi trên cái này sao ?”

Ta gật gật đầu, “Anh có ý kiến gì sao?”

An công tử há miệng thở dốc, cuối cùng đặt mông ngồi trên cái ghế nhựa kia.

Ta nhất thời cảm thấy sáng khoái toàn thân, cảm giác nông dân xoay người làm địa chủ thực thích!

“Chúng ta cần nói chuyện.” Ta nói.

“Vừa vặn, tôi cũng muốn nói chuyện với em .”

“Thế à , vậy tôi đây nói trước nhé .”

Anh ta gật đầu, “Đừng khách khí.”

Ta tạm dừng trong chốc lát, tổ chức lại ngôn ngữ trong đầu , ta chỉ sợ chính mình bối rối một cái là lại làm cho anh ta cười nhạo mình . Qua hồi lâu, ta đoán chắc An công tử sắp dùng hết tính nhẫn nại, ta mới mở miệng nói: “Tổng giám đốc về chuyện ngày đó tôi đã quên rồi , ngài cũng hãy cho rằng không có gì đã từng phát sinh đi, cũng không phải là người mới một hai tuổi, cũng chẳng có gì đáng nói cho lắm , chuyện rượu sau thất thổ thì ai cũng đều có thể phạm phải . Trôi qua thì hãy để trôi qua đi , về sau chúng ta tự đi theo con đường của mình, nước giếng không phạm nước sông, anh qua cầu đọc mộc của anh , tôi đi đường bụi rậm của tôi .”

“Tô Nhuận!” Anh ta trừng mắt.

Ta bị dọa một cái run run toàn thân , nhanh chóng trấn định lại , vươn thẳng sống lưng, “An Tùy Dụ tôi làm người rộng lượng, đối với những chuyện đã qua tôi cũng không so đo , anh cũng không cần phải quá cảm kích tôi , cứ như vậy đi, anh đi về trước đi.”

“Em không so đo ? Tô Nhuận, em có dám đem những lời vừa rồi lặp lại một lần không ? Cái gì gọi là coi như chưa từng phát sinh hả ? Cái gì gọi là không có gì đáng nói hả ?”

“Chính là chuyện anh hôn tôi đó , tôi không so đo , tôi đối với ai cũng đều rộng lượng tốt bụng như thế , quên đi quên đi, chúng ta về sau sẽ không thiếu nợ nhau nữa !”

Anh ta lạnh lùng nhìn ta, hừ lạnh một tiếng, trong chốc lát lại cười lạnh, cả người giống như hóa băng vậy, ta thật phải hoài nghi người này là dân Nam cực nhập cư trái phép tới đây .

“Được! Tốt lắm! Tô Nhuận, tôi đi !” An công tử đứng lên, giống như một trận cuồng phong phi ra ngoài, cánh cửa bị anh ta đá cho rung lên ầm ầm .

Ta thấy anh ta rời đi, thậm chí một lát sau ta lại chạy đến trước cửa sổ , tìm kiếm bóng dáng của anh ta , khi anh ta đột ngột xuất hiện ở trong tầm mắt của ta, cuối cùng lại biến mất không thấy, ta đột nhiên cảm giác trong lòng đặc biệt khó chịu .

Chuyện nằm viện rốt cuộc là không giấu giếm nổi , ba mẹ ta vẫn biết được , ta nói với bọn họ là ta chỉ vấp ngã mà thôi, về phần vì sao vấp ngã thì ta lại chưa nói, ta cũng uy hiếp Bối Quả Quả cùng Đường Duy Cẩm, làm bọn họ nhất định giúp ta giữ bí mật.

Ba mẹ ta không tin cũng phải tin , hai ông bà già thay phiên nhau đến bệnh viện chăm sóc ta, thực làm cho ta thụ sủng nhược kinh, lớn như vậy thì đây là lần đầu tiên có được sự đãi ngộ cao cấp như thế này .

Bởi vì ta chỉ bị chấn động não nhẹ thôi , chụp CT não cũng biểu hiện thực bình thường, cho nên ta ở vài ngày liền xuất viện về nhà .

Ta không muốn đi làm, không muốn nhìn thấy An công tử, thế nên mỗi ngày ở nhà kêu đau đầu, trốn tránh đi làm.

Mẹ Kỷ Hoài phá lệ tiến hành bồi bổ cho ta, nấu lợn hầm đầu gà , đó là một tổ hợp phi thường làm cho người ta kinh ngạc cùng ghê tởm, ta xem cái đồng đen tuyến đó, khó có thể nuốt xuống, nhưng là vì không phải đi làm, thế nên ta vẫn cố kiên trì ăn vài ngày.

Trong lúc này thì Đường Duy Cầm cũng đến nhà thăm ta, nhưng là ta vừa nhìn thấy khuôn mặt kia của cậu ta , ta sẽ nhớ tới chuyện trong quán bar tối hôm đó, cho nên ngay cả nửa con mắt ta cũng không thêm nhìn cậu ta , thế nên cậu ta xám xịt biến đi rồi.

Ta vốn định cứ tiếp tục như vậy , tốt nhất là làm cho công ty sa thải ta luôn , nhưng là món óc lợn hầm đầu gà của đồng chí Kỷ Hoài thật sự là kinh thiên địa quỷ thần khiếp, ta chịu không nổi loại tra tấn này , đành phải lết xác đi công ty.

Thời điểm xoát thẻ thì gặp Cao Hướng, vừa thấy ta cậu ta liền khiếp sợ giống như thấy người ngoài hành tinh vậy, một tay bắt lấy ta, há mồm đã nghĩ muốn hét to gọi người lại đây.

Ta chú ý tới tư thế này của cậu ta , lập tức đi lên bưng kín cái miệng rộng đó , “Cậu dám kêu nửa tiếng , tôi khiến ông cậu nở hoa luôn !”

Cao Hướng gật gật đầu, ta buông tay ra, cậu ta liền lúi ta xềnh xệch ra chỗ vắng, “Sao cô lại tới đây?”

“Làm sao vậy? Tôi không thể tới sao?”

“Không phải ý đó , tổng giám đốc cùng quản lí của chúng ta xin nghỉ nửa năm cho cô , sao cô trở lại nhanh như vậy?”

Vừa nghe đến ba chữ tổng giám đốc, ta đã bắt đầu nhú mồm, từ khi ta cùng An công tử ở bệnh viện tan rã trong không vui, anh ta cũng chưa từng xuất hiện lại , điện thoại cũng chưa thêm gọi một cuộc đến.

Mấy ngày nay ta liền giống như bị ma nhập , hai mươi tư giờ mở máy, mỗi lần điện thoại vang lên đều làm cho trái tim bé nhỏ của ta cũng rung lên bần bật , nếu không phải là mời chào bảo hiểm thì là bán phòng ở , vốn không có bóng dáng của An công tử, người này thật sự là rất vô lương tâm , cho dù hai chúng ta không có gì không thuần khiết, nhưng tốt xấu gì thì là đầu sỏ làm cho ta bị thương, an ủi ta một chút có thể chết a? !

Ta hừ một tiếng, “Tôi là đến để từ chức , đơn xin từ chức đều đã viết xong rồi , lập tức sẽ đưa cho quản lí .”

Cao Hướng chạy nhanh giữ chặt ta, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì ? Cô và tổng giám đốc chia tay à?”

“Vốn đã không phải một đôi! Cậu mà nói láo nữa thì hai ta liền đoạn tuyệt quan hệ!”

Cao Hướng không còn dám ngăn trở ta, ta trở lại vị trí của mình , dọc theo đường đi bị vô số ánh mắt xăm soi , hết thấy ta đều không thêm để ý , thu thập vật phẩm của mình, sau đó cầm đơn từ chức đến văn phòng quản lí .

Lúc này còn sớm, cho nên quản lí không bận đi đâu , cũng vừa khéo đang ở luôn tại văn phòng, chị ấy thấy ta đầu tiên là ngây ra một lúc, sau đó mỉm cười bảo ta ngồi xuống .

Ta đi thẳng vào vấn đề, “Quản lí em là đến từ chức , trong khoảng thời gian này cảm ơn chị đã chiều cố, cảm ơn công ty đã bồi dưỡng.”

“Phát sinh chuyện gì làm cho em không thể không nghỉ việc vậy?”

“Em không thể đảm nhiệm công việc này .”

“Điều này không đúng , biểu hiện của em khá tốt mà .”

“Em cũng không muốn gặt người , chính là em không vượt qua được cánh cửa của chính mình kia , việc thông báo tuyển dụng này em không làm được , quản lí , chị hãy phê chuẩn đi!”

“Nếu em cảm thấy không thích ứng, chị có thể sắp xếp cho em công việc khác, mọi người làm việc với nhau cùng một chỗ, đừng dễ dàng nói nghỉ việc như vậy.”

Không hổ là quản lý bộ phận nhân sự, lưỡi dẻo như hoàng oanh , rõ ràng ta và chị ấy không hề thân thiết một chút nào , nhưng chị ấy nói một phen , biểu tình làm cho ta cảm thấy, chị ấy đang tiếc hận, sợ hãi mất đi ta, kỳ thật cũng chẳng phải như vậy .

Ta kiên định lắc đầu, “Thực xin lỗi, quản lý em đã quyết định rồi , cô phụ hy vọng của chị .”

Thấy thái độ của ta kiên quyết, chị ấy thở dài, “Vậy được rồi, đơn từ chức trước đặt ở nơi này, em đi về trước. Mấy ngày nay ngành mình cũng rất bận .”

Chị ấy đều đã nói như vậy , ta thật sự ngại ngùng, nhanh chóng đưa đơn lên, sau đó chuẩn bị rời đi.

Lúc này , cửa phòng bị người hung hăng đẩy ra, ngay cả gõ cửa cũng không thêm gõ, An công tử nổi giận dùng dùng bước đến trước mặt ta , quản lý bộ phận nhân sự kinh sợ đứng lên, cung kính đứng sang một bên, An công tử cũng chẳng thèm nhìn tới một cái mà nhìn chăm chăm vào ta, sau đó đem đơn xin nghỉ việc trên bàn xé nát.

“Anh làm sao vậy ?”

“Ai cho em đến từ chức ?”

“Chính mình tôi a, cái này còn phải hỏi sao ?”

« Tôi không phê chuẩn ! Em trở về cho tôi !”

“Anh cũng không phải người lãnh đạo trực tiếp của tôi , anh cũng không phải quản lý bộ phận nhân sự, anh phê hay không phê có cái gì quan hệ.”

“Tốt lắm!” An công tử nghiêng đầu nhìn về phía chị quản lý bộ phận nhân sự, “Cô phê chuẩn không ?”

Khí chất mạnh mẽ này của An công tử lập tức làm kinh sợ quản lý của chúng ta, liên tục lắc đầu, “Nhân tài như thế, làm sao có thể dễ dàng để cho chạy cơ chứ .”

An công tử lại nhìn về phía ta, “Nghe thấy chưa?”

Ta ở trong lòng khách sáo An công tử, cứ luôn nói ta chưa thành thực, nói ta ngây thơ, ta thấy anh ta mới chưa thành thực, quả thực không biết dùng đầu óc, công ty đang có nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, anh ta thật đúng là dám làm xằng làm bậy như vậy, đem này các cổ đông đều làm tranh vẽ biếm họa sao? !

Ta ghen một hơi, bao nhiêu sự giận dữ từ đoạn thời gian dưới tay An công tử bộc phát , dựa vào cái gì ta phải chịu áp bách a, dựa vào cái gì ta phải để cho anh ta kêu đến hết đi.

“Tôi cứ đi đấy !” Ta vươn thẳng sống lưng, khí chất không sợ cường quyền lập tức hiện đi ra .

An công tử híп mắt lại , “Em còn muốn nháo tới khi nào?”

Như thế nào lại thành ta náo loạn? Ta chính là đến từ chức , không biết là ai đang làm âm ỉ! Ta vững vàng, chậm rãi nói, “Căn cứ vào luật lao động, tôi có thể giải trừ hợp đồng lao động với công ty, hơn nữa, tôi ký hợp đồng lao động là một năm , vừa vặn đã đến kỳ hạn còn chưa ký tiếp ,vì sao tôi không thể từ chức?”

Ánh mắt sắc bén kia của An công tử lập tức quét đến trên người quản lý bộ phận nhân sự, chị ta sợ hãi, “Gần nhất bận , vẫn chưa nghĩ đến .”

“Tốt lắm! Tô Nhuận em đã bắt đầu học pháp luật , em là hao tổn tâm trí , nghỉ việc đi , em đem số tiền mà em kí nợ với cá nhân tôi đều trả luôn đi, tôi cho em từ chức.”

“Đây là hai chuyện khác nhau ! Tài sản cá nhân của anh cùng công ty không có một chút quan hệ nào cả .”

“Ai nói không có? Công ty này là của ông bà nhà tôi , tài sản của tôi chính là tài sản của công ty, tài sản công ty cũng là tài sản của tôi , em nói có vấn đề gì hay không hả ? !”

Ta suýt nữa bức xúc đứt cả hơi , An công tử thực ngoan độc , thế nhưng lại làm tuyệt tình như vậy.

“Được , anh chờ đây , nhất định tôi sẽ lập tức liền đem tiền trả lại cho anh ! Hiện tại tôi có thể trở về được chứ? !” Ta hất đầu, uy vũ không khuất phục, nghèo không thể hèn , những lời này nói thực con mẹ nó đúng vậy!

Khuôn mặt than của An công tử tựa hồ đang dụ đi, anh ta nhíu nhíu đầu mày, thở dài, “Ô Nhuận...”

Ta trừng anh ta một cái, xoay người chạy đi, ta hiện tại trở về nhà gom tiền thôi , không phải là hai vạn chín ngàn tám sao! Nay thì có cái gì a!

Trước khi đi, ta vòng đến chỗ Cao Hưởng, hung hăng đập cậu ta mấy đập , thẳng đem cậu ta đá xuống cái bàn , “Cho cậu bán đứng tôi này ! Hai ta tuyệt giao !”

Cao Hưởng không ngừng thét chói tai, “Ô Nhuận nhẹ chân một chút , cô nhẹ chút a!”

“Tôi nhẹ cái đầu cậu! Đây là kết cục mặt báo!”

Trận khô hời này hiển nhiên thành trò hề cười cho toàn công ty, bọn họ đều đang nhìn ta mà chê cười, ta không dám đi thang máy, nơi đó nhiều người lắm, ta chạy đến cầu thang bộ , hai chân không ngừng chạy, một khắc cũng không để cho chính mình dừng lại, tuy rằng ta biết An công tử sẽ không đuổi theo ta, nhưng ta cũng chạy trốn thật nhanh.

Ánh mắt đột nhiên có chút mờ mịt, phân bố ra rất nhiều rất nhiều nước , chảy xuôi vào miệng ta mới biết được đó là nước mắt.

“Mày khóc cái khỉ gì chứ! Có cái gì nào , ai thích chê cười thì cứ chê cười đi!” Ta hung hăng mắng chính mình, sau đó tiếp tục lao xuống lầu.

Chạy đến lầu một, hai chân của ta đã muốn xụi lơ , không còn khí lực, ta nghĩ ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, nhìn từ trong thang máy nhảy ra một người đàn ông , đúng là An công tử, “Ô Nhuận em đứng lại!”

Trừ phi ta ngu xuẩn! Cũng không biết từ đâu có sức lực ta nhanh chân bỏ chạy, An công tử ở phía sau cũng điên cuồng đuổi theo, hoàn toàn bất kể hình tượng.

“Ô Nhuận em hãy nghe tôi nói!” Anh ta kêu to.

Ta che lỗ tai, giống như nữ nhân vật chính của Quỳnh Dao, vừa lắc đầu vừa kêu lên , “Tôi không nghe tôi không nghe!”

Chỉ là ta đã phỏng đoán sai lầm năng lực cân bằng của chính mình, khi đang rung đùi đắc ý thì ta bị vấp bùm một cái, ngã gục xuống .

Ta nhất thời cảm giác được cái mềm vụn phần đầu đòn, ta hé mềm nhỏ ra một búng máu, ta kinh ngạc, chẳng lẽ đây là nội thương? Nhưng là giây tiếp theo ta phát hiện bên trong thể hỗn hợp của bãi máu loãng cùng nước bọt kia có non nửa vật thể màu trắng.

“Răng của tôi nha!” Ta oa một tiếng khóc ra.

An công tử cũng ngây người, sau một lát anh ta nâng mặt của ta lên nói: “Không có việc gì , tôi sẽ không chê em thiếu răng , chúng ta giống nhau.”

“Ai muốn giống anh a!” Ta có một loại cảm giác răng hở.

“Tôi mang em đi trồng lại răng, trồng răng xong rồi chúng ta lại nói chuyện tiếp .”

“Tôi không đi! Tôi không mang tiền!”

“Chi trả!”

“Tìm một nhà tốt nhất!”

15. Chương 43 - 45

Chương 43: Hôn môi là có thể

Trong miệng của ta có một cái răng giả , chất và lượng thì cũng giống cái răng giả của An công tử , loại cảm giác này thật kỳ quái, thật giống như trong cơ thể của ta có cái gì đó giống với An công tử vậy.

Hai người chúng ta ở trên xe nhìn nhau một lát, đột nhiên anh ta lại nở nụ cười, trong lòng ta sợ hãi, “Anh cười cái gì?”

An công tử nhìn nhìn ta nói, “Tô Nhuận, răng của tôi rụng là vì em, răng của em rụng là vì tôi , em xem thể này chúng ta có phải thiên đại duyên phận hay không? Cũng coi như cứu giúp trong lúc hoạn nạn nhỉ.”

Ta nhìn đầy xem thường, “Thực không văn hóa, đây làm sao mà là duyên phận, đây là làm bậy!”

Anh ta lái xe, phương hướng là nhà ta .

“Tôi xin nghỉ , về nhà với em .”

“Anh muốn làm gì ?” Ta theo bản năng liền ôm chặt túi xách của mình , sợ anh ta đến nhà mình là vì muốn đòi nợ .

“Đem chuyện của hai chúng ta nói rõ ràng , trước mặt ba mẹ em , em mới không thể nói dối , trả hết nợ .”

Quả nhiên a, phải đi trả nợ, An công tử cũng thật đủ ngoan độc , ta đều cam đoan sẽ trả , vậy mà anh ta còn quá sốt ruột. Ta hung tợn trừng anh ta , sau đó nói, “Đi! Đi thì đi, tôi sẽ trả hết nợ , anh đừng có mà coi thường tôi!”

“Trả hết là tốt nhất.” An công tử mỉm cười một chút.

Trong lòng ta lộp bộp một cái , có dự cảm như điềm xấu sắp đến . Tựa hồ mỗi một lần, khi bộ mặt than của anh ta phát sinh biến hóa , anh ta đều đã làm ra một số chuyện rất khó lý giải . Cùng lúc ta có chút lo lắng, về phương diện khác trong bụng có tức giận lại không phát được, cứ nháo nhào ở bên trong khó chịu .

“Đến rồi .” Anh ta cởi bỏ dây an toàn xuống xe, sau đó vòng đến bên này mở cửa cho ta.

“Không cảm ơn !” Ta thẳng sống lưng đi ra, ngẩng đầu ưỡn ngực, dùng lỗ mũi nhìn anh ta .

An công tử đi theo phía sau , dưới ánh mắt chăm chú của làng xóm láng giềng, hai người chúng ta đi vào cửa hàng “Cuộc sống an nhàn”.

“Mẹ! Lấy sổ tiết kiệm nhà chúng ta ra nào!”

Sau khi ta gào to một tiếng , từ bên trong truyền ra thanh âm đồng chí Kỷ Hoài, “Tao còn chưa có chết đâu!”

Ta hắc tuyến, quay đầu nhìn An công tử, bên môi anh ta loáng thoáng có vẻ tươi cười, đây là đang cười nhạo chúng ta sao? Mẹ ta cũng thật là, ‘tiền tài là vật ngoài thân’ đạo lý đó một chút cũng không hiểu, thể nhưng còn coi trọng tiền hơn cả mạng mình, xem ra tính yêu tiền hơn mạng là hoàn toàn di truyền từ mẹ ta.

Vì thế ta đành phải xin sự trợ giúp từ ba ta, ban ngày bình thường là ông ấy đều ở “Cuộc sống an nhàn” trông cửa hàng , bỏ mặc gian cửa hàng sửa xe kia , hàng năm không có tiền vào túi , đến tối việc phải làm chính là đóng cửa, nhưng là những năm gần đây còn vẫn cố gắng bám trụ . Bất quá, ba ta từng nói cho ta biết , cái gian sửa xe kia , không ai tới thì thôi, nhưng một khi có thì sẽ kiếm tiền đủ ăn một năm . Điều này làm ta vô cùng kinh ngạc, nhưng là sau lại phải tin , về phần vì sao tin thì về sau rồi nói .

Rất cục ở khi ta dắt cổ hô hơn nửa ngày, ba mẹ ta mới cảm giác được không thích hợp , bởi vì dĩ vãng ta căn bản là không kiên trì nói chuyện với bọn họ như vậy , theo như bọn họ nói thì , trước kia ta chính là một con cừu dờ hơi nửa chết nửa sống , đây là lần đầu có lăm hơi như vậy .

Ba mẹ chạy vội ra , thấy ta cùng với An công tử đứng bên cạnh , có một chút sững sờ.

An công tử đứng ra, mỉm cười với hai người bọn họ , sau đó cúi đầu thật thấp , “Cháu chào cô chú , cháu là An Tuyền .”

Ta kinh ngạc nhìn anh ta , người này làm bộ gần gũi như đúng rồi a, lại còn cô chú cơ đấy.

Đồng chí Kỷ Hoài vẻ mặt tươi cười sáng lạn lao tới, giữ chặt lấy tay An công tử nói, “Thời tiết nóng như vậy , trên đường vất vả , làn gió nào đã đem tổng giám đốc thổi tới a? Mau vào trong nhà ngồi đi!”

“Lần trước sau khi ăn cơm cô làm , vẫn không có thời gian đến nói lời cảm ơn , cũng rất lâu rồi chưa có tới , hôm nay vừa vận cháu cùng Tô Nhuận có chuyện muốn thưa với cô chú , thế nên tiện thể ghé qua .”

Ba ta rất cuộc là người đứng đầu một nhà , đừng nhìn bình thường hay bị mẹ ta áp bách , nhưng là thời khắc mấu chốt vẫn thực hữu dụng , ông ấy vô cùng bình tĩnh nói với An công tử , “Còn sống là tốt rồi a! Vào trong tán gẫu.”

An công tử đi ở phía trước cùng ba ta , ta lẻo đẻo theo ở phía sau, đồng chí Kỷ Hoài tiến đến bên tai ta hỏi , “Mày ở công ty lại phạm phải sai lầm à ?”

“Không có!” Ta kiên quyết lắc đầu.

“Vậy tổng giám đốc của mày đến đây làm gì ?”

“Muốn đòi nợ ! Lần trước đến nhà mình ăn cơm , kết quả anh ta lại bị ngộ độc thức ăn , phỏng chừng là tới tìm mẹ tính sổ , mẹ mau lấy hết tiền tiết kiệm ra đây , nhồi vào mồm anh ta thì chúng ta sẽ an toàn , bằng không cả nhà mình sẽ phải đi ăn cơm tù !”

Đồng chí Kỷ Hoài nhìn ta với vẻ khó có thể tin , nhẹ nhàng mà vỗ ngực mình , xem ra tiền tài đối với bà ấy mà nói thật là một loại chuyện đòi mạng .

Trên chiếc sofa dài là đồng chí Tô Thức , Kỷ Hoài cùng ta, trên sofa đối diện chỉ có một mình An công tử. Một nhà ba người chúng ta đối đầu với An Tuyền Dụ , ta không tin là sẽ bị thua!

“Thưa cô chú , nguyên bản là cháu muốn tìm một thời điểm thích hợp lại tới thăm hai người , nhưng là hôm nay Tô Nhuận có chút sốt ruột, thế nên cháu liền đi theo đến đây, có chút vội vàng, mạo muội , xin cô chú hãy lượng giải cho cháu .” An công tử cúi đầu thật thấp , động tác này làm sợ hãi cả ta lẫn mẹ ta , liếc nhau, nghĩ rằng đây là định làm gì vậy ?

Ba ta mỉm cười, “Không có gì, đừng khách khí như vậy .”

“Thưa cô chú , thời gian cháu cùng Tô Nhuận quen biết nhau cũng không ngắn, đã hơn một năm , cũng đều hiểu biết lẫn nhau , Tô Nhuận là cô gái tốt, cô ấy luôn mang đến cho người khác những chuyện không tưởng được . Khi làm việc cũng vô cùng cố gắng , trong số những người mới đến thì cô ấy là người có bước tiến nhanh nhất .”

An công tử khích lệ ta không mặn không nhạt , điều này làm cho ta chấn động toàn thân , rốt cuộc là anh ta định ồn ào thế nào ?

“Anh có chuyện nói thẳng , đừng quanh co lòng vòng ! Tôi với anh không quen biết , giữa tôi với anh cũng chỉ là quan hệ tiền tài .”

An công tử còn chưa nói gì, mẹ ta liền trực tiếp vỗ bàn một cái , hung tợn nhìn ta, “Cái gì? ! Quan hệ tiền tài ? Hai đứa rốt cuộc làm gì hả ? !”

Ta ngay lập tức nhảy dựng lên gào to , “Cái gì cũng chưa làm! Hai chúng con rất thuần khiết !”

“Tô Nhuận em thực sự cầu thị một chút được chứ? Hai chúng ta không phải đã sớm không thuần khiết rồi sao?” An công tử cướp nói, còn vẻ mặt u oán.

“An Tuyền Dụ ! Anh có ý tứ gì? !”

Hoảng sợ, vạ phần hoảng sợ, hoảng sợ mà từ trước nay chưa từng có , An công tử rốt cuộc là anh muốn làm gì ?

Chỉ nghe thấy 2 đồng chí Kỷ Hoài cùng Tô Thức thì thảo ở phía sau tai ta , “Nghe không giống như là muốn đến đòi nợ , hình như là muốn cô nương nhà chúng ta a.”

Ta hít vào một ngụm hơi lạnh, liên tục lui về phía sau, cuối cùng ngã ngồi ở trên sofa.

An công tử gật gật đầu, “Dạ vâng thưa cô chú , kỳ thật hôm nay là Tô Nhuận mang cháu tới gặp người lớn trong gia đình . Hy vọng hai vị có thể đồng ý cho chúng cháu ở bên nhau .”

Ta vừa nghe xong lập tức lớn đầu , vội vàng chạy đến bên cạnh An công tử , nhỏ giọng nói với anh ta , “Anh định nháo nhào cái gì thế hả ?”

Anh ta mỉm cười nhìn ta, điệu bộ mỉm cười lại một lần nữa làm cho ta giật mình, “Nếu em đem điều này trở thành cầu thân cũng được .”

“Anh không bị bệnh đấy chứ ! Không phải đến đòi tiền sao?”

“Hiện tại không phải em không có tiền sao, vì bảo đảm tài sản cá nhân của tôi , cho nên em trước phải theo tôi , vạn nhất em chạy thì làm sao bây giờ?”

“Làm gì có ai như vậy a! Tôi nói trả tiền thì nhất định sẽ trả !”

“Nhưng em lại không đáng tin nhiệm .”

“Anh...”

Hình ảnh hai chúng ta khe khẽ nói nhỏ đều được xem ở trong mắt ba mẹ ta , bọn họ nhìn nhìn ta lại nhìn nhìn An công tử có chút nghiến ngấm , sau đó nói, “Tổng giám đốc , điều này cũng không phải là nói giỡn , cậu phải thận trọng a, con bé nhà chúng tôi cũng không có tốt như cậu nói đâu , khuyết điểm nhỏ là vẫn có một chút .”

“Ở trong mắt cháu thì những thứ đó đều là tốt, cho dù là khuyết điểm cũng rất đáng yêu .” An công tử vừa nói vừa bắt lấy tay của ta, ta mở to hai mắt theo dõi anh ta , lại nhìn nhìn hai bàn tay mười ngón đan xen chặt chẽ của chúng ta , giống như đã dùng nhựa cao su dính lại vậy , làm thế nào cũng không dứt ra được .

Đồng chí Tô Thức thở dài, “Con bé nhà chúng tôi kỳ thật vẫn có rất nhiều ...”

“Ưu điểm!” Đồng chí Kỷ Hoài ngắt lời ba ta, nhăm nháy mắt với ông ấy , sau đó nói với An công tử : “Tổng giám đốc, có một điều cậu phải hiểu cho rõ ràng a, một khi cậu để ý con gái nhà chúng tôi , vậy thì phải coi trọng cả đời , hàng dùng rồi không được trả lại !”

“Cô cứ gọi cháu Tùy Dụ là được . Cháu biết Tô Nhuận đã lâu , sẽ không trả lại hàng , cháu đã ngỏ lời chính thức với cô ấy , cháu sẽ đem hạnh phúc cho cô ấy .”

“Chừng nào thì anh nói thế hả ? An công tử , anh đừng có ăn no rồi rửng mỡ , không có việc gì để làm lại xin nghỉ một ngày chạy đến nhà chúng tôi nói hươu nói vượn!”

“Là chính em không để trong lòng , không có nghĩa là anh cũng không nói gì. Anh làm người luôn luôn nhất ngôn cửu đỉnh , em có biết anh sẽ không lừa em.”

“Anh gạt tôi còn thiếu sao ?”

“Về chuyện Đường Duy Cẩm sao , chúng ta có thể để về sau rồi nói được không ?”

“Duy Cẩm thì làm sao ? Đúng rồi, tôi còn chưa biết đâu, con gái , vì sao con với Duy Cẩm lại chia tay hả ?”

Ba ta hỏi xong những lời này, chúng ta liền trầm mặc tập thể , ta không biết nên nói cái gì. Nhắc tới Đường Duy Cẩm, trong lòng ta vẫn sẽ không thoải mái, bởi vì cậu ấy từng nói , chỉ cần nghĩ đến phải kết hôn với ta , ở cùng ta cả đời, liền cảm thấy toàn thế giới đều đen tối , không có ngày mai , cho nên ta muốn chứng minh cho cậu ấy thấy , ở bên ta cũng sẽ hạnh phúc . Sau đó , An công tử là quân đồng minh của ta nhưng lại lâm trận phản chiến, lại xảy ra chuyện như hiện tại , anh ta là thật lòng hay vẫn là trêu đùa ta ?

Bối Quả Quả từng nói , nếu An công tử coi trọng ta thì chính là đầu bị lừa dối, hai chúng ta căn bản là không xứng. Nói xứng hay không xứng thì rất thô tục , nhưng là ai mà chẳng phải tục nhân (con người) ? Chúng ta chính là không xứng với nhau , dựa vào cái gì mà anh ta lại thích ta cơ chứ ? Cho dù là giống như ở ngày đó sau khi hôn môi lại bị chấn động não , ta vẫn là không rõ, ta đã không chịu được sự đả kích khi bị vứt bỏ , cho nên nhân vật nguy hiểm như An công tử đây , vẫn là cách ta xa một chút thì tốt .

“Tô Thức sao ông lại nhắc đến những chuyện chẳng ra đâu vào đâu thế , chuyện của Duy Cầm để về sau rồi nói , trước tiên là nói về chuyện trước mắt này đi đã !” Mẹ ta nháy mắt một cái với ba ta, ba ta liền nhắm miệng lại không nói năng gì nữa .

“Thưa cô chú , xin cô chứ cứ yên tâm giao Tô Nhuận cho cháu , cháu sẽ đối tốt với cô ấy , cháu xin dùng tất cả những gì mình có để thế.”

“Hiện tại không có ai tin tưởng chuyện thế thốt linh tinh này , cái gì mà trời giáng ngũ lôi a, cái gì mà ra cửa làm cho xe đâm chết a, đều là mây bay, giả dối , lừa ai cơ chứ ! An công tử , anh mau mau trở về đi làm đi, đừng có ở đây ăn nói lằng nhằng nữa , cẩn thận tôi dùng bánh đậu xanh ném anh đó .”

“Anh là thật lòng .”

“Thật cái đầu anh! Mau biến đi!”

“Em định quyết nợ sao ?”

“Tôi quyết nợ đây thì thế nào hả!”

Ta đối diện với anh ta , khí thế không hề kém cạnh anh ta , hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, sầm chớp điện lửa giạt lên bùng bùng , lạch tạch lạch tạch vừa ngấm ngấm lại vừa công khai chém giết .

An công tử quay đầu cười cười với ba mẹ ta , “Thưa cô chú , có thể cho cháu mượn một chỗ được hay không, cháu muốn cùng Tô Nhuận tán gẫu vài câu.”

Mẹ Kỷ Hoài chỉ chỉ trên lầu, “Phòng Tô Nhuận , đi thôi!”

“Cám ơn cô !” An công tử mạnh mẽ kéo ta đi , giống như lôi một con chó cảnh lên lầu, anh ta đóng cửa khóa trái.

“Anh định làm gì ? !”

Anh ta tới gần, ôm lấy mặt ta , hôn lên , che lại đôi môi của ta , ta cảm giác được một trận tê dại, đầu lưỡi anh ta luồn qua miệng ta .

“Ưm ưm ư...” Ta liên tiếp phản kháng, ngay cả sức ăn cơm đều đã dùng tới, chính là không đẩy ra được .

Anh ta hôn đến mức làm cho đầu ta sắp thiếu dưỡng khí mới chịu buông ra , anh ta nói: “Là làm thế này! Về sau chúng ta sẽ ở bên nhau, em có phản đối không?”

“Có! Bà đây sẽ không bao giờ... Ô ô...”

Anh ta lại hôn xuống , răng nanh cắn cắn giống như là sói vậy , làm cho ta sợ run, lại có chút hưng phấn, má ơi, đây là bị sao vậy .

Anh ta rời đi môi của ta , nhìn ta đang thở hổn hển rồi hỏi: “Có ý kiến hay không ?”

Trong mắt ta toàn là phẫn nộ, tức giận gờ chân, “Chính là có, bà đây thấy anh liên phiền chán , tôi sẽ không... Ô ô...”

Anh ta lại một lần nữa hôn ta, càng thêm dùng sức, ta cảm giác như anh ta đang ăn môi mình vậy. Khuôn mặt ta nóng bừng giống như bàn là vậy , dần dần liền mất đi sức lực, thời điểm anh ta buông ra , chân ta đều đã mềm nhũn , anh ta ôm lấy ta hỏi, “Còn có ý kiến không?”

“Có...”

Anh ta làm bộ vừa định hôn tiếp , ta vội vàng nói, “Đã không có!”

An công tử cười cười, “Sớm như vậy không phải tốt hơn sao , đi tìm ba mẹ em thôi.”

Ta thật khóc không ra nước mắt, vừa rồi nếu không phải sợ anh ta làm cho thiếu dưỡng khí mà chết thì còn lâu ta mới thỏa hiệp !

Trở lại phòng khách, hai vị đại lão gia kia hiển nhiên là nghe trộm , trên mặt mang theo nụ cười không rõ hàm ý .

Khóe miệng của ta khe khẽ đau, phỏng chừng là bị sút , thằng nhãi này thật quá dùng sức , định đem ta làm thịt lợn để cắn sao ?

“Tìm hiểu cho kỹ , đường về sau còn dài, phải luôn biết nhường nhịn nhau.” Đây là lời khuyên cuối cùng mà ba mẹ cho chúng ta .

An công tử chào tạm biệt ta , anh ấy còn phải về công ty làm việc tiếp, mà ta đâm đầu ngã quỵ ở trên giường, đến giờ vẫn còn choáng váng mơ hồ , ta và An công tử đã thành một đôi ? Đây là thật sự sao ?

Chương 44: An công tử “không thẳng” được

Mất công đi dạo một vòng lớn, cuối cùng ta chẳng những không có từ chức được , ngược lại quay về bộ phận đề án , một lần nữa làm việc dưới tay chị Khổng .

Ta vốn rất cốt khí, đánh chết cũng không chịu về công ty tiếp tục đi làm , nhưng là vì ta nghĩ đến con số to đùng mà mình đang nợ An công tử kia , trước mắt ta không có năng lực hoàn trả , mà ba mẹ ta cũng chẳng thêm lo lót tiền giúp ta , cho nên dưới áp lực của An công tử , ta chỉ đành phải nhìn anh ta xé nát đơn xin từ chức của mình một lần nữa , sau đó bắt buộc ta ký vào hợp đồng lao động mới .

Trong giây phút ấy , ta cảm thấy rằng , chỉ cần mình ký một chữ vào thì đó sẽ là bán mình, ta sẽ không có ngày lành nữa .Cho nên lúc ấy ta dứt khoát kiên quyết phản kháng, đánh thái cực quyền (vòng vo) với An công tử trong chốc lát, cuối cùng bị anh ta đặt trên sô pha, rồi hai người chúng ta cùng nhau thở hổn hển , vì phòng ngừa lại tiến thêm một bước phát sinh cái gì, ta hung hăng cắn cắn đầu lưỡi An công tử , sau đó ký tên.

Đúng vậy, thằng nhãi này lại hôn ta , gần đây anh ta càng ngày càng không biết xấu hổ, động một cái lại muốn ôm ta, sau đó tự nhiên mà hôn với chả hít luôn , ta phi thường hoài nghi , kẻ đứng trước mắt này không phải là An công tử, hoặc chính là người bị yêu ma bám vào , thật khác thường .

Cho nên tại thời điểm anh ta lại muốn hôn ta một lần nữa , ta hung hăng đập anh ta một phát , anh ta nhanh tay lẹ mắt kẹp lấy chân của ta , nhú nhú lông mày, giống như đang nói, em xem cái chân của em nè , trông chả khác gì móng con chim điều !

Ta cũng trừng lại anh ta , nói: “Anh đứng lên cho tôi , bà đây bị đè nặng quá !”

Đương nhiên, ta cự tuyệt đề nghị mà anh ta muốn điều ta đến bên cạnh làm trợ lý , cũng cự tuyệt việc tiếp tục ở lại bộ phận nhân sự , ta muốn trở lại bộ phận đề án , ta cảm thấy đầu óc của mình nếu lâu không dùng thì sẽ bị rỉ sắt , sẽ càng không đấu lại được với An công tử , cho nên ta mới có tính toán như vậy , trở lại bộ phận đề án thôi .

Như vậy còn có một ưu điểm , chính là có thể cách xa An công tử một chút , bộ phận nhân sự cách văn phòng anh ta thật sự là quá gần , người này lại có sở thích nô dịch ta , ta không thể tự đưa mình lên của được .

Đương nhiên, không được hoàn mỹ là quản lý bộ đề án vẫn chính là cái tên Hasse kia , ta đối với kẻ hoành đào đoạt ái này vẫn là chất chứa oán niệm, hơn nữa vô cùng không muốn nhìn mặt .

Trình độ kia cũng chỉ kém viết ngày sinh tháng đẻ của Hasse rồi dán lên con bù nhìn sau đó dùng kim đâm chọc .

Vị trí nguyên lai của ta đã có người ngồi, ta lưu luyến nhìn một lát, có chút hoài niệm, không chịu dịch bước, mà cô gái kia bị ta xem sợ hãi, cũng không biết ta là ai, cho nên liền mắt to trừng đôi mắt nhỏ với ta .

“Ôi Nhuận? Thật là cậu a! Cậu thật sự đã được điều trở lại ư ? Tôi còn tưởng rằng Cao Hướng lại lại đang bốc phét cơ đấy !”

Thanh âm này phải lên đến quang tám chứ không đùa , ta không quay đầu lại cũng biết là ai, vừa quay đầu liền nhanh chóng cho cô ấy một nụ cười thật rộng , sau đó tiến lên ôm cổ cô ấy , “Jojo!”

Joey cũng ôm lại ta, “Gần đây Tổng giám đốc ổn không?”

Ta nhú mày, sao đang thời điểm vui vẻ như thế lại muốn nhắc tới người luôn gây mất hứng kia cơ chứ .

Không có nói chuyện được bao nhiêu , vẫn đang là thời gian đi làm , chị Khổng đã ở phía sau chúng ta ho khan vài tiếng , ta đành cun cút đi theo chị ấy vào văn phòng.

“Tổ trưởng! Em thật sự nhớ chị muốn chết!” Lời này cũng không phải do chột dạ , ta thật sự nhớ các đồng nghiệp trong bộ phận đề án này , nhớ ngày đó vừa vào công ty , cùng với bọn họ kề vai chiến đấu, ngày tháng như vậy tuy rằng vất vả nhưng cũng thực phong phú, chân chính học được không ít kinh nghiệm .

Chị Khổng nhìn nhìn ta, biểu tình trên mặt không có gì biến hóa, nhưng là giọng điệu lại thay đổi, “Thật sự nhớ tôi sao không gọi chị Khổng mà lại kêu tổ trưởng hả ? Con bé này, vừa đi đã hơn nửa năm, cũng không biết quay về xem ! Đồ vô lương tâm a! Hiện tại biết về nhà mẹ đẻ rồi hả ?”

Lời nói này làm cho lòng ta ấm áp, liên tục cười ngây ngô với chị Khổng .

“Được rồi được rồi, đừng cười ngây ngô nữa , đi ra ngoài làm việc đi. Hiện tại cô cũng có thể làm đề án bí mật , cho nên không cần ngồi ở chỗ cũ nữa . Đã sớm chuẩn bị chỗ rồi , đi ra ngoài hưởng theo bên tay trái , vị trí đầu tiên.”

“Cám ơn chị Khổng !”

Trở lại văn phòng, thấy những người đồng nghiệp cũ, tự nhiên vẫn phải cười đùa trong chốc lát. Trong ngành có vài người mới đến , tổ của chúng ta có hai người , cô gái tên là Tống Lý, chàng trai tên là Cổ Quyền. Sau khi nghe được tên của hai người kia , ta tự đáy lòng cảm thấy đau trướng . Tống Lý chính là cô gái ngồi ở vị trí cũ của ta , Cổ Quyền hiện tại ngồi ở đối diện ta , theo như chị Khổng nói thì , cậu thanh niên này làm trợ thủ cho ta .

Ta không nghĩ tới lần lộn bên ngoài một vòng, khi trở về lại biến hóa nhanh chóng như vậy , ta đều có trợ lý riêng mới kinh , có một loại cảm giác thăng quan tiến chức , lúc này liên nhện không được login QQ chia sẻ với Bối Quả Quả bom tấn vui vẻ này, cậu ấy ở bên kia vô đầu bút tai nói, tốt lắm Tô Nhuận, nhân cơ hội này cậu cửa luôn nam sinh nhỏ bé kia đi, không thể để mở vờn quanh miệng mèo thế được !

Nói là nói thế , ngoại hình của Cổ Quyền vẫn thực trắng nõn trắng nà , vừa thấy chính là một bé trai thành thật , nhưng sau khi ta cùng cậu ta quen thuộc, ta biết rằng mắt nhìn cũng chỉ là hư vô . Nghe nói, lúc trước ba mẹ Cổ Quyền hy vọng con mình có thể làm quan, nắm giữ quyền to, cho nên lấy tên cho đứa nhỏ là Quyền, tượng trưng cho quyền lực, nhưng là bọn họ xem nhẹ dòng họ của mình .

Cổ Quyền là một người thoát nhìn rối loạn nhưng trên thực tế thì rõ ràng là điên đảo chúng sinh . Tất cả bát quái trong công ty cậu ta đều có thể nắm giữ trước tiên , công lực có thể so sánh được với Cao Hướng . Cậu ta lú lo tiếng phổ thông không tiêu chuẩn , “..ì(chị) à , em nghe ..ói(nói) , ngày ..ôm(hôm) qua con chó ..à(mà) tiểu Trương bộ phận ..ài(tài) vụ nuôi đó, nó cắn người!”

Nhìn một cái, chính là một chút việc to bằng đậu xanh mà cậu ta đều có thể đến nói một câu với ta . Có thể thấy được, tinh thần bát quái của người này là cỡ nào cường đại rồi.

Ta từ màn hình ngẩng đầu lên , liếc mắt nhìn cậu ta , “Mau xem bản thảo, đừng nhàm chán như vậy nữa , chờ thời điểm không có người , chúng ta lại thảo luận vấn đề là kẻ không hay ho nào bị con chó của tiểu Trương cắn .”

Tiểu Trương của bộ phận tài vụ cũng coi như nhân vật truyền kỳ, ngăn ngừa vài ngày đã mở rộng danh tiếng của mình trong công ty , toàn bởi vì cậu ta nuôi một con chó không bao giờ rời được mình , nó đã liên tục đi theo cậu ta đến nơi làm việc, mới đầu là ngồi xổm trong cái lò vi sóng của gian pha nước bộ phận tài vụ , tiểu Trương dán giấy ngoài cái lò vi sóng rằng cái lò này đã bị hỏng , vì thế không có người dùng nữa .

Về sau lại có một ngày bị người phát hiện ra con chó này , là một con chó choai choai nửa xanh nửa chín , cứ việc vẫn trong thời kỳ trẻ con nhưng cũng đã nhìn ra được bản tính hung ác , bởi vì này con chó này rất đất tiền , tiểu Trương sợ thả ở nhà gặp chuyện không may cho nên liền mang đến công ty.

Chuyện này đã sớm không phải scandal gì lớn , nhưng là vì vài đầu lĩnh của công ty đi công tác , chủ tịch thì phụ trách đánh golf đã nhiều năm , hiển nhiên cũng không xen vào vấn đề chó mèo , người trong ban giám đốc thì chẳng mấy khi đến công ty. Vì thế tiểu Trương kia mới lớn mật lên, trong số những kẻ đi công tác kia có bao gồm cả An công tử , cùng với Hasse bộ phận đề án , cho nên mấy ngày nay ta mới nhàn nhả như thế , cảm thấy cuộc sống tốt đẹp bao nhiêu .

“Chị này , chị liền không muốn biết là ai bị cắn? Cắn chỗ nào sao?” Cổ Quyền mang theo vẻ mặt bí hiểm cùng bộ dáng vui sướng khi người gặp họa .

Tâm hồn bất quá bắt đầu rục rịch, lập tức leo lên QQ hỏi cậu ta : “Chẳng lẽ là bị cắn vào trứng ? Ha ha! Nếu không thì là cục hoa à ? Má ơi, nhân thú , khẩu vị quá nặng .”

Cổ Quyền đánh ra một cái emo (=..=) cho ta, sau đó nói, “Bà chị thật sự là thần kỳ , cắn đúng vào bộ vị máu chốt , cách trứng không xa. Chị có biết người nọ là ai chẳng?”

Ta vừa thấy vài từ bộ vị máu chốt này , nhất thời máu sôi trào, thân là một hủ nữ, ta có thể nào bình tĩnh được , vì thế ta hỏi nhanh , “Ai a ai a? Kể nào ngu ngốc như vậy không hay ho như vậy a?”

Cổ Quyền tiếp tục hắc tuyến, “Là tổng giám đốc vừa mới đi công tác trở về !”

“Ngao ngao ngao? An công tử bị chó cắn vào trứng? Kia về sau đoạn tử tuyệt tôn, không thăng được a? ! Ha ha ha...” Đây thật sự là báo ứng a! Ai bảo anh trộm hôn tôi , ai bảo anh không biết xấu hổ, báo ứng đến rồi, giờ này khắc này ta thật muốn vọt tới bộ phận tài vụ an ủi con chó mà tiểu Trương giấu giếm một chút, nuôi hay lắm , mày thực đã tranh đấu giành lại sĩ diện cho nhân dân lao động !

Ta chính đang nhịn không được mà cuồng tiếu, đột nhiên nhìn đến trên màn hình hiện ra N dấu chấm than , ta còn đang nghi hoặc có phải tay Cổ Quyền bị rút gân hay không, nhưng là khi ta tập trung nhìn vào thì phải sợ ngây cả người, loại kinh ngạc này quả thực giống như một chậu phân đột nhiên đổ ập lên đầu .

Bởi vì ta thấy được trên cái khung đối thoại kia viết “Diễn đàn XX nóng cốt “, thế nhưng lại là diễn đàn của công ty chúng ta , diễn đàn của hơn năm trăm người , cái diễn đàn mà phàm là lóe sáng thì đều là không có chuyện tốt , hôm nay sao lại nhảy bổ ra như thế ? Mà bởi vì ta đang quay lưng về phía văn phòng chị Khổng , cho nên thời điểm chat QQ đều là xem xong một câu đều thuận tay tắt đi, sau đó lại mở ra tiếp tục , như vậy là vì phòng ngừa chị Khổng nhìn lén.

Nhưng là ngay tại thời điểm ta trả lời Cổ Quyền , diễn đàn này lóe ra , sau đó bị ta thu nhỏ , sau đó bởi vì ta quá hưng phấn cho nên căn bản là không thấy diễn đàn này có cái gì khác lạ, liền trực tiếp rống lên một câu như vậy , ngay sau đó, đồng nghiệp các ngành vốn lặn im dưới nước lập tức như nổ bình gas , đều vô cùng kinh ngạc, nguyên lai là bọn họ buổi sáng mới chỉ nghe nói , còn không tin tưởng lắm , nhưng ta vừa nói như vậy thì bọn họ đều tin, bởi vì mối quan hệ giữa ta và An công tử không bình thường , mọi người trong toàn công ty đều biết.

Sau đó bọn họ bắt đầu an ủi, thậm chí bắt đầu giới thiệu Trung Tây y. Ta nhìn chằm chằm màn hình mà cả kinh nói không ra lời, đem tin tức kéo đến trên cùng càng làm cho ta nghĩ đến một việc đã xảy ra.

An Tùy Dụ nói: “Công ty nghiêm cấm mang vật nuôi đi làm, nếu bị phát hiện, đuổi việc.”

Ngay sau đó xuất hiện là câu nói kia của ta , An công tử bị cắn trứng , anh ta không thăng được .

Ôi trời ạ! Sao lại trùng hợp như thế cơ chứ ? Bần ni thường xuyên thấp hươg a, sao thượng đế ngài lại làm khó ta như thế a, A men!

Một lát sau, ta nhận được điện thoại của An công tử , thanh âm kia đều có thể đóng băng nước biển , anh ta nói, “Tô Nhuận, hạn cho em trong vòng nửa giờ xuất hiện ở nhà của anh, nếu không... Nếu không... Tự gánh lấy hậu quả!”

Anh ta liên tục nói hai câu nếu không, đại khái là cạ từ , không biết làm thế nào để uy hiếp ta nữa, xem ra là thật tức giận , có thể làm An công tử tức đến mức không biết uy hiếp người như thế nào, cái này có tính là siêu năng lực của ta hay không ?

Cổ Quyền nhìn đến ta mặt xám như tro , thở dài lắc lắc đầu, “Chị à, nhất định chị phải bình tĩnh a, cái khó ló cái khôn, trăm ngàn đừng hoảng hốt, lấy nhu thắng cương a! Thật sự không được, vậy thì cường bạo tổng giám đốc.”

Ta hung tợn trừng cậu ta, “Về sau khi đang làm việc, đừng có nói loại bát quái này với tôi ! Cho dù nói cũng đừng dùng QQ, không biết dùng MSN a!”

Trên màn hình máy tính điên cuồng lóe ra các loại emotion, không cần xem cũng biết là các đồng nghiệp , ta xem như lại nổi tiếng rồi .

Joey thò mặt lại đây, vẻ mặt nịnh nọt, “Nàng à! Tổng giám đốc có phải thật sự không thể ABCXYZ à ? Thật đáng thương a!”

Ta nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn kia , nhìn kiểu gì đều không giống như là đang tiếc hận cho An công tử .

Trong văn phòng lại xuất hiện một người, là tiểu Trương trong truyền thuyết kia, cậu ta rơi lệ rùng rùng lao lại đây, lập tức gục ở trước mặt ta, chỉ kém ôm lấy đùi ta , cậu ta nghẹn ngào nói, “Ôi Nhuận a, niệm ở chúng ta cùng là đồng nghiệp, cô nhất định phải giúp tôi nói tốt vài câu ở trước mặt tổng giám đốc a! Tôi quen biết một lão thầy thuốc trung y, cả ông và bố của lão ý đều xem bệnh cho đại tổng quản Lý Liên Anh , tay nghề tổ truyền , hiện tại tôi sẽ đi tìm lão ý , bắt lão ý nhất định chữa trị khỏi cho tổng giám đốc !”

Ta sửng sốt một hồi lâu, đầu óc hỗn độn mới nhớ tới Lý Liên Anh là ai, nếu thực để cho lão lăng băm trung y kia đi chữa bệnh , còn không trực tiếp biến thành thái giám chắc ?

Chương 45: Cẩn thận sói tới gần

Lực lượng của quần chúng nhân dân quả là vĩ đại , tinh thần bất quá của quần chúng nhân dân là đánh đâu đánh không chết , nhưng tính sùp pờ soi của quần chúng nhân dân xem ra cũng thật muốn cái mạng già của ta a!

Từ lúc ta rời đi chỗ ngồi của mình , điện thoại của ta vẫn bao giờ đình chỉ reo vang , trong đó còn bao gồm cả chị Khổng , điện thoại của chị ấy thì ta không dám không tiếp , chị Khổng chỉ nói một câu , đi cửa sau đi , thuận tiện thì hãy nén bi thương!

Từ trong thang máy lao ra , ta chạy không kịp thở , một đầu đâm vào cửa nhà An công tử , sau đó cánh cửa này liền oành một tiếng bị ta phá tung , bởi vì mất đi trọng tâm nên ta lấy một cái tạo hình ngã gục xuất hiện trước mặt An công tử .

Ta ngẩng đầu, cổ nén đau đớn, nhếch môi cười với anh ấy , “Chào Tổng giám đốc !”

An công tử ngồi trên xe lăn , trên thân mặc một bộ quần áo ở nhà màu đen , trông giống như vừa tham gia lễ tang về xong vậy , anh ấy nhìn xuống ta, đưa tay giờ đồng hồ lên, “Anh nói rồi, trong vòng nửa giờ phải xuất hiện ở trong nhà của anh, em đến muộn 3 phút.”

Thật là đến muộn, nhưng là ta đã sức cùng lực kiệt , đường từ công ty đến nhà anh ấy thật sự quá xa , chẳng lẽ chính anh ấy lại không biết, thêm nữa bây giờ lại đang là cao điểm , thật sự là làm khó ta a!

Ta đi một chuyến này có thể nói là sống chết không rõ a, với tính cách quái đản thất thường của An công tử kia , thật không biết muốn chinh ta như thế nào nữa . đàn ông coi trọng nhất chính là mặt mũi, mà bởi vì có liên quan với ta , mặt mũi của anh ấy ở trong công ty đã thành nơi hót rác , cho nên có thể phỏng đoán được, ta sẽ chết thực thảm, một câu nén bi thương kia của chị Khổng phỏng chừng là đang nói ta.

Ta thật muốn bắt đầu cao ngạo mà kêu một tiếng , tôi đây trên không then với trời , dưới không then với đất , giữa không then với Đảng với nhân dân , anh muốn làm gì thì làm, bà đây không sợ nhà anh ! Nhưng là nghĩ lại nghĩ đi , nghĩ đi lại nghĩ lại, ta không dám a! Đầu tiên , ta luyện tiếu công việc này , ta đã tìm được vị trí chuẩn xác của bản thân mình rồi , làm đề án là công việc mà ta ưa thích , ta không thể cứ như vậy mà đánh mất một công việc lương cao được .

Bởi vậy mới nói , ta lại muốn khiển trách An công tử , lúc trước nhất định là anh ấy đều tính kế tốt lắm, ta trở lại bộ phận đề án chiếm được trọng dụng, sau đó ta yêu thích công tác này , sẽ không muốn từ chức nữa . Thế mà lúc trước anh ấy còn ra vẻ khó xử nữa chứ, ta còn tưởng rằng chính mình đã uy hiếp anh ấy thành công , kết quả là mới phát hiện ra , anh ấy vĩnh viễn là con hoàng tước ở phía sau. Một tên giáo hoạt như vậy , ta làm sao có thể dễ dàng tin tưởng anh ấy cơ chứ ?

Tiếp theo còn có một điều , ta nợ tiền anh ấy a! Đây là chuyện thực làm bằng sắt .

Cho nên, ta quỳ rạp trên mặt đất do dự một lát, sau đó lập tức đứng lên, bỏ nhào vào trước mặt , ôm lấy phần eo của anh ấy, khóc hô, “An công anh làm sao thế này , đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy làm

em cảm giác bị thống sâu sắc , là kẻ nào táng tận thiên lương biến anh thành như vậy a ! An công tử, anh không thể có chuyện được a! Ô ô...”

An công tử nắm bắt lấy cằm của ta , ngón tay ấm áp lau đi nước mắt bên khóe mắt của ta , anh ấy nhìn ta nhu tình như nước , “Đừng khóc, em như vậy sẽ làm anh đau lòng .”

“An công tử, em sẽ báo thù cho anh !”

“Rằng em dù có sắc bén như thế nào cũng không so sánh được với con chó ngao kia , đừng làm chuyện điên rồ.”

“Ô ô...”

Hai chúng ta còn kém không ôm đầu khóc rống , không thể không cảm khái một tiếng, ở cùng với An công tử thời gian dài quá khiến khả năng diễn trò của ta đã phát triển tốt lắm, mà anh ấy làm nhân vật cấp bậc tiền bối của ta, tự nhiên sẽ tốt hơn so với ta gấp nhiều lần.

Ta diễn trò là vì chứng minh tâm lý ăn năn của mình , làm cho An công tử buông tha ta lúc này đây, xử lý nhẹ nhàng , nhưng An công tử vì sao lại muốn theo ta diễn trò nhỉ ? Ta mới đầu cũng không rõ, nhưng là khi cánh cửa mở ra , thời điểm vị Chủ tịch nhiều năm đánh golf cùng với chủ tịch phu nhân xuất hiện , ta liền hoàn toàn đại ra .

Hai vị đại lão gia bọn họ thấy tư thế của chúng ta , cùng với vẻ mặt nước mắt của ta , vẻ mặt dịu dàng của An công tử , cũng đại ra .

Sau một lúc lâu , An phu nhân mới tiến lại đây, run run đưa tay sờ sờ mặt An công tử , “Con, đây là thật sao?”

Ta lau nước mắt, yên lặng lui ở một bên, cúi đầu.

An công tử còn đang nắm tay ta, truyền qua độ ấm.

“Ba mẹ , sao hai người lại đến đây? Con không sao, hai người hãy trở về đi.”

An phu nhân rưng rưng, “Con , không có việc gì , hiện tại trình độ chữa bệnh phát triển , thật sự không được thì chúng ta ra nước ngoài trị liệu, con đừng luẩn quẩn trong lòng , con vĩnh viễn đều là đứa con trai tốt của ba mẹ .”

Chủ tịch vô cùng trấn định, ông ấy đi tới, vỗ vỗ bả vai của ta , “Tô Nhuận , cháu hãy chăm sóc cho Tùy Dụ nhé, nhà họ An chúng ta sẽ không bạc đãi cháu !”

“A?”

An công tử dùng sức nhéo nhéo tay của ta, thời điểm lại nhìn của ta , trong đáy mắt thể nhưng ướm át một mảnh, “Tô Nhuận, em đi đi, vĩnh viễn đừng quay trở lại nữa .”

Ta cả kinh, theo bản năng liền một lần nữa gục trước mặt anh ấy, “Em không đi! Em thế nào cũng không đi!”

Nói đùa sao , biểu tình này của anh ấy tuy nói là làm cho ta đi, nhưng là tay thì như cái kìm nắm chặt lấy ta, ta có thể nhìn không ra sao, đây là đang diễn trò cơ mà ? Ta cũng không ngờ!

Vợ chồng chủ tịch rưng rưng mà đi, cánh cửa cup một tiếng bị khóa lại .

“Này này này , còn khóc cơ à? Hành động không sai nha ! Được rồi, người xem đều đi rồi, em còn khóc cái gì nào , định diễn trò cho anh nhìn sao ?” An công tử đẩy đẩy ta.

Ta ngạc nhiên, “Vừa rồi rốt cuộc là anh muốn làm gì ?”

Anh ấy nhún nhún vai, đem ta kéo lên, thuận thế liền ôm ở trong lòng, cái chân ta không nghe lời cứ mềm nhũn ra , an vị trên đùi anh ấy, anh ấy cười cười, “Vừa rồi em không nghe chủ tịch nói cái gì sao? Nhà họ An sẽ không bạc đãi em , con dâu chính thức ạ!”

Biểu tình ngay lúc đó của ta thật giống như phát hiện trong đồ ăn của mình có con giòi vậy , vừa sợ lại vừa ghê tởm, “Anh nói cái gì mà con dâu chính thức ? An công tử , không phải là anh đang đùa tôi đấy chứ?”

Anh ấy cười cười, dáng vẻ âm trầm có thể hù chết vài tỷ nhân dân, “Tô Nhuận, trông anh như người hay nói đùa sao?”

Ta lắc lắc đầu.

“Vậy thì là sự thật, anh cảm thấy chúng ta có thể phát triển tiến thêm một bước, kết hôn là một lựa chọn khá được.”

“A a a a!” Ta ôm lấy đầu An công tử, cẩn thận kiểm tra xem có dấu răng của chó hay không, biết đâu có khi anh ấy bị cắn vào đầu cho nên biến thành dần độn? Cái ý muốn kết hôn kia là sao? Chúng ta mới quen biết vài ngày a, còn chưa có kéo dài thành mối tình bảy năm như trong truyền thuyết đâu, còn chưa có chính thức yêu đương đâu, thế mà đòi nhảy cách muốn kết hôn?

Thằng nhãi này không phải là An công tử rồi, thằng nhãi này là tên dần độn, thằng nhãi này không phải An công tử, thằng nhãi này đang mộng du. Ta ở trong lòng liên tiếp mặc niệm như thế.

An công tử vỗ vỗ tay của ta, “Hiện tại chúng ta nên nói đến chuyện vừa rồi lời em thảo luận trên diễn đàn, Tô Nhuận anh phải cùng em nói cho rõ ràng! Đẩy anh vào phòng nào.”

Lòng ta nhất thời như tro tàn, nên đến quả nhiên là phải đến, “An công tử, em sai lầm rồi! Anh tha thứ cho em đi! Em thật sự không phải cố ý nói sau lưng anh như vậy, em thật sự sai lầm rồi, em thực xin lỗi anh, em đại biểu cho cả nhà em xin lỗi anh, anh tạm tha em đi, em không dám nữa, lúc ấy thật sự em không phải cố ý a, em chỉ là tán gẫu bát quái cùng đồng nghiệp, bởi vì nhất thời không thấy rõ, vừa vặn diễn đàn công ty nhảy xổ ra, cứ như vậy, hiểu lầm a, tuyệt đối là hiểu lầm!”

“Không có việc gì, Tô Nhuận, em đừng khẩn trương a, anh chỉ bảo em đẩy anh vào phòng, chúng ta cùng nhau nói chuyện, xem em bị dọa ra sao kìa, thật đúng là khóc a, đừng sợ a, đẩy anh vào đi.”

“Em sai lầm rồi! Anh muốn xử lý như thế nào đều được, An công tử, anh tha cho em đi!”

Lúc này ta là khóc thực, thời điểm mà An công tử cười còn đáng sợ hơn cả đen nghiêm mặt, vẻ tươi cười run rẩy theo công thức mặt than kia, không hiện thì thôi, vừa hiện nhất định kinh người a. Còn có một điều nữa là, anh ấy vẫn nói vào phòng, vào phòng làm gì? Ba cái chữ to ‘quy tắc ngầm’ ở trong đầu ta hiện lên, trong bụng anh ấy không có ý tốt a!

An công tử ngồi trên xe lăn, cấp độ giống như hoàng đế ngồi trên long ỷ vậy, anh ấy mỉm cười nhìn ta, phi thường hòa ái nói: “Em xem em đem anh nói thành địa chủ xã hội cũ rồi, anh chỉ muốn tán gẫu vài câu với em mà thôi, không có ý gì khác, em cầu xin tha thứ làm gì, anh cũng không muốn làm gì em, hơn nữa, không phải em đều nói anh không “thẳng” sao, anh còn có thể thế nào?”

Ta vẫn giữ vẻ mặt cầu xin, không động đậy.

An công tử tự mình xoay xe lăn vào phòng, sau đó dắt cổ họng kêu ta, “Tô Nhuận, chừng nào thì em trả tiền a?”

Ta hung hăng cắn răng, An công tử chỉ biết lấy tiền làm ta sợ, cố tình mỗi lần đều có hiệu lực, ta thật là không cốt khí!

Ngoan ngoãn đứng trước mặt anh ấy, An công tử nhìn ta cười, “Vừa rồi em nói em sai lầm rồi, em đã làm gì mà sai lầm? Nói tới nghe một chút coi.”

“Em không nên thảo luận trên diễn đàn là anh không “thẳng” được.”

“Thế thôi sao?”

“Em...” Ta có cái gì sai a, ta cũng thực không nghĩ ra.

An công tử thở dài, kéo ta ngồi ở bên người, “Tô Nhuận, em là không nên nói những điều này trong thời gian đi làm, hơn nữa vẫn là trên diễn đàn của công ty, em có biết một câu này của em sẽ tạo thành hậu quả gì không?”

“Về sau mặt anh quét rác.”

“Sau khi anh với em cùng một chỗ , thì đã chẳng có mặt mũi gì rồi, cho nên vấn đề này không quan trọng . Quan trọng là em mang đến tổn thất cho công ty .”

“Gì chứ ?”

“Nghe xong lời em nói , khẳng định toàn bộ buổi chiều thậm chí cho tận đến khi anh trở lại công ty đi làm , các đồng nghiệp đều đã túm tụm lại nghị luận , không thể toàn tâm toàn ý làm việc , do đó chậm trễ công tác, em nói xem em tạo thành bao nhiêu tổn thất?”

Ta ghen hòng nhìn trần trời, một câu của ta có tác dụng lớn như vậy sao? Nhưng là căn cứ theo kinh nghiệm bất quá nhiều năm của mình , ta lại cảm thấy hẳn là có khả năng , thời điểm vừa nghe thấy Cổ Quyền nói ra tin tức này ta liền hoàn toàn hưng phấn không thể làm việc nổi , nói gì đâu xa , giờ An công tử đang ở ngay trước mặt , ta cũng rất hiếu kỳ, có phải thật sự không thể “thăng” hay không .

An công tử chú ý tới ánh mắt của ta , nhẹ giọng ho khan một tiếng, “Dựa theo biểu hiện của em thì tiền thường năm nay em đừng nghĩ nữa , thêm vào đó em phải bồi thường phí tổn thất danh dự cùng với phí tổn thất tinh thần cho anh nữa .”

“Đòi tiền không có! Đòi mạng cũng không có! Chỉ có trái tim yêu nước của một cô gái ngây thơ trong sáng ! Anh xem rồi làm đi!”

An công tử hơi hơi nở nụ cười, “Được , sẽ lấy trái tim kia của em !”

Khi đó bị anh ấy thúc giục đòi nợ ta sợ tới mức thần chí không rõ, thế cho nên ta bật lại ngay , “Anh còn có hứng thú với nội tạng con người sao ? An công tử anh quả nhiên biến thái!”

“Leng keng.” Đúng lúc này, chuông cửa reo lên .

“Đi mở cửa đi !” Anh ấy phân phó.

“Sao lại bảo em đi?” Ta là khách a, sao lại phải đi mở cửa, hơn nữa, vạn nhất là người không nên tới , thấy được ta và An công tử cùng dưới một mái hiên, thế thì thật không tốt a.

“Em không bị làm sao , em không ra cửa thì ai mở cửa hả ?”

Ta bĩu môi đi mở cửa, là chuyển phát viên, cậu ta đem một cái bao lớn giao cho ta ký nhận rồi rời đi luôn.

Ta đối với cái bao này ngần người , An công tử từ trong phòng lăn xe đi ra, “Chuyển đến trong phòng đi , thuận tiện thu dọn một chút.”

“Đây là cái gì?”

“Hành lý của em .”

“Cái gì? Hành lý của em sao lại ở chỗ này?”

An công tử liếc mắt nhìn ta một cái, nói năng nhẹ nhàng như không : “À , anh nói với mẹ em là anh bị bệnh, muốn em tới chăm sóc cho anh vài ngày, sau đó mẹ em liền ký gửi đồ đạc của em lại đây .”

“Diên mất rồi !”

Ta quả thực là không biết nói cái gì cho phải, hai vị đại lão gia này đã đem ta bán đi ư ? Chẳng lẽ bọn họ không biết rằng An Tùy Dụ không phải người tốt? Chẳng lẽ không bận tâm đến cảm thụ của ta chút nào sao ?

“Đừng ngần người nữa , em mau đi thu dọn đồ đạc , lát nữa còn phải nấu cơm đó .”

“An công tử chúng ta nói chuyện cái đã .”

“Không nói chuyện nữa , em đã nói không nói chuyện với anh cơ mà.”

“Không , chúng ta phải nói chuyện cho rõ đã, về em và anh , kỳ thật chúng ta chính là bạn bè bình thường , quan hệ vẫn là rất thuần khiết .”

“Ai thuần khiết với em ? Chúng ta không phải đã sớm không thuần khiết sao?”

“Cái...” Rầm còn chưa đi ra, anh ấy liền trờng ta một cái , ta lập tức sửa miệng, “Hiểu lầm , anh là học trưởng của em , là thần tượng của em . Chúng ta là mối quan hệ cách mạng hữu nghị, ha ha...”

“Chúng ta chẳng phải đã lên giường rồi sao?”

“Hả ?”

“Mấy lần ở Thượng Hải .”

“....” Ta tịt họng.

“Chúng ta còn nhận sẽ kết hôn .”

“A?” Loại này mà anh ấy cũng không biết xấu hổ tùy tiện nói ra sao ?

“Em xem, còn có gì thuần khiết đáng nói?”

“Nhưng là, em cũng không thể ở chung với anh được ! Em không thể ngủ cùng với anh được , em phải thủ thân như ngọc , em là người có quan niệm truyền thống rất mạnh ! Em cũng là người có thân phận đảng hoàng , anh định bắt ép em thì không có cửa đâu! Người nhà em cũng không dễ bãi bình như vậy đâu , em về nhà giải thích rõ ràng ẹ em , bà ấy sẽ đứng ở phía em ngay !”

“Ai nói cho em là chúng ta ở chung ? Ai nói cho em là anh muốn ngủ cùng em trên một cái giường ? Đây này, Tô Tiểu Bạch, nguyên lai em không phải Tiểu Bạch, em là sắc lang a! Trong óc toàn nghĩ cái gì vậy ? Anh là cho em đến hầu hạ anh , nhanh đi mua đồ ăn đi anh đói bụng rồi .”

“Anh!” Ta tức giận đến ngứa cả hàm răng .

An công tử nở nụ cười ha ha , “Người nào đó viết nhầm chữ làm thành mấy tờ giấy ghi nợ cho anh , nếu em hầu hạ anh thư thái, anh sẽ trả lại giấy ghi nợ cho em. Nếu em chọc anh tức giận , vậy thì chúng ta sẽ giải quyết vấn đề bằng tiền tài , thuận tiện, bồi thường cả chi phí tổn thất danh dự.”

Phỉ nhổ vào ! Ta quả nhiên là sinh ra bất lợi a! Xem ra cần phải tìm pháp sư phong thủy cải mệnh cho ta thôi ! Ta quay đầu nhìn nhìn An công tử ngồi trên xe lăn mà vẫn thực tuấn tú mất hồn như trước , hung hăng xì một tiếng khinh miệt. Chờ đó!

“Em ngủ chỗ nào?” Ta tức giận hỏi anh ấy.

“Ngủ cách vách phòng anh đi . Phương tiện để buổi tối anh gọi em.”

Đây vẫn là người sao, đem ta làm thành cái gì ?

Ta dùng sức kéo bao hành lý mà mẹ ta gửi đến , trong này rất cuộc chứa cái gì vậy, sao lại nặng như thế ? Đây là tính để cho ta ở mấy ngày a , sao lại nhiều như vậy ?

Bộ dáng An công tử hoàn toàn là xem kịch vui , chẳng có ý muốn tới hỗ trợ . Được rồi, ta tha thứ cho anh ấy , ai bảo anh ấy đang ngồi xe lăn cơ chứ , xem ra thật sự là bị thương không nhẹ a. Ta lại nhin không được đem ánh mắt đánh giá ở nửa người dưới của anh ấy một lát.

An công tử đột nhiên nở nụ cười, “Có phải em đang lo lắng anh thật sự không “thăng” được , về sau em sẽ không hạnh phúc hay không?”

Mặt của ta đỏ bừng lên, “Không thể nào!”

An công tử vui mừng gật đầu, “Anh đã không nhìn lầm em , em thật sự là bà xã tốt .”

Bà xã ? Từ này làm cho ta đột nhiên rung động trong lòng một chút , ngay sau đó thì lại ảm áp lên.

Đang ở thời điểm ta cảm thấy ảm áp hoà thuận vui vẻ , trong quá trình ta sử xuất sức lực bú sữa , đem bao hành lý này tùm vào trong nhà , cái bao kia tức hồ đã sống lâu tới giờ phút cuối cùng , trong khoảnh khắc đó vỡ tan ra , sau đó những thứ bên trong rầm rầm giống như nước lăn ào ra ngoài .

Khi chúng ta thấy rõ ràng là cái gì , ta cùng An công tử đồng thời trợn mắt há hốc mồm, “áo mưa” , thuốc tránh thai cùng với các loại rượu thuốc tráng dương .

“Khụ khụ...” Ta có chút xấu hổ, cười khan vài tiếng, “Em mở cửa hàng bán trên mạng , làm nghề tay trái , mẹ em thật sự là am hiểu lòng người a, cung cấp nhiều như vậy .”

“Khụ khụ...” An công tử cũng có chút xấu hổ, bắt quả anh ấy nói là, “Làm sao mà em biết mấy thứ này tốt hay không, vạn nhất đồ em bán đi là sản phẩm giả kém chất lượng , sẽ có khách hàng trách cứ em , cho nên anh đề nghị, chúng ta hãy thử xem hiệu quả trước , sau đó lại bán đi.”

16. Chương 46 - 48

Chương 46: Gian tình rõ ràng rành

Chủ tịch Mao dạy chúng ta làm gì cũng phải thực sự cầu thị, cho nên khi nghe được một câu nói ái muội như vậy của An công tử , ta cảm thấy giả ngu đã không thể lừa dối quá quan được nữa rồi .

Cho nên ta cải biến sách lược , vươn ngón tay cái hướng về phía anh ấy , hung hăng khích lệ anh ấy một phen, “An công tử , anh thật không hổ là thương nhân điển phạm a! Anh vì người tiêu thụ suy nghĩ như thế quả nhiên là chuyện rất may mắn cho ngành nghề bất động sản về sau a! Em thay mặt cho quần chúng nhân dân cảm tạ anh !”

An công tử nhìn ta , cười nhạt , không nói lời nào.

Ta nuốt nước miếng , nói tiếp , “An công tử , em chưa thấy qua thương nhân nào như anh , từ nhỏ mẹ em đã giáo dục em rằng làm thương nhân thì phải gian trá xảo quyệt , bằng không thì làm sao mà kiếm tiền được cơ chứ ? Anh xem hai cái cửa hàng của nhà em đó , là bởi vì tâm địa nhà em rất thiện lương cho nên vẫn luôn ở trạng thái sắp đóng cửa . Nhưng là từ khi quen biết An công tử , từ khi nghe xong lời vừa rồi của anh ... Lời nói hùng hồn đó làm cho em hoàn toàn phủ định những lý luận trước kia ! Thương nhân có tiền giống như anh , nguyên lai cũng không phải xấu xa a! Nếu thương nhân Trung quốc đều giống như An công tử anh thì có phải thế giới này sẽ luôn tràn ngập tình yêu không ! A a a! Chỉ cần mỗi người đều dâng ra một chút yêu thương ...”

An công tử bật lỗ tai lại , chống tường , mặt như xanh xao nhợt nhạt .

Ta oán thăm , ta ca hát có khó nghe như vậy sao?

An công tử hít sâu một hơi , lặn xe đi đến trước mặt của ta , thuận tay nhặt một hộp thuốc trắng dương lên , thở dài nói: “Mẹ vợ đại nhân là cảm thấy con rể không thể cho em hạnh phúc sao? Anh đây mà không chứng minh một chút thì chẳng phải sẽ làm thất vọng một mảnh tâm ý của mẹ vợ đại nhân ? Tô Nhuận, thật đáng thương cho tấm lòng của cha mẹ trong khấp thiên hạ a!”

Ta trừng lớn hai mắt nhìn anh ấy , An công tử là đang nói giỡn với ta sao ? Anh..anh..anh ấy không phải bị cắn vào trứng sao? Sao còn có thể... Mặt của ta đỏ bừng bừng , kéo tới tận cổ , anh ấy nhìn như không đang nói đùa, nhưng lại phi thường đứng đắn nói với ta những lời không đứng đắn , điều này làm cho ta cảm giác được mọi chuyện rối tung !

An công tử chậm rãi lặn xe tới gần ta , theo bản năng ta liền nhảy lên , chạy đến vài bậc thang, từ trên cao nhìn xuống , sau đó hai tay ôm ngực , vẻ mặt đề phòng cướp bóc .

Nghĩ rằng đây hẳn là an toàn rồi , cái xe lặn kia dù đi kiểu gì thì cũng không thể leo lên cầu thang a!

Nhưng là, ta quên mất An công tử là một quái vật !

Anh ấy lặn xe tới trước bậc thang , thản nhiên liếc mắt nhìn ta một cái, khi đó ta còn đang đắc chí , anh có giỏi thì leo lên đi! An công tử thở dài, “Tự làm bậy không thể sống!”

“Cái gì?” Ta ngây người một cái , ngay sau đó liền trợn mắt há hốc mồm !

Bởi vì ta thấy An công tử , ở bậc thang trước mặt, anh ấy đứng lên , sau đó từng bước một đi tới trước mặt ta , đổi thành anh ấy từ trên cao nhìn xuống , nắm cằm của ta vô cùng khiêu khích , mỉm cười nói: “Tô Nhuận, anh cảm thấy là anh có tất yếu phải nói cho em biết cái gì kêu là đạo làm vợ .”

Đầu óc của ta lại một lần nữa tắc tịt , hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ , há mồm ra nói một câu, “Em bán nghệ không bán thân!”

An công tử phụt một tiếng nở nụ cười , gương mặt tuấn tú đến gần ta thêm vài phần , hơi thở ấm áp lan tỏa trên gương mặt của ta , trong thanh âm còn dẫn theo chút mỉa mai, “Không sai không sai, anh thích loại cô nương có tài nghệ như em ! Chúng ta cùng nói chuyện nhé ?”

Ta lại vội vàng lắc đầu, “Em cũng không biết diễn xiếc! Cái gì cũng không bán!”

An công tử gật gật đầu, đưa tay vuốt ve mái tóc của ta , điều này quả thực làm cho ta không rét mà run, anh ấy nói, “Như vậy cũng tốt, em cũng không cần phải vất hết óc mà suy nghĩ xem mình có cái tài nghệ gì . Phỏng chừng nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được.”

Ta cắn răng, “Anh đây là ghét bỏ em!”

“Phụ nữ không tài thì là đức, anh thích em như vậy , đặt ở nơi nào đều... An toàn.”

An công tử từ từ mở miệng nói một câu làm cho ta như đặt mình trong băng lửa , nóng lạnh hỗn loạn , nghe nửa câu đầu, ta còn có chút đắc chí , còn có một chút đỏ mặt thẹn thùng , dù sao đây là An công tử a, tổng giám đốc a, nhân vật cấp đại thần cơ đấy , đây là đang biến thành thổ lộ với ta a! Về sau ta có thể đi ra ngoài khoe khoang , nói An Tùy Dụ yêu ta yêu muốn chết a!

Nhưng là nửa câu sau, nhất là khi anh ấy tạm dừng một lát mới nói ‘an toàn’ , làm cho lòng ta sinh giận dữ , nâng chân lên hung hăng đá vào đầu gối anh ấy , vung tay hô to, tự nhiên là ở trong lòng , ai bảo anh nói lung tung nói, xứng đáng!

An công tử hét thảm một tiếng , sau đó liền ngồi sụp đi xuống , sắc mặt tái nhợt.

Ta bị anh ấy làm cho sợ tới mức ngây ngẩn cả người , đây là làm sao vậy? Chẳng lẽ anh ấy lại đang diễn trò? Dựa theo lẽ thường mà nói, không phải An công tử hẳn là lập tức phản công sao , anh ấy tuyệt đối không phải người biết chịu thiệt a! Nhưng là lúc này làm sao vậy?

“An công tử?” Ta nhỏ giọng gọi , chậm rãi tới gần anh ấy , thời điểm xác định anh ấy không có sức chiến đấu , ta mới đứng thẳng sống lưng, cười to ba tiếng, chỉ vào mũi anh ấy nói, “Bà đây không phải dễ chọc ! Tiểu tử nhà anh kinh ngạc chưa!”

Nhưng là ta nói năng kiêu ngạo như thế mà An công tử vẫn là không có phản ứng gì , ta thế mới cảm thấy đã gây ra chuyện lớn, vì thế ngồi xổm trước mặt anh ấy , thấy cái trán anh ấy đầy mồ hôi, cùng với khuôn mặt nhẩn nha .

“Anh làm sao vậy?”

An công tử nhìn ta một cái đầy u oán , “Tô Nhuận, em là muốn thủ tiết sao?”

Thủ tiết? Bộ vị trọng yếu ? Ta bỗng dưng lại đỏ mặt .

An công tử thấy ta đỏ mặt , thế nhưng anh ấy cũng đỏ mặt theo , đây là biểu tình phi thường hiếm thấy trên bộ mặt than vụn năm không thay đổi nha .

“Khụ khụ... Em đừng hiểu sai ! Anh thực khỏe mạnh!”

Ta ngay lập tức gật đầu, “Em biết em biết, anh không cần triển lãm cho em xem.”

An công tử hắc tuyến.

Ta vừa cúi đầu thì thấy trên quần anh ấy loáng thoáng có dấu vết màu đỏ sẫm, ta đột nhiên cả kinh.

“Đỡ anh đứng lên.” Anh ấy ra lệnh.

Ta ngoan ngoãn nâng anh ấy dậy , sau đó để An công tử ngồi trên xe lăn .

“Đẩy anh vào phòng , đổi bộ quần áo cho anh , thuận tiện tắm rửa.”

“Cái gì? !” Ta mở to hai mắt nhìn tròng tròng , “Anh bảo em tắm rửa cho anh ư ? Anh cho anh là Ngân Phiếu a!”

“Ngân phiếu?” An công tử nghi hoặc, một lát thì mặt hoá trang giống như Bao công vậy , “Ô Nhuận! Tốt lắm!”

Ta ngăn người, trí nhớ của An công tử sẽ không tốt như vậy chứ , chẳng lẽ anh ấy đã nghĩ ra được Ngân Phiếu là con chó nhỏ mà ta nuôi sao ? Đáng sợ thật , người đàn ông này rất hay mang thù a!

Ngoan ngoãn đẩy anh ấy vào phòng , miệng than thở , cũng không phải thật sự tàn phế , cũng không phải thật sự không thể đi đứng , sao lại cứ phải ngồi xe lăn cơ chứ ? Cuối cùng ta đem hành vi này nhận định thành chuyện làm bộ làm dáng , An công tử chính là một người mà thời điểm bận việc thì đau trứng , thời điểm nhàn rỗi thì làm dáng .

Tủ quần áo của An công tử rất sạch sẽ , cũng tương đương lớn , các loại quần áo đều là phân loại có quy củ , như vậy khi tìm sẽ rất tiện lợi . Chỉ cần nhìn thì đây là một người đầu vào đầy , mọi thứ đều có quy luật . Nhưng là ta chính là một người hoàn toàn không quy luật , ta hướng tới đều là dùng xong rồi vứt bừa ra đấy , thời điểm muốn tìm liền đem tất cả đều đào ra , tìm được rồi lại nhét hết trở về.

Hỗn độn mới là cái đẹp , đây là tiêu chí của ta , cho nên thời điểm mà đồng chí Kỷ Hoài bắt ta thu dọn phòng , ta đều khó chịu giống như bị khó sinh vậy . Có một số người trời sinh đã thích hợp sinh sống trong đống hỗn độn , ví dụ như ta đây . Có một số người trời sinh lại thích đem mình đóng đinh theo khuôn sáo , ví dụ như An công tử.

Đối với phòng anh ấy , ta bắt đầu phát sầu , đối với tủ quần áo của anh ấy , ta bắt đầu ghen tị , cẩn thận đi thăm căn nhà ở , thì ta bắt đầu cảm thù !

“Thất thần làm gì, đi chuẩn bị nước tắm cho anh đi .” An công tử nói như đại gia .

Ta bĩu môi, “Anh cũng không phải tàn tật thật , không biết tự mình động thủ sao?”

An công tử hí hóp mắt lại , có chút ý cười, “Em lại đây.”

“Làm gì?” Ta cảnh giác.

Anh ấy nở nụ cười, “Yên tâm , anh không đánh bà xã .”

“Thế à.” Ta vận vẹo đi qua, hoàn toàn còn chưa phản ứng tới cái xưng hô bà xã kia .

“Hỏi em mấy vấn đề.” Anh ấy nói.

Ta gật đầu, có loại dự cảm điềm xấu đến .

“Gần đây tình hình của công ty thế nào?”

Anh ấy hỏi ra vấn đề khiến ta choáng váng, ta chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi của bộ phận đề án , cũng không phải thuộc bộ phận tiêu thụ , ta làm sao mà biết ? Nhưng là ta vẫn gật gù đầu, ra vẻ công ty này vẫn kiếm được tiền đều đều , trước khi dẫn đo ra anh ấy muốn làm gì thì ta phải cẩn thận .

“Vậy em cảm thấy công việc của anh có bận hay không?” Anh ấy nói xong ánh mắt nhìn lướt qua sofa, ta thấy trên bàn trà có đồng văn kiện đắp thành núi , hiển nhiên là sau khi bị thương còn phải ở nhà làm việc , vì thế ta càng gật đầu .

An công tử cười cười, “Anh ngã xuống , công ty gặp nhiều tổn thất , Ô Nhuận , em nói xem em còn không nhanh chăm sóc cho anh khỏe lên sao ? Em tới công ty lâu như vậy, cũng chưa làm cái gì cống hiến vì công ty, hiện tại đến lúc em vì công ty hiến thân đó !”

Ta mới đầu là đàn độn gật đầu, giống như ở thời điểm tiểu học phạm phải sai lầm , bị cô giáo phê bình , gật đầu nhận sai chắc chắn sẽ qua được , nhưng là càng nghe càng cảm thấy có chỗ không thích hợp , ta ngay lập tức ngắt lời anh ấy , “Tổng giám đốc , cần thương anh không phải là em a!” Còn có, cái gì mà hiến thân a? Đương nhiên , mặt sau của câu này ta không dám hỏi anh ấy .

An công tử sờ sờ đầu ta , thay đổi giọng điệu sang dịu dàng , “Đi tắm rửa một cái, sau đó đến phòng khách nghỉ ngơi đi , ngủ một giấc cho ngon . Buổi tối anh gọi em .”

“A?” Ta ngạc nhiên , anh ấy để cho ta về phòng hay là muốn cho ta tắm rửa một cái, sau đó rồi ngủ?

“Đôi mắt đều đen xì ra rồi , ngày hôm qua ở công ty tăng ca đến mấy giờ vậy? Cũng không cho em phí tăng ca , sao em lại ra sức như vậy ?”

Anh ấy làm sao mà biết được nhỉ ? Bởi vì ở hạng mục gần nhất , mọi người trong bộ phận đề án đều bận rộn, ta cùng Cổ Quyền phụ trách một cái đề án , mấy ngày nay tăng ca thêm giờ , cổ tình chị Khổng vẫn không hài lòng , chúng ta chỉ đành phải làm lại, mấy ngày nay ta thật là ở trong công ty bận việc đến đêm khuya, An công tử đi công tác nước ngoài làm sao mà biết được nhỉ ? Xem ra, trong công ty có cơ sở ngầm trải rộng a!

Nhưng là đợi chút! Ta kinh ngạc nhìn anh ấy , “Anh vừa nói cái gì? Không có phí tăng ca sao ? Trước kia không phải anh nói với em là em có được sao? Không phải nói tăng gấp ba sao?”

“Lời nói của anh em đều tin phải không?” Anh ấy nhú mày, tựa hồ rất vui vẻ.

“Chẳng lẽ không thể tin sao ?” Ta thật sự là ngu xuẩn a, đó là một tên gian thương a!

Anh ấy gật đầu, “Có thể tin, về sau vẫn phải tin tưởng lời nói của anh , tin tưởng anh . Hiểu chưa?”

Thế nhưng ta lại gật đầu , đúng là ma xui quỷ khiến.

Anh ấy mỉm cười đẩy đẩy ta, “Nhanh đi tắm rửa đi.”

An công tử quả nhiên là thuộc giáo phái hưởng lạc , cái bồn tắm lớn thật sự là đẹp dễ , ta nằm vào, cảm giác như đang làm mát xa toàn thân , thời điểm đi ra cả người đều thoải mái , mặc vào bộ áo khoác tắm mà anh ấy chuẩn bị cho ta , thuận tiện sửa sang lại đồng quần áo bị chuyển đến .

Khi ta đi ra , tóc vẫn còn ẩm ướt , An công tử đang ngồi trên sofa làm việc với laptop .

Trông anh ấy làm việc cũng có vẻ nghiêm túc , ta ngại ngần quấy rầy , vì thế rón ra rón rén tính đi về phòng thu dọn một chút rồi ngủ , hiện tại ta mệt muốn chết.

“Tô Nhuận.” Anh ấy đột nhiên bảo ta, làm ta sợ nhảy dựng.

Anh ấy ngẩng đầu, ngoắc ngón tay , “Lại đây.”

Ta thực muốn vả vào miệng mình , sao lại cứ lon ton như cún thế này , anh ấy bảo qua là ta qua chắc ?

Ta giữ giữ tóc, trên gương mặt có chút đỏ ửng , cúi đầu không nhìn anh ấy , giống như mấy em gái tuổi teen , xoắn xoắn lộn tóc . Đột nhiên mất trọng tâm , ta ngã xuống trên người An công tử , nhìn lại thì ra là anh ấy kéo ta một cái, ta ngã ngồi trên đùi anh ấy , tư thế này vô cùng ái muội.

Ta cảm giác được tay anh ấy đang đặt trên lưng mình , đôi mắt anh ấy gắt gao nhìn chăm chăm ta, làm cho ta hận không thể tìm được cái khe hở mà chui vào luôn , chẳng lẽ anh ấy không biết là ta sẽ thẹn thùng sao?

Vì thế, ta tiếp tục xoắn tóc , làm động tác này một lát , ta bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện , vì thế không nhìn được nôn khan một tiếng.

Khi ta vừa nhấc mắt lên liền thấy gương mặt của An công tử , anh ấy dựa vào ta gần như vậy , đôi môi hồng hào cách ta không đến 3 cm.

“Em dám cảm thấy ghê tởm ư ?”

“A?” Ta kiên quyết lắc đầu, “Tổng giám đốc anh là hương bánh trái a, làm sao có thể ghê tởm cơ chứ ? Tình hình cụ thể xin đến gặp các nữ nhân viên trong công ty !”

An công tử khẽ cười cười, “Tốt lắm, như vậy...”

Kế tiếp ta không biết anh ấy muốn nói cái gì, mà anh ấy cũng chưa nói cái gì , chính là đem môi mình khấn trên đôi môi của ta , một nụ hôn trần trọc , tinh tế , đầu lưỡi vuốt ve từng chỗ một trong miệng ta.

Ta từ chối vài cái, anh ấy đơn giản một tay nắm lấy hai tay của ta , làm cho ta hung hăng nghĩ rằng, dựa vào cái gì mà sức lực đàn ông lại lớn hơn phụ nữ ?

Dần dần , môi anh ấy rời đi môi ta , sau khi cắn xé đôi môi của ta thì lại hôn xuống chiếc cằm của ta, sau đó nụ hôn tình tế dừng trên cổ ta , khiến ta sợ run một trận , cảm giác ngứa ngáy toàn thân . Anh ấy ôm chặt ta , hơi thở cuồng nhiệt truyền đến, ta cảm giác được nhiệt độ của làn da đang bay lên.

Ta nguyên vốn tưởng rằng ý thức ương ngạnh của mình cứ như vậy mà bị đánh tan , thằng nhãi này khẳng định là cảm được vũ khí công nghệ cao , bằng không làm sao ta có thể bị anh ấy mê hoặc cơ chứ ? Theo bản năng ta ôm lấy cổ anh ấy , trức trặc cắn anh ấy . Anh ấy sưng sốt một chút, biểu tình kia giống như đang nói, có ai đáp lại hôn môi như em không hả ?

Cánh tay ở bên hông của ta càng dùng sức một chút , tuy rằng cái eo của ta cũng không phải hoàn toàn thon nhỏ, nhưng là cũng rất yếu ớt được không , thằng nhãi này sẽ không thể nhẹ chút sao ? Ngay tại lúc ta định mở miệng giáo dục anh ấy nên nhẹ tay một chút thì điện thoại của anh ấy vang lên .

An công tử nhũ mày, giăng co một lát, vẫn là quyết định nhận điện , anh ấy đơn giản ngửa người về phía sau , nằm ở trên sofa, mà ta ghé vào trước ngực anh ấy .

Chỉ nghe thấy anh ấy nói, “Nếu không có chuyện vạn phần khẩn cấp, như vậy phiền toái cô ngày mai đến bộ phận tài vụ kết toán một chút!”

Có vẻ như tức giận ? Muốn sa thải nhân viên sao ?

“Tổng giám đốc , ngày mai là hội nghị thường nghị một tháng một lần , các đồng sự để cho tôi hỏi ngài, ngài sẽ đến tham gia đúng giờ chứ ?” Bà chị Chu Nhan có chút sợ hãi .

An công tử nổi đầy gân xanh , “Cô nói cho những người đó , ăn no rừng mỡ ! Truyền đạt nguyên văn cho tôi!”

Cạch , tắt điện thoại! Ta thật nhịn không được muốn giơ ngón tay cái lên , thật sự là, thật sự là, ra dáng lắm ! Giống một kẻ độc tài!

Thừa dịp anh ấy tức giận , ta nhanh chóng từ trong lòng anh ấy trốn thoát, đứng ở cửa cười cười với anh ấy , “Ngủ ngon!”

Sau đó chạy trốn chết, xem nhẹ ý cười trong mắt An công tử . Thật lâu sau anh ấy nói cho ta biết, kỳ thật anh thực không tính làm gì em , em phải tin tưởng anh!

Tin cái đầu anh ! Thật lâu về sau, mỗi khi anh ấy nói như vậy , ta đều nhịn không được mà nói thô tục .

Chương 47: Cầu hôn không phải như vậy

Cảm giác ngủ được một trận no nê , ta cũng không biết là mình đã ngủ bao lâu, trong giai đoạn tỉnh lại cũng tiếp tục nằm mơ , ta ì ra mất một hồi lâu , trong mộng là từng bó từng bó mỹ nam đang chờ ta đùa giỡn, khi tỉnh lại chỉ có một An công tử đang chờ bắt nạt ta , cho nên ta rất muốn cứ như vậy mà ngủ tiếp .

Nhưng là trong lúc mông lung ta cảm giác được có một ánh mắt vẫn bao phủ trên người ta , ánh mắt kia thật mãnh liệt , rất giống như hai ngọn đèn pha, làm cho ta vô cùng muốn cưỡi hết nội y để cưỡi bái anh ấy , An công tử anh đây là canh trộm sao?

“Tỉnh rồi sao ?”

Vừa mở to mắt liền nhìn đến khuôn mặt đang để vô cùng gần của An công tử , anh ấy đang nằm ngay bên cạnh ta , cánh tay chống đầu nhìn ta.

Kỳ thật ta đã sớm tỉnh , chính là không muốn mở to mắt ra mà thôi, ta còn không biết nên đối mặt với cuộc sống bảo mẫu ở chung này như thế nào .

An công tử mặt mang ý cười , “Chân đã tê rần rồi phải không? Nhịn không nhúc nhích lâu như vậy , chắc đã sớm tê mỏi rồi .”

Quả nhiên, thằng nhãi này nhìn ra được ta giả bộ ngủ , bắt quả cũng thật gian xảo , biết rõ ta giả bộ ngủ thực vất vả lại còn ở nơi này không chịu đi, muốn xem ta bị chê cười à! Có người như vậy sao?

Ta bĩu môi, giận mà không dám nói gì.

“Có đói bụng không?” Anh ấy hỏi ta.

“Có chút.”

“Chính là có chút thôi sao? Em đã ngủ một ngày một đêm rồi .”

“Cái gì?” Ta bật ngay dậy, nhưng là bởi vì tốc độ quá nhanh , đầu ta mê muội một trận , lại nằm bệt tại trên giường.

“Sao anh không gọi em dậy?” Ta khóc thét .

“Làm sao mà em biết anh không gọi em ? Anh gọi là em bao nhiêu lần , chính là em không tỉnh, anh sắp nhanh bị em làm cho chết đói rồi !” Anh ấy ghé vào trên vai ta , chôn mặt ở cần cổ của ta , giọng điệu đầy sức sống này sao nghe kiểu gì cũng không giống như người bị đói bụng một ngày một đêm vậy .

Ta bỗng nhiên nghĩ ra một điều , lao đến cầm đầu anh ấy rồi hỏi, “Có phải em đã bị tính là bỏ bê công việc hay không ? Toàn bộ tiền thưởng tháng này của em sẽ không có phải không ?”

“Cái này a...” Anh ấy cố ý kéo thành âm điệu, “Em là muốn đi làm việc , hay là muốn xin nghỉ phép, hoặc là định bỏ bê công việc?”

Vô nghĩa! Đương nhiên là đi làm việc rồi , đầu bị lừa đá a! Ta cũng không ngốc !

Đương nhiên những lời này ta cũng chỉ dám nói ở trong lòng , trên mặt ta nặn ra một cái tươi cười sáng lạn , ta mặc niệm ở trong lòng , đây không phải An công tử, đây không phải An công tử , đây là tờ nhân dân tệ màu phấn hồng !

Ta nịnh nọt, “An công tử! Anh đói bụng rồi phải không , em đi nấu cơm cho anh nhé , ha ha... Anh muốn ăn cái gì nào ?”

“A? Còn có thể gọi món sao?”

“Sư phụ Khang hay là Mạch Lang a?”

“Em mượn mì ăn liền để trêu anh sao ? Tô Nhuận , em...”

“Không có! Tuyệt đối không phải! Em đây không phải là sợ nhà anh nhiều năm không nổi lửa , không có nguyên liệu nấu ăn sao, anh lại đang đói lợi hại, cho nên mới nghĩ ra phương pháp rất nhanh này .”

Ta thực sự không biết nấu ăn, cho tới bây giờ đồng chí Kỷ Hoài cũng không để cho ta chạm vào mấy thứ này , bà ấy luôn nói để về sau lại học cũng kịp, nhưng là cái về sau này liên sau rất nhiều năm, ta trừ bỏ mì ăn liền thật đúng là cũng không làm cái gì .

“Thế à , cái này thì em không cần lo lắng , lúc em ngủ anh đã mua rất nhiều đồ rồi , đều đặt ở phòng bếp , em đi xem muốn làm cái gì thì làm cái đó đi .”

What ? Thằng nhãi này tuyệt đối là cố ý !

“Em nhanh chút a, hiện tại anh thương nặng chưa lành , đang chờ ăn cơm đó .” Anh ấy lặn xe ra ngoài, đi đầy nghênh ngang , làm sao mà giống bệnh nhân?

Đổi xong quần áo, phát giác trong gian phòng đều chỉnh tề , đồ đạc của ta đều được thu dọn vào ngăn tủ , ta ngạc nhiên , chẳng lẽ đây là An công tử làm ?

Tại phòng bếp quả nhiên chồng chất không ít nguyên liệu nấu ăn, tủ lạnh thì đã sớm được nhồi vào, trên bệ bếp ra vẻ còn để một đồng, xem ra là An công tử quyết tâm muốn rèn luyện kỹ thuật nấu ăn cho ta .

Ta tìm cái tạp dề buộc vào người , nắm rõ vo gạo rồi phát sầu.

“Em đang dùng ý niệm để nấu cơm?” An công tử đột nhiên từ phía sau nhảy xổ ra , dọa ta thiếu chút nữa thì ném cái rổ đi .

Ta lắc lắc đầu, “Em chỉ là đang nghĩ xem nên làm cái gì, em không biết anh thích ăn cái gì.”

“Em làm cái gì thì anh ăn cái đó , điều kiện tiên quyết là em biết làm cái gì?”

An công tử tựa hồ là thấy rõ ta, hoàn toàn không cho ta mặt mũi , ta cắn chặt răng , vứt cái rổ xuống :
“Em cái gì cũng không biết làm, tiền lương cho anh tùy tiện trừ đó ! Dù sao anh là tổng giám đốc , anh nói là được!”

An công tử nở nụ cười, xoay người nhặt cái rổ vo gạo lên nhét vào trong tay ta , “Anh dạy cho em.”

Anh ấy dạy ta nhặt rau rửa rau, sau đó là cắt thái , rồi đến đặt cơm, An Tùy Dụ thật đúng là làm cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa , hay là người đàn ông này thật là nhân vật cấp đại thần , cái gì đều biết a!

Anh ấy ngồi trên xe lăn , động mồm động mép, còn ta thì đứng trước kệ bếp động thủ (ra tay).

Ép buộc hơn hai tiếng đồng hồ , ta làm ra được bốn món ăn một món canh.

“Ăn cơm thôi !” Ta cơ hồ là rơi lệ đầy mắt.

An công tử ngồi trước bàn cơm, mỉm cười nhìn ta, “Kỳ thật là em vẫn có tiềm chất làm hiền thê lương mẫu , chính là thiếu người bồi dưỡng thôi .”

“Thật vậy chăng? Oa ca ca!” Ta làm càn nở nụ cười, được An công tử khích lệ là một chuyện thực không dễ dàng, ta có thể nào không đắc ý cơ chứ , lại có thể nào không vô ý cơ chứ ? Cho nên giây tiếp theo , ta liền nói một câu thực sát phong cảnh , “An công tử , anh khen em như vậy , nếu Duy Cẩm cậu ấy mà biết về sau sẽ hối hận chứ , sẽ quay về tìm em chứ ?”

Trong nháy mắt sắc mặt An công tử giống như dấm phải cứt chó , anh ấy dùng sức cắn miếng sườn một cái , bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi kia thật làm cho ta nghĩ đến bộ dáng Ngân Phiếu nhà ta đang gặm xương , ta chính đang liên tưởng An công tử quỳ rạp trên mặt đất gặm xương , bỗng nhiên nghe được anh ấy nói, “Em làm cho cậu ta thử xem xem!”

Ta cười gượng một trận , “Ăn cơm ăn cơm , em chỉ đùa một chút thôi mà .”

Loại chuyện như rửa bát này ta phi thường chán ghét , cho nên dưới ánh mắt nhìn chăm chú bức thiết của ta , An công tử chủ động đi rửa chén , nhưng là khi anh ấy lặn xe vào phòng bếp , ta lại có một loại dự cảm điềm xấu , anh ấy như thế này xem như rất tốt với ta sao? An công tử rửa bát ? Đây cũng coi như scandal nhỉ , post lên diễn đàn của công ty thì sẽ có bao nhiêu oanh động a!

Ta ở bên này miên man bất định, bên kia thế nhưng xuất hiện một chuyện vô cùng thần kỳ , An công tử lại một lần nữa đứng lên, anh ấy đứng bên bồn rửa bát ! Anh ấy thế nhưng đứng thật bằng phẳng, không phải anh ấy thân chịu trọng thương sao? Ngày hôm qua không phải anh ấy nói bị ta đạp một cước liên đau không xuống giường được sao? Thể hiện tại là cái tình huống gì ?

Ta lén lút lén vào, thừa dịp anh ấy chưa chuẩn bị muốn nghiệm minh ý nghĩ của bản thân , rốt cuộc là anh ấy lừa ta , hay là thật sự không thể tự gánh vác được cuộc sống , nhưng là khi ta phủ phục bên chân anh ấy , ta liền do dự , cầm lấy ống quần anh ấy không biết nên làm thế nào cho phải. Ta kiểm nghiệm như thế nào đây?

“Em làm gì vậy?” An công tử đột nhiên ra tiếng , làm ta sợ tới mức hoa dung thất sắc, hơn nửa ngày mới há miệng ra cười, “Không có việc gì, trên quần anh có vết bẩn .”

“Xem xong chưa?”

“Ừ.” Ta định đứng dậy, đột nhiên phát hiện phía dưới ống quần anh ấy lộ ra một đoạn băng gạc , ta nhanh chóng xắn cái ống quần đó lên .

“Này ! Em định làm gì?” Anh ấy muốn lui về phía sau, nhưng là đại khái sợ đá đến mặt ta , cho nên mới không dám có động tác quá lớn .

Ta nhìn đến trên đầu gối anh ấy quấn mấy tầng băng gạc , đầu gối bên chân trái tựa hồ có chút sưng lên, băng gạc quấn quít nhìn không ra bộ dáng bên trong , ngày hôm qua cái chân này còn bị ta đá , lúc ấy hình như có đổ máu , nói như vậy thì cũng thương không nhẹ a, ta nhìn không được mà cay cay sống mũi .

An công tử cúi người đem ta ôm lấy, “Không có việc gì, không cho em xem mà em lại cứ đòi xem, bị dọa rồi phải không ?”

Ta cúi đầu không nói được một lời.

An công tử đột nhiên nhéo nhéo cái mũi của ta, “Đau lòng cho anh à ? Kỳ thật cũng chả có gì , chỉ là bị con chó cắn một miếng , đã đi tiêm vắc-xin phòng bệnh chó dại rồi , em đừng lo lắng.”

Ta lắc lắc đầu, “Tên khốn Cổ Quyền này “

An công tử sững sốt, “Cổ Quyền?”

“Đầu gối cùng một chỗ với trứng sao? Kém xa như vậy cơ mà , mắt bị lác hay sao , mà còn tự xưng thông hiểu bát quái cơ đấy ? ! Quả thực là tên khốn!” Ta liên tiếp nuốt lệ vào lòng , nếu không phải Cổ Quyền nói dối quân tình , ta cũng sẽ không bị kéo đến nơi đây làm trâu làm ngựa , tên Cổ Quyền chết tiệt này , tốt nhất cậu nên cầu nguyện bà đây không ra được , bằng không một khi bà đây về công ty, ta liền giết chết nhà ngươi!

“Tô Nhuận! Em còn dám nói hươu nói vượn một câu nữa thì tiền thưởng năm nay em cứ chờ đấy cho anh!” An công tử nói xong ngồi xuống xe lăn , tiếp tục xoay xoay bánh xe đi ra ngoài.

Ta đứng một mình tại cái phòng bếp đã được thu dọn sạch sẽ tiếp tục ngắm người, hơn nửa ngày mới phản ứng ra anh ấy nói là cái gì, rơi lệ đuổi theo , “An công tử anh không thể như vậy a!”

Cạch ! Anh ấy đóng cửa phòng ngủ lại, thiếu chút thì nữa thì cái mũi của ta liền đâm vào mặt trên.

Chẳng lẽ là tức giận quá sao ?

Ta vẫn nghĩ nên dỗ dành anh ấy như thế nào , nhưng anh ấy đóng cửa như thế thì ta cũng không dám đi quấy rầy, chỉ có thể quay về phòng mình , đột nhiên nhớ tới ta còn một cái đề án đặc biệt chưa làm xong làm xong, chị Khổng còn đang đòi như đòi nợ kia kìa . Vì thế ta gọi điện cho chị Khổng , “Chị Khổng , cái đề án kia em sẽ giao ngay lập tức , chị để thư thả một ngày rồi sáng ngày mai em sẽ gửi đến hòm thư của chị nhé.”

Chị Khổng ngăn người nói, “Không phải ban ngày cô đã giao cho tôi rồi sao? Tôi xem qua cảm thấy khá được , đã thông qua a, Tô Nhuận cô làm sao vậy?”

Giao lên rồi sao ? Khi nào thì ta giao ?

Ta liếc mắt tới chiếc laptop bên giường một cái , còn chưa có tắt , ta di di chuột , tìm được cái đề án ta phải làm kia , xác thực đã là đã hoàn thành xong . Hơn nữa , trừ bỏ ý chính không thay đổi , còn đầu chính thể chi tiết nhỏ đều được cải biến một ít , nói như vậy là An công tử đã giúp ta ? Anh ấy đã làm mất bao lâu ?

Đi tới phòng bếp pha một ly sữa đun nóng , sau đó đến gõ cửa phòng An công tử . Anh ấy thế nhưng cũng không ở trong phòng, xoay người ta lại đến thư phòng, quả nhiên đèn sáng , từ khe cửa thấy anh ấy vẫn đang bận rộn.

Ta gõ gõ cửa , anh ấy trầm giọng nói: “Vào đi.”

Ta cười đem sữa đặt ở bên tay anh ấy , “Nghỉ ngơi sớm một chút đi. Anh còn bệnh chưa khỏi đâu.”

An công tử mỉm cười với ta , “Ừ đã biết rồi , lập tức sẽ đi ngủ.”

“Anh đang làm cái gì vậy ?” Ta ngó qua , muốn nhìn xem gần đây anh ấy đang bận cái gì.

Thế nhưng anh ấy lại lập tức khép laptop lại , “Không có gì, rồi hơi mà thôi.”

Sợ ta xem sao ? Xí ! Ai thèm xem.

“Em nói đúng a, thời gian không còn sớm , chúng ta đi ngủ đi.”

Ta vừa nghe thấy lập tức đỏ mặt , nói ra thanh âm cực kỳ bé nhỏ, “Ai muốn cùng anh ngủ a, chúng ta...”

“Em về phòng em , anh về phòng anh , chẳng lẽ không đúng sao ?”

“Hử ?”

An công tử cau mày nhìn ta, lắc lắc đầu , lại thở dài, “Tô Nhuận a , trong óc em rốt cuộc chứa cái gì vậy ? Em nói xem , em đối với anh có phải có ý đồ gì hay không ?”

“Em? Ý đồ? Tây Môn Khánh mới có ý đồ với anh ! Dở người !” Ta cảm giận đạp cửa đi ra ngoài, không thấy được An công tử ở phía sau cười giống như con hồ ly .

Đồng chí Kỷ Hoài gọi điện nói, “Mày làm chút canh móng giò hầm chân gà cho con rể mẹ ăn , tục ngữ nói ăn gì bổ nấy !”

Ta đột nhiên cảm thấy lời này vẫn có chút đạo lý , vì thế đẩy An công tử đi siêu thị mua đồ. Kể này tựa hồ là nghiện ngồi xe lăn , rõ ràng là có thể đi đường bình thường , thế mà anh ấy vẫn kiên trì đòi ngồi xe lăn.

An công tử nói, “Cái xe lăn này là công ty mua cho anh , anh phải ngồi cho đủ a!”

Vì thế, ta chỉ đành phải đẩy anh ấy ra ra vào vào, gặp phải bậc thang anh ấy cũng không thèm đứng dậy, bắt buộc ta phải tìm người nâng anh ấy đi lên. Ta bỗng nhiên cảm thấy, phải tặng cho An công tử một pho tượng nhỏ màu vàng (ý là tượng Oscar) , thằng nhãi này diễn trò thật sự là quá tốt , đủ để lấy giả đánh tráo.

“Hôm nay ăn cái gì a?” Ở nhà tĩnh dưỡng một tuần , ta hầu hạ một tuần , An công tử cũng uống canh móng giò hầm chân gà một tuần.

Ta trực tiếp đẩy anh ấy đến khu bán thịt , dùng hành động của mình nói cho anh ấy , An công tử thế nhưng bắt lấy cái giá để hàng bên cạnh, cau mày nói: “Tô Nhuận , em đây là ngược đãi anh!”

Ta cười ngọt, “Em đây là bồi bổ thân thể cho anh a! Em luôn đối với anh thật tốt!”

“Tô Nhuận! Anh hết bệnh rồi!”

“Không có khả năng , anh vẫn còn ngồi xe lăn cơ mà. Chúng ta mau đi mua móng giò thôi , bằng không lát nữa không còn đồ mới đâu .”

“Tô Nhuận em không nên ép anh.”

“Em đây là thương anh !”

Ta cười đều , đẩy anh ấy đến khu bán móng giò bên kia , An công tử đứng ngay dậy , “Đột nhiên anh nhớ ra tối nay có bữa tiệc, chúng ta đi dự tiệc đi!”

Nói xong, anh ấy đã túm ta đi ra ngoài.

Ta cười khanh khách , An công tử cũng có thời điểm kinh ngạc a! Ta nhìn không được ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời mây đen dày đặc , cảm khái một câu, thời tiết hôm nay thật đẹp !

Buổi chiều, anh ấy mang ta đi mua một bộ váy dạ hội , màu tím đậm cùng tím nhạt luân phiên xen kẽ làn váy , thiết kế hở vai , gợn cảm kèm thêm chút đáng yêu. Người trang điểm cho ta , nghe nói là từng làm cho rất nhiều ngôi sao nổi tiếng . Phải nói là thần tiên hải quỳ thần khiếp , ta xem quá trình phức tạp của anh ta mà mất thành viên thị , nhưng không thể không nói, trông thật giống như mới được PS (photoshop) vậy.

Khi ta tràn đầy tự tin đứng trước mặt An công tử đang mặc bộ vest màu trắng , anh ấy ngẩng đầu nhìn ta, nói: “Chuyển một vòng xem nào .”

Ta nghe lời xoay vòng , anh ấy mỉm cười gật đầu, sau đó thì nói với người trang điểm , “Làm khó cậu .”

Nụ cười trên mặt ta hoàn toàn cứng ngắc , đây là có ý khi gì a?

Loại tiệc rượu mang ý nghĩa thượng lưu chân chính này , ta vẫn là lần đầu tiên tham gia, trường hợp lớn nhất mà trước kia gặp qua cũng chỉ là đại hội cuối năm của công ty chúng ta , lần trước có vẻ tùy tính , nhưng lúc này đây đại khái là bất đồng .

Ta nhìn thấy rất nhiều gương mặt thường xuyên xuất hiện trên tivi , vắt hết óc suy nghĩ xem rốt cuộc là ai, sau lại nghe người ta giới thiệu mới nhớ ra , là vị cục trưởng nào đó , vị quan lớn nào đó , khó trách có cái bụng lớn như vậy .

Hôm nay , đến đây đại đa số là người trong giới kinh doanh , An công tử thông dong đến chỗ bọn họ chào hỏi, hàn huyên vài câu, nói vài câu đùa không ảnh hưởng tới toàn cục . Ta từ đầu tới đuôi liên khoác lấy cánh tay anh ấy , bảo trì mỉm cười.

Tay An công tử vẫn luôn đặt trên tay của ta , chậm rãi truyền tới độ ấm , kỳ thật ta vô cùng muốn nói cho anh ấy là ta tuyệt không khấn trương.

“Tùy Dụ ! Đã lâu không thấy.” Một người phụ nữ mặc bộ váy dạ hội màu lửa đỏ đi tới, cầm trên tay một ly sâm panh , cô ta tươi cười như hoa, là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp .

An công tử nhú mày, sau đó mỉm cười, biểu tình rồi rầm như vậy ở trên mặt anh ấy cũng tự nhiên lên, “Đã lâu không thấy , Hàn tiểu thư.”

Mỹ nữ đại khái là muốn một cái ôm , nhưng là An công tử lại lui nửa bước về phía sau , vẫn duy trì nụ cười xa cách , mỹ nữ tươi cười liền cứng ngắc lại . Ta không thể ca ngợi An công tử một chút , chiêu này quá độc ác!

Mỹ nữ khẽ cười, “Tùy Dụ , anh thật đáng ghét, sao lại gọi em là Hàn tiểu thư , này , anh vẫn còn tức giận vì chuyện lần trước à?”

“Không có.” An công tử trên mặt là tươi cười, nhưng trong ánh mắt hoàn toàn lại không có. Anh ấy quay đầu nhìn ta, thế nhưng cho ta một nụ cười sáng lạn vô cùng . Làm cho ta nhìn không được mà run rẩy , nếu không phải giờ phút này anh ấy đang ôm lấy thắt lưng của ta , ta khẳng định đã xui xẻo xuống rồi .

Ánh mắt của mỹ nữ đột nhiên chuyển hướng về phía ta, “Xin chào , tôi là Hàn Tử Kiều.”

“Xin chào , tôi là Tô Nhuận.” Ta bắt tay mang tính tượng trưng với cô ta, đây là lễ phép cơ bản .

“Vẫn là lần đầu tiên thấy Tùy Dụ mang bạn gái khác đến , trước kia đều là tôi cùng anh ấy đến. Tùy Dụ anh ấy có đôi khi vẫn còn tính trẻ con, cùng anh ấy tham dự các hoạt động có đôi khi thật vất vả a!” Nụ cười trên mặt mỹ nữ cứ như hận không thể rách toác ra , ta không hiểu cô ta nói mấy điều này với ta làm gì, lúc khoe khoang cũng không xem sắc mặt An công tử .

Ta chỉ có thể mỉm cười gật đầu, không nói thêm gì cả .

An công tử khẽ ôm ta, một đôi mắt phượng liên tiếp liếc đến ta , ta nhìn không được nhỏ giọng hỏi anh ấy, “Mắt anh bị rút gân à ?”

Anh ấy không trả lời ta, ngược lại nói, “Anh dù có không tốt như thế nào , tiểu Nhuận em đều phải chịu đựng, ai bảo em là vị hôn thê của anh cơ chứ .”

Vừa vặn lúc này âm nhạc ngừng lại , vừa vặn những lời này vang lên không nhỏ, vừa vặn tất cả mọi người đều nghe được, sau đó mọi động tác đình trệ.

Nhiều vừa vặn như vậy làm ta hoài nghi, anh ấy là cố ý , anh ấy rốt cuộc muốn làm gì vậy ?

Chỉ thấy trong nháy mắt mặt mỹ nữ khó coi giống như đi chính dung bị thất bại vậy , mặt cô ta vặn vẹo , sau đó phần nộ xoay người bước đi.

Bộ dáng của An Tùy Dụ nhưng lại như chẳng sao cả , nhìn ta cười ngây ngô liên tiếp . Ta hung hăng véo anh ấy một cái , “Anh điên rồi sao?”

Anh ấy cười hì hì , “Ba mẹ anh đều đồng ý , ba mẹ em cũng đồng ý , em còn có ý kiến phản đối sao?”

Ta hoảng sợ, anh ấy uống nhầm thuốc à ? Trong óc ta hiện lên một cảnh tượng, vừa rồi mỹ nữ kia kỳ thật là mối tình đầu của An công tử , bởi vì ích lợi mà rời bỏ An công tử, vì thế An công tử ghi hận trong lòng , hôm nay cố ý mang ta đến để chọc tức cô ta . Lý do này làm cho ta nhất thời cảm thấy oán giận, đây là định lợi dụng ta sao ? Mẹ nó , nếu máu chó như vậy , ta sẽ làm cho anh ấy ăn móng giò hầm chân gà một tuần luôn !

Ta lạnh lùng nói, “Anh có ý tứ gì?”

Anh ấy thu liễm mỉm cười , trịnh trọng nói: “Chúng ta kết hôn đi. Anh thấy rằng cảm giác mỗi ngày vừa tỉnh dậy liền thấy em kỳ thật tốt lắm , cho nên cách hợp pháp để vẫn tiếp tục như vậy chỉ có thể là kết hôn.”

Ta thất thần không biết nên làm như thế nào cho phải, trong lòng suy nghĩ xem trong lời nói của anh ấy có mấy phần có thể tin, chúng ta có phải hay không tiến quá nhanh ? Quả thực hơn cả đua F1 a!

Lúc này đột nhiên có mấy người xông tới, tuổi xấp xỉ với An Tuy Dụ , tươi cười trên mặt lộ vẻ ái muội không rõ, “Tùy Dụ , chúc mừng a!”

An Tuy Dụ liếc mắt nhìn bọn họ một cái, “Nhớ rõ tới tham gia hôn lễ không thể thiếu tiền biếu .”

“Này này này ! Làm anh em nhiều năm như vậy , cậu còn xảo trá a? Nói chuyện tiền bạc tổn thương tình cảm a!” Một người đàn ông mặc bộ vest màu đen trong đó nói.

“Không nói chuyện tiền bạc với những người như các cậu mới tổn thương tình cảm .”

Người đàn ông mặc bộ vest màu đen bưng chén rượu lại đây, “Tô Nhuận chúc mừng hai người.”

Đối với rượu thì ai đến ta cũng không cự tuyệt , An công tử cũng biết tử lượng của ta , vì thế để mặc ta với người này cùng uống một ly. Bọn họ đều là hồ bằng cầu hữu (bạn bè chuyên cùng nhau làm chuyện càn quấy, xấu xa) của An Tuy Dụ , tương giao nhiều năm, người uống rượu cùng ta này tên là Khổng Từ , con của một người kinh doanh công ty điện lực , khi cười lộ lên thì trên mặt có hai cái lúm đồng tiền , An công tử nói, đó là biểu hiện cho những kẻ đầu trộm đuôi cướp .

Uống một hồi ta cùng Khổng Từ còn sinh ra hữu tình cách mạng , rất có tư thế anh hùng gặp anh hùng , về sau Khổng Từ lại nói, hai chúng ta là nhất kiến như cố , tái kiến ái mộ, chỉ kém lấy thân báo đáp . An công tử nghe xong lời này , rất tự nhiên tìm người hack bồi đen máy tính của Khổng Từ , phỏ mặc cho đồng số liệu quan trọng trong máy tính của anh ta .

Từ bữa tiệc đi ra ngoài, chúng ta thuận tiện thuê phòng chung uống rượu ngay tại khách sạn này , đều là một số ít bạn bè của An công tử . Đề nghị này là Khổng Từ đề xuất , An công tử nghe xong chính là lắc đầu, “Các cậu tham rồi .”

Đối với rượu, ta là càng uống càng tỉnh , rượu qua ba lượt thì thấy lũ người bên Khổng Từ kia đều ngã chổng vó nằm ở nơi nào. Ta nhếch môi hướng về phía An công tử cười cười , An công tử bất đắc dĩ lấy khăn tay lau khôe miệng cho ta , “Về sau không được uống nhiều rượu như vậy .”

Ta dùng sức gật đầu, cảm giác được một trận mê muội, có vẻ thật sự uống nhiều sao?

Khổng Từ từ dưới sàn đứng lên, lôi kéo cánh tay của ta ở bên tai ta nói một câu, “Tiểu Nhuận cô tham rồi , An Tuy Dụ nhà cô chính là một cầm thú a, về sau cô phải sống chung với cầm thú đó .”

“Hả?”

“Đúng là đồ uống nhiều!” An công tử hung tợn đẩy Khổng Từ ra , sau đó nói với ta, “Chúng ta về nhà thôi.”

“Ừm.” Ta gật đầu, bước chân cứ phiêu phiêu nhẹ hẫng , cảm giác được anh ấy ôm chặt lấy cánh tay của ta. Sau đó, ta hoàn toàn đã hiểu , Khổng Từ nói cầm thú là có ý gì. Quả thực là cầm thú

Chương 48: Giường là có thể lên như vậy

Biến thái chính là khi cô đơn đến cực điểm , sau đó trong lòng bắt đầu vặn vẹo, diễn biến của giai đoạn ban đầu chính là thói quen của người nào đó khác với đại bộ phận mọi người , diễn biến của giai đoạn giữa thì phải gọi là cầm thú !

An công tử có gương mặt hồ ly tinh , nhìn kiểu gì thì đều là đang trong giai đoạn giữa , đây rõ ràng chính là cầm thú , chỉ tiếc lúc ấy ta một chút cũng chưa nhìn ra được là anh ấy có bản chất cầm thú như vậy .

Tiệc rượu đã sớm xong, tòa khách sạn to như vậy trở lên im ắng hơn , có chút tịch liêu. Ta cảm giác được từng cơn say, cũng may An Tuy Dụ ở bên cạnh , ta có thể đem mình vắt lên người anh ấy , bằng không khẳng định là nửa bước khó đi.

Nếu Bối Quả Quả mà thấy khẳng định là muốn khen ngợi ta , ta đã có thể dùng thành ngữ trôi chảy.

Ngay tại thời điểm ta bối vì điều này mà có chút đắc chí , ta cảm thấy mí mắt bắt đầu nặng trĩu , ta kéo áo An công tử hỏi: “Em đây là làm sao vậy?”

Anh ấy nửa ôm nửa kéo ta, “Em uống nhiều , lần sau không cho em uống nhiều rượu như vậy nữa .”

Ta cảm giác được mình liên tiếp bị trượt, vài lần đều sắp ngồi xuống đất , ta chu miệng lên, “Anh thật vô dụng! Điều không ôm được em , anh xem em bị rơi rồi đây nè .”

An công tử ngồi xổm xuống, làm bộ sẽ đem ta ôm lấy.

Ta lại bắt đầu nổi điên, dính trên mặt đất không chịu đứng lên, vung cánh tay không cho anh ấy tới gần.

“Đừng náo loạn, nghe lời , chúng ta về nhà thôi .” Anh ấy dịu dàng dỗ ta.

Ta cười lạnh vài tiếng, “Đừng cho là em không biết anh muốn làm gì , em sẽ không trở về với anh , động cơ của anh không thuần khiết ! An công tử , trong óc anh vốn không có một chút tư tưởng tốt , anh rất đáng giận , anh đem em quá chén , anh cố ý ! Em không đi , sẽ không đi đâu !”

Khuôn mặt của An Tùy Dụ đột nhiên lập tức phóng đại ở trước mắt ta , anh ấy đè lại bả vai của ta , “Em có đứng dậy hay không ?”

“Bà đây không đứng dậy đấy ! Tôi xem anh có thể làm gì tôi nào!” Ta há miệng cười ngây ngô , căn bản là không phát hiện những người đang dừng bước trên con đường lớn này vì chúng ta .

Bọn họ đều đang khe khẽ nói nhỏ, dù sao ở nơi xa hoa như vậy , người mặc lễ phục có giá trị xa xỉ tranh cãi âm ỉ tự nhiên sẽ làm cho người ta xúm lại xem náo nhiệt .

Nhưng là khi đó ta liền giống như Hỉ Nhi , căn bản không biết cái gì gọi là Bạch Mao Nữ , cứ liên tiếp làm âm ỉ, tác dụng của cồn làm cho ta hưng phấn như gà chọi vậy . Thế cho nên về sau ta đều hoài nghi , An công tử cho ta uống không phải là rượu mà là thuốc kích thích a!

“Ôi Nhuận! Em mau đứng lên cho anh !” An công tử gầm nhẹ, cởi áo khoác ra vây quanh chân của ta , đồng thời anh ấy còn nói bằng giọng điệu khó chịu với những người đang lén lút lấy máy chụp ảnh xung quanh , “Tôi vốn tưởng rằng phóng viên là bạn bè , nguyên lai thật đúng là cẩu tử (paparazi) . Nếu để cho tôi phát hiện vị hôn thê của tôi có bất kỳ ảnh chụp không hay nào xuất hiện trên các mặt báo hoặc các loại truyền thông , thì tập đoàn An thị chúng tôi nhất định sẽ truy cứu tới cùng!”

Bên tai ta cứ ong ong hết cả lên , cảm giác được số người vây xem đã ít đi . Nhịn không được bĩu môi, “Anh chỉ thích ý thể ăn hiếp người , An công tử anh thực không phải thứ hay ho!”

“Được rồi được rồi , anh không phải thứ hay ho , theo anh về nhà được không?” Anh đây lại đây dỗ dành ta, lần này càng thêm dịu dàng.

Chỉ tiếc, cạm bẫy dịu dàng ở trước tường đồng vách sắt như ta đây là không có tác dụng !

“Không đi, tôi không đi đấy ! Đi theo anh sẽ không có chuyện tốt!” Ta tiếp tục khóc lóc om sòm trên mặt đất , chỉ còn kém mỗi lần lộn .

Đồng chí Kỷ Hoài nói, là phụ nữ thì thỉnh thoảng cũng nên làm nũng , đàn ông sẽ càng ngày càng thương càng yêu chiều , mình nói cái gì đều phải nghe theo . Cho nên, ta liền nường hơi rượu làm nũng với An công tử , hoàn toàn là vì ta nghĩ đến chuyện ở tiệc rượu anh ấy nói rằng chúng ta đính hôn .

Làm một thanh niên sinh trưởng dưới lá cờ đỏ , ta nhất định phải thề sống chết bảo vệ quyền lợi của mình , không thể để anh ấy nói cái gì liền là cái đó được. Nhưng là vì anh ấy là thủ trưởng của ta , vì tiền thưởng , ta vẫn phải chú ý phương pháp.

Nhưng là lúc ấy đầu lưỡi ta đều thất lại , thì đầu lại làm sao có thể không thất cơ chứ ? Nghĩ và làm là hai việc hoàn toàn khác nhau !

An công tử nhìn ta gây nháo rồi tỉnh rồi mù , bỗng nhiên đứng sang một bên trông như đang xem diễn , ta tự mình náo loạn một lát cảm thấy không có ý nghĩa , liền ngẩng đầu lên nhìn anh ấy , kỳ quái là ta phát giác trước mắt lại có hai anh ấy.

“Nháo đủ chưa ? Nháo đủ về thì về nhà thôi. Không phải là em không dám theo anh trở về đấy chứ ? Tô Nhuận em đừng tự mình làm cao , căn bản là anh chẳng muốn làm thế nào , nếu em không đứng dậy thì tự mình ngồi dần ở đó đi. Anh đi trước.” An công tử nói xong thể nhưng xoay người muốn đi luôn .

Ta nóng nảy kích động , lập tức nhảy dựng lên, loạng choạng đi đến trước mặt anh ấy , dùng đôi tay ôm lấy mặt anh ấy , trong lúc vì tìm được khuôn mặt đó ta còn mất rất nhiều sức lực , ta lắc lắc đầu, cố gắng muốn nhìn thấy rõ ràng một chút.

“Anh đừng có xem thường bà đây!” Ta thực khẳng định.

“Em muốn làm gì? Buông tay.” Hình như là anh ấy hoảng sợ?

Ta cười hắc hắc, “Nếu em không buông thì anh có thể làm gì em nào?”

“Anh kêu người a! Em là đồ nữ lưu manh!” Anh ấy như vậy là tiếp tục hoảng sợ sao ?

Ta bị hoa mắt nên đã không thấy rõ lắm những điều này , ta cười càng thêm làm càn, dám nói ta lưu manh, ta làm người thuần khiết như vậy , lại còn dám nói ta lưu manh sao ? Lòng sinh ta giận dữ , lớn gan lớn mật , “Thế thì em sẽ lưu manh cho anh xem!”

Ta kiễng mũi chân, định hôn lên môi anh ấy , chỉ tiếc rằng ta đã xem nhẹ vấn đề chiều cao của bản thân mình , môi của ta đánh vào trên cằm anh ấy , từng đợt đau đớn lan tràn . Ta hung tợn trừng anh ấy , sau đó ôm lấy cổ anh ấy , bắt buộc anh ấy cúi người , thế mới đủ đến bờ môi của anh ấy.

Ta không chút khách khí , cắn loạn lên bờ môi của anh ấy một chút, gấn bó xen kẽ , phát ra tiếng vang chặc chặc . Ta cười điên cuồng ở trong lòng , An công tử anh cũng có ngày hôm nay à , bà đây không phát uy thì anh vĩnh viễn đều đối đãi với tôi như con mèo bệnh .

Bỗng nhiên lúc ấy ta cảm giác được trên lưng mình có hai cánh tay, hai cái cánh tay này đang dùng sức gắt gao ôm lấy ta , môi của ta có chút đau, tựa hồ bị va phải nhưng điểm chết người là trong miệng ta lại nhiều hơn một cái đầu lưỡi?

Ta dần dần còn không hiểu được đây là cái tình huống gì , An công tử đã ôm ta ngã xuống chiếc giường lớn của khách sạn , chiếc giường này mềm mại đến cực điểm, thời điểm hai người chúng ta ngã xuống , toàn thân đều lún ở bên trong, anh ấy nhắm mắt lại, hôn lấy đôi môi của ta, từng đợt tê dại nảy lên .

Hơi thở ấm áp của anh ấy chạy ở trên mặt của ta , tay anh ấy tựa hồ không biết đang đùa nghịch gì ở chiếc váy của ta, anh ấy cắn môi ta , tia đau đớn này làm cho ta lập tức tỉnh táo lại , cơn say rượu nhất thời tiêu tán.

Ta hoảng sợ vạn phần trừng mắt nhìn anh ấy , hai tay mạnh mẽ đẩy anh ấy , miệng phát ra tiếng ô ô kháng nghị.

An công tử đặt ở trên người ta , cái thân thể nhỏ bé của anh ấy thế mà ta cũng chẳng đẩy ra nổi , anh ấy thật giống như một con bạch tuộc bám chặt lấy ta , làm cho ta không thể động đậy. Anh ấy buông môi, nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước dừng ở trên mặt ta , thanh âm mị hoặc giống như đã dùng phần mềm xử lý qua, “Làm sao vậy?”

Chiếc áo sơ mi của anh ấy được mở ra, cặp xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện, ta nhìn không được nuốt nước miếng một cái , cặp xương này thật đẹp hơn xương vịt.

Những ngón tay của An công tử luồn vào trong mái tóc của ta , mềm nhẹ vuốt ve .

Toàn thân ta đều không được tự nhiên, hơn nữa tư thế này làm cho ta cảm thấy không quá bình thường, trong lòng ta nghĩ , ta tuyệt đối không thể biểu hiện ra bộ dáng bơ ngơ quê mùa được , ta phải bình tĩnh, ta phải có khí thế, ta phải thật mạnh mẽ hung hãn , vì thế ta nói, “Sao lại thế này, sao anh lại ở trên em ?”

An công tử xì một tiếng nở nụ cười, “Em muốn ở mặt trên sao ?”

Trong nháy mắt mắt của ta còn hồng hơn cả Quan công , ta cảm giác mình đã hồng đến tận cổ chân , thẳng nhãi này còn cười quyền rũ như vậy , còn cười mê người như vậy . Cái dạng này của anh ấy rõ ràng là hình tượng tiểu thụ trong đam mỹ a! Ta mà là đàn ông , ta tuyệt đối sẽ XXOO anh ấy a!

Tay của ta không cẩn thận đụng đến ngực anh ấy , nhiệt độ cơ thể nóng bỏng làm ta lập tức rút tay lại , cười khan vài tiếng, “Anh phát sốt , bị bệnh a, mau đi nghỉ ngơi đi .”

“Ừm, cần vận động một chút cho đổ mồ hôi.” Anh ấy nói mà mặt không đổi sắc .

Mà ta quả thực xấu hổ vô cùng, ta là người hoàn toàn không có kinh nghiệm ở trong tình huống không được chuẩn bị tốt này , trước kia chừng mực lớn nhất giữa ta và Đường Duy Cầm cũng chỉ là ta nắm tay cậu ấy , mà từ khi ở bên An công tử đã lặp đi lặp lại nhiều lần đột phá chừng mực của chính mình . Điểm chết người là ta thể nhưng lại còn hưng phấn, hôm nay thật sự không nên uống rượu a!

“Vốn cũng không có việc gì , ai cho em ở trước công chúng hôn anh , ai cho em mặc váy lại còn muốn khóc lóc om sòm trên mặt đất , ai cho em ...trắng như vậy cơ chứ.”

Anh ấy nhẹ giọng nói xong, ta dần người ra , trắng ? Anh ấy nói trắng nào ? Thật lâu sau, ta mới biết được, anh ấy không phải khen làn da ta trắng mà là nói ta không có chỉ số thông minh, nói ta là Tiểu Bạch, nha nha phì nhả vào ! Chỉ số thông minh của bà đây có thể so sánh với cả Hỉ Dương Dương (một nhân vật hoạt hình)!

“Anh sẽ chịu trách nhiệm với em , đừng sợ, hãy tin anh.”

Có quý! Ta ở trong lòng nói tiếp một câu, tin tưởng An công tử còn không bằng từ bắt đầu hôm nay trở đi thờ phụng Hắc Bạch vô thường!

Nhưng là thực đáng tiếc, khi ta nhìn thấy lồng ngực khỏe khoắn cùng với sáu khối cơ bụng của anh ấy , ta liền hoa lệ mà vắng máu mũi lên . Thằng nhãi này hoàn toàn không có nhân tính, để mặc ta chảy máu mũi , mà anh ấy hôn sạch toàn thân của ta , cuối cùng chúng ta biến hóa thành Adam và Eva .

Kết quả là ..., sau đó ... , cuối cùng là ... (mọi người biết mà), tóm lại An công tử nói đó là thiên lôi câu địa hỏa, ta thì nói đây là hành động lừa bán cô gái thành niên , vô sỉ a!

Ngày hôm sau tỉnh lại, cảm giác được trên người có cánh tay đè nặng qua , ngay sau đó cảm giác được này cái chắn thực trơn , cuối cùng ta quay đầu lại thấy bộ mặt vô cùng thâm mặt kia của An công tử , nhất thời không nhận xuống được mà kêu lên the the . Vì sao nói là vô cùng thâm ? Là vì trên mặt anh ấy có rất nhiều dấu vết màu đỏ, hình như là vết cào.

“Lưu manh a! Đồ lưu manh, cầm thú a!” Ta từ trong lòng anh ấy trốn ra , ôm chần ngồi ở đầu giường bên kia, ngày hôm qua thể nhưng không phải nằm mơ, thằng nhãi này quá độc ác, dám thật sự xuống tay!

An công tử cũng chưa mở thêm mở mắt ra , duỗi tay ra thể nhưng chuẩn xác tìm được rồi cổ tay của ta , sau đó dùng sức kéo, đem ta một lần nữa kéo vào trong lòng anh ấy .

“An Tù Dụ anh anh anh...” Ta nghĩ nửa ngày không biết nên chỉ trích anh ấy như thế nào , cuối cùng là dần dần nói ra một câu, “Anh không thể nhẹ chút sao !”

An công tử thể mới chậm rãi mở to mắt, hôn một cái ở trên môi của ta , lại một lần nữa đưa tới tiếng thét chói tai của ta , “Phi lễ a! Em là người thuần khiết như vậy mà anh cũng xuống tay được!”

Ta dùng gối đầu đập anh ấy , anh ấy cũng không né tránh, để mặc ta, một lúc sau anh ấy mới nói, “Ngày hôm qua là em áp đảo anh .”

Động tác của ta lập tức cứng ngắc lại, “Anh nói cái gì? Em áp đảo anh ư? Rõ ràng là anh!”

An công tử thở dài, nói có chút u oán , “Em quên ư , ngày hôm qua em chất vấn anh vì sao là anh ở mặt trên, sau đó không phải đổi thành em đè anh sao?”

“Hả?” Ta run rẩy một trận, thằng nhãi này, thằng nhãi này, anh ấy thể nhưng ...! Phỉ nhả vào! Ngôn ngữ của ta thể nhưng cũng có lúc vấp vấp , anh ấy thật là đồ xảo quyệt !

“Tô Nhuận, em phải chịu trách nhiệm , em xem trên mặt anh đây .”

Ta liếc trên những dấu ấn màu hồng trên mặt anh ấy , sau đó nói, “Anh COSPLAY người nhện à? Rất thời trang a, mua mũ trùm đầu ở đâu vậy ? Bao nhiêu tiền a?”

“Mũ trùm đầu? Em đã bao giờ thấy qua người nào hóa trang như vậy chưa hả ? Đây là kiệt tác của em đó ! Chẳng lẽ em đều quên sao? Tô Nhuận em điên rồi , cào trên lưng còn chưa đủ, em lại còn cào lên mặt anh , em để cho anh đi ra ngoài gặp người thể nào đây , em để cho anh đi làm thể nào đây? Em...”

“Em không có tiền!”

Ta nhanh chóng cướp lời, ta đều đã biết các chiêu số của thằng nhãi này , động một tí là mượn lý do anh ấy không đi làm được , bởi vậy mà công ty bị hao tổn để uy hiếp ta, tính gộp lại thì đều là đòi bồi thường tiền.

“Anh biết em không có tiền, em còn nợ anh hai vạn chín ngàn bát đồng , đến bây giờ còn chưa trả đâu . Như vậy đi, em tính toán xem tiền lương trong mấy ngày tính dưỡng , còn có tiền thuốc men gì đó , Tô Nhuận chúng ta lập tiếp cái giấy nợ trừ dần từ tiền lương của em đi . Em thấy thế nào?” Khi anh ấy nói những lời này thế nhưng mặt không đỏ tim không gia tốc, dáng vẻ đứng đắn như thế lại nói ra những lời không biết xấu hổ như thế .

Tiền lương một ngày của anh ấy là bao nhiêu ? Tiền thuốc men lại là bao nhiêu ? Đối với kẻ học toán không tốt như ta mà nói thì đây quả thực là vấn đề khó nhằn hơn cả tận thế 2012.

An công tử nhìn ta vò đầu bứt tai lại nói nhanh , “Anh sẽ chiết khấu bớt cho em, coi như em nợ một vạn vậy .”

Ta tiếp tục vò đầu bứt tai, rốt cuộc là bao nhiêu tiền a ? Thật là một vạn sao , anh ấy không lừa ta đấy chứ ?

“Em không thích anh chiết khấu cho em sao ? Vậy thì quên đi, không giảm nữa . Tiền lương của anh là sáu vạn đồng , vết thương trên mặt đây anh cảm thấy không nửa tháng là sẽ không khỏi hẳn , Tô Nhuận, bây giờ em tính thế nào?”

“Giấy đâu? Giấy đâu? Em muốn ký tên a , ai nói không ký a, An công tử anh xem anh này, thực quá khách khí!” Ta cười đầm anh ấy một cái , ta thực hối hận, vì sao không học một chút võ công linh tinh như hóa cốt miên trường gì đó , để cho ta hóa cốt thằng nhãi này, cho anh ấy hết mỗi ngày đuổi theo ta đòi tiền!

Viết xong giấy nợ , An công tử cất kỹ rồi cười tủm tỉm nhìn ta.

Cái dạng này của chúng ta làm cho ta cảm thấy vô cùng kỳ quái, rõ ràng là ta bị thiệt , sao vẫn còn phải cho anh ấy tiền? Rốt cuộc nghề nghiệp của anh ấy là cái gì , sao thủ đoạn moi tiền lại thuần thực như thế ?

“Hiện tại nói chuyện tương lai đi.” Anh ấy nói.

Ta cắn chặt, u oán nói: “Còn có vấn đề gì nữa ?”

“Anh là người có tư tưởng rất bảo thủ , không biết em có phải cũng là người bảo thủ hay không .”

“Đương nhiên là!” Mấy ngày trước bà đây vẫn còn là xử nữ cơ đấy !

Anh ấy nhú mày, “Một khi đã như vậy, anh cho rằng chuyện này nếu đã xảy ra, nhất định cần phải có cách giải quyết triệt để .”

“Anh yên tâm đi, ra khỏi cánh cửa này chúng ta liền làm bộ như không quen biết, coi như chưa có gì phát sinh cả.”

“Có mang theo chứng minh thư không ?”

Ta lắc đầu.

Anh ấy tiếp tục nhú mày, “Vậy thì hôm nay không thể đi lĩnh giấy chứng nhận rồi , đáng tiếc thật , anh đều đã chuẩn bị tốt chín đồng tiền rồi .”

“Mồ (tiếng Hàn)?” Ta trợn mắt há miệng, suýt nữa liền thì rơi mất con ngươi ra ngoài , anh ấy bị trúng tà à?

“Cảm giác có tiền nhưng lại không có nơi để tiêu thực khó chịu , nếu không, em về nhà lấy, anh chờ em nhé?” Anh ấy tiến thêm một bước bức bách.

Ta nhanh chóng lắc đầu, “An công tử , chúng ta có phải là quá nhanh hay không ?”

“Nhanh ư ?” Anh ấy có chút kích động, “Thế này mà còn nhanh? Tô Nhuận vậy em tính để cho anh chờ tới khi nào? Bắt đầu từ lần đầu tiên ăn bánh đậu xanh nhà em , ước chừng đã một năm rồi , em còn muốn anh chờ tới khi nào hả ?”

Ta bắt đầu hắc tuyến, “Anh đòi bám dính lấy em đấy à ?”

“Anh cảm thấy việc cấp bách bây giờ là mua vé bổ sung trước để ngồi thuyền hợp pháp , em cảm thấy thế nào hả?” Anh ấy hỏi ta, nhưng là ánh mắt kia tuyệt đối không giống như là đang trưng cầu ý kiến của ta .

Ta lui về phía sau, lui về phía sau, lại lui về phía sau tiếp , cơ hồ sẽ rớt xuống giường luôn , lần này An công tử hoàn toàn làm ta mơ hồ , đây là chuyện gì vậy , hết thấy mọi chuyện phát sinh quá mức đột xuất , ta đều không kịp phán đoán tính chân thật . Anh ấy đây là muốn kết hôn với ta sao ? Đường Duy Cầm là thanh mai trúc mã của ta mà cũng không lấy ta , dựa vào cái gì mà anh ấy lấy ta? Đường Duy Cầm nói nếu phải ở bên ta cả đời thì toàn thế giới đều là một màu đen tối , vậy vì sao An công tử lại muốn lấy ta, anh ấy không sợ đen tối sao?

Anh ấy thấy ta lơ đãng , nửa ngày cũng không nói được gì, anh ấy vỗ vỗ bả vai của ta , “Để anh đi nói chuyện với cha mẹ em.”

“Không được !” Ta vội vàng kéo anh ấy , vạn nhất để cho những người bảo thủ như ba mẹ ta biết, con gái của bọn họ trong lúc hồ đồ đã lên giường cùng người ta , vẫn là không hợp pháp , không có vé tàu , vậy thì còn không lột da ta chắc ?

“Vậy em nói phải làm sao bây giờ?”

“Em... Em...” Bà đây mà biết thì đã chẳng phải ngồi đây mà nghe nhà anh kêu đến hét đi ! Làm sao bây giờ? Bước về phía trước là chết , bước về phía sau là nửa chết nửa sống, An công tử là quyết tâm muốn chinh ta , làm sao ta có thể ngồi chờ chết được ? Vì giải quyết vấn đề trước mắt đành phải tung đòn sát thủ , đây là điều mà đồng chí Kỷ Hoài đã dạy ta từ nhỏ , nước mắt là vũ khí có tác dụng nhất , bởi vì trước kia Đường Duy Cầm rất nhu nhược, ta không có biện pháp giả vờ nhu nhược trước mặt cậu ấy , cho nên vẫn chưa bao giờ thử nghiệm qua .

Ta liếc mắt nhìn thân thể An công tử một cái , có vẻ cường tráng hơn Đường Duy Cầm một ít, như vậy hẳn là không thành vấn đề . Hít sâu một hơi , véo đùi một cái , một giây sau liền hai mắt nhắm lệ nhào vào trong lòng anh ấy , khóc hô: “Anh nghĩ rằng em muốn như vậy sao? Đã xảy ra chuyện như vậy anh bảo em phải làm sao bây giờ? Em cũng rất khổ sở , lòng em đau quá, em biết không thể để như vậy được , nhưng là chuyện đã xảy ra, anh bảo em phải làm sao bây giờ a? Em vốn nghĩ, giả ngu cho qua thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết , sẽ không mang đến bất cứ điều phức tạp gì cho anh , nhưng là... Em đau quá, đau quá a! Xuất thân như em căn bản không xứng với người có thân phận như anh , chúng ta là người trong hai thế giới khác nhau , em thật sự rất khổ sở , anh hãy quên em đi, em không muốn anh thấy em khổ sở, bị thương hãy để em lưu lại cho chính mình, còn tình cảm xin anh hãy mang đi, từ nay về sau không còn gì nữa...”

Nói thật, ngay cả chính bản thân ta đều muốn ới ra, nhưng là gương mặt nhìn An công tử, anh ấy thế nhưng còn rất hưởng thụ , dùng một đôi tay tội ác vuốt ve tấm lưng của ta , anh ấy nói, “Em đừng khổ sở, cũng đừng bị thương, anh không phải người không chịu trách nhiệm như vậy , chúng ta đi lĩnh giấy chứng nhận thôi! Em nợ anh nhiều tiền như vậy , không có khả năng hoàn trả thì phải làm sao bây giờ? Anh cần phải có cái bảo đảm a! Ba mẹ em đã sớm đồng ý cho chúng ta ở bên nhau , ba mẹ anh cũng sẽ không phản đối, quyết định như vậy đi , mặc quần áo rồi về nhà ăn cơm.”

Anh ấy nói xong, buông ra kẻ đang khiếp sợ kinh ngạc đến mức ngu si như ta, cứ như vậy mà công khai rời đi trước mặt ta, bước vào phòng tắm, ta nhìn dáng người hoàn mỹ của anh ấy lại một lần nữa vắng máu mũi lên .

Giấy tiếp theo , ánh mắt ta quét một vòng, cái phòng tắm kia hóa ra là thủy tinh . Cái hình dáng mờ mờ mờ mờ ảo ảo trong kia , ôi trời ơi , ta rong huyết mắt !

17. Chương 49 - 50

Chương 49: Ap đảo từng bước một

Xa cách công ty một thời gian , trong lúc hoảng hốt ta có một loại cảm giác như đã bị đuổi việc rồi , cho nên khi An công tử thừa nhận rằng mình đã khỏi hẳn bệnh , ta liền quần đùi chạy về phía cương vị công tác của mình .

Tựa hồ lại nhớ tới thời điểm mới vào công ty , ta là người đầu tiên trong toàn bộ ngành đến đi làm , tự nhiên là vì chút tiền thưởng cho nên biểu hiện chịu khó như vậy .

Nhưng là An công tử lại không đồng ý , anh ấy là tổng giám đốc , công ty là của nhà anh ấy , anh ấy không muốn đi sớm giống người quét dọn vệ sinh , vì thế anh ấy cũng muốn ta đi làm cùng lúc với anh ấy .

Tự nhiên là ta sẽ không chịu , ta cũng không muốn bị ánh mắt như súng máy của chị Khổng tử kia bắn tía . Cho nên, ta thừa dịp anh ấy còn chưa dậy, liền một mình chuẩn đến công ty .

Kỳ thật cũng có thể nói là ta sợ hãi cùng đi làm với anh ấy , vì sao ư , người thâm mến anh ấy nhiều lắm, mà ta lại luôn cảm thấy hai chúng ta thật không phù hợp với nhau.

Kick vào hòm thư công tác , nhìn xem công việc gần đây của ngành , sau đó mà bắt đầu nghiền ngẫm. Cách giờ đi làm chính thức còn có một tiếng đồng hồ , vì thế tận dụng thời cơ mở ra blog cá nhân , ta lập blog trên diễn đàn X đã nhiều năm, vẫn có khuynh hướng chết chìm , ta nguyên bản cũng chỉ tính xem ment mà không trả lời lại, chính là đột nhiên nhìn đến một mục chủ đề , hứng thú của ta bộc phát , cũng tự mình mở chủ đề , viết về vấn đề giữa ta và An công tử .

Ta hồi tưởng một lát, chợt phát giác ra rằng tất cả từng ly từng tí giữa ta và An công tử ta đều nhớ rõ mồn một , nhớ rõ ràng như chính mình có bao nhiêu tiền vậy , đây thật sự là một chuyện đáng sợ đời mạng.

Ở trong lòng tính toán nên để tiêu đề là cái gì bây giờ , ta bồi hồi giữa hai cái tên , một cái là ” Toàn bộ quá trình áp đảo từng bước giữa tôi và thủ trưởng xảo quyệt” , một cái khác là, “Tôi có nên tóm lấy thủ trưởng gian xảo hay không “. Cuối cùng, cái tên thứ nhất có lượng view phi thường dọa người , cho nên ta dứt khoát kiên quyết từ bỏ cái tên thứ hai , bởi vậy cũng chứng minh được rằng tiêu đề gây sock lưu hành nhiều năm như vậy thế mà vẫn còn tính ứng dụng khá trâu !

Ta đem từng chuyện từ nhỏ tới lớn giữa hai chúng ta viết ra , rất nhanh có người ment , đều nói là An công tử sớm đã có mục đích, cũng có một số lớn người chỉ trích ta không động não, ta ngồi trước máy tính oán giận, đối với con hồ ly già đã tu luyện nhiều năm như An công tử , không phải động não là có thể phòng tránh được , những người này quả thực là đứng nói chuyện không đau thắt lưng .

Khi ta nói tới chuyện một đêm tình , tinh thần của các chị em đều tỉnh táo bừng bừng , đều truy vấn về sau chúng ta thế nào , kỳ thật ta cũng muốn biết chúng ta sẽ thế nào . Từ sau ngày đó , ta cùng An công tử về nhà cũng không thấy có phát sinh cái gì, ta trốn tránh anh ấy , lòng ta bất an , nhưng anh ấy cũng chả có phản ứng gì lớn . Điều này làm cho ta mê mang , đây cũng là nguyên nhân đến việc ta lập chủ đề trên mạng , chỉ tiếc những người này phần lớn là xem náo nhiệt , bày mưu tính kế thì vô cùng ít .

“Ôi Nhuận? Ông trời của tôi a ! Tôi không nhìn lầm chứ ? Cậu thế nhưng đến đi làm ? Không phải cậu đang mang thai ở nhà tĩnh dưỡng sao?”

“Phụt...”

Một ngụm nước của ta đều phun trên màn hình , ta không ngừng ho khan. Cổ Quyền không biết đến đây lúc nào, chạy nhanh rút khăn giấy giúp ta lau mấy giọt, cậu ta vừa lau vừa nói, “Chị Joey , chị không thể chờ chị ấy uống xong rồi nói sao, nếu cái máy tính này có gì ngoài ý muốn, chị muốn công đạo như thế nào với tổng giám đốc ?”

Joey cười khan vài tiếng tiến đến trước mặt của ta , ánh mắt luôn luôn bắn phá trên bụng của ta . Ta cảnh giác nhìn cô ấy “Cậu vừa rồi nói cái gì? Ai mang thai ?”

Joey phi cái ánh mắt ra về quyền rũ tới cho ta , ý tứ là cậu không cần giấu giếm , tôi đều đã biết rồi .

“Ai nói tôi mang thai ?” Ta cầm lấy hai người bọn họ hỏi , trong công ty hai người này hiện tại là những kẻ có cái miệng rộng to gần bằng Cao Hường , nếu bọn họ mà tuyên truyền ra ngoài , ta còn muốn làm người cũng không được nữa rồi .

“Cậu còn gạt tôi , nếu không mang thai thì sao lâu như vậy không có tới đi làm? Mọi người trong toàn công ty đều đang loan truyền đó , Tô Nhuận này , chúng ta vốn là chị em tốt của nhau , cậu không thể gạt tôi , cậu mau nói cho tôi biết, tôi cam đoan sẽ không nói cho người khác.” Joey bức thiết chứng thực với ta.

Ta cơ hồ muốn trợn trắng mắt , nếu cậu biết một bí mật mà còn có thể không nói cho người khác, thì tôi đây sẽ đi chinh dụng thành Song Hye Kyo.

Dưới một trận gầm rống ‘tuyệt đối không có khả năng’ của ta , hai người này rốt cục tiêu thất trước mắt ta . Sau đó chị Khổng đến đây, thái độ đối với ta cũng có một chút bất đồng, chị ấy đã chạy tới quan tâm ta vài câu, hoàn toàn không giống như tác phong phù thủy già bình thường của chị ấy .

Mấy chuyện làm cho ta hoài nghi đây có phải là 2012 đã đến , mọi tiên đoán đều trở thành sự thật ?

Chủ động yêu cầu tiếp nhận đề án đặc biệt , ở trong văn phòng bận việc rối tung rối mù , cuối cùng cũng tạm thời quên đi một ít phiền não. Vặn vẹo cái thắt lưng một cái , co giật cái mông cơ hồ chết lặng của mình , vừa giương mắt nhìn , thế nhưng đã đến giờ tể ngũ tạng miếu (ăn cơm) .

Ta do dự nghĩ xem có nên đi xuống ăn vài miếng cơm hay không thì Cao Hường đã hưng phấn bưng bưng đẩy cánh cửa của bộ phận đề án ra , sau đó hô lớn , “Tiểu Nhuận Nhuận tội nghiệp , cô đã đến đây rồi sao ? Để anh đây mang cô đi ăn sung sướng nào!”

Có lợi mà không chiếm thì thật có lỗi với bản thân mình , nhất là với loại hồ bằng cầu hữu như Cao Hường này . Vì thế ta kẻ vai sát cánh cùng Cao Hường , hai người cấu kết với nhau làm việc xấu lao đi căn tin. Bà dì xối cơm thấy Cao Hường rồi lại nhìn nhìn ta , hừ lạnh một tiếng , trong miệng tựa hồ nhắc tới một câu, “Hồ ly tinh.”

Ta sững sốt , Cao Hường lại nở nụ cười, “Tô Nhuận cô nghe thấy không , dì ấy đều đã khen cô đến mức này rồi ! Phải biết rằng, hồ ly tinh tất nhiên là khuynh quốc khuynh thành a!”

Tựa hồ có đạo lý như vậy, vì thế ta cũng đắc chí, hận không thể để cho bà dì nói nhiều thêm vài lời như ta ngược to lại ngốc nghếch linh tinh gì đó .

Cao Hường trò chuyện câu được câu không với ta về bát quái trong công ty , từ miệng cậu ta biết được một đồng bí mật , ta nghe mà sung sướng hết cả người .

Chính đang trò chuyện, Cao Hường đột nhiên đá ta một cái rồi nháy mắt với ta, ta quay đầu thì thấy bộ mặt than hờn hử của An công tử , ta thật muốn nói cho anh ấy rằng , anh không muốn cười thì cũng đừng cười , dạng mỉm cười của loài hổ này là hù dọa ai vậy ?

“Sao em không nhận điện thoại của anh ?” An công tử thực tự nhiên ngồi ở bên cạnh ta , lại phi thường tự nhiên tới gần ta , ở trong mắt người bên cạnh thì bộ dáng đó phi thường ái muội .

Ta nghiêng người sang hướng bên cạnh , sau đó nói: “Thời gian đi làm không thể nhận điện thoại cá nhân , quy định của công ty a, cũng là quy định của anh .”

“Ngoan như vậy ? Nếu em đều nghe lời anh nói thì tốt rồi. Sao buổi sáng không đợi anh mà lại tự mình đến trước ?” Anh ấy tiếp tục nở nụ cười dạng hồ mang chất thoái hóa kia .

Ta nuốt nuốt nước miếng , theo bản năng nhìn ngó đồng sự chung quanh , trừ bỏ Cao Hường đang cầm đầu ăn cơm , người khác không một ai là không há to miệng , hận không thể nuốt hết cả một quả trứng gà.

“Hạ thấp a.” Ta ghé vào lỗ tai anh ấy nói nhỏ giọng .

An công tử lúc này mới ra vẻ bình tĩnh , liếc mắt nhìn đồ ăn của ta một cái , sau đó nói: “Sao lại ăn cái này? Đối với thân thể em không tốt, để anh bảo cô giúp việc trong nhà làm thêm đồ ăn cho em , về sau buổi trưa mỗi ngày em đều đến ăn cùng anh , không thể luôn ăn thứ không dinh dưỡng như thế này được.”

Ta nhìn nhìn khay ăn của chính mình , bình thường ta vẫn ăn những thứ này a, sao mọi khi không thấy anh ấy nói không tốt , hôm nay lại trúng cơn gió độc nào thế này ?

An công tử đột nhiên liếc mắt nhìn Cao Hường một cái , Cao Hường theo bản năng đã nghĩ muốn thu dọn khay ăn trở về đi làm, nhưng là ở dưới ánh nhìn chăm chú của An công tử , bị áp bách bởi dâm uy , cậu ta lại ngồi xuống . An công tử nói: “Cậu mua cho cô ấy ?”

Cao Hường gật đầu.

An công tử thở dài, “Người không biết vô tội , về sau đừng mua.”

Cao Hường vẫn là gật đầu, lần này thì gật gù càng giống đầu gối .

Trong khoảnh khắc đó , ta nghe được thanh âm hít hơi sâu của người chung quanh , sau đó ánh mắt của bọn họ đều đặt ở trên bụng của ta , trong nháy mắt, ta nghĩ đến chuyện buổi sáng Joey nói ta mang thai , bây giờ chỉ sợ toàn công ty đều đã biết. Ta hung hăng trừng mắt nhìn An công tử một cái, anh ấy lại tiếp tục nụ cười của hổ .

Ta mắng thầm trong lòng , thằng nhãi này quá âm hiểm , anh ấy đây là vội tới chứng thật lời đồn đãi ọi người a, ta mang cái rắm bầu a! Anh ấy muốn làm gì nữa?

Buổi chiều trở về đi làm, ta đã đem chuyện này tiếp tục phát sóng ở trên blog , ta cần xin giúp đỡ từ các chị em bất quá, nhưng là như cũ , các cô ấy vẫn chỉ xem náo nhiệt nhiều, bày mưu tính kế ít ỏi không có mấy.

Ta ngàn chờ vạn chờ , chờ mãi đến dĩ nhiên lại là điện thoại của chủ tịch !

Phải biết rằng chủ tịch của chúng ta đã đem golf làm công việc chính của mình , có thể làm cho ông ấy buông gậy golf để gọi điện thoại cho ta , đó là chuyện đáng bất ngờ đến cỡ nào a!

Ta đến văn phòng chủ tịch , thế mới phát giác ra nguyên lai không phải chỉ có một mình chủ tịch ở đó , còn có cả mẹ của An công tử . An phu nhân thấy ta lập tức đứng dậy đón , lôi kéo ta đến ngồi trên sofa, vẻ mặt tươi cười còn thân thiết hơn cả đồng chí Kỷ Hoài khi thấy ta .

“Được lắm!” An phu nhân nói.

(“ ”) a! Có ý gì? Theo trực giác thì bọn họ tìm ta là có liên quan tới sự kiện mang thai .

An phu nhân khó có thể che dấu tươi cười , bà ấy nói, “Kỳ thật , chuyện giữa cháu và Tùy Dụ chúng ta đã sớm biết , Tùy Dụ ở tiệc rượu tuyên bố hôn sự giữa hai đứa , lúc ấy cô cùng ba nó vẫn rất kinh ngạc , đứa nhỏ Tùy Dụ này từ nhỏ liền khác với những đứa trẻ khác , nói chuyện với chúng ta cứ luôn quanh co lòng vòng .”

Ta gật đầu , An công tử chính là có loại ham mê này , không bao giờ trực tiếp, anh ấy thích nhìn người khác khổ công suy nghĩ một phen nhưng vẫn không thể nghĩ ra nổi , sau đó thì anh ấy mới chạy tới cười nhạo , sự vui sướng của người này được xây dựng trên nỗi của thống khổ mọi người , tính cách biến thái như thế thì làm sao có thể giống với người khác được cơ chứ ?

An phu nhân tiếp tục nói: “Cô và ba nó đã sớm muốn đến thăm nhà cháu , nay cháu... Ha ha, liền càng hẳn là nên đi , hoàn thành mọi chuyện sớm một chút . Cô cũng rất thích đứa trẻ như cháu , thật sự thích . Nhà chúng ta cũng không có quan niệm dòng dõi gia thế gì cả .”

“An phu nhân...”

“Còn gọi phu nhân, bảo cô là mẹ!”

(“ , ”) a! Ta chấn động toàn thân , cũng quá nhanh ấy chứ ?

An phu nhân đại khái là nhìn đến thần sắc của ta không đúng còn nói: “Nếu không thì trước kêu là cô cũng được , đứa nhỏ này, còn thẹn thùng cơ đấy , sớm muộn gì đều phải gọi là mẹ cơ mà .” An phu nhân vừa nói vừa cùng chủ tịch trêu ghẹo ta.

“Tán gẫu cái gì vậy , cũng không gọi con .” An công tử đột nhiên mở cửa tiến vào, công khai , gõ cửa bất quá là chuyện mang tính tượng trưng .

“Đến vừa vặn, đang tán gẫu về hôn sự của các con đó , mẹ với ba con tính đến thăm nhà Tô Nhuận , con cũng cùng đi, thương lượng ngày giờ một chút .”

An công tử hung mãnh ngồi ở giữa ta và An phu nhân , thuận thế liền cầm lấy tay của ta rồi mỉm cười, ngược lại nói với mẹ mình : “Hai người đều đã biết sao ? Không phải con đã nói với bọn họ là không được truyền ra ngoài sao, những người này thật là , đều không giữ nổi bí mật .”

“Con nên sớm nói cho chúng ta biết, đây chính là đại sự ! Mấy tháng rồi ?” Ánh mắt của An phu nhân thủy chung ở của ta bụng thương.

“Kỳ thật...” Ta muốn mở miệng giải thích , An công tử liền ngắt lời ta, “Hơn một tháng , trước khi bị thương.”

An phu nhân vừa nghe đến hai chữ ‘bị thương’ , thần sắc liền ảm đạm đi , sau đó bắt đầu đau lòng con mình , phỏng chừng là nghĩ tới cái truyền thuyết ‘không thẳng’ kia . Ta lại một lần nữa hồ đồ , An công tử là người coi trọng mặt mũi như vậy, làm sao có thể để mặc cho cái truyền thuyết ‘không thẳng’ kia lưu truyền ở trong công ty được , hơn nữa cũng không có đối với tiến hành trả đũa tiểu Trương , đây là vì sao?

“Trước hết hãy đính hôn đi, ngày kia mẹ và ba con sẽ đi thăm nhà tiểu Nhuận .” An phu nhân đánh nhịp.

An công tử gật đầu, “Vất vả ba mẹ rồi , về sinh lễ con đã chuẩn bị tốt . Buổi tối về nhà con với mẹ lại thương lượng sau , hiện tại chúng con về đi làm .”

An công tử lôi kéo ta đứng lên , An phu nhân còn muốn nói thêm gì đó nhưng lại không có cơ hội , An công tử sờ sờ đầu ta , sau đó nói một câu làm cho ta rất muốn đánh cho anh ấy một trận, “Ôi Nhuận , mau chào ba mẹ đi .”

Răng rắc răng rắc, đây là thanh âm toàn thể chúng ta hóa đá .

Chương 50: Tình cảm nghịch chuyển

Điều duy nhất làm cho ta không chịu nổi là An công tử kiên quyết yêu cầu ta cùng đi làm cùng tan tầm với anh ấy . Hoàn toàn phơi bày mối quan hệ không thuần khiết giữa hai chúng ta , đối mặt với An công tử , cho dù toàn thân ta đều là miệng thì cũng không tranh đua nổi với cái miệng thối kia của anh ấy .

Nói đến ngày ấy , anh ấy mang ba mẹ mình cùng với ta, chậm rãi đi đến nhà ta. Hai vị đồng chí Kỷ Hoài và Tô Thức chỉ là mỉm cười, căn bản không phát cơn động kinh , bọn họ quá bình tĩnh làm cho ta thực hoài nghi hai vị đại lão gia này đã tu luyện đến cấp đại pháp trong các game online .

Ta vốn tưởng rằng ba mẹ ta khẳng định sẽ phản đối cửa hôn sự này , dù sao ta cùng An công tử cũng quen biết không bao lâu, hai người bọn họ lại vẫn luôn nhắc tới Đường Duy Cầm. Hơn nữa, ngày đó thời điểm gặp mặt , ba mẹ ta có vẻ lãnh đạm, lúc so chiêu cùng An phu nhân còn dấu diếm sát khí cơ đấy .

Nhưng chỉ dưới loại tình huống này , mẹ ta với An phu nhân mới cùng đánh nhịp: “Mùng Ba đầu tháng sau là ngày đại cát đại lợi! Trực tiếp kết hôn!”

“Cái gì? !” Ta khó có thể tin.

An công tử nhẹ nhàng ôm lấy ta, “Không thể quá nhanh, hôn lễ của chúng ta cần chuẩn bị kỹ lưỡng một chút, một tháng vừa vặn.”

Ngay cả đính hôn đều giảm đi? Anh biến ngay, ai nói là tôi ngại quá chậm ? Tôi đây là ghét bỏ anh , ghét bỏ anh a!

“Xin ba mẹ yên tâm , con sẽ đối tốt với tiểu Nhuận !” An công tử vỗ ngực cam đoan, vẻ mặt ta hắc tuyến, sao ta cảm thấy lời này cứ đều đều kiểu gì thế nhỉ ?

Đồng chí Kỷ Hoài rưng rưng nhìn ta, “Con gái trưởng thành rồi , rốt cục phải rời khỏi ba mẹ .”

“Mẹ , con không...”

“Mày đem Ngân Phiếu cũng mang đi đi, nó ăn nhiều lắm , sẽ ăn nghèo mẹ với ba mày .”

Cái chữ “Đi” kia ngạnh ở yết hầu, hóa ra hai vị này rơi nước mắt không phải vì ta a!

Cứ như vậy ta và Ngân Phiếu của ta cùng nhau tiến vào ở căn nhà xa hoa của An công tử , cuối cùng Ngân Phiếu đã có được một cái ổ giống dạng ổ chó, còn xa hoa hơn nhiều so với cái ổ được dựng bằng bánh đậu xanh kia , quả thực chính là sự khác nhau giữa thái giám cùng hoàng đế .

Thức ăn của Ngân Phiếu cũng tốt hơn hẳn , trong trí nhớ của ta thì An công tử cũng chẳng thích thú gì Ngân Phiếu , nhưng là lúc này đây Ngân Phiếu đến định cư, anh ấy thể nhưng biểu hiện ra mười hai vạn phần yêu thích, trong tủ lạnh nhồi đầy thức ăn của Ngân Phiếu . Ta từng vụng trộm xem qua giá cả của đồ ăn này, nhất thời làm cho ta học máu từng đợt , ta thật muốn đem đồ ăn này đổi thành nhân dân tệ a! Một con chó xấu xí thì xa xỉ như vậy để làm gì?

“Ngân Phiếu, ba ba đã về rồi !” An công tử từ siêu thị trở về, lại xách hai gói đồ ăn vặt to đùng , ta liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, vẫn là Ngân Phiếu , trong lòng anh ấy vốn không có ta!

Ngân Phiếu nghe thấy An công tử kêu nó, lập tức từ trong phòng chạy ra, tung ta tung tăng nhào vào trong lòng An công tử , nhưng là nó tựa hồ quên chính mình là loài chó cao to đen hôi , cho nên cú vỗ này thực đòi mạng!

An công tử lập tức bị Ngân Phiếu phi tới đụng vào, nằm ngã ngửa ở trên thảm , Ngân Phiếu dẫm lên ngực anh ấy , chính đang liếm mặt An công tử không biết chán .

Ta nhìn lên nhất thời cười ha ha.

An công tử cũng không tức giận, đơn giản liền nằm ôm lấy Ngân Phiếu, “Khi ăn đừng cười lớn tiếng như vậy, cẩn thận bị ghen .”

“Ặc!”

Thật là mồm thối, anh ấy vừa nói xong , ta liền bị ghen , liên tục uống mấy ngụm nước mới cảm thấy đỡ hơn.

An công tử liếc mắt nhìn ta như cười như không , cầm lấy cửa móng vuốt Ngân Phiếu cùng nói với nó , “Đến xem ba ba mua gì cho con này .”

“Ba ba? !” Ta cả kinh, lần đầu tiên ta còn không chú ý, “Chờng nào thì anh thành ba ba của Ngân Phiếu ?”

“Ngân Phiếu thực ngoan!” An công tử vuốt đầu Ngân Phiếu , Ngân Phiếu lại thực không biết xấu hổ coi mình trở thành Teddy, quên rằng mình vốn là con chó to vật , ở bên cạnh An công tử lẫn lộn vậy đuôi mừng chủ.

Trên đầu ta chảy xuống ba đạo hắc tuyến, đây không là chó của ta , tuyệt đối không phải!

“Ngaoan, tự mình đi chơi đi .” An công tử đuổi Ngân phiếu đi , ngồi xổm ta trước mặt, một đôi mắt xán lạn như ngân hà.

“Anh giải thích cho em một chút, về xưng hô “ba ba” với Ngân Phiếu đi .”

Anh ấy cười cười, “Thì đó là con anh , của anh với em . Em là mẹ, thì tự nhiên anh là ba ba.” Anh ấy ôm lấy ta, “Khi nào thì thật sự sinh đứa nhỏ cho anh a?”

Ta khóc không ra nước mắt, “Ngân Phiếu ở nhà em vẫn luôn gọi em là chị ! Nếu nó kêu anh là ba ba, thì chúng ta đây là cái bối phận gì ? Anh định lên mặt với em à !”

An công tử trừng mắt, hóa đá , sau đó ngoắc ngón tay , “Ngân Phiếu đến đây chơi với anh rể nào .”

“Gâu gâu gâu ...” Ngân Phiếu vọt ra, nhảy đến giữa ta và An công tử , cái móng cực đại kia chống thẳng vào mặt ta , cái đuôi kia thì lắc lư trước mắt ta , ta không nói gì hỏi trời xanh .

“Anh thích Ngân Phiếu như vậy thì anh với nó sống cùng nhau đi thôi!” Ném ra những lời này, ta chui về phòng .

Vừa tỉnh lại, An công tử đã ngồi ở bên giường của ta như bức tượng đá , làm ta giật cả mình, “Anh làm sao?”

“Chúng ta đi xem phim đi.”

“Không đi! Nhiều người, không có thời gian.” Ta lắc đầu chuẩn bị ngủ tiếp .

“Thuận tiện mang em đi ăn tiệc.” Anh ấy nhàn nhã tự đắc nói.

Ta lập tức nhảy từ trên giường xuống dưới , sau đó lao ngay đến tủ quần áo .

Những ngày ở cùng một chỗ với anh ấy quả thực khổ không nói nổi, tính bền bỉ cùng nghị lực của anh ấy làm cho ta hận không thể đi đâu thai lại , anh ấy là quyết tâm rèn luyện kỹ thuật nấu ăn của ta, mỗi ngày đều bắt ta nấu cơm, làm cho ta vừa nhìn thấy phòng bếp đã muốn nôn mửa. Thế rồi sau khi bị An phu nhân nhìn thấy , ngày hôm sau liền đưa đến đây một đồng lớn thuốc bổ, trong đó bao gồm cả các loại ô mai.

Cho nên vừa nghe đến An công tử nói mang ta ra ngoài ăn, không cần làm cơm , ta là cỡ nào vui vẻ a, quả thực liền sung sướng giống như trúng xổ số độc đắc vậy .

Lựa chọn cho bữa tối là đồ ăn Nhật, ta bỗng nhiên lập tức rất muốn ăn gỏi cá , sau đó An công tử – một kẻ bị dị ứng với cá sống liền hung tợn nhìn ta ăn tươi nuốt sống đồng cá đó , toàn bộ hành trình đều là bộ dáng hung tợn , thế cho nên về sau ông chủ nhà hàng còn phải tới hỏi ta xem đồng gỏi cá này có phải có vấn đề gì hay không .

Sau khi cơm no rượu say , chúng ta đi ra khỏi nhà hàng , chúng ta uống một bình rượu, độ cồn không cao, đối với ta mà nói bất quá chỉ là khai vị mà thôi. Ta quay đầu tính đi tìm xe của An công tử , anh ấy lại giữ chặt ta, “Em đi đâu ?”

Ta ợ một cái, “Về nhà a! Đến mấy giờ rồi , về nhà tắm rửa rồi đi ngủ thôi.”

“Đi xem bộ phim điện ảnh rồi về ngủ tiếp.”

“Xa xỉ!” Ta hất cánh tay của anh ấy ra , “Về nhà xem VCD đi , cũng giống nhau thôi .”

“Trong phim có soái ca, đặc biệt đẹp trai , hình như còn có cảnh nóng, còn có cảnh nam nam hôn môi đó . Thôi quên đi, nói nhiều như vậy cũng vô dụng, dù sao em không muốn xem a, azzzi... Đáng tiếc .” An công tử thở dài, tỏ vẻ muốn đi lấy xe.

Ta kiên quyết giữ chặt anh ấy, “Chúng ta xem phim đi !”

“Không phải em không xem sao?”

“Em phải cùng anh xem a! Chúng ta thế này xem như hẹn hò nhỉ ? Diễn trò thì cũng phải diễn đến cùng a , đi xem phim thôi !” Lần này đổi thành ta túm lấy anh ấy đi hướng rạp chiếu phim .

An công tử mỉm cười, đi theo đằng sau. Mới đầu ta cũng không phát hiện chúng ta mười ngón nắm chặt, khi ta phát hiện thì ta đã bị anh ấy ôm vào trong ngực ngồi ở rạp chiếu phim rồi .

Bắt đầu chiếu phim, ta cũng bắt đầu khấn trương, An công tử đặt tay trên vai ta dùng sức vài phần, ở ta bên tai nhẹ giọng nói: “Thả lỏng một chút . Không có cảnh nào phải khấn trương .”

Trong bóng đêm ta trừng mắt nhìn anh ấy một cái, anh ấy không phải hủ nữ nên sẽ không biết tâm tình của ta lúc này , khi nào thì trong nước lại thông thoáng như thế , có thể quay một bộ phim gây rung động như vậy , hơn nữa còn cho trình chiếu , ta có thể không khấn trương sao?

Bộ phim dần dần trôi qua, xuất hiện vài diễn viên nhìn quen mắt , kẻ híp mắt thành một cái khe kia là Quách Đào sao ? Diễn viên hài kịch , ta còn tính thích, xem tiếp có phải là Anh Đạt không ?

“An công tử, đây thật là có thật là soái ca, cảnh nóng , nam nam hôn môi ư ?” Ta nghi hoặc , đoạn mở đầu này không giống a!

An công tử đặc biệt kiên định căn nhĩ tai (thì thầm) với ta, “Cứ xem tiếp đi .”

“Duy tu tình yêu ” là tên bộ phim này , ta nghĩ trong lòng , chẳng lẽ là tình yêu giữa tiểu công và tiểu thụ xảy ra vấn đề, cho nên cần duy tu? Cũng có chút ý tứ , thôi cứ thử xem tiếp xem sao.

Đợi khi bộ phim chiếu được hơn quá nửa , ta bắt đầu như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, vô cùng lo lắng chất vấn An công tử: “Cảnh nam nam hôn môi rất cuộc ở nơi nào?”

“Suýt... Đừng có gấp a, ngồi yên xem phim, tuy rằng cốt chuyện hơi bình thường , nhưng là đạo lý ẩn trong đó vẫn là khá sâu xa , kết hôn nhanh chóng thì dễ ly hôn nhanh chóng , cứ giống như chúng ta đây , đi từng bước một tích lũy được càng nhiều a .”

Tích lũy cái khi ! Bà đây kết hôn với anh mới thật sự kêu là cưới chạy !

Ta tiếp tục nhẩn nại xem, đến khi đoạn nhạc cuối phim vang lên , rốt cục ta không nhẩn nổi , “An công tử anh là gạt em phải không!”

Giọng điệu của ta là phi thường khẳng định , An công tử nhìn ta một cái , sau đó gật gật đầu, cái ánh mắt kia thập phần vô tội, lại cũng như đang nói cho ta biết một tin tức, ‘anh chính là lừa em đó, em có thể làm gì nào?’ .

“Hừ!” Ta bỏ ra tay anh ấy chuẩn bị đi.

“Tô Nhuận!” An công tử kéo ta, ta bỏ ra, anh ấy lại kéo .

Hai người chúng ta vẫn liên tục động tác này đến khi ra khỏi rạp chiếu phim, trải qua lần trước của Đường Duy Cầm , ta thống hận nhất chính là người khác gạt ta, sao anh ấy có thể lấy cảnh nam nam hôn môi để lừa gạt ta cơ chứ ?

“Anh không có ý gì khác , chính là chưa từng cùng em xem phim cho nên muốn cùng nhau đi xem một lần, bộ phim này cũng được a, tối thiểu là sau khi em xem xong còn có chút cảm xúc về hôn nhân của chúng ta còn gì .”

“Hôn cái đầu anh !”

“Tô Nhuận , em đừng cứ coi mình vẫn là đứa trẻ nữa , có một số việc nên đối mặt . Đối với chuyện chúng ta kết hôn em thấy thế nào?”

“Em...”

“Nghĩ cho kỹ rồi nói , dùng lương tâm của mình ý ! Rốt cuộc có muốn kết hôn với anh không ? Anh không bức em , tự em suy nghĩ kỹ một chút đi . Tiền lương của anh là 8 vạn, lương một năm là 200 vạn , công ty này không lâu sau sẽ là của anh . Anh có nhà có xe, nuôi sống em tuyệt đối không thành vấn đề, em muốn cái gì anh liền mua cái đó cho em , muốn ăn cái gì thì ăn cái đó , anh tuyệt đối sẽ đối tốt với em , em là người duy nhất mà anh muốn kết hôn . Anh không bức em, em cẩn thận nghĩ lại xem , rốt cuộc có muốn gả cho anh hay không ?”

An công tử nói một xuyên dài ngoằng xong , ta quả muốn chửi ‘mẹ nó’ , anh là không bức em , anh là đang dụ hoặc em, biết rõ ta muốn làm sâu gao lại còn dụ hoặc ta như vậy ! Rất bất lương a!

“Cho em 1 phút , nghĩ xong thì nói cho anh một tiếng.” An công tử bắt đầu nhìn đồng hồ.

“Em nói này An công tử , chuyện này không phải đơn giản như vậy , chuyện kết hôn còn phải bàn bạc kỹ hơn a...”

“Còn có mười lăm giây.”

“Này này này ! Đang nói năng nghiêm túc , đừng nhìn đồng hồ a!”

“Năm giây. Kết hôn hay không ?”

“Em...”

“Ba , hai , một...”

“Sính lễ đều thu rồi , có thể không kết hôn sao? !”

Bên môi An công tử nở rộ một nụ cười sáng lạn, đến sờ sờ đầu ta , “Thực ngoan!”

Ngaoan cái đầu anh ! Thật biết bắt nạt người khác , 1 phút đủ cho tự hỏi cái gì a, tối thiểu cũng phải cho người ta cả đời để tự hỏi chứ!

Khi lên trên xe anh ấy ta đã ngủ , cũng không biết khi nào thì An công tử đem ta ôm vào phòng , An công tử từng nói , ta ngủ rất say , cho dù bị trộm cướp cũng sẽ không biết.

Lại là nửa đêm, ta bị khát tỉnh, đến phòng bếp đổ nước uống, đi ngang qua thư phòng thấy đèn còn sáng , đồng hồ báo thức đã hiện ra rạng sáng 3 rưỡi , An công tử ghé vào trên bàn tựa hồ là đã ngủ. Người này lại thức đêm làm việc , có vẻ anh ấy thật sự bề bộn nhiều việc, sao còn theo giúp ta đi xem phim?

Định đóng máy tính làm cho anh ấy ngủ một giấc , vừa bấm vào chuột, màn hình chậm rãi sáng lên , trên đó đang ở mở một file, trong lúc vô tình nhìn lướt qua, đó là một phần kế hoạch , ta cũng có chút ấn tượng, đại khái là nửa năm trước kia khi ta cùng anh ấy nói chuyện nghiệp vụ , muốn thành lập một công viên trò chơi quy mô lớn trong thành phố . Tư tưởng của anh ấy khá được, tràn ngập phong cách của Disney .

Đến khi nhìn đến địa điểm quy hoạch , ta sợ ngây cả người, mặt trên biểu hiện là khu nhà của ta ? An công tử muốn hủy đi nhà của ta sao ?

Đúng lúc này, An công tử đột nhiên tỉnh, nhu nhu ánh mắt, “Em còn chưa ngủ a.”

Sau khi anh ấy thấy thần sắc khiếp sợ , cũng đã thanh tỉnh lại, “Ôi Nhuận, em nghe anh giải thích.”

“Giải thích con bà anh ! An Tùy Dụ , anh thế nhưng muốn hủy đi nhà em ! Có phải là anh đã sớm đã có ý tưởng này hay không ? Anh ở cùng một chỗ với em có phải là để âm mưu căn nhà của em không ? Anh thật quá đáng! Đó là nhà của em , sao anh có thể trăm phương ngàn kế muốn dỡ xuống hả ? Anh tên khốn này!”

18. Chương 51 - 53

Chương 51: Tô Tiểu Bạch đại chiến An công tử

Ta quảng ngĩa tất cả đồ đạc quý giá trong thư phòng của An công tử , An công tử ở bên cạnh nhìn, cũng không có đến ngăn cản cơn điên của ta , thật lâu sau anh ấy mới nói: “Em có thể yên lặng nghe anh nói hết lời hay không?”

Giải thích đều là mây bay! Tất cả đều là nói dối! Những lời này ta đã cảm nhận được rất sâu rồi ! Cho nên lúc ấy ta hoàn toàn không cho An công tử cơ hội để nói dối , anh ấy không thể cứ luôn coi ta là một đứa Tiểu Bạch (ngớ ngẩn) , nói dối với ta cũng lười dùng chỉ số thông minh . Một chuyện thực chính là, căn nhà của ta sẽ bởi vì anh ấy mà nát vụn !

“Anh nói cái gì cũng vô dụng thôi !” Ta nổi giận dùng dùng đi qua, một đôi mắt phẫn nộ, phỏng chừng đã chuyển thành màu đỏ . Ta thở hổn hển, miệng phát ra thanh âm ngao ngao ngao , giống một con sư tử nổi điên. (quần chúng : cô xác định không phải chó điên chứ ?)

An công tử lui về phía sau nửa bước, “Em định làm gì?”

Thư phòng của anh ấy đã không có thể cung cấp thứ gì cho ta nổi điên nữa , cho nên ta đem ánh mắt chuyển hướng về phía anh ấy .

“Em hãy nghe anh nói a, kỳ thật anh đã sớm muốn nói cho em rồi , hạng mục lần này đã dự tính từ rất lâu, khu vực nhà em có thâm niên lâu như vậy . Sớm muộn gì thì cũng phải phá bỏ và di dời đi nơi khác , người khác phá bỏ và di dời không bằng để anh đến làm a!”

“Anh thú lắm! Tốt cái gì mà tốt ? Đừng cho là em không biết lũ thương nhân các người chỉ cần nghĩ tiền là quên hết tất cả ” . Chỉ cần nghĩ đến cha mẹ mình khẳng định thuộc loại hộ gia đình bị cưỡng chế là ta bắt đầu thất vọng đau khổ , đến lúc đó hai bên đấu võ , ta nên giúp ai đây ? Ta không thể hãm chính mình thành bất nghĩa a! Hàng xóm láng giềng ở cùng nhau đến nửa đời người rồi , không thể lập tức nói một lời là biến mất a !

“Hiện tại anh không nói chuyện với em nữa , em trở về bình tĩnh một chút , ngày mai chúng ta bàn lại.” An công tử xoay người, tỉnh trở về phòng ngủ.

Thời điểm tức giận cãi nhau sợ nhất là cái gì? Sợ nhất chính là đối thủ hoàn toàn không thèm nhìn mình , căn bản là không thèm cãi nhau với mình , điều này phi thường làm cho người ta ức chế ! Cho nên lúc ấy ta

làm ra một hành động thực kinh người, ta chạy vài bước tới, bắt lấy cánh tay An công tử, sau đó sử dụng khí lực bú sữa, xoay vai một cái, đem thân hình cao lớn của An công tử ném ra ngoài.

Anh ấy hiển nhiên là không có phòng bị, thế nên ta một nhát thành công, ỳnh một tiếng, sàn nhà suýt nữa thì nổ tung, anh ấy nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Cchiêu này là lần đầu tiên ta dùng, vẫn là ta tự học thành tài, không nghĩ tới lại dùng được như vậy?

“An công tử?” Ta khẽ bước đi qua đập anh ấy mấy cái, anh ấy chẳng có tí phản ứng nào.

“An Tùy Dụ? An biến thái? An dâm tặc?” Mặc cho ta la lên như thế nào, anh ấy cũng không có phản ứng, điều này làm ta biết mình đã nháo lớn chuyện!

Vì thế lập tức gọi 120, sau đó đi thu thập một ít vật phẩm tùy thân của mình, Ngân Phiếu ở một bên nhìn ta, bộ dáng có vẻ đang khó hiểu.

120 đến, ta đi ra mở cửa, sau đó bọn học nâng An công tử lên cáng cứu thương.

Có lão bác sĩ nói thì thảo: “Tên trộm thật sự là làm bậy a! Đem người ta cướp bóc thành như vậy, còn muốn đánh người, quả thật là súc sinh! Aizzz...”

“Ông!” Ta nhất thời chán nản, run run chỉ tay vào tên bác sĩ mắng ta là súc sinh kia.

Ông ấy cầm tay của ta, “Tôi biết! Cô cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ làm hết sức, không để cho người đàn ông nhà cô có nguy hiểm gì tới sinh mệnh. Mau báo công an đi, không thể để cho tên trộm súc sinh kia đã trộm tiền còn đánh người nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật được!”

“Ông!”

Ông ta lại một lần nữa cầm lấy tay ta: “Tôi biết! Cô là rất tức giận! Có phải định khiển trách chúng tôi không? Bảo mẫu có thể với tận tâm hết sức chủ nhà như vậy giống như cô đây giờ không nhiều lắm, cô có bị thương không?”

“Thương cái đầu nhà ông! Ông mới là bảo mẫu, cả nhà các ông đều là bảo mẫu ý!” Ta rống lên một tiếng, sau đó cầm lấy bọc nhỏ hành lý của mình chạy trốn ra ngoài.

Đương nhiên ta là còn có lương tâm, ta cũng sợ An công tử có gì ngoài ý muốn, cho nên ta gọi điện thoại cho Khổng Từ (bạn của An công tử, xem lại mấy chap trước), điện thoại vừa thông ta liền bắt đầu khóc, “Tôi nên làm gì bây giờ a? Khổng Từ, anh nói xem tôi nên làm gì bây giờ? Tôi cũng không muốn như vậy, một sinh mệnh nếu là vì tôi mà không có, tôi sẽ khổ sở chết mất, ước nguyện ban đầu của tôi thật sự không phải như thế a! Khổng Từ, anh phải tin tưởng tôi, ô ô...”

Đầu kia của điện thoại, Khổng Từ thì chưa nói được cái gì, ngược lại là có tiếng kêu bén nhọn của phụ nữ, “Khổng Từ! Anh thế nhưng giấu tôi có con với người phụ nữ khác! Khổng Từ, sao anh lại làm tôi thất vọng như thế? ! Ô ô ô...”

Ta sửng sốt, đây là tình huống gì vậy? Bạn gái của Khổng Từ ư?

Chỉ nghe thấy Khổng Từ ở đầu kia điện thoại đang nói trấn an: “Em đừng hiểu lầm, anh với cô ấy là quan hệ nam nữ thuần khiết thôi.”

“Lại còn quan hệ nam nữ? Thế này còn có thể thuần khiết sao? Khổng Từ anh là đồ khốn! Tôi muốn chia tay với anh!” Bạn gái Khổng Từ bắt đầu rít gào, bên kia gà bay chó sủa, phỏng chừng là hai người ra tay đánh đấm ác liệt.

Mà ta ôm điện thoại thì hoàn toàn choáng váng, Khổng Từ đáng thương, chị đây không phải cố ý a, nhóc phải tin tưởng chị! Sau một lúc lâu, trong điện thoại truyền đến thanh âm nghẹn ngào của người phụ nữ kia, “Cô gái này, cô không cần phải gọi điện thoại khoe khoang với tôi đâu, không phải là một tên Khổng Từ sao, tôi cho cô là được, một nhà ba người các cô hãy sống thật tốt đi thôi!”

“Một nhà ba người? À, cô hiểu lầm rồi, tôi cùng Khổng Từ kỳ thật, thật sự còn chưa tới trình độ kia.” Ta hoảng, hoàn toàn không ý thức được những lời này không diễn tả hết ý.

Người phụ nữ kia hít sâu một hơi, tiếp theo bắt đầu gào khóc, “Tôi thành toàn cho các người!”

Cạch , ta bị người cắt đứt điện thoại. Người phụ nữ này đầu óc bị lừa đá sao? Đây là cái gì chỉ số thông minh! Quả thực còn không bằng ta ! (Quần chúng : cô còn biết a!)

Suy nghĩ một lát quyết định gửi tin nhắn cho Khổng Từ , nội dung đại khái là xin lỗi, sau đó nói cho anh ta là An công tử ở tại bệnh viện nào , làm cho anh ta đi nhanh một chút, hơn nữa hỗ trợ giữ bí mật.

Gửi xong tin nhắn này , ta liền tắt điện thoại, sau đó đến thẳng nhà Bối Quả Quả .

Kẻ mở cửa cho ta giống hệt nữ quỷ , nhưng ta vẫn chui đầu vào trong lòng người đó , “Quả Quả! Tôi giết người rồi !”

Bối Quả Quả mặt không chút thay đổi nói: “Thế à , vào đi.”

Ta kinh ngạc, cậu ấy giống một cái u linh phiêu vào phòng, máy tính còn đang mở , cậu ấy nhanh chóng gõ bàn phím, viết lại xóa , xóa lại viết, hơn mười phút sau, cậu ấy vươn cổ hòng gào lên , đập bàn phím, “Bà đây mặc xác !”

Ta vỗ vỗ ngực, trong lòng một trận kiêu kỳ , xem ra làm tác giả cũng không dễ dàng , trạng thái điên cuồng này , tốt nhất là thiếu chọc vào .

Bối Quả Quả ở một mình , một gian nhà trọ nhỏ , một phòng khách một phòng ngủ , hai chúng ta chen chúc trên một cái giường nhỏ . Ta là thức trắng một đêm , vẫn nắm di động, thẳng đến khi Khổng Từ gửi tin nhắn đến báo cáo An Tùy Dụ cũng không có gì đáng lo ngại , ta mới yên lòng ngủ.

Trong mộng , An công tử cầm dao đuổi giết ta, anh ấy còn thả chó cắn ta, ta quay đầu thì phát hiện con chó kia hóa ra lại là Ngân Phiếu của mình . Ta vừa khóc kể Ngân Phiếu là con chó không có cốt khí , có ăn quên chủ , vừa còn phải chạy trốn.

Cuối cùng cảm giác được có người cho ta một cái tát, ta mới tỉnh lại, nhìn thấy đôi mắt che kín tơ máu của Bối Quả Quả , “Cậu là đến hành hạ tôi à ? Kêu ca cái gì ? Ngủ yên đi !”

Lòng ta hoảng loạn , đem chuyện này từ đầu đến cuối nói cho Bối Quả Quả , cậu ấy trầm mặc hồi lâu, đột nhiên bùng nổ một tiếng, “Thật máu chó!”

“Cậu nói tôi nên làm cái gì bây giờ?”

“Trở về nhận sai, phỏng chừng anh ta sẽ không giết cậu đâu . Tốt xấu gì thì cậu cũng là người mà anh ta muốn kết hôn .”

“Không đi! Anh ta trăm phương ngàn kế như vậy , tôi còn phải nhận sai sao ?”

“Ngu xuẩn! Cậu đánh anh ta , anh ta mà bắn loạn quá tịch thu luôn nhà cậu thì sao ? Cậu mau trở về, đỡ dành anh ta , trình diễn mỹ nhân kế, thổi gió bên gối , nói không chừng lại bảo vệ được nhà mình!”

“Khả năng có lớn không ?”

“Khả năng dù nhỏ thì cũng là khả năng , cơ hội dù xa vời thì cũng gọi là cơ hội a!”

Ta trợn trắng mắt , cậu ấy đây là đang miệt thị sức quyến rũ cá nhân của ta , cậu ấy không biết An công tử đối với ta đó là bám dai như đũa , mặt dày mày dạn, theo đuổi không biết xấu hổ !

Ta hừ lạnh một tiếng, “Tôi đã ngã bài với anh ta rồi ! Trừ phi anh ta đến cầu xin, không đập nhà chúng tôi nữa, bằng không không bàn nữa! Tôi cũng là người có thân phận cả đấy !”

Bối Quả Quả bĩu môi, “Thì cậu chẳng phải chỉ có cái chứng minh thư đấy sao . Chỉ sĩ diện, để tôi xem lúc khóc là ai!”

Ta mặc kệ cậu ấy , người này chỉ thích đả kích ta, cũng không biết là khuê mật (bạn thân) của ta hay là của An công tử nữa .

Đến xin phép công ty , ta rõ ràng cũng không dám đi. Kỳ thật ta cũng khinh bỉ chính mình, nếu không phải một tầng quan hệ với An công tử này , ta cũng không thể ở trong công ty muốn làm gì thì làm. Có công ty nào cho phép nhân viên của mình ba ngày hai lần sẽ không đến đi làm ? Bị đuổi việc đó là chuyện đương nhiên .

Một tuần sau, ta nhin không được khởi động máy , tin nhắn liền giống như di cả mẹ túa đến , khi thì là phùn phụt một đồng lớn, khi thì là nhỏ giọt tí tách .

An công tử gửi tin nhắn cho ta nhiều nhất , mới đầu đều là xin lỗi ta , trong lòng ta đầy dắc ý , tưởng tượng ra bộ dáng ăn nói khấp nép của anh ấy . Sau lại anh ấy không gửi tin nhắn nữa , ta có chút buồn bực, nhưng mà sau khi nhìn đến một cái tin nhắn của Khổng Từ thì ta sợ hãi .

Khổng Từ nói: Tùy Dụ nói đừng để cho cậu ấy tìm được cô , bằng không sẽ cho cô biết tay .

Ta cả kinh, muốn cho ta biết tay ư , tôi..tôi..tôi mới không sợ đâu ! Bà đây làm người chính trực không sợ tà ác ! Đến đâu thì đến ! Nếu thật sự không được thì tôi sẽ báo cáo cho cha mẹ anh !

Đột nhiên đồng chí Kỷ Hoài gọi điện thoại đến, ta vừa nhận là bà ấy đổ ập đến chữ bới : “Con oắt chết tiệt kia, mày chạy đi đâu vậy ? Mày muốn chết a? Mày thế nhưng xuống tay với con rể tao nặng như vậy , vạn nhất đánh hỏng người , nó không cười mày nữa , thì phải làm sao bây giờ? Mày không có não à? Chết đi ở đâu vậy? Mau trở về!”

“Mẹ...” Ta kéo dài giọng bắt đầu khóc.

“Mày còn có mặt mũi khóc! Câm miệng cho tao!”

“Con...” Ta nức nở , “Mẹ không biết chứ , An Tùy Dụ , anh ta không phải kẻ tốt đẹp gì , anh ta muốn hủy đi nhà chúng ta để xây công viên trò chơi , con là vì mọi người nên mới ra tay a!”

Ta vốn tưởng rằng dựa theo tính tình nóng nảy kia của mẹ ta , nghe được có người để ý đến nhà mình , bà tuyệt đối là sẽ nổi giận, nhưng là thế sự khó lường , sau khi mẹ ta nghe được lại một tiếng nổi giận, nhưng là mắng ta, “Mày là đồ ngu ngốc a! Căn nhà này sắp năm mươi năm rồi , đã sớm nên phá bỏ và di dời ! Hàng xóm láng giềng cũng đang chờ lấy tiền di dời đấy , chi phí mà Tùy Dụ bỏ ra gấp đôi lũ gian thương khác , có đốt đèn lồng cũng tìm không ra chuyện tốt như vậy , lại còn bị mày quấy phá ! Mày bị dở người à ? !”

Ta sợ ngây cả người, sao cuối cùng vở kịch lại thành như vậy ? Không phải nên tới một chút ngược thân ngược tâm sao? Cuối cùng ta khóc không ra nước mắt, chỉ có thể nói, “Con... Anh... A... Khốn thật!”

“Mày còn dám chửi mẹ? Mày chán sống rồi à ? !”

Đồng chí Kỷ Hoài hét lên từng đợt điên cuồng , sắp sửa thực hiện bạo hành qua không gian với ta .

“Tự mày tỉnh lại đi “.

Đồng chí Kỷ Hoài tắt điện thoại , chỉ chốc lát sau ta lại nhận được điện thoại của Khổng Từ , lòng ta nghĩ mắt bò mới lo làm chuông , anh ta khẳng định ở cùng một chỗ với An công tử , vì thế bắt đầu sói tru: “An công tử thế nào rồi ? Tôi thật lo lắng cho anh ấy a, tôi thật nhớ thương anh ấy a, nếu anh ấy có cái gì không hay xảy ra, tôi cũng không sống nổi nữa , ô ô...”

Khổng Từ trầm mặc một lát sau đó nói, “Tùy Dụ đang cùng một chỗ với tôi , cậu ấy có câu bảo tôi chuyển cho cô .”

“Anh bảo anh ấy không cần lo lắng cho tôi , dưỡng bệnh cho tốt , bảo anh ấy không cần áy náy , tôi không sao , thật sự...”

Khổng Từ ngắt lời ta, “Cậu ấy là bảo tôi nói với cô , cậu ấy đã quyết định đem nhà các cô đổi thành nhà vệ sinh công cộng, phòng của cô sẽ cải tạo thành nhà vệ sinh nam.”

“Anh nói cái khỉ gì ? !” Tiếng nói bén nhọn của ta lao ra .

Khổng Từ ở bên kia tựa hồ đang ghen cười, “Cậu ấy nói đây là báo ứng.”

Cạch ! Lần này là ta gác điện thoại, phỉ nhổ vào! Bà đây không để yên cho nhà anh!

Chương 52: Hòa hòa như lúc ban đầu

Ta ở trong nhà Bối Quả Quả lải nhải , cuối cùng làm cho cậu ấy đưa mình ra ngoài , làm cho ta dễ nhập miệng hổ , về nhà An công tử thừa nhận sai lầm, cậu ấy nói hành vi của ta ảnh hưởng nghiêm trọng đến khí chất văn nhân , cảm hứng sáng tác của cậu ấy.

Ta từ một kẻ đáng thương bị từ bỏ hơn nữa bị đuổi giết biến hóa nhanh chóng thành sát thủ văn học , việc bị chụp mũ như vậy làm cho ta thổn thức không thôi, cái trình độ của Bối Quả Quả kia mà còn đòi làm văn nhân cơ đấy , luận văn tốt nghiệp cũng chỉ đủ đạt tiêu chuẩn , bình thường viết văn thì viết rồi tinh rồi mà mà còn đòi làm tác giả .

An công tử đã xuất viện , ta vụng trộm về nhà, ghé vào khe cửa dùng sức nhòm vào trong , An công tử ngồi trên sofa, bên chân là Ngân Phiếu nịnh nọt , hình ảnh một người một chó rất là hài hòa, trong tay anh ấy nắm điều khiển từ xa, thỉnh thoảng đổi kênh tivi .

Ta không dám đi vào, ngồi xồm ở cửa đã lâu, cuối cùng cắn chặt răng đi luôn , biết anh ấy không có việc gì ta an tâm. Con người của ta chính là thích xúc động, có đôi khi nói mấy câu có thể giải quyết vấn đề, ta lại cứ nháo lớn , ta biết đây là tật xấu của mình , nhưng sửa mãi không xong.

Anh ấy không phải không tốt, chính là quá cường thế , ta cuối cùng vẫn là sợ anh ấy . Ta bỗng cảm thấy, ta cùng An công tử tựa hồ cũng không quá thích hợp, anh ấy thích ta cái gì cơ chứ ? Cái lão chủ nhiệm lớp thường xuyên loan thu phí kia đã từng nói với ta, ưu điểm lớn nhất chính là có tự mình hiểu lấy. Ta giống như một chiếc xe bò , mà An công tử hiển nhiên là một chiếc xe BMW , cấp bậc kém nhiều như vậy, dùng cái chìa khóa nào để mở được cả hai đây ?

Mấy ngày nay anh ấy không tới tìm ta, có lẽ chính là đã nghĩ thông suốt rồi!

Ta cắn răng cắn răng lại cắn răng, chó của ta còn ở bên trong đó ! Ta thật muốn vọt vào đem chó cùng nhau mang đi a! Bất quá ta cảm thấy, Ngân Phiếu đã có vú em mới , sẽ không chịu nhận ta nữa .

Ta yên lặng xoay người, trong giây phút nghe được cửa phòng mở , ta nhanh chóng núp vào , phía sau , An công tử hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh một lát, rồi lại đóng cửa lại .

Suýt nữa ta liền nhịn không được mà tiến lên, ta thật muốn lắc lư bờ vai của anh ấy cầu anh ấy đừng đem phòng của ta biến thành toilet nam , nhưng là chút tôn nghiêm của ta lúc này lại bị phóng đại ! Cho nên ta đi , mua chiếc vé xe lửa xuống phía Nam !

Có người bạn học cùng cấp 2 giờ đang học ở Tứ Xuyên , bảo ta đến chơi thật nhiều lần , cô ấy bao ăn bao ở , cho nên lúc này ta liền lựa chọn đi tìm nơi nương tựa chỗ cô ấy , thuận tiện nhìn xem non sông tươi đẹp của tổ quốc .

Trên xe lửa đi Thành Đô , ta gọi điện thoại cho cô ấy , báo cho cô ấy biết cái tin vui vẻ này, “Con nhóc! Chị đây đang tới Thành Đô xem cậu , cậu nhớ đến nhà ga đón tiếp tôi nha!”

“Tô Nhuận? Cậu còn sống ư ? ! Thật tốt!”

Ta nhú mi, nói cái gì vậy , bất quá ta lười so đo .

“Trăm ngàn nhớ tới đón tôi a!”

“Đợi lát nữa! Cậu tới Thành Đô ư ? Tôi hiện ở Thượng Hải a!”

“Cậu đi Thượng Hải làm gì? Không phải cậu học ở Thành Đô sao ?”

“Bà chị , tôi đã tốt nghiệp một năm rồi ! Tôi là bạn học của cậu , cậu tốt nghiệp thì tôi cũng tốt nghiệp a!”

Ta không nói gì hỏi trời cao , trò đùa thật đáng xấu hổ , nhưng vẫn phải nói xạo một câu, “Lấy thành tích học tập của cậu , lưu ban cũng không phải không có khả năng mà .”

Làm sao bây giờ, ta hiện tại là đang ngồi trên xe lửa rồi , cắn răng một cái dậm chân một cái , ta tự mình đi chơi vậy , vé cũng đã mua rồi !

Đến Tứ Xuyên ta chỉ muốn đi một chỗ, đó là núi Nga Mi , trước đây bị di chứng của phim ảnh , ta luôn cảm thấy nơi này chính là một địa phương chuyên sinh ra yêu tinh , tiểu mỹ nhân , nói không chừng lại cho ta gặp gỡ hồ yêu ngàn năm , sau đó tới tìm ta báo ân !

Mùa này người đến du lịch vẫn rất nhiều , phần lớn đều là đi cùng đoàn, khách lẻ như ta đây thì không có mấy . Bởi vì nguyên nhân tiền bạc nên ta cự tuyệt tham gia đoàn, đồng thời cũng bởi vì nhìn thấy không ít hướng dẫn du lịch dởm nên không muốn bị lừa .

Mùa thu trên núi đã lạnh rất nhiều, thời điểm đến ta mặc quần áo có vẻ mỏng manh , lúc này là hoành hôn nên đã muốn cảm giác được rét lạnh, nhưng vì thật vất vả đi lên một chuyến, ta vẫn quyết định đi tiếp .

Dọc đường , đi một chút ngừng một chút , chụp một ít ảnh , ta không mang theo máy chụp ảnh nên đành phải gơ di động mà chụp.

Ta đứng trên sườn núi , tầm mắt một mảnh trống trải , mở ra đôi tay nhắm mắt lại hưởng thụ bầu không khí thanh tân, không khỏi xuất khẩu thành thơ, “A! Lúc trước là anh muốn chia tay , chia tay thì chia tay , hiện tại lại muốn dùng tình yêu chân thật dỗ tôi trở về, tình yêu không phải thứ anh muốn bán là có thể bán, muốn mua là có thể mua , để tôi rời bỏ , để tôi hiểu được, buông tha cho tình yêu bla..bla..bla ...”

“Khẹc khẹc khẹc...” Đột nhiên một trận xôn xao, ta còn không kịp hiểu được đây là cái thanh âm gì thì một cái bóng đen liền nhảy tới trên đầu ta .

“A!” Ta đụng đến một cái lông xù gì đó, nhịn không được liền thét lên bèn nhón .

Có lẽ là tiếng thét của ta chói tai rung động , lại có lẽ là bóng đen kia lương tâm thức dậy , tóm lại là sau một lát, bóng đen từ trên đầu ta nhảy xuống , ta mới nhìn rõ hóa ra là mấy con khỉ! Chúng nó cầm trong tay là ba lô của ta !

“Ngộ Không trả lại đây !” Ta bước vài bước về phía trước , muốn đoạt lại đồ của mình .

Mấy con khỉ lập tức giải tán, chúng nó phi lên phi xuống trong rừng cây , chỉ vài giây mà đã không thấy tăm hơi.

“Ngộ Không! Mày mà không trở lại, vi sư sẽ niệm chú vòng kim cô đó !” Ta hô khan cả giọng , cuối cùng chỉ đổi lấy việc lũ khỉ này biến mất vô tung vô ảnh.

Ta đuổi theo hồi lâu, nhưng là dù thế nào cũng không thấy bóng dáng lũ khỉ này nữa . Vấp phải một cục đá , ta lập tức bị xoay chân , té lăn trên đất rồi cuộc không đứng lên nổi , bắt đầu ô ô khóc.

Có thể không hay ho như vậy sao, ngay cả lũ khỉ cũng đến bắt nạt ta, khu núi đồi này không có người quản lý sao, còn cướp đồ của người ta ! Ta tuy rằng sớm nghe được khỉ trên núi Nga Mi thích cướp đồ , nhưng cũng không thể tưởng được là chính mình lại gặp phải . Mà khốn nhất là , trong cái túi kia là toàn bộ gia sản của ta a!

Ta ngồi khóc một hồi lâu, phát giác sắc trời đã ám , thế mới không thể không xiêu xiêu vẹo vẹo đi xuống núi .

Trở lại cái khách sạn nhỏ , may mắn đã trả tiền thuê trong ba ngày . Bà chủ cũng khá tốt bụng , thấy ta bị xoay chân , còn tặng ột lọ dầu để bôi .

Sáng ngày hôm sau , tìm được thôn dân địa phương , làm cho bọn họ mang ta đi tìm hang ổ của lũ khỉ , dù thế nào thì cũng phải tìm được các giấy tờ tùy thân , còn tiền thì nếu chúng nó có thể tiêu thì cho chúng nó đi .

Hang ổ là tìm được , nhưng là ngoài một ít vụn khoai tây chiên thì chả còn gì cả , càng không có túi của ta . Một ông chú vỗ vỗ bả vai của ta , “Hãy nén bi thương , đây là chuyện thường tình rồi , lần sau đến nhớ chú ý một chút vậy !”

Vô công mà về , tâm tình du ngoạn của ta hoàn toàn rơi xuống đáy cốc.

Tránh ở trong khách sạn không dám đi ra ngoài , đồ ăn vặt mang đến đã ít đến đáng thương , ta sắp rơi vào tình trạng ăn ngủ đầu đường , ta nên làm gì bây giờ? Không nên giận dữ mà chạy đi , không nên cãi nhau với An công tử , không nên nhiều lời, đáng tiếc lúc ấy ta cũng không biết. Ta ngồi ở trên giường càng khóc càng hung , nước mắt giống như nước náy chảy ra từ hệ thống cung cấp miễn phí , chảy rầm rầm mà không có người đau lòng.

Vài lần , ta nghĩ mượn điện thoại gọi cho đồng chí Kỷ Hoài , nhưng ta thật sự chính là cái đầu heo, ngay số điện thoại nhà mình ta cũng không nhớ được, trong đầu chỉ có một số điện thoại , đó là của An công tử , nhưng là ta không dám gọi cho anh ấy , ta sợ anh ấy thật sự chán ghét ta , cảm thấy ta phiền toái , hai chúng ta không còn cơ hội nữa .

Ngày thứ ba cùng đường , ta tính gọi cho cảnh sát , không phải cứ có khó khăn thì tìm cảnh sát sao, chuyện đưa ta về nhà như vậy không biết có thể làm hay không , tốt xấu gì thì ta cũng là người nộp thuế đầy đủ.

Rửa mặt, thay đổi bộ quần áo sạch sẽ , định đi ra cửa.

Ngay khi định mở cửa thì khóa cửa vặn vẹo xoay chuyển. Trong lòng ta run run, chẳng lẽ là bà chủ đến đuổi ta đi ?

Trong giây phút khi cánh cửa mở ra , người đứng ở mồm cười với ta , nụ cười kia làm cho những giọt nước mắt mà ta đã lau khô lại một lần nữa phun ra , chảy hung mãnh như rong huyết . Ở trong trí nhớ của ta vẫn đều đẹp dễ như thế , là người thiếu niên làm cho ta tùy ý chèn ép kia , ngựa tre của ta.

“Duy Cầm! Ô ô... Tôi đã biết là cậu sẽ tới tìm tôi mà ...” Ta chạy lấy đà một cái nhào vào trong lòng cậu ấy , thân thể nhỏ bé nhu nhược kia của cậu ấy lui về phía sau mấy bước, miễn cưỡng ôm lấy ta.

Kỳ thật ta biết cái rắc a , nhưng là thật vất vả nhìn thấy người quen , biết rằng mình sẽ không chết ở chỗ này, trong lòng ta thật vui sướng a!

Cậu ấy nhẹ nhàng chụp vào lưng ta , “Được rồi được rồi đừng khóc , không phải tôi đến rồi sao.”

“Ô ô...May là cậu đã đến rồi... Bằng không... Tôi sẽ chết ở chỗ này ... Tiền của tôi bị lũ khỉ kia cướp mất... Ô ô... Cậu cho tôi mượn chút tiền...”

“Khụ khụ!” Đột nhiên có người ra tiếng ho khan.

Lòng ta nghĩ rằng xong rồi, tên sinh viên như Đường Duy Cầm này đã nghèo còn bị bệnh, vậy thì khẳng định không có tiền cho ta mượn a!

“Các người ôm đủ chưa ! ? Không biết là chính mình ôm sai người sao? ! Hasse cậu cũng không biết quản sao? !”

Một tiếng rống này làm cho ta chấn động toàn thân , đây hình như là An công tử? Anh ấy sẽ tìm đến ta sao?

Hasse cười khê một tiếng , “Ôm một chút thì có làm sao , dù sao Duy Cầm vẫn là của tôi.”

Đường Duy Cầm đỏ mặt ngượng ngùng cúi đầu , ta ngẩng đầu lên vừa vặn thấy bộ dáng thẹn thùng này của cậu ấy . Ta giống như điện giật văng ra khỏi người cậu ấy , xoay người đi không dám nhìn, ta chỉ sợ là chính mình bị ảo giác, làm sao An công tử có thể tới tìm ta được , anh ấy đang giận ta mà!

“Tô Nhuận theo chúng tôi trở về đi, đừng náo loạn nữa . Tùy Dụ vì cô đã lật toàn bộ Thành Đô lên rồi đấy , cô cũng phải đau lòng cho anh ấy một chút chứ , về sau đừng cãi nhau với anh ấy nữa .” Đây là Khổng Từ , anh ta thế nhưng cũng đến đây.

Hốc mắt của ta nóng lên, cổ chấp đưa lưng về phía bọn họ, từng giọt nước mắt to như hạt đậu nện xuống đất.

Đường Duy Cầm cũng nói: “Nghe Bối Quả Quả nói cậu rời khỏi nhà cậu ấy , nghĩ rằng cậu sẽ về nhà An Tùy Dụ , kết quả cậu lại không trở về, An Tùy Dụ liên vội phát điên rồi, đi tìm khắp nơi mà không thấy cậu , về sau tôi lại nghĩ ra trước kia cậu có từng nói , có người bạn học ở Thành Đô, hồi cấp hai vẫn ăn của cậu uống của cậu , sớm muộn gì thì cậu cũng phải ăn lại , cho nên tôi đã nghĩ có phải cậu đến Thành Đô hay không , thế nên mang theo bọn họ tới tìm cậu, quả nhiên tìm được rồi.”

“Phụt...”

Ta nghe được có rất nhiều người đang nhìn không được nở nụ cười, trong lòng ta mắng một trận , Đường Duy Cầm , cậu không thể nói tốt cho tôi sao.

“Vắt vả các cậu rồi , trước hãy ở lại khách sạn này nghỉ ngơi , thuê phòng đi .” An công tử tổng kết cuối cùng , đã vậy còn quá quý dị ?

Không chờ bọn họ đáp lời , An công tử đã dùng sức đóng cửa , sau đó khóa trái lại.

Anh ấy từ sau lưng ôm lấy ta, ta cảm nhận được nhiệt độ thân thể của anh ấy , anh ấy đặt cằm trên vai ta , hô hấp ngay bên tai ta . Anh ấy ôm thực chặt , làm cho ta cảm thấy đau hết cả xương thịt , nhưng ta cũng không có kêu to.

“Tô Nhuận, Tô Nhuận, Tô Nhuận, Tô Nhuận...” Anh ấy kêu tên ta, tiếng sau dùng sức hơn tiếng trước.

Anh ấy bắt đầu hôn lên lỗ tai ta , đôi môi ấm áp ngậm lấy vành tai, nụ hôn chậm rãi dừng ở trên cổ của ta , hơi thở của anh ấy thực vội vàng, anh ấy xoay người ta lại , “Nhìn anh .” Trán anh ấy tựa vào trán ta , một đôi mắt sáng rực như sao .

Ta dùng sức hít cái mũi , nước mắt làm cho ta thấy không rõ lắm bộ dáng của anh ấy .

Chương 53: Kết cục thịt cá

gón tay anh ấy vuốt ve trên khuôn mặt ta , lau đi nước mắt của ta , nhưng thật tà môn , ta vừa nhìn thấy anh ấy là đã không ngừng được nước mắt , đã không còn giống hệ thống cung cấp nước uống miễn phí mà quả thực trở thành thác nước khe sâu .

An công tử thở dài, ngón tay ấm áp vuốt ve , “Đứa ngốc, lần sau nếu lại rời nhà trốn đi thì nhớ rõ nói với anh , để anh đưa cho em thêm chút tiền mang đi.”

Ta ghen ngào hỏi anh ấy, “Anh còn cần em không?”

“Chỉ cần em còn muốn gả cho anh , anh nhất định sẽ lấy em , vĩnh viễn đều thế.”

“An công tử...”

“Làm sao vậy?”

“Anh còn giận em không ?”

Anh ấy ôm ta vào trong ngực, lỗ tai của ta dán trên ngực anh ấy , từng ngón tay của anh luồn sâu vào trong mái tóc của ta, tiếng nói hơi trầm thấp : “Hãy sống cho tốt đi.”

“Phòng của em thật sự sẽ đổi thành toilet nam sao?”

“Nếu em không thích thì sửa thành toilet nữ cũng được .”

“Anh... Sẽ không thể sửa thành một địa điểm cao cấp sao. Ví dụ như quầy thu ngân gì đó .”

“Được , nghe lời em.”

“An công tử...”

“Ừm?”

“Em rất thích anh a.”

“Chỉ là thích thôi sao ?”

“So với thích nhiều hơn rất nhiều.”

Anh ấy đột nhiên cúi đầu hôn lên môi ta , thanh âm mê hoặc, “Nói em yêu anh .”

Ặc ... Vì lúc đó anh ấy đang ôm thắt lưng của ta , vì anh ấy thực dùng sức, ta sợ anh ấy không hài lòng một cái làm cho cái thắt lưng của ta vắt vẻo mà sinh bệnh, lại vì anh ấy cắn môi ta , ta sợ anh ấy không thoải mái một cái làm cho ta máu tươi ba thước , trăm ngàn loại vì , cuối cùng ta dán lên bờ môi của anh ấy nói: “Bà đây yêu anh chết mất!”

An công tử xì một tiếng bật cười, ngửa tới ngửa lui.

“Này này này ! Anh cười cái gì mà cười? !” Ta then quá thành giận.

Anh ấy thế nhưng vẫn còn cười, ta híp mắt nhìn, “An Tùy Dụ , em sẽ cho anh hồi hận ! Hừ hừ hừ!”

Ta cười gian đầy quỷ dị , anh ấy thu liễm tươi cười, cảnh giác nhìn ta, thuận tiện cũng buông lỏng ra cánh tay ôm lấy ta , “Em muốn làm gì?”

Ta dùng sức đẩy, anh ấy ngã xuống giường , ta nhảy bổ xuống , khóa ngồi trên người anh ấy , kéo áo anh ấy bắt đầu cởi khuy , “Anh đoán xem ! Mau kêu nữ hoàng tha mạng!”

An công tử quay đầu sang một bên , “Em mà còn nữ hoàng?”

Ta nắm cầm anh ấy , khiến cho anh ấy đối diện với ta , “Roi da , nên , nước hạt tiêu em đều đã chuẩn bị tốt ! Hừ hừ! Nhanh kêu nữ hoàng , nếu không nói ... Hừ hừ!”

“Em định như thế nào?” Trong mắt anh ấy lộ ra thần sắc sợ hãi.

Ta giống như hổ đói vồ mồi , không chút khách khí lột áo anh ấy .

“Dừng tay! Em còn như vậy anh kêu lên đấy !”

“Anh kêu đi, kể cả anh kêu thủng yết hầu cũng sẽ không có người đến để ý đến anh đâu ! Oa Kaka !” Ta suýt nữa cười đau cả bụng , loáng thoáng cảm thấy chính mình có tiềm chất nữ lưu manh .

“Loạt xoạt ” từ ngoài cửa truyền đến thanh âm, có người đang khe khẽ nói nhỏ.

An công tử nhú mày.

“Có mèo à?” Ta nghi hoặc.

“Tùy Dụ ! Chỉ cần cậu ra lệnh một tiếng, anh đây liền vọt vào cứu cậu !”

Hóa ra là Khổng Từ.

An Tùy Dụ vỗ vỗ ta , ta ngoan ngoãn từ trên người anh ấy đi xuống, ta thực hận không thể ỉnh hai phát vủ, thuộc tính nô lệ a, khi nào thì có thể từ bỏ?

Anh ấy vào phòng vệ sinh mở nửa chậu nước , sau đó ra mở cửa , rầm một cái , hất lên người Khổng Từ , sau đó mỉm cười nói: “Một chậu nước còn không làm cậu đi sao ? Gần đây số liệu của công ty cậu được bảo vệ khá tốt nhỉ ?”

Khổng Từ then quá thành giận, “An Tùy Dụ cậu đây là phạm pháp nha ! Cậu buông tha cho ngân hàng số liệu của tôi đi!”

Hasse kịp thời xuất hiện đem Khổng Từ tha đi , An công tử lại một lần nữa đóng cửa lại, khóa trái .

“Anh muốn làm gì?” Ta rụt lui về phía sau .

“Trò chơi chấm dứt, anh hơi đói .” Anh ấy mỉm cười.

Ta vỗ vỗ ngực, “Vậy chúng ta đi ăn cơm thôi.”

“Ừ, nên ăn.” Anh ấy cười không có ý tốt .

Ngay sau đó, anh ấy vỗ đến , nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tạo hình cực kỳ chướng tai gai mắt, ngứa gục? Anh ấy là chó , ta đây... Không đúng! Mãnh hổ xuống núi? Anh ấy không đáng giá làm hổ . Tóm lại kết quả cuối cùng chính là ta bị anh ấy bổ nhào lên .

Sau đó...

“Này này này ! Anh đừng xé quần áo của em a! Anh là đồ phá gia chi tử!”

“Anh sẽ mua đồ mới cho em !”

Lại sau đó...

“Anh là đồ cầm thú a! Bà đây còn đang đói bụng ! Em muốn đi ăn cơm!”

“Không cho em chịu đói vài ngày thì em không nhớ kỹ được !”

“Anh đã nói không tức giận mà .”

“Em chạy trốn thì anh không tức giận, nhưng vừa rồi em lại dám ôm Đường Duy Cầm, ánh mắt em để ở đâu vậy ? !”

Lại lại sau đó...

“Tô Nhuận, em ngủ rồi à ? Tỉnh tỉnh...”

“Cút!”

“Lại một lần nữa.”

“Anh đều đã nói tám lần ‘lại một lần nữa’ rồi ! Anh bị mù số học à !”

Cuối cùng ta ngủ trong lòng anh ấy giống như lợn chết vậy , anh ấy cũng vẫn không gọi ta tỉnh , cho đến khi bụng đói kêu lục cục . Về sau ta chỉ trích anh ấy , “Ngay cả làm nông dân thì cũng phải nghỉ ngơi ăn cơm chứ ? Anh thật không có nhân đạo!”

“Chính là trước kia anh đối với em quá nhân đạo thì em mới đối với anh rất không nhân đạo!” Anh ấy phản bác.

Ta cắn răng, anh ấy cắn môi ta , thằng nhãi này giống hệt Ngân Phiếu , lần khác phải mua cho anh ấy cái rọ mõm .

“Ngoan, trở về kết hôn với anh , sau đó anh cũng an tâm đi làm, công ty còn một đồng chuyện lớn đó .” Anh ấy sờ đầu ta, động tác này cũng làm cho ta nhớ tới Ngân Phiếu.

Ta không nói gì .

“Em còn nợ anh hai vạn chín ngàn tám đó , nếu hiện tại trở về kết hôn thì giấy ghi nợ sẽ trở thành phế thải .” Anh ấy dụ hoặc.

“Nói anh yêu em thì em liền kết hôn với anh .”

“Cũng không phải trẻ con một hai tuổi.”

“Mau nói!”

“Để lúc động phòng nói đi.”

“Em muốn nghe!”

“Nếu không bây giờ động phòng? Sau đó anh nói cho em nghe?”

Nhìn thằng nhãi này một cái xem , cỡ nào vô sỉ a! Nếu đặt ở cổ đại thì phải tẩm trư lưng a!

Ta từ trong lòng anh ấy chui ra , thỏa hiệp, “Vẫn là kết hôn trước đi.”

Anh ấy nhìn ta mỉm cười, lưỡi biếng dựa vào trên giường, trong ngực cảnh xuân một mảnh , anh ấy nhẹ giọng nói: “Anh yêu em.”

Ta mở to hai mắt nhìn , lấy ngón tay chỉ ngoáy lỗ tai, “Anh nói cái gì? Lặp lại lần nữa xem ?”

Anh ấy ra vẻ thâm trầm, “Lặp lại lần nữa thì động phòng.”

Ta hắc tuyến, quay đầu đi phòng tắm tắm rửa.

Ở núi Nga Mi không mấy ngày, đoàn người chúng ta liền dẹp đường hồi phủ.

Hôn kỳ của chúng ta vẫn không thay đổi, khoảng cách kết hôn bất quá còn nửa tháng, ta sợ cấp giập quá , nguyên bản muốn lui thêm vài ngày, nhưng trở về mới phát hiện, cha mẹ An công tử đã giúp chúng ta chuẩn bị thỏa đáng, những ngày ta mất tích , bọn họ đều không dừng tay dừng chân . Trận hôn lễ này chỉ còn thiếu một mình ta mà thôi.

Ba ta thích hôn lễ kiểu Trung , ông ấy tự coi mình là một văn nhân thế nên yêu cầu hôn lễ nhất định phải tràn ngập nét đặc sắc Trung Hoa , phải có khăn trùm đầu , kiệu tám người nâng. Mà hiện tại đại đa số đều

là hôn lễ kiểu dáng Tây Âu , sau khi thương nghị , chúng ta quyết định làm hai lần hôn lễ , hôn lễ kiểu Trung đặt địa điểm tại núi Nga Mi , nơi này là ta cùng An công tử cộng đồng thương nghị sau đó quyết định , thật sự là vì địa phương này tràn ngập kỷ niệm a!

Cho nên này một đồng lớn dây mơ rễ má liền đi theo chúng ta lên đường , cũng may khoảng cách không xa lắm , đi máy bay thực tiện lợi .

Buổi tối trước hôn lễ , ta cùng An công tử là không tiện gặp mặt . An công tử thuê hai căn nhà , đều có kiến trúc cổ điển .

Buổi tối mẹ đến theo ngủ với ta , ta nói mãi là mình không sợ thì bà ấy mới nói rõ ý đồ đến, “Mẹ là sợ mày chạy thôi!”

Ta thốn thức không thôi, ta chạy cái gì a, đều đến lúc này rồi .

Đồng chí Kỷ Hoài cầm lược chải đầu cho ta , miệng lẩm nhẩm , “Một chải đầu bạc răng long , hai chải con cháu đầy đàn.”

Không biết vì sao, ta đột nhiên liền đỏ hốc mắt, cầm tay bà , nức nở mà nói: “Mẹ! Con luyến tiếc mẹ với ba!”

Đồng chí Kỷ Hoài ôm lấy ta, cũng bắt đầu ghen ngào, “Thường xuyên về nhà xem! Có gì giúp mẹ lau chiếc đĩa rửa cái bát...”

Ta tiếp tục ghen ngào, “Mẹ , nếu không con không lấy chồng nữa , con ở nhà cùng mẹ vài năm.”

Lời này vừa nói ra khỏi mồm , đồng chí Kỷ Hoài nhất thời biến sắc, cũng không thêm ghen ngào , cũng không thêm phiền tình nữa , hung hăng tát một cái vào gáy ta , “Nói hươu nói vượn! Bà đây không nuôi nổi mày ! Mày mau gả đi! Đêm dài lắm mộng a! Vạn nhất bọn họ hỏi hận thì sao ? !”

Ta ghen hòng không nói gì .

Sáng sớm ngày hôm sau , bên ngoài bắt đầu diễn tấu sáo và trống, đội ngũ đón dâu của An công tử đến rồi .

Ta che khăn voan đỏ lên đầu , bước lên chiếc kiệu tám người nâng kia , vụng trộm xốc lên một góc của khăn voan , thấy An công tử đang ngồi trên lưng ngựa, toàn thân màu đỏ rạng rỡ , tươi cười đầy mặt, đẹp trai giống như... ừm... giống như chú rể vậy .

Nơi bãi đường được thiết lập tại một mảnh vườn lộ thiên trống trải , bởi vì có nhiều thân thích đi theo nên bản địa không có căn phòng nào lớn chứa nổi .

“Nhất bách thiên địa, nhị bách cao đường, vợ chồng đối bách.” MC xướng từ.

Ta có hơi choáng váng , bởi vì che khăn voan nên không thấy rõ lắm .

Đến cuối cùng thì tuyên đọc chứng nhận rằng chúng ta đã kết hôn , chứng minh là vợ chồng hợp pháp .

Hai người chúng ta cùng giơ tay mỗi người cầm một bản giấy ọi người ý bảo hãy xem đi , tấm bìa đỏ thẫm , chữ vàng in nổi , chín đồng tiền thực giá trị!

“Khệch khệch khệch...” Đột nhiên trong lỗ tai của ta xuất hiện loại thanh âm này , ta nhất thời hoảng sợ, thanh âm này ta đã quá quen thuộc rồi .

Nháy mắt đã có hai cái bóng đen phi đến , ở trên đầu ta cùng An công tử ra dáng kiêu ngạo ương ngạnh.

An công tử giơ tay muốn đuổi xuống , ta ngay lập tức ngăn cản: “Bảo hộ động vật , đánh xong sẽ không đền nổi đâu !”

Mấy con khỉ nhảy lên nhảy xuống, thế nhưng không người có thể ngăn cản nổi .

Vào một cái tay của ta trống không , An công tử đồng dạng như vậy , sau đó mấy con khỉ lú lú nhảy lên cây , vèo vèo vài cái , rốt cuộc nhìn không thấy bóng dáng đâu cả .

Về mặt ta mờ mịt nhìn về phía An công tử , đầu tóc anh ấy bị làm rối tung , sắc mặt không được tốt. Giấy tiếp theo ta phát hiện một chuyện làm ình vô cùng muốn ăn não khi , giấy chứng nhận kết hôn của ta đã biến mất !

An công tử hiển nhiên cũng mới phát hiện hai tay mình trống trơn, anh ấy nhú mày.

“Ô ô ô...” Ta dựa vào trên vai anh ấy bắt đầu khóc.

Anh ấy vỗ nhẹ lên lưng ta , “Quên đi quên đi, cho chúng nó chơi vậy.”

“Thật quá đáng, cái gì cũng cướp. Ô ô...”

“Có cần đi tìm hay không ?”

“Túi xách của em chính là bị chúng nó cướp mất ! Ô ô... Cảnh sát rõ ràng nói mảnh đất này không có khi mà , như thế nào lại đột nhiên chạy tới , ô ô... Làm sao bây giờ a, khẳng định là tìm không thấy .”

“Thế để anh đi làm lại vậy.”

Ta ngẩng đầu lên, “Chúng ta đây tính là kết hôn lần hai sao?”

“Không tính! Kể cả kết hôn một trăm lần thì anh vẫn chỉ kết với em thôi !”

Vì thế trận hôn lễ này bị khi làm lạnh tanh bành , chúng ta lại trở về tiếp tục làm hôn lễ. Thỏa mãn cho ba ta xong rồi , lần này nên đến hôn lễ kiểu dáng Âu Tây .

Ta mặc áo cưới trắng tinh , đứng bên cạnh hoàng tử bạch mã An công tử , nghe cha xứ dẫn đường , cùng nhau tuyên thệ không rời không bỏ , trao đổi nhẫn kết hôn .

Sau khi kết thúc典禮 , ở khách sạn tổ chức một buổi tiệc lớn , ta không nghĩ tới sẽ có người nhiều đến như vậy, không nghĩ tới An công tử có nhiều bạn bè như vậy . Vì thế sau khi anh một ly tôi một ly , đầu ta bắt đầu choáng váng , bắt đầu cảm thấy trước mắt có tận hai An công tử .

Chỉ nghe thấy anh ấy nổi giận gầm lên một tiếng, “Ai cho cô ấy uống rượu ? Không phải nói chỉ cho cô ấy rượu nước lọc thôi sao?”

Ta há miệng cười ngây ngô , “Không thể làm bộ , tôi còn có thể uống! Đến cụng ly nào !”

Sau lại có người nói cho ta biết, ngày đó ta ói ra cả người An Tùy Dụ , anh ấy ôm ta về nhà, kế hoạch đi du lịch tuần trăng mật lại bị chậm trễ , ta cảm giác như mình đã ngủ được hai ngày.

Về sau lại có người nói cho ta biết, tên Khổng Tử độ rượu với ta ngày đó thực bất hạnh , vài ngày sau, máy tính của công ty anh ta lại lần nữa bị hacker xâm phạm, bị mất một đồng lớn số liệu.

Lại lại về sau , khu nhà kia của ta bị phá bỏ và di dời đi nơi khác , xây dựng lên một công viên chủ đề , căn phòng nguyên bản của ta được giữ lại , biến thành nơi bán vé vào cửa , quả nhiên là phòng thu ngân cao cấp .

Lại lại về sau nữa , nhà họ An có một đứa bé được sinh ra , là con trai. An công tử sung sướng quá , đặt tên là, An Toàn!

19. Phiên Ngoại (end)

Em muốn khinh bạc anh

Ngày nào đó , ta nghe được trong công ty có người nói ‘kẻ không cần mặt mũi nhất trên thế giới này chính là Tô Nhuận’ , ta đối với tin tức này cũng chỉ mỉm cười, hoàn toàn không thèm để ý tới.

Giống như là không được ăn nho thì nói nho chua , có khối kẻ ghen tị với mình , nếu ta đều đi so đo từng li từng tí , thì làm gì còn có thời gian để cống hiến cho tổ quốc nữa ?

Sau khi cùng An công tử kết hôn, ta bắt đầu suy ngẫm lại , trên thế giới này người không cần mặt mũi nhất có phải là ta hay không thì ta không xác định, nhưng là kẻ xảo quyệt nhất khẳng định là An công tử

, thẳng nhai này thật kinh khủng , nếu để cho anh ấy xuyên qua , thì tuyệt đối sẽ là một thành viên trong hậu cung tranh đấu tình cảm, tuyệt đại yêu hậu , dưới một người trên vạn người .

Bối cảnh gia đình của hai chúng ta xác thực thật là chênh lệch rất lớn, vì không cho kịch bản từ hài kịch đô thị biến thành hào môn ngược luyến, anh ấy đã làm ra một loạt công việc .

Trong đó bao gồm, anh ấy chế tạo thanh thế, làm ọi người trong toàn công ty biết hai chúng ta có quan hệ lằng nhằng , sau đó làm bộ bị chó cắn trứng , hơn nữa không tiếc hy sinh danh dự của chính mình, làm cho toàn công ty đều biết anh ấy không “thẳng” được . Sau đó lại gọi điện thoại bảo ta đến nhà , rồi lại kêu cha mẹ mình đến . Hiện tại nghĩ đến thì hết thấy cũng không phải trùng hợp ngẫu nhiên !

Thử hỏi, một tên đàn ông không thể “làm việc” được , cho dù điều kiện có tốt thế nào thì còn có người phụ nữ nào chịu gả cho anh ta chắc ? Cái này giống như đại tổng quản Lý Liên Anh năm đó, dù có thân phận địa vị như thế nào, cũng không phải vẫn độc thân vui vẻ sao . Cho nên anh ấy làm bộ “không thẳng” được , làm cho ba mẹ mình bó tay , chỉ có thể lựa chọn ta – kể lúc ấy đang ở trước mặt An công tử khóc rống chảy nước mắt, cứ việc ta khi đó là vì vấn đề tiền lương.

Lại sau đó, trên tiệc rượu , anh ấy đột nhiên tuyên bố , lại làm cho ông bà cô nhà anh ấy không thể nào phản kháng.

Cuối cùng ra nốt đòn sát thủ, giả vờ mang thai. Vợ chồng Chủ tịch nguyên vốn tưởng rằng con nhà mình “không thẳng” , nhà bọn họ sẽ tuyệt hậu , đột nhiên ta mang thai , vậy chẳng phải là khô hạn gặp mưa rào sao ! Bọn họ còn có lý do phản đối sao? Đương nhiên là mau chóng làm cho hai chúng ta hợp pháp hóa a!

Ta thở dài thật dài, không thể không nói, An công tử anh thật lợi hại! Chính là, anh vẫn bảo vệ em như vậy, không cho em chịu một chút thương tổn nào , không cho em chịu một chút áp lực, đầu óc của em trường kỳ không cần dùng thì sẽ biến ngốc a! Đời trước khẳng định là em đã từng gặp qua anh , sau đó nhất định là cổ bị vạn gãy , sau đó đi đứt , bằng không thì làm sao đời này hai chúng ta có thể đi đến bước này a?(sự tích ngoái đầu để kiếp sau gặp lại)

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ , đã hơn mười hai giờ rồi mà An công tử còn chưa có về nhà. Hôm nay anh ấy có cuộc gặp xã giao, bởi vì cần uống rượu cho nên anh ấy kiên quyết không mang ta đi. Nói đến sự tích “vì rượu thành danh” của ta ở hôn lễ , không biết sao lại tự dựng thành nổi tiếng , rất nhiều bạn bè của An công tử giờ nhìn thấy ta đều phải ôm quyền, kêu một tiếng thần tượng!

Tại phòng bếp nấu canh tỉnh rượu , vẫn còn ấm , tính làm cho anh ấy khi trở về thì uống .

Ta không có gì chuyện gì liền mở máy tính lên mạng, chơi trò chơi thật sự nhàm chán, hơn nữa còn phí đầu óc, lên Tấn Giang nhìn vài truyện mà mình vẫn đang theo dõi , vẫn không có chương mới , trong lòng tràn đầy oán niệm. Cuối cùng, đành phải đi dạo trên blog , trong giây lát nhớ tới chính mình còn từng đăng một cái chủ đề , vì thế tìm tòi tiêu đề, đầu trang thế nhưng đánh một cái dấu đỏ chói , hơn nữa theo số liệu thì tổng số ment đã có tận mấy chục trang, điều này không khỏi làm cho ta phải giật mình .

Kiên nhẫn ngồi xem ment một chút, đoàn người đều kêu ca chủ nhà chạy đi đâu rồi . Bọn họ đều đoán, ta cùng An công tử về sau lại rồi cuộc thế nào .

Ta bất đắc dĩ, đành phải phản hồi: chúng tôi đã ở bên nhau , vừa kết hôn.

Vừa đăng lên, cơ hồ trong nháy mắt, vô số người nhảy vào.

Tinh tinh đêm qua : Wây xì ma ? Thèm vào! Chủ nhà thật máu chó ! Điều này làm cho nữ thanh niên lớn tuổi như chúng tôi đây phải để mặt vào đâu ?

Kẻ điên tranh đấu: Oa oa! Chúc mừng chúc mừng, tôi đại biểu cho tiểu Tam trong khắp thiên hạ chào hỏi chủ nhà !

May áo giáp không dễ dàng: Lọ lem , cô tuyệt đối là người phát ngôn cho cô bé lọ lem! Cừ lắm !

Phong thủy mộng lạnh : nhìn cái chủ đề này, vì sao tôi lại bắt đầu nghĩ đến cái chủ đề cách vách kia nhỉ ? Tiểu công thường xuyên sờ đùi tiểu thụ , nói chuyện thực ái muội, tiểu thụ chạy tới hỏi hân nên làm gì bây giờ, sau khi một đám người chúng ta bày mưu tính kế, tiểu thụ lại còn nói bọn họ ở bên nhau . Lọ lem à , đừng nói là cô cũng là đàn ông đấy ? Cô là công hay là thụ a?

Đến tận đây, phía dưới có vô số người bắt đầu thảo luận vấn đề ta là nam hay là nữ.

Đối với điều này, ta cũng chỉ mỉm cười, bất quá vĩ đại a !

Khóa cửa đột nhiên vang lên , ta chạy nhanh đóng máy tính, chạy chậm ra ngoài nghênh đón An công tử về nhà.

Anh ấy toàn thân mùi rượu, xem ra uống không ít, thân thể có chút lắc lư , chống tường đứng đối giày ở cửa .

Ta chạy tới, khom người, “An công công vất vả rồi !”

Anh ấy nhìn mặt nhanh mảy, hé miệng , mùi rượu tận trời, “Em còn dám gọi anh như vậy thì đừng trách anh không khách khí !”

Ta nhếch môi cười, về xưng hô này cũng là có lai lịch .

Thời điểm đi hưởng tuần trăng mật, ta vẫn còn gọi anh ấy là An công tử, An công tử không vui , anh ấy nói: “Toàn thân anh đều tràn ngập hương vị của một người đàn ông tốt đẹp , em còn dám chọc ngoáy , em còn dám gọi anh là An công tử ư ? Mau đổi xưng hô đi !”

Ta lúc ấy nghĩ rằng, anh không phải là tên đàn ông chuyên đi bắt nạt phụ nữ sao, nhưng là dưới dâm...(khụ) uy, ta liền sửa lại xưng hô, kêu anh ấy một tiếng, “An công công!”

Chữ “công” thứ nhất , là đại biểu anh ấy là chủ nhà , chữ thứ hai, thì ý tứ là lão công (ông xã) a!

Ai ngờ rằng , anh ấy là kẻ không có văn hóa , đuổi theo « đánh » ta cả một buổi tối.

Nay lại nghe được xưng hô này, An công tử liền thấy cả người không thoải mái . Kéo caravat, ném áo khoác , cầm đầu chui vào trên sofa luôn.

Ta ở phía sau nhặt quần áo của anh ấy , sau đó bỏ vào trong máy giặt , tính ngày mai giặt cho anh ấy . Sau đó lại đến phòng bếp, bưng canh tỉnh rượu tới .

“Này này này ! Tỉnh tỉnh, uống xong rồi lại ngủ tiếp .” Ta lấy chân đá anh ấy .

Anh ấy ghé vào trên sofa, nhắm mắt lại, lông mi dài đến nỗi làm cho bà đấy phát ghen tị, anh ấy than thở một tiếng, tựa hồ không quá tình nguyện, liền kéo tay của ta, uống canh tỉnh rượu . Uống xong anh ấy liền nhú mảy, “Bà xã , vì sao vô luận em làm cái gì, đều có thoang thoảng mùi vị bánh đậu xanh vị vậy?”

Ta lắc đầu , “Tay nghề tổ truyền không thể quên a!”

Anh ấy nở nụ cười, đẹp mặt đến mức làm cho ta nghĩ cho anh ấy hai cái vả . Vì sao anh ấy lại đẹp hơn ta chứ?

“Tắm rửa nhé?” Ta hỏi anh ấy.

“Ừ.” Anh ấy ngoan ngoãn đi tắm rửa.

An công tử uống rượu thì có ưu điểm này, thực ngoan, phi thường ngoan, khi đó ta nói cái gì, anh ấy đều làm theo, nhưng là vừa thanh tỉnh , thì sẽ là anh ấy nói cái gì, ta cho dù có thiên đại ý kiến, cũng phải nghe lời . Ta từng vô số lần chỉ trích anh ấy đây là chủ nghĩa gia trưởng , nhưng mà An công tử chỉ mỉm cười, sau đó nói: “Nếu lời em nói là đúng thì anh sẽ nghe lời em , thực đáng tiếc, em vốn không có thời điểm chính xác, cho nên chỉ có thể nghe anh mà thôi .”

Anh ấy không có đi phòng tắm trong phòng ngủ , mà tắm rửa ngay tại phòng tắm liền kề phòng khách này , ta đành phải về phòng tìm quần áo đến cho anh ấy .

Cửa phòng tắm không đóng , một cái “Khe hở” hơn 10 phân , ta đứng ở cửa, do dự một lát. Có nên đi vào hay không? Tuy nói rằng chúng ta đã kết hôn , nhưng ta còn chưa từng thấy anh ấyỏa thân a! Thời điểm tạo người , tuy rằng cũng là nude , nhưng là tất đèn đều giống nhau, ta cũng không thấy rõ lắm a!

Lúc này, cái hình dáng mờ mờ ảo ảo đằng sau tấm thủy tinh kia , bộ dáng cao lớn kia làm ta nhìn không được mà máu sôi trào .

“Vào đi.” Thanh âm anh ấy hỗn loạn với tiếng nước truyền tới.

Đây chính là anh làm cho em đi vào đây nhé ! Oa ca ca!

Ta đặt quần áo của anh ấy sang một bên, sau đó quay người lại, trợn tròn mắt, anh ấy đang tắm vò sen, cửa thủy tinh không đóng , từ góc độ này ta xem được rõ ràng rành.

Tấm lưng dài rộng kia , cặp chân dài mà không thô kia , những múi cơ bụng nổi bật kia , cùng với , cùng với ... , haiz quả thực là quá ... Máu mũi không phun lúc này thì còn đợi đến khi nào?

“Đẹp không?” Anh ấy mỉm cười hỏi ta.

Ta gật đầu máy móc , hai tay che mũi.

“Lại đây.” Anh ấy ngoắc ngoắc với ta .

Ấy dà ! Chẳng lẽ là muốn tới một hồi uyên ương tắm mát ? chẳng lẽ lại chuẩn bị đối diện trắng trợn ? Trong nháy mắt đầu ta hiện lên cảnh tượng , ta đặt anh ấy ở dưới thân, cùng nhau nghịch nước, nhất thời hai gò má đỏ hồng, cúi đầu, vắn vẹo cái eo thon nhỏ , thẹn thùng nói: “Như vậy không tốt ! Chúng ta vẫn là về phòng thôi ! Anh tắm rửa nhanh chút !”

Ngay khi ta còn chưa có nói xong, An công tử liền tung một cái khăn mặt lại cho ta, “Em nghĩ cái gì vậy? Anh là bảo em kì lưng giúp anh !”

Tôi ! Anh ! Hửn ! Mổ mổ !

Không tình nguyện kỳ lưng vài cái , sau đó ném khăn mặt cho anh ấy , “Xong rồi . Anh mau tắm rồi đi ngủ đi!”

Đang chuẩn bị đi, cánh tay ướm sững kia của An công tử kia lập tức ôm lấy thắt lưng của ta , ngay sau đó thân thể ướm sững kia liền dính lên, sau đó hôn lên môi ta .

Trong lòng ta oán thăm, áo ngủ của bà đây nhưng là tơ tằm đó a , bị anh làm dơ rồi !

Anh ấy ôm ta bắt đầu cắn cắn , làm cho ta vài lần thật muốn ngừng lại cái hoạt động cắn móng giò này lại . Đầu lưỡi anh ấy lượn qua lượn lại trong miệng ta vô số lần, một cái hôn lưỡi lâu dài cuối cùng chấm dứt, anh ấy vỗ vỗ đầu của ta , “Ngoan, lên trên giường chờ anh , anh lập tức tắm xong rồi đây .”

Chúng ta lúc ấy cũng coi như còn tân hôn, vừa nghe đến hai từ trên giường này , ta lập tức sôi trào máu sôi ! Lập tức chạy ra ngoài , được ba bước lại quay đầu lại, thật giống như lưu luyến không rời.

Đổi cái áo ngủ bị anh ấy làm ẩm ướt đi , ta nằm ở trên giường chờ anh ấy , không bao lâu thì An công tử tiến vào, mặc áo ngủ, nhưng là khuy áo của anh ấy bị ta kéo vài cái, ta vẫn chưa khâu lại vì thế khi mặc mấy bộ quần áo này , anh ấy luôn lộ ngực. Anh ấy xốc chăn lên , nằm bên cạnh ta , sau đó thuận tay tắt đèn .

Một cánh tay đáp sang ôm lấy ta. Ta thuận thể liền trèo lên trên người anh ấy , sau đó giả trò, bộ ngực này thật trơn tru nha ! Sau đó hôn lên mặt , hâu kết, ngực của anh ấy , động tác vô cùng thuần thực , có thể nói là điển phạm lưu manh .

Anh ấy lại đột nhiên bắt được cái tay không thành thật của ta , nhắm mắt lại nói một câu, “Đừng nháo, đi ngủ sớm một chút đi.”

“What ? Anh bảo em lên giường chờ anh là vì ngủ?” Ta nhin không được chất vấn anh ấy .

An công tử mở to mắt, con ngươi tràn đầy ý cười , “Lên giường không ngủ thì còn làm gì?”

“Em! Anh ! Con bà nó! Ngủ!”

An công tử thở dài, “Mệt mỏi, ngày mai đi.”

Mặt của ta bắt đầu bị bóng, đối với vấn đề vợ chồng tính phúc , ta vẫn còn là biết xấu hổ , chưa bao giờ nói , chỉ ra tay mà thôi , giờ anh ấy nói trắng ra như vậy , làm cho ta biết nhét mặt vào đâu bây giờ ? Lúc này liền xoay người , đưa lưng về phía anh ấy , ngủ!

Cánh tay anh ấy lại khoác đến , đem ta ôm chặt, sau đó cái tay kia tựa hồ không an phận .

Khi ta phát hiện quần áo của ta bị mở ra , ta quay đầu chất vấn anh ấy , “Làm sao?”

Anh ấy nhắm mắt lại giả bộ ngủ, không để ý tới ta.

Lập lại như thế ba lượt, ta liền bạo phát, xốc lên chần, cười trên người anh ấy , “Em cho anh giả bộ này !Hôm nay bà đây liền cường bạo anh !”

Anh ấy rốt cục không giả bộ ngủ nữa , mỉm cười nhìn ta, “Khách quan không thể, tôi bán nghệ không bán thân.”

Ta xé rách quần áo anh ấy , cười điên vài tiếng, “Bà đây hôm nay muốn luân gian anh !

An công tử cũng sốt một chút, “Một mình em ?”

“Ừm... Đây... Như thế nào , không được chắc !”

Anh ấy nhắm mắt lại, một bộ ‘em làm gì thì làm’ , “Nhẹ nhàng một chút .”

“Hắc hắc!” Ta cười gian một tiếng .

Tay anh ấy lên lút đặt trên lưng của ta , sau đó ôm chặt, đột nhiên lập tức xoay người một cái , ta liền từ trên cao nhìn xuống biến thành mặc người xâm lược, anh ấy cười cười, “Vừa rồi anh đã suy nghĩ và thấy rằng chuyện liên quan đến thể lực vẫn là để anh đến thì hơn , phu nhân chỉ nằm là được rồi!”

Ta cảm tức: “Anh ! Con bà nó !”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-tac-bay-tap-the>